

"Zekâ, tutku ve macera...

Elizabeth Boyle
hepsine sahip."

JULIA QUINN

ELIZABETH BOYLE

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

Kırmızı Elbisenin Hatıraları

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Leydi Phillippa Knolles, Kaptan Thomas Dashwell'i –yani Dash'i– ilk öpüşmelerinden sonra hiç unutamaz. Bir ömür gibi gelen bekleyişten sonra, Pippin'in eline Dash'le olan bu skandal ilişkisini tazeleme fırsatı geçer. Ama Dash artık o ilk ateşli öpücükteki adamdan çok uzaktır. Pippin'in dolabının köşesindeki kırmızı elbise, geçmişte Dash'in kalbini çalmasına yardım etmişti... Elbisenin taşıdığı hatıralar, hiç unutulmayan tutkuları yeniden alevlendirebilir mi?

“Harika işlenmiş, kalbe dokunan bir roman... Boyle'un yarattığı harika öykü, okurları esir alıyor ve genç âşıklardan tutkulu yetişkinlere evrilen karakterlerle mutlu ediyor.”

-RT Book Reviews

“Pippin ve Dash, aşkın mesafelere, ihanete, savaşa ve kötü zamanlamaya rağmen baki kalabileceğini ispatlıyorlar. Okuru tatmin eden bu harika eserde, Bayan Boyle hayat verdiği karakterlerle insana mutlu mutlu iç geçiriyor.”

-Amazon

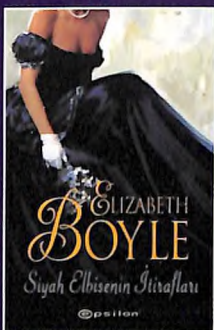
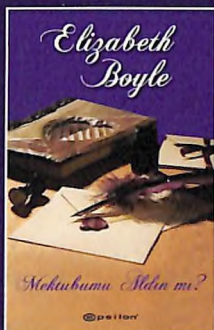

₺ 30

f t i /epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elizabeth Boyle bir süre Microsoft'ta korsan yazılım konusunda yardımcı avukatlık yaptıktan sonra tam zamanlı olarak yazarlığa başladı. 1996'da ilk romanı Brazen Angel ile, hem Dell's Diamond hem de RITA Yeni Kitap Ödülü'nü aldı ve En İyi Uzun Tarihi Romantik Kitap Ödülü'nde finale kaldı. Kitapları birçok kez New York Times ve USA Today Çok Satanlar listesine giren yazar, kocası ve iki "kahraman adayı" oğluyla birlikte Seattle kentinde yaşıyor.

KIRMIZI ELBİSENİN HATIRALARI

KIRMIZI ELBİSENİN HATIRALARI

Orijinal Adı: Memoirs of a Scandalous Red Dress

Yazan: Elizabeth Boyle

Yayın Yönetmeni: Enis Köksaldı

Çeviri: Yeşim Öksüzoglu

Editör: Mert Doğruer

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2018

ISBN: 978-605-173-356-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2009 by Elizabeth Boyle

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.

No: 8/F Zeytinburnu / istanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 34191

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Meltem Erkmen (1973-2018) Kalbimizdesin

KIRMIZI ELBİSENİN HATIRALARI

Elizabeth Boyle

Çeviri
Yeşim Öksüzoğlu

Susie Teyzeme.

Dayanıklılığın ve alaycı espri anlayışınla beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedin.

Ailemizin diğer hikâye anlatıcısı, lütfen hepimizi güldürmeye devam et, çünkü bunun gerekli olmadığı tek bir gün bile yok.

Tüm sevgilerimle,

Lizzie

Birinci Bölüm

Londra Havuzu, 1837

Philippa, yani Vikontes Gossett, Londra'nın kalabalık rıhtımlarında Regina isimli gemiye doğru ilerleyen refakatçisinin peşindeydi. Filonun suya indirilen son gemisi yeni kaptanına kavuşacaktı.

Ve bu kaptan Philippa'nın oğluydu.

Leydi Gossett belli etmemesi gereken türden çok güçlü bir gururla titredi. Oğlu bundan hoşlanmazdı. Ciddi, sadık, vakur ve tipik bir İngiliz olan John, yani Kaptan Lord Gossett adını almak üzere olan Vikont Gossett, bu dikkate değer terfi karşısında annesinin kabaran coşkusunu onaylamazdı.

Bu yüzden o da oğlunun başarılarını haykırma işini gazetelerin manşetlerine bırakmıştı.

Yaklaşık yirmi yıldır yetiştirilen en genç kaptan. Kraliyet Donanması'nın cesur subayı. Cadmus'un kahramanı. Gözü pekliğiyle tam yüz elli kişiyi kurtarmıştı.

Leydi Gossett titredi. O gün nasıl da babası gibiydi. Pervasız. Cüretkâr. Cesur. Fırtınalı denize dalıp yan yatmış bir geminin halatına yüzmüştü. Bunu yaparken neredeyse boğuluyordu ve söylenenlere göre buz gibi Atlantik'ten çılgın bir deli gibi sırtarak çıkmıştı.

Babasına çok benziyor, diye geçirdi aklından Vikontes.

Evet, o olay oğlunun bu yanını son görüşüydü, çünkü bu olaydan kısa bir süre sonra kocası aniden ölmüş ve John'un her şeye lanet okuyan o eski tavrı da aynı gün gömülmüştü.

Unvanın ve mirasın sorumluluklarıyla birlikte, onun denetimi ve hayırseverliğine muhtaç ailesi, John'un tek aşkıyla savaşa girmişti: denizle. Yeni görevlerinin ağır sorumlulukları yaşama sevincini alıp götürmüş, onu kasvetli ve gereğinden fazla terbiyeli yapmıştı.

Vikontes gemiye yaklaşırken arabasını hazır tutan Teğmen ona döndü. "Gemi işte burada, leydim. Regina büyük bir güzellik değil mi? O süratli Amerikan yelkenlilerine kök söktürecek bence."

"Evet, öyle," dedi Vikontes, Teğmen ona elini uzatırken zarif bir şekilde gülümseyerek. İskeleye inip oğlunun Amiral Fairham ve birkaç yüksek rütbeli donanma subayıyla beraber onu beklediği güverteye doğru ilerledi.

John başta ona gülümsedi, sonra elbisesini fark etti. Bunun ardından çenesi inatçı, hatta daha çok onaylamaz bir şekle girdi.

"Madam," dedi, onun elini alarak. "Neden yasınızdan vazgeçtiniz?"

Ah evet, John fark edecekti tabii. Bir kırılma noktasının aniliğiyle onun elbise seçimini fark etti. Ki söz konusu el-

bise leylak rengiydi ve saygın bir yas döneminin münasip sınırlarına uygundu.

Yine de kocası öldüğünden beri giymiş olduğu kuzgun karası elbiselerden çok daha fazla göze çarpıyordu.

“Yüce Tanrım, John,” dedi kızı Virginia, nam-ı diğer Claremont Kontesi, annesinin koluna girip kardeşine başıyla selam verdi. Kocasını Claremont Kontu’yla birlikte biraz daha erken gelmişlerdi ve onur konuğu olarak yerlerini alıyorlardı. “Babam öleli iki yıl oldu ve annemin elbisesinde neredeyse, şey, en ufak bile—” diye söze girdi, ama bu tartışmayı devam ettirmeye zaman yoktu.

Neyse ki, diye düşündü Leydi Gossett.

Çünkü o sırada Amiral Fairham öne çıkarak Vikontes’i kızından kurtardı ve kadının parmaklarını dudaklarına götürdü. “Leydi Gossett, bugün büyüleyici görünüyorsunuz.”

Başka bir zamandan bir centilmen olan Amiral, kendini hâlâ gençliğindeki gibi bir çapkın zannediyordu. Leydi Gossett, adamın tanıdık ses tonunu duyunca oğlunun sırtını dikleştirdiğini hissedebilmişti.

Ah bugünkü gençlerde sorun neydi de ailelerinin özgürce ve umursamaz tavırlarını bu kadar uygunsuz buluyorlardı? İngilizlerin yeni genç kraliçeleriyle birlikte geçmiş nesillerin yaptığı gibi hayatı kucaklayacağını sanırdınız, ilk rüzgârda kırılmalarını bekleyeceğiniz kadar kasatı durmalarını değil.

“Sayın Amiral,” diyerek itiraz etti Leydi Gossett, parmaklarını nazikçe ondan kurtarmaya çalıştı ama pek başaramadı. “Sizi yeniden görmek bir onur, hem de böyle büyük bir etkinlikte.”

“Ah evet, leydim, harika bir şey,” dedi amiral ve gün için başka fikirleri olduğunu gösteren bir tavırla ona göz kırptı.

Vikontes ahlaksız bir an için duraksadıktan sonra karşılık verdi. “Leydi Fairham nasıl? Hâlâ Londra’da mı, yoksa yazın geri kalanını geçirmek üzere Bristol’e döndü mü? Onu uzun zamandır görmediğimi söyleyebilirim, bugün olan biteni ona güzelce anlatmalıyım.”

Amiral korkutucu eşinin bahsi açılınca onun elini bıraktı; Leydi Gossett de her kusursuz orta yaşlı kadının yapması gerektiği gibi parmaklarını önünde birbirine ke-netledi. Tabii önce oğluna, İşte, yeterince ağırbaşlı mı? demek istemiş gibi bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

John onu azarlamak istiyormuş gibi bakıyordu ama Vikontes, terbiyeli oğlunun böyle bir şeyi düşüneceğinden bile şüpheliydi.

“Muhteşem bir denizci yetiştirmişsiniz, leydim,” dedi Amiral, John’un sırtına vurup konuyu değiştirerek. Karısı hakkındaki konuşmayı kapatmaktan mutlu olduğu belliydi. “Babasına çekmiş, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Vikontes. “Öyle.”

“Armut dibine düşmüş,” dedi Amiral aceleyle, favori-leriyle birleşik bıyıkları yukarı aşağı oynuyordu. “Gossett tam bir deniz adamıydı, değil mi?”

“Evet, lordum. Denize açılmaya bayılırdı,” dedi Vikontes. Kocasından bahsedilince gözlerini uzaklara çevirdi, zihnine onun anıları dolmuştu. Deniz kenarında cennet gibi günler, çocukların sahilde oynayışı, dalga seslerine karışan kahkahalar. Ve Brent, her zaman Brent, çocukların kafalarının üzerinden ona gülümserken, gözlerinde parlayan aşkla.

Beraber güzel bir hayatları olmuştu, ta ki... ta ki...

“Başlayalım mı, Lord Gossett?” diye sordu Amiral. John başıyla onayladı ve geminin kış tarafından güverteye uzanan yolda önden gitti.

Alt güvertede hazırolda duran tayfa, etrafta dolanan muhabirler ve rıhtımı dolduran seyircilerin huzurunda başlayan törenle, İngiltere’nin sevgili kahramanı Kumandan Lord Gossett, Kaptan Lord Gossett oldu. Ve Amiral tekdüze bir sesle konuşup dururken —Fairham kendi sesinin tınısını seviyordu— Leydi Gossett dikkatinin dağıldığını fark etti.

Bakışları geminin güvertesinin karşısına, iskelelere doğru kaydı.

Dikkatini vermeye çalıştı, ama ne yazık ki Fairham sıkkıcı bir laf ebesiydi ve denizin tuzlu kokusu bugün nehre kadar inmişti. Başkaları tiksintiyle burunlarını tıkayabiliyordu ama Leydi Gossett denizi seviyordu. Yarım botlarının içinde ayak parmakları kıvrıldı, vahşi ve çılgın bir an için John’la beraber bir gemiyle ufkun ötesine yelken açmayı diledi.

Londra’nın ötesine. İngiltere’nin yeşil, düzenli çayırlarının ötesine.

Hafif bir meltem saçına doğru kıvrıldı, tüm saç şapkasının altında düzgünce toplanmıştı ama esinti yine de bir âşğın gizli ve baştan çıkarıcı öpüşü gibi ona sataşıyordu.

Geçmişten gelen bir fısıltı gibi.

Sanki önünde, artık Leydi Gossett olmadığı, uzun zamandır kayıp olan bir hayat uzanıyormuş gibiydi. Evlenmeden önceki adıyla, Leydi Phillippa Knolles bile değildi. Hayır, deniz ona fısıldarken o gençliğindeki lakabıyla Pip-pin’di, çok fazla şeyi riske eden kız...

Her şeyi riske eden...

Bakışlarını eldivenlerine dikerek kendi kendine, hayran ve düzgün bir anne görüntüsü çizmesi gerektiğini söyledi, ama içindeki bir şey, uzun süredir unutmuş olduğu bir şey, serbest kalmak için haykırıyordu.

Hatırla Pippin, diye fısıldadı bir ses kulağına. Beni hatırladın mı?

Bir an gözlerini kırptırdı ve artık John'un yeni gemisinin güvertesinde değil, gece vakti sahildeydi. Başının üstündeki yıldızlar baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırparken, dalgalar koro halinde ayaklarına vuruyordu.

Benimle gel, Kirke...

Sakinleştirici bir nefes alıp serseri anıyı bir kenara iterek John'un ciddi yüzüne odaklandı. Ama kısa sürede bakışları bir kez daha, bu kez küpeşteden ileri, bu tarihi terfiye tanık olmak için sıkışık bir şekilde iskelede toplanan kalabalığa kaydı.

Anılarından kaçmak için bir sığınak arayışıyla, hem avam hem asil tabakadan oluşan kalabalığa odaklandı, ta ki tarayan bakışları büyük bir sandık duvarının üstündeki yalnız bir denizciye ulaşana dek. Onu gözden kaçırmak imkânsızdı, en azından onun için, çünkü başının etrafına kırmızı bir şal bağlanmıştı. Ya da belki sebep, koyu renk saçlarını ensesinde atkuyruğu halinde toplayış şekliydi, belki de yüzünün bronzlaşmış renginin bembeyaz gömleğiyle oluşturduğu tezattı veya onu sıradan bir denizci değil de eski bir korsana benzeten uzun çizmeleri ve pantolonuydu.

Ve adam da onu gördü, bakışları yalnızca ve yalnızca ona odaklanmıştı. O mesafeden gözleri birbirine kilitlenirken,

sanki aralarında bir okyanus açılmış gibiydi ve adamın gelişigüzel gülümsemesi ona orayı geçmesini söylüyordu.

Pippin, beni hatırladın mı?

Ah evet, diye haykırmak istedi Vikontes. Hatırlıyorum.

O sırada adamın ona neşeyle gülüp göz kırptığına yemin edebilirdi, ardından adam tünediği yerden atlayıp kalabalığa karıştı.

“Hayır,” diye fısıldadı. Sonra itirazının sesi yükseldi. “Hayır!” Amiral’in kibirli konuşmasını kesecek ve güvertedeki herkesin dönüp Leydi Gossett’in bu zamansız ve beklenmedik çıkışı yüzünden dehşetle ona bakmasına yetecek kadar yüksekti.

Sendeleyerek biraz geriye çekilirken, o titreşen ve tehlikeli arzu, hani şu yıllar önce barut fıçısından daha da sıkı bir şekilde bastırmış olduğu arzu tutuştu.

Bu nasıl olabilirdi? O nasıl burada olabilirdi?

O sırada Leydi Gossett tıpkı bir çapa gibi güverteye devrilerek o günü daha da unutulmaz kıldı.

Bunun nedeni, ertesi gün bir muhabirin yazdığı üzere “tepedeki güneş” ya da bir başka muhabirin yorumundaki gibi “ezici annelik gururu” olabilirdi.

Ama hiçbirisi haklı çıkmazdı.

Leydi Gossett sadece tek bir sebeple düşüp bayılmıştı. Regina’nın güvertesinden karşıya bakmış ve geçmişini görmüştü.

Bir hayalet görmüştü.

*Yirmi yedi yıl önce
Kaçakçılar Koyu
Hastings, 1810*

Kaptan Thomas Dashwell, arkasındaki büyük sandala

bağlı ipi çekerek karanlıkta, köpüklü kara dalgaların arasında ilerledi, sandalı ve içindekileri kıyıya çekti. Göğsüne kadar suyun içindeydi, iliklerine kadar donmuştu, rüzgâr da rahatsızlığını arttırıyordu ama hiç umurunda değildi.

Altınını toplamış, yolcularını bırakmış ve İngiltere'den uzaklara defolup gitmişti.

Borcu olan tüm altını aldığına dair bir hayal görmüyordu, ama insan umut edebilirdi. Yine de teslimatın iki gece sürmesini beklememişti. O fazladan bir gün, tamamen Fransız brendileri ve ipekleriyle yüklü bir gemiyle eve doğru hızlanmak için kullanılsa daha iyi olurdu.

Ve tabii yüklüce bir kâra doğru.

Tamamen deniz suyuyla dolu olan çizmeleri su sığrattıyor ve bacaklarını çekerek onu yavaşlatıyordu, ama taşlı kıyıya neredeyse varmıştı.

Dash derin bir nefes alıp ipe biraz daha sert asıldı. Bu yasadışı gezileri yapmasına gerek yoktu, ama ikinci kaptanı Bay Hardy, ana kıtadaki ajanlarını Napolyon'un burnunun dibinde Fransa'dan kaçırıp eve getirmesine yardımcı olduğu için İngilizlerin ona ödediğı şişkin keselere direnemediğini hatırlatmaktan hoşlanıyordu.

Dash sırttı. Bu kısmı seviyordu. O kendini beğenmiş Fransızları küçük düşürmek ve üstüne İngiliz altını almak. Bir sürü altın.

Ah evet, altın. Tuhaf bir şey, diye düşünerek ipi tekrar çekti ama bir ilerleme olmadı. Bu defa tayfalarından biri yanına, dalgalara atladı ve yardıma girişti. Genç adam ona kaşlarını çattı, çünkü başlarına bela açılmasın diye onlara başlarını eğip teknede kalmalarını söylemişti.

Özellikle de önceki gece başlarına gelenden sonra.

Başını kaldırıp tepelerinde yükselen kayalıklara baktı, önceki akşam onlar yolcularını duraklarına ulaştırmaya çalışırken Kral'ın askerlerinin üzerlerine çıkıp sahile mermi yağdırdığı yere. Kibirli aptallar. Bir avuç kuma ateş ettikten sonra bu geceyi muhtemelen yerel handa geçiriyorlar ve “kahrolası kaçakçıyı” nasıl gerisin geri kaçırdıkları hakkında böbürleniyorlardı.

Sadece atış menzili dışına kadar, derdi Dash onları görse. Risk almaktan ne kadar hoşlansa da Dash'in ölmek gibi bir niyeti yoktu ama bir işi de asla bitirmeden bırakmazdı.

Ya da ücreti alınmadan.

Dash kendi kendine gülerek büyük sandalın baş kısmı kayaların arasında çatırdayana dek ipi son bir kez daha çekti.

Ne kadar uzak, o kadar iyi.

Bu böyleydi, ta ki başını kaldırıp kendini her zamanki bağlantısı olan Lord John Tremont'la (Dash'in söylemeyi sevdiği şekilde Deli Jack) yüz yüze değil de onun kocakarı halası Leydi Josephine'le burun buruna bulana dek.

Tanrım. Bu hayra alamet değildi. Hem de hiç.

“Hey, bu yaşlı kızın ta kendisi değil mi?” dedi şapkasını çıkarıp asil bir baş selamı vererek. En azından onu biraz olsun etkilemenin işine yaramasını umuyordu. Ama kadının ölmüş olması gerekirdi. “Görüyorum ki ölümünüze dair haberlerde acele edilmiş.” Ona doğru eğildi. “Yoksa şeytan sizi cehennemden mi kovdu?”

Planladığı gibi annesinden aldığı azıcık İrlandalı cazibesini işine gelmişti.

Leydi Josephine sırtıttı ve uzanıp ona sarıldı. “Dash, sen iflah olmaz ve kendini bilmez bir genç adamsın.”

“Siz de benim başka türlü olmamı istemezsiniz,” dedi genç adam, kadın onun ceplerini boşaltacak fırsatı yakalamadan önce onun bu kurnaz kucaklayışından kurtuldu. Bir dükün kızı olarak doğmuş olabilirdi, ama yetenekleriyle en iyi yankesicileri bile geride bırakırdı.

Dash bir kez daha Jack’ten iz var mı diye bakındı ama hayret verici şekilde, Leydi Josephine’in yanında iki kız duruyordu: refakatçilerinin bu tip meselelerdeki tecrübesine sahip olmadıklarını belli edecek şekilde kocaman açılmış gözlerle kaskatı duran bir çift heyecanlı kız.

“Bak bak burada kimler varmış?” Genç adam, leydinin sağında duran uzun boylu, narin yaratığa göz kırptı ve kahretsin, kız masum biri gibi kızardı.

Hiç öpülmemiş gibi.

Pekâlâ, genç adam bu sorunu halledebilirdi. İddiasını ispatlamak için daha iyi bakmak üzere ona doğru hareket ederken asıl sorunu yolunu kesti.

“Onu rahat bırak, Dashwell,” diye azarladı Leydi Josephine. “O senin tipin değil. Ve seni uyarayım, ikisine de bir sıçan gördükleri anda vurmalarını tembihledim.”

“Leydim, beni yaraladınız,” dedi genç adam ve elini kalbine götürürken bakışları tekrar onun yanındaki uzun boylu, açık tenli kadına kaydı. Gerçekten de onun titreyen elinde bir tabanca vardı.

Tabancalı hanımlar ve ölümden dönen Josephine Hala mı? Genç adam, askerleri tercih ederdi... Gerçi onların güzel sarı saçları, öpülmek istiyor gibi görünen tatlı dudakları yoktu ya...

Leydi Josephine sanki onun düşüncelerini okumuş gibi tekrar onun başının etini yemeye başladı ve genç adam,

şeytanın onu cehennemden kovduğuna dair teorisine daha sıkı sarıldı.

“Bu kadar saçmalık yeter,” diyordu leydi, tabancasını yelpaze gibi sallayarak. “Yolcularını derhal indir.”

Ah evet. Bu adam da emir almaktan hiç hoşlanmıyordu, tıpkı şeytan gibi.

“—dahası, Thomas Dashwell, Tanrı aşkına neden onları dün gece kıyıya indirmedin? Ödeme almayacak değilsin ya.”

Ödeme almamakmış! Genç adam homurdandı. Eğer bildiği bir şey varsa, o da her İngiliz’in cebinde akrep olduğuydu. Ve Leydi Josephine de, tıpkı o pinti kocası gibi, ortalamadan da beterdi. “Ben altınımı aldığımda sen de emanetini alacaksın.”

Leydi Josephine arkalarındaki ıslak odunlara doğru başını salladı; orada yıpranmış bir dala bağlı bir katır duruyordu.

Genç adam sırtıp dala doğru ilerledi, ilk paketi vurarak açtı. Elini içeri daldırmadan önce bile içindekileri biliyordu.

Altın. Bir sürü altın.

Bay Hardy’nin sıkça söylediği şey doğru sayılırdı: “Kapitan altının kokusunu alır.” Ve şu anda Dashwell’in burnu yeni basılmış ginelerin kokusuyla doluydu. Burada surat-sız Bay Hardy’yi mutlu etmeye yetecek kadar altın vardı. Tatminle başını sallayarak, Dashwell teknedeki adamlara doğru alçak sesle, denizkuşu ötüşüne benzer, yumuşak bir ıslık çaldı.

Bir adamı, sonra bir başkasını çıkardılar, arkalarında bağlanmış olan ellerindeki ipleri kestiler ve onları yan taraftan dalgaların içine attılar.

Bu onları biraz bekletir, diye düşündü Dashwell, İngilizler suyun içinde kıyıya doğru yürürken. Dün gece hem kendi hayatını hem de tayfalarınınkini kurtarmak adına onların teslimatını ertelediği için yolcuları hiç memnun olmamıştı.

Katırı çözüp kıyidan tekneye doğru yürüttü. Dalgaların geldiği ve teknenin kayaların arasında kıpırdanıp çatırdadığı su kenarına gelene dek gayet de iyi ilerledi. Sonra hayvan gerçek doğasını sergileyip inat etmeye başladı.

Daha önce gözüne çarpan küçükhanım gelip yuları tuttu, diğer eliyle hayvanın burnunu okşadı, sakinleşene kadar onunla yumuşak bir sesle konuştu.

“Nevi şahsına münhasır birisin,” dedi genç adam volta atarken omzunun üzerinden, bir yandan da altınları toplayıp bu riskli randevudan ayrılmak için onun kadar sabırsız olan adamlarıyla birlikte çalışarak.

“Bir adın var mı?” diye sordu genç adam, son çuvaldan döndükten sonra. Bu kadar yakından, genç kadının elbiselerinin mütevazı kesimini, utangaç bakışlarını ve onunla konuşması gerekip gerekmediğini bilemiyormuş gibi duşğunu ısırışını görebiliyordu.

Aniden onun kim, daha doğrusu ne olduğunu anladı ve aklında tek düşünce belirdi.

Josephine bu kanunsuz işin içine bir leydi, hem de okuldan yeni mezun olmuş gibi görünen bir leydi getirerek ne halt ettiğini sanıyordu?

“Ne bu şimdi? Adın yok mu?” diye bastırdı daha da yaklaşarak, çünkü düzgün bir leydiyle hiç tanışmamıştı — küfürbazlık, kumarbazlık ve entrikacılığıyla Leydi Josephine’i kesinlikle bunlardan biri olarak görmüyordu.

Yaklaşmak için bir adım daha attığında ondan gelen çok hafif gül kokusunu aldı. Yumuşak ve hafif bir kokuydu bu, ama onun gibi bir adama daha önce hiç bilmediği türden, şoke edici bir arzu dalgası gönderdi.

Ağır ol Dashwell, diye uyardı kendini. Askerler onu vurmasa da Josephine'in bunu yapacağına inanıyordu. "Hadi ama tatlım, adın ne?"

Sormaktan zarar gelmezdi, değil mi?

Muslin kıyafetli küçükhanım dudaklarını büzdü, sonra sanki onlardan yardım bekliyormuş gibi dönüp refakatçilerine bir bakış attı. Ve tekrar ona döndüğünde, genç adam ona gülümsedi. Bu sırtış genelde başını belaya sokardı.

"Pippin," diye fısıldadı genç kız, bir kez daha dönüp Josephine'in sıırıslıkla olmuş yolcular olan Temple ve Clifton'la ana kıtadan gelen haberler hakkında konuşmakta olduğu yere doğru bakarak.

"Pippin, ha?" diye karşılık verdi genç adam yumuşak bir sesle; onu korkutmak istemiyordu, hem de onun gözlerindeki yumuşak ve kararsız ışık karşısında büyülenmişken. "Ben sana başka bir şekilde hitap edeceğim. Böyle güzel bir leydiye daha çok yakışacak bir isimle." Parmaklarını dudaklarına vurdu. "Kirke. Evet, bu. Şu andan itibaren sana benim Kirke'm diyeceğim. Çünkü sen gerçekten de beni kıyıya çeken bir sirensin."

Bu karanlıkta bile onun yanaklarının kızarıklıkla parladığını görebiliyor, sesindeki gergin titremeyi duyabiliyordu. "Bunun uygun olacağını sanmıyorum."

Uygun mu? Şimdi derin sulara gömülmüştü işte, çünkü içindeki şeytani kısım bu küçük hanımın böyle saçma bir fikir üzerine bir daha asla kafa yormayacağını garanti altına almak istiyordu.

Ama başka bir şey, ona tamamen yabancı olan bir şey, onun güvenli ve uygun varlıklardan başka bir şey görmemesini sağlamak istiyordu. Bu düşünceyi elinden geldiğince hızla susturdu. Çünkü bu, beraberinde bağlar ve zincirler getirirdi; Dashwell'in dünyasında asil düşüncelere yer yoktu.

“Uygun mu olmaz?” Güldü, genç hanımdan çok kendine. “Uygun olmayan şey, bu çantanın diğerlerinden daha hafif hissettirmesi.” Çantayı kaldırıp alırken sahilde kalan kısma döndü. “Leydim, beni yine kandırdığınızı söylemeyin bana.”

Çünkü gerçekten de çanta daha hafif gibiydi.

Leydi Josephine irkildi ama sonra suçunu inkâr edecek kadar kendini topladı. “Dash, senin o sahtekâr ellerine bir gine daha saymayacağım.”

Kıyıya bir çift tatlı güvercin getirmesine şaşmamak gerekirdi: tam ücretini almadığını fark etmemesi için gereken ufak bir dikkat dağıtıcı.

“O zaman ödememi diğer şekilde almalıyım,” dedi Dashwell ve kimse onun ne yapmak üzere olduğunu hayal dahi edemeden, baştan çıkarıcı Pippin'i yakalayıp kollarına çekti.

Onu yakaladığı an genç kadının nefesi kesildi ve Dash bir an için vicdan azabı hissetti.

Neyse ki böyle düşüncelere çok takılan bir adam değildi.

“Her zaman bir leydiyi öpmek istemişimdir,” dedi ona, dudaklarını onunkilerle buluşturmadan hemen önce.

Onu başta herhangi bir kızı öper gibi öpmek üzereydi, ama bir an aklında tek bir düşünceyle ona baktığında —o

dudakları sömürmek— kendini kaybetmenin eşiğine geldi.

Kızın gözleri maviydi, Karayipler'deki deniz kadar maviydi ve genç adamı kocaman masumiyetleri ve duydukları güvenle ele geçirmişlerdi.

Güvenmek mi? Ona mı?

Aptal kız, diye düşünerek onu yakınına çektikten sonra, Dashwell dudaklarının onunkilere dokunmasına izin verdi. Ama her zamanki sert tarzının aksine, arzusunu dizginlediğini fark etti. Bu, kızın ilk öpücüğüydü; bunu gemisinde kaç fıçı brendi olduğunu bildiği kadar iyi bilen Dashwell, daha da nazıkçe onun dudaklarını geçerek dilinin yavaşça onunkine doğru kaymasına izin verdi.

Kız tekrar nefesini tuttu, ama bu defa bunun mahremiyeti karşısında Dash anında kendini yakıcı bir fırtınanın içinde buldu.

Kendi düşmemeye çalıştı, çünkü bu, kızı bir kenara koymak anlamına geliyordu. Ama onun gitmesine izin veremezdi.

Pippin adlı bu masum genç kadın, bu çok popüler leydi, onu hiçbir kadının yapamadığı kadar hayata döndürmüştü.

Benimsin, diye düşünerek sahiplendi kızı, tutkuyla, onun kendisine ait olduğu ve her zaman da olacağı bilinciyle.

Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu: gerçek adını, sırlarını, arzularını... Elleri onun vücut hatlarını takip etti, kalçalarının belli belirsiz kıvrımını, göğüslerinin yumuşak dolgunluğunu hissetti.

Genç kız onun dokunuşunun altında titredi, ama onu

durdurmadı ve onu itmeyi denemedi. Onun yerine masum bir şekilde öpücüğüne karşılık verdi; önce deneme yapar gibiydi, sonra heveslendi.

Yüce Tanrım, Dash kollarında bir melek tutuyordu!

Ve sanki onun kendilerinden birine karşı gösterdiği saygısızlık karşısında cennetin kendisi itirazla çınlıyormuş gibi, gökyüzünde bir havai fişek feryat etti ve patlayıp kıvılcımlarla geceyi güne çevirdiğinde, Dashwell genç kızdan ayrılıp başını kaldırdı.

Başka bir fişek patlarken iki şeyin farkına vardı.

Evet, Tanrı şahidi olsun ki kızın gözleri deniz mavisiydi.

Ve ikincisi, askerler son başarıları hakkında övünmek üzere handa değillerdi.

“Tanrım!” Kızı saniyeler önce sarmaladığı şiddetle, yüz üstü kuma attı ve ilk mermiler etraflarındaki kumsala çarpmaya başladığında ona siper olmak için üzerine kapandı.

Genç kız onun kollarında az önce ne kadar yaşam doluysa, şimdi de altında o kadar küçük ve kırılıyordu.

Bay Hardy, ateşe kendi gemisinden hızla karşılık verdi, taşınabilir topları açıp kayalığın tepesine bir gülle yolladı; bu arada gemideki adamlar da silahlarını çekip ateş etmeye başladılar.

Tüm bu hengâme içinde Dashwell’in yapması gereken sadece ayağa kalkıp şalopasına koşmaktı. Askerler tekrar ateş etmeye başlayamadan önce kıyıdan uzaklaşıp ateş hatından çıkmış olurlardı.

“Benimle gel, Kirke,” diye fısıldadı kızın kulağına. “Burada kalma, benimle gel. Seni güvende tutarım, söz veriyorum.”

Ama altındaki genç kız cevap vermedi. Aslında azıcık bile hareket etmiyordu.

“Bana elini ver, küçüğüm. Bana elini ver ve oraya koşalım. Ölmek için burada kalmanın bir anlamı yok.”

Ama genç kız kıpırdamadı, itiraz niteliğinde kıvranmamıştı bile. Bu arada etraflarındaki kumsala mermiler tek-rar yağmaya başladı.

Tamam, köydeki çocuklar genç adamın düşündüğünden daha hızlı tüfek dolduruyorlardı, ama nişan aldıkları yerin epey açığını vuruyorlardı.

Neyse ki.

“Şans önümüzde, küçük Kirke,” dedi, elini kızın altından çıkararak. Eli ısınmıştı.

Ve kana bulanmıştı. Genç kızın kanına.

Dashwell onu çevirdi ve dehşet içinde, onun sessizliğinin nedenini gördü: Kızın gözleri ifadesizce gökyüzüne bakıyordu.

Ah Tanrım, hayır. Hayır.

“Kaptan, gitmemiz gerek,” diye seslendi adamlarından biri.

“Dur biraz,” diye bağırarak karşılık verdi Dashwell, kendisine yardım edebilecek birini bulmak için kıyıda yu-karı aşağı baktı.

Kıza yardım edecek birini.

Hızlı ve kurnaz Temple, kumsalda hızla ona doğru koştu. “Kahretsin Dashwell, ne yaptın sen?”

“Onu korumaya çalıştım,” diye fısıldadı Dashwell, bakışları Pippin’in saniyeler önce hayat dolu, masumiyet dolu olan gözlerine sabitlenmişti.

“Öldürdün onu, başka bir şey değil,” diye karşılık verdi Temple, genç adamı dalgalara doğru itip kenara çekerek. “Kız senin yüzünden öldü.”

*Ellis Anne gemisinde
Manş Denizi, 1837*

Kaptan Thomas Dashwell sarsılarak uyandı, vücudu terle kaplanmış ve ağzı kurumuştı.

O uzaktaki sahilden, şimdiki zamana dönmesi, her gece yakasını bırakmayan rüyadan sıyrılıp nerede olduğunu hatırlaması bir dakika sürdü.

Gemisinde. Denizde. O gecedен uzakta. Kızdan uzakta.

Yuvarlanıp her zaman uzanma mesafesinde bulunan şişeyi aldı. Dişiyle tıpayı çekip odasının uzak köşesine tükürdü ve içti.

Öldürdün onu... Kız senin yüzünden öldü.

Aklından çıkmayan bu sözler, nemli çarşaplarda titremesine neden oldu. Bu yüzden titremeleri bastırması, kâbusunun neden olduğu üşümeyi dindirmesi, görüntülerin yüklendiği yalanları aklından uzaklaştırması için bir yudum daha aldı. Sıcak ve yakıcı sıvı boğazından aşağı kolaylıkla akarken kendisine söylediği yalanları, brendinin canındaki bu acıyı durduracağına dair yalanı.

Eğer gerçek olan bir şey varsa, o da Dashwell'in o gece onu öldürmediğiydi. Dahası, genç kız o gece kıyıda kurtulmuş ve gençliğinin vaat ettiği bir şekilde serpilip büyüleyici bir görüntüye ermişti.

Bildiği kadarıyla hâlâ yaşıyordu. Londra'dan çok da uzak olmayan o havalı dünyasında.

Eğer o gece biri öldüyse, bu kendisiydi. Kız onu öldürmüştü, kalbini söküp çıkarmış, onu tüm bu yıllar boyunca başıboş rüzgâra kapılmış bir halde bırakmıştı, acısını bastırmak için elinde de sadece brendi şişesi vardı.

Ve böylece bir yudum daha alıp yuvarlandı, yirmi yıldan uzun süredir iltihaplanan yarasına bakıyordu, onu unutmaya çalışarak.

Onun kendisine yaptıklarını unutmaya çalışarak...

İkinci Bölüm

Londra, 1837

Aşağıdaki salonda devam eden tartışma üst kattaki odadan kolaylıkla duyuluyordu. Leydi Gossett çocuklarını duymak için kulak kabarttığından da değil, aksine onun geleceğini bu kadar gürültüyle tartışırken onları duymamak zordu.

Sanki ilgilenilmesi gereken çocuk aniden o olmuş gibiydi.

Kadın iç çekti ve doktorun günün geri kalanında orada kalmasını salık verdiği yataktan doğruldu. Belki birkaç gün daha, demişti doktor ve onun sanki böyle yumuşak rahatlatmalara ihtiyacı varmış gibi eline pat pat vurmuştu.

Leydi Gossett'in ihtiyacı iskeleye dönmekti. Ne kadar olmuştu? Bayılmasının üzerinden iki, bilemedin üç saat geçmişti. Belki de onu hâlâ bulabilirdi...

Pencereye doğru ilerlerken sesler daha net, daha bariz bir hal aldı; ama o pek kulak vermiyordu, parmaklarıyla

tül perdeyi açıp Grasvenor Meydanı'nın ortasındaki parka baktı.

“Bir şey yapılmalı,” dedi çiçeği burnunda Kaptan Gossett, sanki bir buyruk veriyormuş gibi. “Belli ki iyi değil.”

Leydi Gossett onun, ne yapılması gerektiğiyle ilgili kız kardeşini bilgilendirirken sırtının dimdik oluşunu ve omuzlarının gergin bir hat oluşturuşunu neredeyse duyabiliyordu.

Ah John. Adımlarına dikkat et. Ona emir verilmesini Ginger'in nasıl anladığını herkesten çok sen bilmelisin.

“Bayıldı, John,” dedi Leydi Claremont. “Bu paniğe kapılmak için geçerli bir sebep değil.”

“Konu sadece bayılma değildi, madam,” dedi kaptan; adamın botlarının çıkardığı ses, genellikle Ginger'm ev sahibini oynamayı sevdiği kanepenin önünde volta attığını gösteriyordu. “Üzerindeki giysiye hiç dikkat etmedin mi?”

Yine mi elbise konusu, diye düşündü Leydi Gossett, başını eğip leylak rengi şık tasarıma baktı. O günün modasını çok abartılı buluyor olsa da, elbise son modaya uygundu ve kusursuz bir zarafeti vardı. Dantele yumuşakça dokunup şişkin kollara bakarak, gençliğindeki serin ve rahat muslini özledi. Şık elbiseler sadeydi ve uzun, narin hatlarıyla güzeldi — hem de tüm bu korselere, kafeslere, kasnaklara ve abartılı fırfırlara gerek olmadan.

Ginger sesini biraz yükselterek kardeşine ne kadar kızdığını gösterdi. “John, annem yaşındaki bir kadının öyle donuk bir renk giymesinde bir sakınca yok. Beraber alışverişe gitmemizi teklif ettiğinde şaşırdım, evet; ama sonra düşündüm de, sanırım bugünü senin başarının kutlaması olarak görüp yaşlı bir karga gibi görünmek istememiştir.”

Leydi Gossett burnundan soludu. Annem yaşımda bir kadın. Kızının kendisini savunduğunu biliyordu ama onun da “yaşlı karga” kısmını eklemesine gerek yoktu. Dönüp omzunun üzerinden, kederli bir şekilde sıralanmış dizi dizi siyah elbiselerin asılı olduğu giyinme odasına baktı.

Donuk ve sıkıcı. Ve fena halde moral bozucu. Çamaşır ipine dizilmiş bir kuzgun sürüsü gibi.

“Babamızın vefatına biraz saygı göstermesini tercih ederdim. En azından yas kıyafetlerini giyerken, Fairham gibi tiplerin aklına tuhaf düşüncelerin yerleşeceğinden endişelenmemize gerek kalmıyordu, onun şey olduğu gibi... şey...” son kelimedeki kekelemişti genç adam, Leydi Gossett onun annesinin şey olduğunu düşünmek bile istemediğini düşündü... şey...

Hayat dolu. Elde edilebilir. Hâlâ tutku hissedebilecek durumda.

“Şoke edici bir fikir, değil mi John?” dedi yumuşak bir sesle, parka bir bakış daha atarak. Yaz çiçekleriyle gülleri, aşağıdaki kasvetli sohbette keyifli bir kaçış sağlıyordu. Patikada bir bebek arabası yürüten dadı sayılmazsa, meydanın geri kalanı günün bu saatinde genelde olduğu gibi boştu.

Claremont hararetle tartışmaya katıldı. “Söylemeliyim, bu konuda Gossett’leyim. Bunu düşünmek beni bile şaşırtıyor. Ama Fairham, kendi annemin etrafında dolanmasını isteyeceğim türden bir adam değil.”

Sen de benim kendi kızım için seçeceğim bir adam değildin, seni iğrenç züppe, diye düşündü Leydi Gossett merhametsizce.

“Ah, her ikiniz de bu meseleyi çok büyütüyorsunuz. Fairham her kadının eline salyasını akıtır. Nefes alması yeterli,” diye karşılık verdi Ginger. “Adamın ona öyle baktığını görmenin zerre şaşırtıcı olduğundan değil, ama gerçekten, bence amiral ona asılmaktan çok kibar davranıyordu. Onun yaşındaki erkekler böyledir.”

Leydi Gossett’in odasından sinirli bir homurtu yükseldi.

“Pekâlâ, ben bundan hoşlanmadım,” dedi John, kendi normal ve uygun sesine dönerek. Bu sesi, özdeyişler ve basit bir öneri değil de emir niteliğinde olan kurallar için kullanıyordu. “O bir dul ve dul gibi davranmalı. Eğer babam görseydi böyle bir—”

Ginger, kardeşinin kendini beğenmişliği karşısında inledi. “Onun çok güzel görüldüğünü söylerdi. Ve leylak rengi onu o kadar solgun ve o kadar kırılgan göstermiyor.”

Solgun? Kırılgan? Kızının onu savunma girişimi bu muydu?

Leydi Gossett eğilip aynada kendine baktı. Yansımadaki kadının onların tarif ettiği, bir ayağı çukurda kocakarıyla bir alakası yoktu. Görebildiği kadarıyla yüzü hâlâ kırışık-sızdı; sarı saçlarında hâlâ hiç beyaz yoktu; iki çocuk doğurmuş ve onların çok ileri bir yaş olarak düşündükleri kırk üç yaşına gelmiş olmasına rağmen, gençliğindeki formunu koruyordu.

Şey, yani nerdeyse, diye düşündü, bu korkunç elbisenin o tarlatan ve berbat korseyle kıvrımlarının her bir kısmını gizleyiş şekline bakarak.

Alt katta Ginger devam ediyordu. “Çok büyütüyorsun, John. İhtiyacın olan tek şey dinlenmek ve biraz ilgi. Deli-

rip kırmızı ipekten ucube bir elbise giyip parkta salınmadı sonuçta.”

Leydi Gossett iç çekti. Onun gerçekten de bu kadar şaşkın olduğunu mu düşünüyorlardı?

Ne ikiliydi ama, John ve Ginger. Onlarla fazlasıyla gurur duymalıydı, ama şu anda kafalarını birbirine tokuşturmak istiyordu.

“Kırmızı ipek!” dedi John tükürükler saçarak, sesi korku doluydu. “Böyle bir görüntüyü aklıma bile getirmek istemiyorum.”

Üst katta annesi, içinde gerçekten de kırmızı, hem de gençlikteki çılgınlık döneminde adı çıkmış ipekten bir elbise olan dolabına gidip onu giymeye karar vermek üzereydi. Üzerinde o giysiyle alt kata inip hepsini evden kovabilirdi.

En azından John evlenene kadar ev onundu...

“Belki şunu da düşünmeliyiz... Şey, haddimi aşıyor olabilirim, ama ben olsam—” diye söze başladı Claremont.

“Neyi düşünmeliyiz?” diye üsteledi Ginger.

“Şey, onu Claremont Evi’ne taşımayı,” diye bildirdi kont. “En azından yazın geri kalanı için, o kendini toparlayana kadar. Onu annemle beraber onun evine yerleştirebiliriz.”

“Harika bir fikir,” dedi John, fıkre balıklama atlayarak. “Sen ona göz kulak olabilirsin Ginger, hem de onun şey yapmasına... biliyorsun işte, sorun çıkarmasına engel olursun.”

Leydi Gossett dişlerini sıktı. Şimdi de bir sorun mu olmuştu?

İlerideki manzarayla beraber pencerenin önünde dura-

rak, onları en azından on beş günlüğüne başından savacak şekilde bir şey düşündü.

Bu kadar saçmalık yeter! Hiçbir yere taşınmayacağım. Londra'da yaşamaya niyetliyim. Ve şuna da hiç niyetim yok—

Hiç niyetim yok...

Her kelime, her azar, öfkesinin her bir zerresi bir anda kayboldu.

Pencerenin çerçevesine tutundu, tek yapabildiği önündeki görüntüye bakmaktı.

Çünkü orada, parkta, onun evine bakan bankın üzerinde genç bir adam oturuyordu. Tam olarak söylemek gerekirse, bir denizciydi. Kırmızı bandanası, gösterişli şapkası ve ördek tüyünden pantolonu, tıpkı etrafındaki çiçekler gibi gri Londra'da bir mola gibiydi.

Leydi Gossett gözlerini kapadı ve bir saniye için belki de çocuklarının haklı olduğunu, kafayı üşüttüğünü düşündü.

Sonra gözlerini açtı ve adamı tıpkı daha önce gördüğü gibi otururken buldu.

Daha önce rıhtımın aşağısında gördüğü adam buydu işte.

İlk düşüncesi onun arkasından koşmak oldu, hiçbir uygun davranışa sığınmaksızın, çocuklarının ne söyleyeceğini hiç düşünmeden...

Çocukları...

Ah kahretsin, Ginger ve John! Nasıl unutabilmişti? Yere bakıp derin bir nefes alarak eteğinin üzerinde titreyen ellerini sakinleştirdi ve hızlı bir plan oluşturdu.

Yavaşça kapıya doğru ilerlerken, bunlar olmadan dışarı çıkmak bir skandala sebebiyet verecek olsa da, bonesi ve

eldivenlerine şöyle bir baktı, onlarla takım olan pelerini yok saydı.

Zaman yok, dedi kendi kendine, koridordan aşağıya kuzinlerinin yıllar önce ona öğretmiş olduğu şekilde gizlice inerken.

Tally ve Düşes. Leydi Gossett gülümsedi. En sevgili arkadaşları. Tıpkı gençliklerinde okul müdürleri Bayan Emery'den kaçtıklarında olduğu gibi, şimdi de çocuklarına görünmemeye çalışarak kendi evinden sıvışmasını gördüklerinde onların kahkahalarla güleceklerini hayal edebiliyordu.

Düşes haklı olarak, hayalet bir korsanın peşinde koştuğu için onun akli melekelerini yitirdiğini öne sürerdi muhtemelen, ama başka ne yapabilirdi ki?

Bu oydu. Ve Leydi Gossett'in elinden onu takip etmekten başka bir şey gelmezdi.

Merdiven boşluğundaki sahanlıktan dönerken bir parmağını dudağına götürerek, ön salonun tozunu almakta olan hizmetçiye susmasını işaret etti. Genellikle kapıda bekleyen uşak ve her daim hazır olan Lockley görünürde yoktu. Çaylarını içiyorlardır, diye tahmin etti.

Holden geçerken Ginger'ın konuşmasını salondan duyabiliyordu. "Ondan kaç kez bizimle beraber taşraya gelmesini istedim, ama hep reddetti. Sen ne yapmamızı önerirsin, John? Onu zorla taşımayı mı? Kaçırmayı mı? Böyle kaba bir tavır karşısında rezil olur."

Düşündüğün kadar da olmam, Ginger, canım. Çünkü bu ilk kez olmaz, diye düşündü Leydi Gossett. Bir bilseler...

Ama şimdi onları annelerinin gençlik günahları hakkında aydınlatacak zamanı yoktu.

Bunun yerine bir fare kadar sessizce ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapadığı an içindeki bir şeyler özgür kaldı. Sanki kendisini bu eve, bu hayata, John ve Ginger'ın ondan sürdürmesini beklediği uygun tavırlara bağlayan bağları koparmıştı.

Leydi Gossett gitmişti ve Pippin yıllar sonra ilk kez dönmüştü.

Bir gözü o bankta, diğeri trafikte, at arabaları ve yük arabalarının arasından deli kadınlar gibi sıyrılarak karşıya geçti ve bankın önünde sendeleyerek durdu. Bu kadar yakından, tam burada, onunla dip dibeyken sözcükleri onu yarı yolda bıraktı.

Bu o değil, Pippin. Değil.

Çünkü o değildi.

İçine yakıcı bir hayal kırıklığı ve hiç beklemediği bir keder çöktü. Yıllardır hissetmediği şeyler. Tekrar düşününce, eğer mantıklı davransaydı, bunu zaten biliyor olmalıydı.

Nasıl o olabilirdi ki?

Ama bu elbette geçmişine dönüp Dash'i Hastings'teki kumsalda o gece olduğu şekilde tekrar görmek gibiydi. Tüm o taze ukalalığı ve sert yakışıklılığıyla. Saçı ve çenesinin duruşu aynıydı, ama burnu ve gözleri değildi; Pippin onun Dash'in boyunda olduğundan da epey şüpheliydi.

Aslında bu adam oldukça esrarengiz bir şekilde şeye benziyordu... Dönüp omzunun üstünden salon penceresine baktı, yarattığı asıl skandalı şimdi görüyordu.

Eğer onu görüp de buraya gelirlerse, açıklamak zorunda kalırdı... hesabını vermesi kolay olmayan bir şeyi hem de.

"Leydi Gossett?" dedi genç adam, gevrek ve keskin kelimelerle. Amerikalıların seri özgüvenini hakkıyla taşıyor-

du. Ayağa kalkıp şapkasını çıkararak selam verdi, kırmızı fular hâlâ başının etrafında bağlıydı. Şapka olmadan bir korsana daha çok benzemişti, Pippin'in kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Başıyla onayladı, kollarında diken diken olan tüylerini sıvazladı. Bu ses... Çok tanıdıktı.

Tekrar eve doğru baktı ve bu defa adamın kolunu yakalayıp onu meydanın karşısına yönlendirdi.

“Benim adım Nathaniel. Nathaniel Dashwell.”

Pippin hafifçe sendeledi, ama o elbette bir Dashwell'di. Kendini tanıtışı onu şaşırtmamalıydı. Genç adamın yanık tenli yakışıklı yüzüne hızlı bir bakış attı.

“Dashwell mi?” diye tekrar etti.

Genç adam durdu, neyse ki John ya da Ginger olur da pencereden bakarsa, ikisinin de onu görmeyecekleri kadar uzaktaydılar. “Kaptan Dashwell, benim babam. Onu tanıyor sunuz, değil mi? Onu hatırlıyor musunuz?”

Onu hatırlamak mı? Bu adam çıldırmış mıydı? Sanki Kaptan Thomas Dashwell'i unutulabilirmiş gibi.

Yine de şaşkınlık içinde başıyla onayladı.

Genç adam birkaç saniye şapkasını ellerinin arasında sıktıktan sonra Pippin'in hayatını değiştiren o sözleri söyledi.

Yıllardır kaçındığı o skandalı Pippin'e sundu. Eğer çocukları yarı yas kıyafeti giymenin sınırı aşmak olduğuna ikna olmuşlarsa, bu Nathaniel'in söylemek durumunda kaldığı şey, John'u genç yaşta mezara sokardı. Tüm Londra sosyetesini birbirine katardı.

“Leydi Gossett, yalvarırım benimle gelin. Anlıyorsunuz ya, onun size ihtiyacı var. Onu kurtarabilecek tek kişinin siz olduğunuza inanıyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*İki hafta sonra,
Ellis Anne gemisinde*

Kaptan Dashwell irkilerek uyandı ve hep hazır bulunan şişesine uzandı. Ama şişe orada değildi.

“Tanrım!” diye mırıldanarak elini saçlarından geçirdi ve pencereye doğru uykulu bir bakış attı. Dışarıda gece hâlâ gökyüzüne hâkimdi ve geminin sallanma şeklinden anlaşıldığı üzere, günbatımı sırasında yelkenlerini dolduran taze ve soğuk fırtına hâlâ esiyordu, gemi dalgalar arasında düz ve sabit bir rota çiziyordu.

Ayağa kalkıp titreyen bacaklarla dolaba doğru sendeledi, kendini toparlamak için dolabın önünde durdu, sonra açıp içeri araştırdı. Eli dolu şişenin ağırlığına çarpacağına, parmakları boş döndü.

İçeri, özel stokunu koyduğu rafa dikkatle baktı ve tamamının boş olduğunu fark etti. Aşırılmış. Çalınmış.

Bu sefer ettiği küfür, tekrar edilmeyecek cinstendi.

Tüm brendisi hangi cehenneme gitmişti?

Başının üstündeki güverteye bir bakış attı. Bunun Nate’in başka bir müdahalesi olduğundan şüpheleniyordu. Lanet olsun. O, Thomas Dashwell, hâlâ bu geminin kaptanıydı, komuta hâlâ ondaydı ve oğlunun bunu anlamasının zamanı gelmişti.

Bunu önemsemeden tayfaların daha çok dinlediği kişi o, diye haince fısıldadı kulağına dırdırcı bir ses. Adamlar onu tereddütsüz izlerler, çünkü gemiyi doğru ve kazançlı rotada tutuyor.

Dash başını sallayarak komutanın kendisine ait olduğu tüm düşünceleri bir kenara itti. Bu onun gemisiydi, lanet olsun. Onun.

Daha da içleri kontrol edip dolabın arkasındaki panele dokundu ve sahte arkalık açıldığında uzanıp iki tabancayı aldı.

Birine ateş etmeyeli uzun zaman olmuştu, ama hâlâ nişan alabilirdi. Ve acımasızlığına dair eski itibarını hak ettiğini kanıtlamak için yeterince kötü bir ruh halindeydi.

Sallanarak kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra, dikatini gerektiren bir başka acil sorunu olduğunu fark etti. İşemesi gerekiyordu. Pekâlâ, önce onu halledecek, sonra da brendisini alan piç kurusunu gebertme işini görecekti.

Ceketini omzuna atıp şapkasını alnının alt kısımlarına kadar çekerek güverteye ilerledi, çizimleri tahta döşemelere şiddetli bir pat sesiyle çarpıyordu.

Bir fener alıp kış tarafına doğru yürüdü, feneri bir kenara koydu ve arka küpeştenin üzerinden işemek için pantolonunu indirmek üzereyken gölgelerden gelen yumuşak bir ses buz kesmesine neden oldu.

“Dash, bu sen misin?” diye fısıldadı bir kadın.

Donakaldı. Elleri pantolonunun belinde, deniz de altındaydı.

Tanrım! İçmeyeli ne kadar olmuştu? Eğer dalgalar onunla konuşmaya başladıysa, çok uzun zaman olmuş demektir. Çünkü bunun başka bir açıklaması yoktu.

“Dash?”

O sırada Nate’in bir yolcu getirmekle alakalı bir şeyler söylediğini hatırladı, bu tip şeylere pek önem verdiğinden de değil. Gerçi şimdi pişman olmuştu ya...

Nate ne demişti? Baltimore’a kadar yer ayırtmış olan bir dul. Altınla ödedi.

Altınla ilgili olan kısım Dash’in önemseddiği tek yer ol-

muştı. Şimdi, bir soru daha sormuş olması gerektiğini anlamıştı.

Nerden çıktı bu kadın?

“Benim,” dedi kadın ona. “Seni bulmaya geldim.”

Gemi yükselip alçalıyor, derin sularla cebelleşiyordu; Dash kusacağını düşündü. Denizlerde kırk yıl geçirmiş ve asla kusmamıştı. Bu geceye kadar.

“Dash, geri döndüm,” dedi kadın, daha da yaklaşarak. “Benim.”

Ah, bu ses. Bunu çok iyi tanıyordu. Rüyalarında onu çağıran, ele geçiren denizkızı gibi.

O olmaz. Hayır, Tanrı aşkına, o olmaz.

O olamaz, dedi kendi kendine. Bu lanet bir şakaydı. Muhtemelen içki zulasını çalan serseriydi bu. Evet, bu eşek şakasını sona erdirmenin tek yolu vardı.

Yavaşça fenere uzandı, bu arada diğer eli ceket cebinden bir tabanca çıkarıyordu. Arkasına döndüğünde feneri kaldırmış ve tabancayı doğrultmuştu.

Ah Tanrım, hayır. Çünkü tam karşısında ona şaşkınlıkla bakan bu bir çift mavi gözü de çok iyi tanıyordu.

Karayipler’deki deniz kadar mavi ve kederle dolu gözler.

Daha önce bir kez daha böyle şaşırmıştı, dönüp onu kendisine bakarken bulmuştu ve o günün anıları hızla Dash’e vurdu.

Londra, 1814

Thames Buz Panayırı

Fena donmuştu. Tüm lanet olası nehir. Dash kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Londra’nın geri kalanı don-

muş Thames'in üzerinde bu doğaçlama Buz Panayırı'nda eğlenirken, havanın bu berbat hali için Dash'in başka fikirleri vardı. Bu fikir, nehir üzerinde yürümek gibi bir tuhaflığın ve bunun bir sonucu olan karnavalın tadını çıkaran ahmaklar topluluğunca paylaşılmıyordu.

Burada tıklı kaldım, toplarımın dönüp düşme ihtimali ne kadersa tutuklanma ihtimalim de o kadar, diye düşündü Dash, önünde durduğu seyyar mangalın üzerinde ellerini birbirine sürterek gelen geçene bağıırıyordu, "Kestane, kızarmış kestaneler."

"Bunlardan bir torba," dedi burnuna mendil dayamış züppenin biri, parasını masaya attı. Dash'e küçümseyici bir bakış attıktan sonra omzunun üzerinden arkasında onu bekleyen leydiye bakıp kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. "Biraz acele et, dostum. Bir leydinin bekleyemeyeceği kadar soğuk bu lanet hava." Kıza göz kırptı ve o da kıkırdadı.

İkisinin de üzerinde dondurucu soğuktan ve rüzgârın keskinliğinden koruyan kürklerle süslenmiş kalın paltolar, kalın eldivenler ve botlar vardı.

"Evet, lordum," dedi Dash, kelimelerine biraz İngiliz aksanı katması gerektiğini hatırlayarak. Her şeye rağmen o bir Amerikalıydı. İngiliz topraklarındaydı. Daha doğrusu buzundaydı o an, ama savaşta olan ülkeleri göz önünde bulundurulursa, tek bir yanlış harekette, tek bir adam onu tanırsa, bir casus olarak en yakın darağacında sallanırdı.

Kestane dolu torbayı uzatıp ödemesini aldı ve daha çok müşteri çağırırdı. "Kestane. Sıcak kestaneler."

On dört gün önce bir Alman ticaret gemisiyle Londra'ya sızdığında planladığı şey kesinlikle bu değildi. Nehir

tamamen donup gemiyi, yolcuları ve kargosunu bir buz nehrinin içinde kıstırmadan önce yani.

Londra Havuzu'na gelmeyi; açılmak üzere hazırlanan gemiler, yükleri ve varacakları yerlerle ilgili yeterince bilgi toplamayı; ardından da Kirke'ye dönerek, o gemiler Thames'in ağzından çıkıp Shoebury Ness'ten geçerken onları teker teker toplamayı düşünmüştü kibirle.

Ama bir anda mahsur kalmıştı. Ve güvenebileceğini düşündüğü kaptan ise... Dash'ın altınları, Alman'ın sadakati ve sessizliğiyle birlikte tarih olmuştu.

Dash böylece her zamanki becerikliliğiyle geminin mutfağından bir mangal çalmış, bir torba kestane almak için saatini rehin verdikten sonra denize geri dönüş yolunu bulabilmek için buzun üzerine bu geçici standı kurmuştu.

Hatta gerekirse onu çok zengin bir adam yapacak istihbaratı da topluyordu... gemisine geri bindiğinde yani.

Bir bekçi uzun adımlarla geçerken ona uzun uzun baktı, Dash adama saygıyla başını eğerek selam verdi. "Ellerinizi ısıtmak ister misiniz, efendim?" diye teklif yaptı ona. Adam teşekkür olarak gülümseyip iç içe geçmiş kömürlerin üstünde ellerini ovuşturdu.

"Bugün fena halde soğuk, ha?" diye sordu bekçi, hafif ısının üzerinde parmaklarını oynatarak. "Ama bu, üst tabaka ve asillerin gelmesine engel olmamış, ha?" Başını donmuş nehrin üzerini dolduran kalabalığa doğru eğdi — kayıyor, stantların arasında geziniyor, neredeyse nehir donduğu an ortaya çıkmış olan pazar tezgâhlarından alış-veriş yapıyorlardı. "Teşekkür ederim, bayım."

Dash hafif bir baş selamı verdi, adamın onu bir salaktan

başka bir şey olarak görmemesini umarak geri zekâlı gibi gülümsedi.

Bu, gerçeklerden daha iyiydi.

Ki gerçek, onun az önce, hükümetin meşhur korsanı Kaptan Thomas Dashwell'le birkaç dakika geçirdiğiydi. Bir gazetede yazarlara göre, İngiltere'de en nefret edilen adam oydu.

Dash manşetten epey hoşlanmıştı. Gazeteyi kamara-sında tutuyordu ve tayfaları bu konuda onunla dalga geçmekten hoşlanıyorlardı. Ticaret gemilerinin baş belası, o ve onun Kirke'siydi. Kaç tane İngiliz ganimeti toplamıştı? Son saydığına yirmi ikiydi. Tek başına, gemicilikteki si-gorta oranlarını yükseltmiş ve şeker fiyatlarının çoğu ki-şinin karşılayamayacağı astronomik boyutlara ulaşmasına neden olmuştu.

Cesur tayfalarıyla birilkte geçen yıl ele geçirdiği üç do-nanma posta gemisi bu saydıklarının içinde de değildi. Bunlardan biri Karayıplı'deki filonun maaşları için kü-çük bir servet taşıyordu. Ve bir de geçenlerde soyduğu İs-koç kasabasına dair şu ufak mesele vardı.

Doğrudan o limanlara gitmiş, silahları köye doğrult-muş, ambarlarını doldurtmuştu.

Hayır, İngiliz ya da İskoç limanlarının hiçbirinde bir dost bulamazdı.

Biri hariç...

Hastings sahilindeki muslinler içindeki tatlı kız... Dash nedenini bilmiyordu, ama bunca sene boyunca onu unu-tamamıştı. O kaçamak öpücüğün üzerinden üç- hayır, dört yıl geçmişti.

Dalgın bir şekilde çenesini ovuşturdu ve uzun uzun, sessizce iç çekti.

Pippin. Adı buydu. En azından kızın ona verdiği isim buydu. Utangaç bir şekilde. O kadar da dürüstçe değil. Çünkü bu onun sadece lakabı olabilirdi.

Dash onun adını biliyordu artık: Leydi Philippa Knolles. Gizemli küçük kaçamağının kim olduğunu bir süre sonra Deli Jack söylemişti. Bir kontun kızı. Amerikalı bir kaçakçı ve korsan için fazla yükseklerde, demişti İngiliz arkadaşları ona. Kaderinde iyi bir evlilik ve hayat vardı.

Ama o gözleri, o mavi gözleri, genç adam hiç unutamamıştı. Orada parlayan ışık, onun kaderi olanla istediği hayatın asla aynı olmayacağını anlatan bir hüznü taşıyordu.

O gece geç saatlerde nöbetini tutarken, kadının yumuşak sesinin dalgaların arasından onu çağırdığına ve esintiye karışan o hafif gül kokulu parfümünü koklayabildiğine yemin edebilirdi. Ve o gözler, genç adam onları hüznünden çok daha farklı bir şeyle parlarken görmekten hoşlanmaz mıydı?

Pippin. Onun Kirke'si. Tek bir bakışla ona büyü yapmıştı. Buzda parlayan karlı kıyıya baktı, önlerinde yükselen binaların ötesine, Londra denen muazzam labirente baktı ve onun nerede olduğunu merak etti.

Şehirde miydi? Yoksa çoktan evlenip şehrin kısıtlamasından kurtulmuş muydu? Omuz silkip uzaklara baktı. Büyük ihtimalle. Onu merak etmek, kendisinin üzerine vazife olduğundan da değil. Ne onu ne de başka bir leydiyi.

Onun türündeki insanlar için kendisi bir lanetti ve bunu iyi hatırlıyordu. Ama yine de...

Yumuşak bir iç çekiş onu dalgınlığından kurtardı. Başını kaldırıp baktığında el çantasını yoklayan genç bir kadın

gördü; ipek çantanın dibinde birkaç bozukluk şıngırdadı. Sanki birini arıyormuş gibi omzunun üzerinden dönüp baktı, ama başını kaldırdığı an gözlerini görünce Dash'in kalbi göğüs kafesinde hızla çarptı.

Mavi ve hüznü, yumuşak ve saf. Aynı ışık. Aynı çene. Ve aynı genç kız. Sanki Dash düşünceleriyle onu buraya çağırmış gibi.

Pippin. Onun Kirke'si. Hem de yetişkin. Onu dut yemiş bülbüle çeviren tüm o kıvrımlar ve cazibesiyle bir leydi. Sahildeki tatlı küçük kız gitmişti. Karşısındaki kadın, evet kadın, artık baştan çıkarıcı ve dayanılmaz bir kadın olmuştu.

"Bir torba, lütfen," dedi genç kadın, hâlâ dikkati dağılmış bir şekilde çantasını karıştırıyordu. Buradan bir milyon kilometre uzaktaydı ve genç adam onun kendisini hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti.

Onu hatırlamak mı? Yüce Tanrım! Aklından ne geçiyordu? İhtiyacı olan son şey onun kendisini hatırlamasıydı. Ondan bir öpücük çalmış, onu kumsala fırlatmış ve yağan mermilerin arasında bırakmıştı.

İnşallah o kısmı unuttur ve sadece öpücük kısmını hatırlardı.

Kız öpülmekten hoşlanmıştı, Dash'in bundan şüphesi yoktu. Ve azametli, süslü bir beyefendi tarafından da değil, diye düşündü, hani Jack'in onun kaderinde öyle biriyle evlenmek olduğundan bahsettiği türden.

Dash ağır ve titrek bir nefes verdi. İşte buradaydı. Ondan nefret etmek, onu gözcülere teslim etmek için her türlü sebebi olan tek Londralı kadın.... Ama genç adam ne yapabilirdi? Kuyruğu kısıtırıp kaçacak mıydı? Hayatı bo-

yunca hiç böyle bir şey yapmamıştı. Aşırı dikkatle torbayı doldurdu, sonra ona uzattı ve tek bir saniye için parmakları birbirine sürtündü. Dash onu neden uzun zaman önce kaçııp sonsuza dek yanında tutmadığını merak etti.

Kadının ona salmaya devam ettiği büyüyle kendinden geçmiş bir halde, hayatını sonsuza dek değiştirecek o sözleri söyledi.

“İstedığinin hepsi bu mu, küçük Kirke?”

Üçüncü Bölüm

Leydi Gossett, feneri tutan adama dehşetle baktı. Bu Dash miydi? Bu pejmürde ve sarhoş insan enkazı, Kaptan Thomas Dashwell miydi?

Başını iki yana salladı. Hayır. O olamaz.

Adam yaklaştı, fener yükseldi, şimdi bir çift kızarık gözü görmekle kalmıyor, onu koklayabiliyordu da. Tamam, aldığı koku brendiye aitti – kaliteki cinsten bile değil. Adamın etrafında asılı duran bu tatlı ama tuhaf koku, dağınık ceket ve karmakarışık saçlarıyla aynı düzensizliğe sahipti.

“Hayır,” diye fısıldadı Leydi Gossett.

Nathaniel, Dash’in onun yardımına ihtiyacı olduğunu, onun rahatsızlandığını söylemişti. Onu sevmekten asla vazgeçmediğini.

Dash’in oğlunun ona söylemeyi ihmal ettiği şey, babasının mahvolmuş bir adam olduğuydu. Bir ayyaş.

Leydi Gossett büyük bir ip makarasına çarpana dek geriledi.

Eli kalbinin üzerine kondu, çünkü o şey az önce tekrar kırılmış gibi hissediyordu.

Kalbini çalan korsana neler olmuştu böyle?

Londra, 1814

Buz Panayırı'na gelmek kuzini Tally'nin fikriydi, Pippin de bunun onların dikkatini Brook Sokağı'ndaki boş ve tatsız evlerinden uzaklaştıracak bir eğlence olacağını düşünmüştü.

Tally'nin ikiz kız kardeşi Felicity, sezon için Londra'ya gelmek üzere saçma bir plan yapmıştı. Pippin de bunu sadece Sussex'teki evlerinin kasvetli sıkıcılığından kurtulmak için kabul etmişti. Felicity onları, yetersiz paralarını bir araya getirip uygun bir ev çalma riskine girerlerse, sosyeteye kolaylıkla gireceklerine ikna etmişti. Sonra Felicity'nin Bekâr Erkek Günlükleri'nin yardımıyla aceleyle olsa da iyi eşleşmeler onları parasızlıklarından kurtarırdı.

Ah, Pippin bir kilise faresi kadar fakir olmayı umursamıyordu ama bir kont kızı olan Leydi Philippa Knolles, sosyetenin böyle kesesi boş olanlara ne gözle baktığını çok iyi biliyordu. Ve eğer Felicity'nin planı öğrenilirse, eğer en ufak bir skandal onlara dokunursa... İşte o zaman günlerinin geri kalanını geçirmek için Sussex'e geri dönerlerdi.

Sussex. Titredi, bu yer onun geriye kalan tek şeyi olsa da — Pippin'e annesinden kalan küçük bir kasaba evi oradaydı, neyse ki babası o eve elini hiç sürememişti. Yapabilseydi, ailesinin sahip olduğu ve güvenceye alınan ya da şartla bağlananlar dışında her şey gibi, o ev de bir kumar masasında ya da babasının çok sevdiği at yarışlarının birinde yok olurdu.

Evinde övünülecek bir yan olduğundan da değil, yani yolun sonundaki küçük kulübe, civardaki taşra sosyete-

sinin, yoksulluğun ya da onlar da dâhil olmak üzere sakinlerinin çevre bağlantıları eksikliğinin fazlasıyla farkında olduğu bir yerdeydi.

En azından Londra’da iyi evlilikler bulma şansı var, demişti Felicity.

Bu, Sussex’te asla elde edemeyecekleri bir şeydi – Felicity’nin planı suya düşerse, burada da.

Ah Tanrım. İyi bir evlilik. Pippin iç çekti. Bu ne anlama geliyordu ki?

Felicity’ye göre, dükten aşağı olan hiçbir şey işe yaramazdı. Pippin, kuzeninin büyük beklentilerine gülümsemişti, çünkü o gerçekten de böyle bir hayat istemiyordu ve daha mütevazı biriyle de mutlu olurdu.

Öte yandan Tally, skandal yaratacak türden bir çapkın istiyordu, birinci dereceden bir hovarda, Byron şiirlerindeki gibi biri, genç kızın onu umutsuzluğu ve yalnızlığından kurtaracağı kadar ümidini kaybetmiş biri — bir soylu elbette, ama Tally, Felicity’nin uygun bir koca bulmak için gördüğü kadar acele etmiyordu.

Ama tabii, Tally hayatın küçük yönlerine de pek önem vermiyordu; manav borcunun nasıl ödeneceği, ya da bekçinin her an tepelerine binip onları Brook Sokağı’nda “pek de yasal olmayan bir şekilde” ikamet ettikleri konaktan tahliye edebileceği gibi.

Hayır, aslına bakılacak olursa, Pippin’in ilgisi rotadan çıkmalı epey oluyordu. Ondan bir öpücük çalan ve hemen o anda kalbini de çalıveren bir korsan tarafından.

Felicity’nin ipek kaçakçılığı yapmayan ya da okyanuslara yelken açmayan erkekleri ilgi çekici bulması zordu. O adamların hiçbiri denizin tuzlu keskin kokusuna karışık

hafif bir katran yerine defne losyonu ya da çiçekli bir parfüm dışında bir şey kokmazken; o adamın etrafını saran tehlike onlarda yokken.

Kaptan Dashwell.

Dönüp buzdan nehirde tutsak kalmış gemilere doğru baktı, onun nerede olduğunu merak etti.

Denizde olduğunu biliyordu. Gazetelere inanılacak olursa, İngiliz donanmasını ve ticaret gemilerini çileden çıkarıyordu. Gülümsememeliydi, onun gözüpekliği ve maceralarından keyif almamalıydı; çünkü adam Amerikalıydı. Bir isyancı korsanı. İngiltere'nin düşmanı.

Titredi ve eldivenlerini birbirine sürterek onun o geceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. O öpücüğü hatırlayıp hatırlamadığını...

Tıpkı Pippin'in her gece hatırlayışı gibi. Onun tarafından kucaklanmanın nasıl olduğunu, dudaklarının üzerindeki dudaklarının nasıl hissettirdiğini, cüretkâr dokunuşlarını, tutkunun tadını ilk alışında kendini kaybettiği için genç kadının izin vermiş olduğu dokunuşları...

Bu muhteşem bir anıydı, ama buzda yürürken pek kullanışlı değildi: Pippin dalıp gitmişken neredeyse kayıp düşüyordu.

Ah Pippin, sen ne aptal bir böceksin böyle, diye kendini azarladı. O çok uzaklarda ve sen muhtemelen bir kez bile onun aklına gelmiyorsundur.

O sırada karnı guruldayarak ona yiyecek bir şeyler alma görevini hatırlattı. Başını iki yana sallayarak, daha önce fark etmiş olduğu kestane satıcısına doğru ilerledi, bir torba istedi, bu arada bozukluk bulabilmek için çantasını karıştırdı. Elindeki bir avuç peniyi de kestanelere harcamamalıydı, ama karnı açtı.

Tabii aslında, fiyatı olmayan bir şeye açtı, hiçbir paranın alamayacağı bir şeye.

“Bir torba, lütfen,” dedi, el çantasını karıştırırken. Böyle küçük bir çantaya göre, bozukluklarını yutmayı her zaman başarıyor gibiydi.

“İstediğinin hepsi bu mu, küçük Kirke?”

Pippin’in dünyası durdu. Ona sadece bir kişi böyle demişti.

Ve o buradan çok uzaklarda, diye düşündü kendi kendine. Denize açılmış, onu Londra’dan uzak tutacak bir savaşta çarpışıyor olmalıydı.

“Hadi ama, küçük Kirke’m,” diye sataştı derin ve gür bir ses, genç adam tezgâhın etrafından dolanırken. “Beni unuttuğunu söyleme bana.”

Genç kadın başını kaldırıp baktığında kendini onun gözlerindeki aynı parlak ve yaramaz ışıltıya, aynı sert hatlı çeneye, aynı biçimli dudaklara bakarken buldu.

Onu unutmak mı? Nasıl unutacaktı ki?

“Kaptan Dashwell, burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu, çok uzun zamandır rüyalarını ele geçiren adamdan bir adım uzaklaşarak.

Ah merhametli Tanrım, dört yıl boyunca bir adamı düşlemek ayrı bir şeydi, o adamı tam karşında dikilirken görmek başka bir şey.

“Yani beni hatırlıyorsun, Kirke,” dedi genç adam, gelip onun elini tuttu ve eldiveninin üzerinden öptü. Pippin’in gösterişsizliğini önemsemiyordu ya da fark etmemiştir. “Söylemeliyim, son görüşmemizden bu yana büyümüşsün, ama hâlâ oldukça hoş bir şekilde kızarıyorsun.”

Genç kadın elini çekip yanına koydu, alev alev ol-

duğunu biliyordu. “Kaptan Dashwell—” demeyi başardı, ama daha fazlasını söyleyecek durumda değildi.

İnsan rüyalarındaki erkeğe ne derdi ki?

Ah Tanrım, Pippin, diye azarladı kendini. Kendine gel. Hâlâ on altı yaşında değilsin ve o senin için tehlikeli değil...

Tehlike. Ah, yüce Tanrım! Burada durmuş Kaptan Dashwell’le konuşuyordu — İngiltere’de en nefret edilen adamla. İngiltere’nin Napolyon’dan sonraki en büyük düşmanıyla.

Kendi düşmanıyla.

Tam da düşmanım değil, diye düşündü kendi kendine. Ama bu, adamın ona tehlike oluşturduğu anlamına gelmezdi. “Kaptan Dashwell, yapmamalısınız—”

“Şşş, Kirke. Sorun olmazsa, sadece Thomas de.” Genç kadının elini tekrar tutup onu kendine çekti, kulağına fısıldadı: “Dashwell adı bu civarda pek sevilmiyor – hatta İngiltere’nin çoğunda, İskoçya’nın da epey bir yerinde. Başıma büyük bir ödül kondu...” Durup ona baktı.

Adamın dikkatli gözleri altında genç kadın titredi. “Evet, biliyorum.”

Genç adam geri çekilip ona sıırttı. “Yani maceralarımı takip ediyordun, öyle mi?”

“Maceralarınızdan kaçınmak biraz zor, bayım,” dedi Pippin, omzunun üzerinden kuzinlerine bakınarak. Bu adam her ne sebepten Londra’daysa, bu hayra alamet olmazdı. Genç adamın hayrına olmazdı. Eğer onunla birlikte bulunursa, kendi hayrına da olmazdı. “Bir sürü ticaret gemisinin yüklerini kaybetmelerine neden oldunuz.”

“Benim boğazım sıkılacağına, onlar çaylarını ve ipekle-

rini kaybetsinler.” Öne eğildi. “Kafam bir sancak direğinde asılı kalsaydı, senin o tatlı dudaklarından nasıl bir öpücük daha çalardım?”

Bir öpücük? Onu öpmeyi mi kastediyordu? Yine?

Keşke öpse, diye düşündü neredeyse anında, sonra kendinin tam olarak ne yapmak üzere olduğunu fark etti.

Mahvolurdu. Bu kadar şey risk altındayken, sezon sırasında Londra’ya gelmek için bu kadar çok şeyi riske atmışken böyle bir skandala yol açtığı için, Felicity’nin onun kafasını sancak direğine asacağından bahsetmiyordu bile.

Hayır, öpüşmek kesinlikle söz konusu bile değildi.

En azından burada, tüm Londra’nın görüş alanında değil, diye fısıldadı kulağına, yaramaz bir ses. Ama belki sonra...

Adam yıllar önce ona ne teklif etmişti?

“Benimle gel, Kirke,” diye fısıldamıştı kulağına. “Burada kalma, benimle gel. Seni güvende tutarım, söz veriyorum. Sana korsan olmayı öğretirim.”

O gece korkmuş bir çocuk gibi kaçmak yerine onunla gitmeliydi. Eğer o gece kalbinin sesini dinlemiş olsaydı, tutunduğu o küçük anı kırıntıları yerine, öpüşmekten daha fazlasını biliyor olacağını düşünebiliyordu...

Pippin geriye doğru sendeledi, herhangi biri onları gördü mü, onu gördü mü anlamak için sağa sola baktı, çünkü kızarıklığın yanaklarını tekrar ısıtmaya başladığını hissediyordu. “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu, konuyu değiştirerek.

“Karaya oturdum, korkarım. En azından buzlar eriyene kadar,” dedi genç adam ona. “Buraya geldim, bazı iş meseleleri için diyelim, sonra da kendimi karada kapana

kısılmış buldum. Sadece rahatsız edici bir durum.” Elini buza yapışmış olan gemilere doğru salladı. “Ve yanımda tek bir arkadaş bile olmadan. En azından şu ana kadar.” Onun elini tekrar tutmayı denedi; ama bu sefer genç kadın daha hızlıydı, elini pelerininin güvenliğine sakladı.

Pippin bunun Kaptan Dashwell’i durdurmaya yetmediğini fark etti: Adam onun hâlâ görünürde olan bileğini süzüyordu.

Pippin bir adım daha geriledi. “Bu konuda kendinize iyilik etmemiş olduğunuzu söyleyebilirim. Arkadaşınız olmamasına şaşmamalı. Leydi Josephine sizin için aşağılık, onursuz, sefil—”

Açıklamasına son verdi, çünkü bu adam, kınamasının her bir kelimesini en yüce iltifat gibi alıyora benziyordu.

“Ama tatlı Pippin, senin benden hoşlandığını sanıyordum.”

“Hoşlanmıyorum,” diye yalan söyledi genç kadın. “Sizi tanımıyorum bile.”

Genç adam başını geriye çekip ona baktı, Pippin onun çenesindeki koyu renk sakalın gölgesini görebiliyordu. Adamın onu incelediği süre boyunca, genç kadın ondan deniz kokusunu alabildiğine yemin edebilirdi — katran, zift ve deniz, o uzun zaman önceki ilk karşılaştıkları gece onun kartviziti gibi olmuştu.

Ama o da en az kendisi kadar değişmişti elbette. Omuzları daha da genişlemişti ve şimdi genç kadının tepesinde daha da iri görünüyordu — Felicity’nin sürekli olarak belirttiği şımarık hovardalar ya da züppeler gibi değil, ama aklıyla hayatta kalan ve istediği şeyler için savaşıyor (ya da çoğunun söyleyeceği şekilde, çalan) bir adam gibi.

Ve onun gözlerindeki ışıktan, Pippin adamın onu da istediğini anladı. Kendisini! Meteliksiz Leydi Philippa Knolles'u.

“Yani gazetede hakkımda çıkanları okuyordun, öyle mi? Ben ve Kirke ile ilgili söylentileri gördün mü?” Topuklarının üzerinde sallanıp genç kadını inceledi. “Ama küçüğüm, beni hatırlamana neden olan şeyin maceralarım olduğunu sanmıyorum, bunca zaman düşlerini başka bir şey meşgul etmiş olmalı.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi genç kadın, kendine düzgün ve soğuk bir duruş verdi. Hem de onun neden bahsettiğini bilirken.

Genç adam omuz silkti, sonra tehlikeli bir şekilde yaklaştı. “Öpücüğümüze dair bir düşüncenin aklından geçtiğini düşünmeyeyim mi o zaman? Ne zamandı o, iki—hayır, üç—”

“Dört yıl oldu, bayım,” diye düzeltti onu Pippin, düşünmeden. Off! Tam da onun tuzağına düşmüştü. Ama elbette, onun bu kadar yakınında dururken hatasız davranmak aşırı zordu. Ama bu en azından denemeyeceği anlamına gelmiyordu. “O zaman sadece bir çocuktum,” diye hatırlattı ona. “Ve siz de şımarıklık eden sıradan bir hayduttunuz.”

Genç adam kahkaha attı, onun suçlamasına ya da kibirli tutumuna gülmüştü, Pippin emin değildi. “Bir çocuk! Elinde silahla ülkesi için bir erkeğin işini yapan bir çocuk.” Kaptan Dashwell başını iki yana salladı. “Leydim, şimdi olduğunuzdan daha fazla çocuk değildiniz. Ve sizin büyü-yüp oldukça güzel bir leydiye dönüştüğünüzü söyleyebilirim. Ben ne kadar onursuzsam, sen de o kadar güzelsin.”

Uzandı ve bir parmağıyla onun çenesini kaldırdı. “Senin bu gözlerini hiç unutmadım. Benim kalbim ne kadar karaysa, onlar da o kadar mavi.” Sözleri kulak tırmalayan bir özlem havasında çıktı.

Bu özlemi genç kadın çok iyi anlıyordu.

Parmaksız eldivenindeki deliklerden çıkan sert parmakları genç kadını nazıkçe tutuyordu ve ona bakarken bakışlarında neredeyse hüznü bir ışık vardı. “Gidip başkasıyla evlenmediğini söyle bana.”

Sözlerinde neredeyse hasret dolu bir hava vardı. Pippin’in aklına yer eden bir çekinme, tam olarak üzerine parmak basamadığı bir şeyler vardı.

“Hayır, evli değilim,” dedi dalgın bir şekilde, bir cevap için onun yüzünü arıyordu, ama tek bulduğu kalp atışlarının hızlanmasına neden olan bir sırıtış oldu.

Genç adam daha da yaklaşp fısıldadı: “Eğer beni beklemediğini öğrenseydim, şiddetle hayal kırıklığına uğradım—”

Onu beklemek. Ne kadar kibirli...

Pippin’in İngiliz yönü, Bath’taki bir okulda yıllar harcanarak yontulan ve düzgün bir leydi olması için eğitilen yönü bu cürete başkaldırdı.

Doğru olmasının bir önemi yoktu.

Tıpkı bir düşes olmaya hazırlanırken Felicity’nin yaptığı gibi omuzlarını dikleştirip burnunu havaya kaldırdı. “Ben beklemedim—”

“Hayır, tabii ki beklemedin,” dedi genç adam ciddiyle, ama gerçek gözlerinde parlıyordu. Pippin’in sırrını biliyordu. “Hayır, sanırım Mayfair’de büyük evin birinde yaşıyorsundur,” dedi, sesinde imrenme yoktu ama, şey,

acıma vardı. “Emirlerini yerine getirecek bir sürü hizmet-kârla beraber.”

Genç kadın başını iki yana salladı, konuşamayacak durumdaydı, tekrar onunla olmanın samimiyetiyle bir kez daha kaybolmuştu. Tıpkı rüyalarındaki gibi. Hayal ettiği gibi. Arzuladığı gibi.

“Mayfair’de değil mi?” diye dalga geçti genç adam.

“Ah, ev Mayfair’de Brook Sokağı’nda, gerçi pek büyük değil,” diye itiraf etti Pippin, sosyetenin kuralları ve gösterişini umursamayan biriyle konuşabildiği için memnundu. “Ev boş ve soğuk. Ve bizim bile değil. Paramız olmadığı için, çalmak zorunda kaldık.”

Kaptan ona bakakaldı. “Ev mi çaldınız?”

“Şış!” diye onu uyardı genç kadın. “Felicity ödünç aldık demekten hoşlanıyor.”

Genç adam alçak sesli bir ıslık çaldı. “Bir ev mi çaldınız? Ve burada ben kendimi iyi bir korsan zannediyorum.” Kollarını göğsünde kavuşturup aşınmış botlarından yıpranmış bonesine kadar ona uzun ve sert bir şekilde baktı. “Ama sen bir kontun kızıydın, bu suç dolu saçmalıkla ne işin var?”

Görünüşe göre bir ev çalmak, daha doğrusu ödünç almak onun dünyasında ağır bir ihlal değildi, ama Pippin’in aklı başka bir şeye takıldı.

Sen bir kontun kızıydın. “Nereden biliyorsun—”

İşte oradaydı, yine o kibirli sırtışı. “Sordum, evet. Bizim, şey son karşılaşmamızdan sonra diyelim.”

Pippin yanaklarının tekrar yanmaya başladığını hissetti.

“Bana Tremont söyledi,” diye itiraf etti genç adam. “Aslında bu onu son görüşümdü. Bu savaşın patlak vermesin-

den hemen önceydi. Senin yanına tekrar gelirim, kalbi-me bir kurşun sıkmakla tehdit etti beni.”

Bu, genç kadının gözlerini kaldırmasına neden oldu. Onu bulmak mı istemişti? Nerdeyse iç geçirecekti ve eğer Lord John Tremont’a biraz içerlemiş olmasaydı yapardı da. Ah, elbette Dash’i geri çekilmesi için uyarmıştı. Can sıkıcı adam! Eski bir hovardaya ve çoğu insanın Deli Jack diye bahsettiği birine göre, “baş belası üçlüsü” adını verdiği Pippin ve kuzenlerine karşı fazla korumacı davranıyordu.

Bu arada Dash, sanki sevgi dolu bir şeymiş gibi bu anıya gülüyordu. “Sanırım senin yüce mevkiinin gözümü kor-kutacağını düşünüyordu.”

Genç kadın tekrar sinirlendi, ama bu defa farklı neden-lerle.

“Belli ki korkutmuş,” dedi. “Çünkü son karşılaşma-mızdan bu yana dört yıl geçti ve senden tek kelime gelme-di... Gazetelerde insanların okuduklarından başka tek bir kelime bile.” Tekrar durdu, kendini biraz sarsılmış hisse-di. “Beklediğimden de değil.”

Genç adam yüksek sesle net bir kahkaha attı. “Seni kü-çük cimcime. Umursamadığına beni neredeyse ikna edi-yordun — ama umursuyorsun. Beklemedin, öyle mi? Beni bulmak için makaleleri tarayıp durduğuna bahse varım. Söyle bana küçük Kirke, uğramak için buraya nasıl gele-bilirdim acaba?” Durdu, bir bekçi geliyordu. O geçerken ikisi de bakışlarını yere eğdiler. Adam duyma menziline çıkınca bile Dash sesini alçalttı. “Ülkelerimiz savaştayken —hem de aramızda Atlantik ve Britanya donanmalarının büyük kısmı varken— sizin şık Brook Sokağı malikâneni-ze bir çay için uğramak pek kolay olmasa gerek, öyle değil mi?”

“Bu seni Londra’ya gelmekten alıkoymadı,” diye belirtti genç kadın. “Ve bir dilenci gibi kestane satmaktan.”

Dash tekrar sırtıp geri adım atarak tuhaf şapkasıyla ona selam verdi. “Bu iyi bir saklanma yöntemi, küşüğüm.” Elini küçük arabasına doğru salladı. “Her tür konuşmayı duymamı sağlıyor. Tüccarlar mallarını denize gönderemiyor, o yüzden buraya geliyor ve... Eh, çeneleri düşüyor...” Omuzlarını silkip daha yakına eğildi ve sesini alçak sesli bir fısıltıya düşürdü. “Buzlar çözöldüğünde, onları bala üşüşen arılar gibi Shoebury Ness’te bekleyeceğim.”

Pippin titredi. Bu ne kadar onursuzca ve rezil bir fıkirdi böyle. Savaş olsun ya da olmasın. “Bunu yapamazsın, bu yanlış.”

Onun kızgınlığı karşısında, genç adam kükrer gibi bir kahkaha attı. Sonra durup ona baktı, gözleri parlıyordu ve dudaklarına da baştan çıkarıcı bir sırıtış yerleşmişti. “Benimle gelip ne kadar yanlış şeyler yapabileceğimi görmek ilgin çeker mi, tatlı Kirke?”

Onunla gitmek mi? Bu düşünceyle Pippin’in dizleri titredi. Skandal yaratıcı, yıkıcı ve bin bir farklı sebepten ötürü yanlış bir fıkirdi bu.

O zaman neden elini tutup onunla Londra’dan, bir posta arabası gibi üzerine gelen münasip geleceğinden kaçmayı her şeyden çok istiyordu?

Seninle gelmek mi? Ah evet, Kaptan Dashwell. Lütfen, demek istiyordu, ama kuzini Felicity’nin becerikli sesi bir şekilde düşüncelerini istila etti: Bu aşağılık adama nasıl güvenebilirsin, Pippin? O bir korsan. Bir Amerikalı.

Felicity, Dashwell’e karşı, Jack’in huysuz ve yaşlı Josephine Hala’sının taşıdığı korkuyu taşıyordu.

Ama adamın önerdiği şey Pippin'in aklını çeliyor, onun bu adam tarafından salıverilebileceğine inandığı bir sırtı yokluyordu.

Ah, çarpıcı ve imkânsız bir fikirdi bu. Kaptan Dashwell'le kaçıp sosyeteden ve kısıtlamalarından uzaklara yelken açmak.

Ve ardında rezaletten oluşan bir yığın iz bırak, diye hayallerinin arasına daldı amansız ve zorba bir ses. Kuzinlerinin şansını yok et, ailenin sosyetede zaten sallantıda olan durumuna yeni bir rezalet kat.

Hayır, bunu yapamazdı. Onun için zaten çok fazla şey yapmış olan Tally ve Felicity'yle olmazdı. Geri kalan herkes meteliksiz Leydi Philippa Knolles'a burun kıvrırken onlar onun arkasında sağlam bir şekilde durmuşlardı.

Başını iki yana sallayarak ondan ve teklif ettiği her şeyden, kendi arzuladığı her şeyden uzaklaştı.

Omuzlarını dikleştirip Bath okulunun kusursuz duruşunu takındı, her zerresi bir kont kıızıydı. “Sizinle gelmek mi? Siz uygun bir beyefendi olsaydınız bile, ben yapamazdım—”

Kaptan Dashwell onun zorba tavırlarına pek önem vermedi, onun o yüce aşağılamasının ötesini görebiliyordu. Hastings kumsalındaki gibi hareket etti, denizde etmesi gerektiği gibi — sakınmadan, ukalaca, hızla ve sonuçlarını düşünmeden. Genç kadını tutup sanki hakkıymış gibi kollarına çekti, sanki Pippin başka bir yere değil de oraya aitmiş gibi.

Genç kadın başını kaldırıp ona baktı, gönülsüzce mücadele etmeyi düşündü, ama onun yüzündeki ciddi değişimi görünce vazgeçti. Pippin onundu. Genç adam ona sarılma

hakkına sahipti ve kaptan başını ona doğru eğerken, Pippin başka bir gerçeği anladı.

Adam onu öpme hakkına da sahipti.

Nefes almaya çalıştı, içine çekebildiği azıcık hava da deniz havasıyla doluydu. Bu adam nasıl oluyor da tuzlu bir esinti taşıyabiliyordu?

Ve bu o son seferki gibi, genç kadının ne bekleyeceğini bilmediği gibi değildi. Bu defa adamın başı bir hırsızın cüretiyle onunkine doğru eğilirken bütün aklını aldı, Pippin'in vücudundan bir tutku dalgası geçti. Dash'e tutundu, çünkü genç adam onun için buydu: Dash.

Onun Dash'i. En büyük yoldan çıkarıcısı.

“Şimdi bana tüm bu zaman boyunca o öpücüğü düşünmediğini söyle,” diye fısıldadı genç adam onun kulağına. “Kıyıya gelip seni kaçırmamı dilemediğini söyle bana.”

Pippin titreyerek başını geriye doğru eğdi. Onun kendisini tekrar öpmesi, buzların bir daha asla çözülmemesi, onun bir daha denize açılmaması, kendinin bir seçim yapmak zorunda kalmaması için yalvarıyordu...

Ama eninde sonunda seçim yapmak zorunda kalacaktı.

Ellis Anne gemisinde, 1837

Güvertesindeki kadın karşısında Dash'in nefesi kesildi. Bu gerçekten oydu. Pippin. Lanet olsun!

Kalbi tekledi. Tıpkı biraz fazla barutla ateşlenen top mermisi gibi. Üstelik iş barut yüklemeye gelince o hiçbir zaman güvenli ve mantıklı davranan biri olmamıştı.

“Dash, o tabancayı indirebilir misin?” diye sordu kadın yumuşak bir şekilde, onun elindeki silaha doğru başını sallayarak.

“Ah, çok üzgünüm,” diye geveledi Dash. Tanrı aşkına, onu tuttuğunu bile unutmuştu. Tabancanın horozunu dikkatle yerine yerleştirip tekrar pantolonunun beline koydu.

“Nasıl—” diye söze başladı güçbela.

“Geri döndüm,” dedi kadın ona gülümseyerek, ama bu onun hatırladığı gülümseme değildi. Hani şu adamın görünmesiyle ışıldayan ve onu mahveden gülümseme.

Ne bekliyordun? Sen de onun bıraktığı adam değilsin. Bıraktığı...

Ve o an hikâyelerinin geri kalanı yerine yerleşti. Onun evlendiği kısım, yani başka bir...

Son birkaç saniyede hissettiği tüm sıcaklık, tüm sevgi bir taş gibi okyanusun dibine çöktü ve yerine onun ihanetinin buz gibi donduruculuğu geldi.

Ve ona acımasını, merhametini ya da onu buraya, Dash’in gemisine getiren her neyse onu tam olarak nereye sokmasını söyleyecek cesareti toplamasına yetecek kadar brendisi vardı hâlâ.

“Leydi Gossett,” dedi, dudaklarının küçümsemeyle kıvrılmasına izin vererek ona doğru ağır ağır yürüdü. “Kocanız nasıl, yoksa iş o söze gelince fikrinizi mi değiştirdiniz?”

Kadın tokat yemiş gibi irkildi ve gerileyerek ondan uzaklaştı.

Dash kendini neyin daha çok çileden çıkardığını bilmiyordu — ona acımasızca davrandığı için hissettiği suçluluk mu, yoksa kadının o sanki vebalıymış gibi uzaklaşması mı?

“Kocam öldü,” dedi omuzlarını dikleştirerek.

Dash onun açık yeşil elbisesine baktı. “Yastan çıktın,

değil mi? Sonra da hızlı bir arkadaşlık için buraya geldin, öyle mi? Arkadaş sıkıntısı çekiyordun ve gelip eski Dash'i bir göreyim dedin, değil mi? Çiftleşmek ve biraz skandal yaratmak için ideal." Doğrudan onun üzerine doğru ilerledi ama ona yaklaştığı an hatasını fark etti.

Çünkü Pippin'e yakın olmak, hatırlamak demektir.

Onun güller gibi, dünyadaki hoş ve güzel her şey gibi koktuğunu hatırlamak demektir.

Ve Tanrım, onu tutup bir daha asla bırakmamayı ne kadar istiyordu... Denizde geçen aylardan sonra karayı görmek gibiydi. İnsanın sağlam bir zemine basıp güvenle eve döndüğünü bilmesi gibi.

Ve en çok da onu hâlâ istediği için kendinden nefret ediyordu.

"Ne oldu, Leydi Gossett? Beni uzun süre sonra görünce dayanamadınız mı?"

Kadın başını iki yana salladı, bir şey söyleyecekmış gibi ağzını açtı ama sonra hızla kapattı, burnu hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Ben sandım ki... Yani, Nathaniel anlattı bana." Başını yine iki yana salladı. "Ah, nasıl bu kadar yanılabilirim! Ben ne yaptım?"

Adama sırtını döndü, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Belli ki, tekrar bir araya gelmelerinin neşesi karşılıklı değildi. Dash onu tutmak için uzandı, ama kadın onu şaşırtacak şekilde daha hızlı davrandı.

Ellerini adamın göğsüne koyup onu itti. Ve Dash acımasız davranacak kadar içmişken aynı zamanda dengesini koruyamayacak kadar da içmiş oluyordu.

Kadın onu kolayca devirdi. Dash'in ayağı kaydı, kalça-

sının meşe güverteye çarpışını sert bir patırtı takip etti ve sonuç olarak Dash kendini sersemlemiş halde yıldızlara bakarken buldu.

“Bay Dashwell!” diye seslendi Pippin, hızlı adımlarla onun yanından geçip giderken eteklerini kaldırdı. “Bay Dashwell, biraz konuşalım lütfen!” Sesi, delikanlıya fırça çekecekmiş gibi çıkıyordu. Sanki Nathaniel’in ayaklarına atacağı bir şikâyet listesi varmış gibiydi.

Pekâlâ, sıraya girmesi gerekecekti. Oğlunu azarlamak üzere olan tek kişi o değildi.

“Bay Dashwell!” diye tekrar bağırdı Pippin.

Dash bir miktar itibar duygusuyla doğrulmaya çalıştı, ama uzuvları fena halde işlevsizdi.

Ama nihayet ayaklarının üzerine kalkabildiğinde, kadının arkasından sendeleyerek ilerledi.

“Bay Dashwell, dikkatinizi derhal bana vermenizi talep ediyorum!” diyordu Pippin.

Sözlerinde, Dash’in Amerikalı karnında asi bir ateşi tutuşturan otoriter ve tamamen İngiliz bir ton vardı. Üstelik çünkü şişeden dolayı hâlâ akşamdan kalmaydı, bu yüzden kadının keskin ses tonu, korkunç ve acı verici bir feryat olarak kulaklarını deliyordu.

“Leydim, bir sorun mu var?” diyordu Nate, üst güverteden inerken. Zarifçe sıçrayarak basamaklardan indi ve kadının önünde durdu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Sorusunda Dash’i zerre kandıramayan masum bir hava vardı. Nate sadece boğazına kadar belaya battığında en ki-bar halini takınırdı.

“Bana yalan söylediniz,” diye patladı kadın, her kelimesinin altını çizmek için onu göğsünden dürterek. “Londra’da yanıma geldiğinizde bana demiştiniz ki—”

Dash dinlemeyi bıraktı. Nate, Pippin'e mi gitmişti? Onu arayıp bulmaya? Buraya getirmek için? Yüce Tanrım.

O an, kadının ona geri döndüğü şeklindeki yürek burkan fikri bir yalandı. Çünkü açıkça ona kendi iradesiyle geri dönmemişti.

Hayatında ikinci kez, ihanet göğsünün içini yaktı. Ona dönmemişti. İsteyerek değil.

Pippin'in ise bu konuda dili tutulmuş değildi. "Onun bana ihtiyacı olduğunu söylediniz. Hasta olduğunu—"

Hasta mı? Hasta değildi. Kaptan olduğu günkü kadar iyiydi Dash.

Çizmelerinin üzerinde sallandı ve kendini toparlayıp dengesini korumaya çalıştı. Yani birazcık sarhoştı. Kaptan olduğu ilk gün de sarhoş olmuştu. Gerçi o başka sebeplerleydi ama...

Nate savunma yapmaya çalışıyordu. "Bakın, leydim, sanmıyorum ki ben—"

"Yalan söylediniz," dedi Pippin onun ayağının dibine kadar giderek. "Onun beni hâlâ sevdiğini, beni istediğini söylediniz." Omzunun üzerinden Dash'a baktı ve onun görüntüsü karşısında titredi. "İsteddiği tek şey iyi bir banyo ve rom şişelerinin güverteden atılması."

Dash hiç rom içmediğini söyleyerek onu düzeltmek istedi, değersiz bir içkiydi o, ama o an bu ufak bir meseleydi.

"Tamamen asılsız değildi, leydim," diye söze başladı Nate. "Durumun ne olduğunu görebiliyorsunuz, yani onu görmenizi istediğim için beni suçlayamazsınız—"

Dash'ın sırtı dikleşti. Sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşuyorlardı. Onun gemisinde. Ve son kontrol ettiğinde, Ellis Anne'in kaptanı hâlâ oydu.

“Bay Dashwell, sizden—”

Dash onların arasına girip, buyurgan kadını kendi sert sözleriyle kesti. “Nathaniel, sen ne yaptın?”

“Kaptan,” dedi genç adam, baş selamıyla. “Görüyorum ki yolcumuzla tanışmışsın.”

“Evet, Leydi Gossett’le birbirimizi iyi tanırız, senin de zaten bildiğin gibi.”

Nate, arsızlığıyla sadece sırttı. “Düşündüm de sen—”

Dash onun sözünü tamamlamasına izin vermedi. “Düşünmedin, hatan bu. Onu buraya getirmemeliydin.”

“Kahretsin baba, ona ihtiyacın var.”

Ona ihtiyacı olmak mı? Hayatına Leydi Gossett’i geri almaya ihtiyacı olmak? Ona ancak boğazına dolanacak bir çapa kadar ihtiyacı vardı.

“Benim bir şeye ihtiyacım yok—” Dirseğinin dibindeki leydiden bir homurtu yükseldi, ama Dash onun itirazına kulak asmadı. “Bu geminin kaptanı benim, hiç hakkın yok—”

Nate doğrulup onun karşısına dikildi. “Öyle mi? Gerçekten de kaptan sen misin?” Oğlunun sesindeki isyan, Dash’in omurgasından aşağı tehlikeli bir titreme indirdi.

“Etrafına bir bak baba ve söyle bana: Bu geminin kaptanı nasıl sen oluyorsun? Hangi nöbetteyiz? Üçüncü kaptanın adı ne? Yükümüz ne? Bu soruların hiçbirine cevap veremezsin. Ve sen bir... bir...” Kekelemeye başladı, elleri iki yanında yumruk halini aldı, çenesi düş kırıklığıyla sertleşti. “Sen bir enkazsın. Etrafındaki herkesi kendin kadar mutsuz ediyorsun ve ben hayatımın geri kalanını seni savunarak, destekleyerek, büyük ve güçlü Kaptan Dashwell şeyden daha fazlasıymış gibi yaparak geçirecek değilim, şey, alelade bir liman...”

...sarhoşu.

Bu gizli sözcük, Dash'in ellerinin titremesi kadar zayıf şekilde aralarında asılı kaldı. Dash lanet bir şişe daha bulana dek elleri de titremeye devam edecekti.

"Yeter, Nathaniel," dedi Pippin sessizce. "O senin baban, hak ettiği saygıyı göster ona."

Oğlunun suçlamaları karşısında —her kelimesi doğru olsa da— kendini savunamayacak olduğundan değil, istediği son şey Pippin'in yardımı olduğundan, Dash ona çıkıştı. "Bu seni ilgilendirmez."

Pippin yine burnundan soludu. Sert bakışı, onun Nate'in tarafında olduğunu gösteriyordu. Dash'in gerçekten bir banyoya, tıraşa, temiz kıyafetlere ihtiyacı olduğu konusunda.

Ve çok daha az brendiye.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tekrar etti Dash, ama laf kendi kulaklarına bile sığ geldi.

Pippin, Nathaniel'a döndü, elleri belindeydi. "Beni hemen Londra'ya geri götür."

Kahretsin, o bunu niye düşünememişti?

Çünkü, Dash, onun gitmesini istemiyorsun.

"Ah, endişelenmeyin Leydi Gossett, hafta sona ermeden önce Mayfair'deki malikânenizde olursunuz," dedi Dash ona. Döndü ve üst güvertenin ucuna doğru yürüdü. Dümendeki adama baktı ve kendini ne kadar zorlasa da o adamın adını hatırlayamadı.

Rogers? Williams? Lanet olsun. Dash dişlerini kenetledi, yenilgiyi kabullenmeyi reddetti. "Hey sen, dümendeki, bu gemiyi döndür. Hemen."

Adam aşağı ona doğru baktı, alnı bir endişe çizgisiyle kırışmıştı. Sonra da akla gelmeyecek bir şey yaptı.

Nate'e baktı. "Efendim?"

"Bu emri yok say, Bay Glover," dedi Nate ona.

Glover! Kahretsin, nasıl unutabilmişti? Dash bu delikanlının babasıyla yelken açmıştı. Pekâlâ, adam komutada kimin olduğunu öğrenmek üzereydi. "Bay Glover, bu gemiyi döndür."

Zavallı adam derin bir nefes alıp tekrar Nate'e baktı, dümeni düz ve sabit tuttu.

İsyandı bu. Kendi lanet oğlu da o kadını gemisine getirerek başı çekiyordu. Tüm brendiyi onun kamarasından, yani oğlana hatırlatmaktan memnuniyet duyacağı üzere kaptanın kamarasından kaldıran hain piç kurusu da muhtemelen Nate'ti.

Kalbinde cinayet işleme isteği patlak veren Dash, tabancasını çıkarıp genç adama doğrulttu. "Bay Glover, bu gemiyi döndürün, yoksa azledileceksiniz. Temelli."

Kaptanın seyir halindeyken doğrudan emre uymayan herhangi bir denizciyi vurma hakkı olduğunu bilmeyen yoktu.

"Baba, aptallık etme," dedi Nate tabancanın önüne geçerek. "Eğer geri dönersek elde etmek üzere olduğumuz tüm kazancı kaybederiz."

"Herhangi bir şey kaybeden kişi ben olmayacağım. Bir şey kaybedersek, bu senin payından karşılanacak," dedi Dash ona. "Şimdi gemiyi döndür ve gidip bana bir şişe getir."

"Geri dönemeyiz," dedi Nate, ölümcül derecede sakın bir sesle.

"Ah evet, dönebiliriz," dedi Dash. "Çok basit. Gemiye döndür ve geldiğimiz yoldan ters yöne ilerle."

Nate başını iki yana salladı. “Londra’ya geri dönemeyiz. Şimdi olmaz.”

Dash ürperdi. Titremelerden ya da onları İngiltere’nin yeşil kıyılarından giderek uzaklaştıran, yenilenmiş gibi görünen rüzgârdan değil. Hayır, Nate’in sözlerinde, oğlunun Leydi Gossett’i sahte sebeplerle yemleyip gemiye bindirmekten fazlasını yaptığını ima eden bir şey vardı.

“Hangi lanet sebepten ötürü olmaz peki?” diye sordu, alacağı cevaptan korkarak.

Nate derin bir nefes aldı. “Bir fidye notu bıraktım.”

“Ne?” diye sordular Dash ve Leydi Gossett aynı anda.

Dash kadının ne zaman dibine kadar geldiğini bilmiyordu, ama şimdi yanibaşıdaydı ve gözlerinde öfke vardı. Pippin’in eline alıp da Nate’e bir kurşun sıkmasından korkarak tabancayı indirdi.

“Geride bir fidye notu bıraktım,” diye tekrarladı Nate.

Dash’in arkasında kadın titriyordu, sanki bir felaketin yaklaştığını ve bundan kaçınmanın bir yolu olmadığını anlamış gibiydi.

“Leydi Gossett’in ailesinin bildiği kadarıyla,” diye açıkladı Nate, önlerinde sağlam bir duruş sergileyerek, “o, Kaptan Thomas Dashwell tarafından kaçırıldı ve iki bin sterlinden daha azı karşılığında geri verilmeyecek.”

Dördüncü Bölüm

Londra, aynı gün

“Bu konunun mantığa hiç oturmayan kısmı, bu şeytanın kaçırmak için neden annemizi seçmiş olduğu,” diye sordu John, ailesinin konağındaki kanepede oturan iki leydiye.

Hollindrake Düşesi, yani eski Felicity Langley, koltuğunda kıpırdandı. Londra sosyetesinin önde gelen orta yaşlı hanımlarından biri olarak davranışlarını hiçbir şeyin bozmasına izin vermezdi. Ama kız kardeşi Thalia, yani Barones Larken geldiği ve samimi bir sohbet adına John’la Ginger’ı da odaya getirdiğinden beri, genç adam bu alçaklığın onları pek de şoke etmediğinden şüpheleniyordu.

“Bu piç kurusunun annemi neden kaçırdığını açıklayın bana,” diye talepte bulunduktan sonra, John onların önünde volta atmaya başladı.

Düşes, kız kardeşine bir bakış attı, konuşmaktan korkuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ama Leydi

Larken, pek bir çekinme belirtisi göstermiyordu. “Annenle Kaptan Dashwell, bir zamanlar sevgiliydiler.”

John’un bakışları hızla onu buldu. Bir diplomatın karısına göre, berbat bir sağduyu eksikliği vardı.

Koltuğa yerleşmiş olan Ginger, bir mendili elinde sıkarak gözleri kapalı bir halde oturuyor, Bayan Emery’nin okulunda kazandığı dimdik duruşu sergiliyordu. John kendi Londra adresinden onun Claremont Evi’ne gönderilen notu aldığından beri onun yanaklarındaki rengin geri döndüğünü pek sanmıyordu. Kız kardeşi ona anında bir ulak göndermiş, denize açılmadan önce onu yakalamıştı.

Şimdi, üç gün sonra hepsi burada, bir aile toplantısı için bir aradalardı.

“Bu tamamen mantıkdışı,” diye söylendi John. “Annem bir kontun kızıydı, saygıdeğer bir leydi—”

“Annen zaten bunların hepsi,” dedi düşes, onun lafını keserek. “Ama ayrıca Kaptan Dashwell’i sevdi ve onunla evlenmeye niyetliydi, şeyden önce...”

John lafının kesilmesine alışkın değildi, ama Hollindra-ke Düşesi’ne de kolay kolay karşı çıkılmazdı.

Düşes yalan da söylemezdi.

Hayır, John’un vaftiz annesiyle ilgili bildiği bir şey varsa, o da onun kendisine karşı tamamen dürüst davranacağıydı.

Ve onun annesini geri getirmek için gücü dâhilindeki her şeyi yapacığıydı. Bu görev sadece John’un sorumluluğunda olsa da. Yine de kadının söylediği şey tuhaftı.

“Bu imkânsız, saçmalık!” diye çıkıştı John. “Annem asla o adamın... o adamın...”

“Âşığı,” diyerek yardımcı oldu Leydi Larken, ellerini

ağırbaşlı bir şekilde kucağında birleştirmişti, elbisesinin etek ucunda küçük siyah bir köpek uyuyordu. Ama gözle-
rinde bir yaramazlık ışığı parlıyordu.

Genç adamın rahatsızlığını daha da arttıracak bu mem-
nun yüze hiç gerek yoktu.

“John, bu azıcık bile saçma değil,” diyerek söze başladı
düşes. “Birbirlerini çok derinden sevdiler. Skandal yarata-
cak bir durumdu, bunda hepimiz hemfikiriz ve eğer öğ-
renilseydi hepimizi mahvederdi, ama onların şanslarına...
şey, bu uzun zaman önceydi...” Felicity bakışlarını kaçırıp
dudaklarını birbirine bastırdı.

“Babam biliyor muydu?” diye sordu Ginger, o kadar
yumuşak ve sessiz bir şekilde sormuştu ki, sözleri bir süre
anlaşılmadı.

Babaları? John’un korkusu daha da arttı. “İmkânsız, o
neden—”

“Elbette biliyordu.” Yine, Leydi Larken kendisini ya-
lanlaması için ona meydan okuyan hafif bir gülümseme
gönderdi.

“Ve yine de onunla evlendi,” dedi Ginger hayretle.

John, kardeşinin merakını paylaşmıyordu. Doğrudan
inkâr içindeydi. Annesinin kuzinlerinin, onun güvenilir
sırdaşlarının, onu muhtemelen dünyadaki herkesten daha
iyi tanıyan kadınların önünde volta atıyordu ve inanç için-
de hızla konuştu. “Ben bu sohbetin tümünü imkânsız bu-
luyorum—”

Hollindrake Düşesi ayağa kalkıp yoluna çıkarak onu
durdurdu, sanki hâlâ kısa pantolon giyiyormuş gibi par-
mağıyla genç adamın göğsünü dürttü.

“John, sen babanın unvanını almış olabilirsin, Lordlar

Kamarası'nda bir koltuğun ve yöneteceğin kendi gemin olabilir, ama birini sevmenin ne demek olduğunu azıcık bile anlayamayan, kendini beğenmiş, tuhaf bir böceksin.” Onu baştan ayağa süzüp gürültüyle burnundan soludu.

“Dar görüşlü bir ukala gibi davranmayı kes,” diye devam etti Düşes, belli ki sabrı taşmıştı. “Annenin geçmişine tepeden bakan itirazların sırası değil. Olan oldu, geri dönüşü yok.”

Genç adamın öfkesi onu ele geçiriyordu. “Size hatırlatırım—”

“Sessiz ol, John,” dedi Ginger, gelip Düşes’in yanında durarak. “Babamın annemi sevdiğini biliyorsun. Ona tapardı. Ve eğer o annemin... yersiz davranışlarını aşabilmişse, o zaman biz de bunu yapmalıyız.” Duraksadı. “Çünkü bu tartışmaların hiçbirisi bizi onu bulmaya yaklaştırmıyor.”

Genç adam boş şöminenin önüne yürüyüp aniden çok sıkı gelen kravatını çekiştirdi. “Ginger, eğer bu adamın kim olduğunu bilseydin, olanları geride bırakmaya bu kadar gönüllü olmazdın.” Koltuğuna geri dönen düşese bir bakış attı. “O aşağılık bir korsandan başka bir şey değil — ayrıca bir suçlu. Eğer biri onun Marshalsea Hapishanesi’nden kaçmasına yardım etmeseydi, şu an kül ve kemikten başka bir şey değildi—”

Hızla dile gelen bu kelimeler John’un bocalayarak durmasına neden oldu. Çünkü onları söylerken bile, gözünün ucuyla Leydi Larken’in kız kardeşine suçlu bir bakış attığını gördü.

Marshalsea Hapishanesi. Uzun zaman önce biri, Dashiell’in oranın duvarlarından kaçmasına yardım etmişti.

“Hayır,” dedi genç adam, yakası şimdi nefesini tama-

men kesmekle tehdit ediyordu onu; ya olan buydu ya da odadaki hava bir şekilde aniden boşalmıştı.

Ah, olamazdı...

“Oydu,” dedi Leydi Larken.

John tekrar başını iki yana sallamaya başladı. “Annem mi? Denizcilik tarihindeki en rezil adamın hapisten kaçışını annemin idare ettiğine inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Biraz yardımı olmuştu,” dedi Düşes, kardeşine uğursuz bir bakış atarak.

“Bu inanılmaz! Bu dediğiniz vatan hainliği. Annem bu adam için vatana ihanet suçu mu işledi?”

Leydi Larken başıyla onayladı. “Tek başına değildi, eğer yardımcı olarsa.”

Genç adam homurdanıp şöminenin önünde ağır ağır yürüdü.

“Onu nasıl geri getireceğiz?” diye sordu Ginger, sohbeti annesinin bunu nasıl yapmış olduğuna değil de gündemdeki soruna getirerek.

“Para mesele değil,” dedi Düşes. “Hollindrake miktarı taahhüt ederek bankacısına ve avukatına not gönderip hemen altına çevirmelerini istedi.” İç çekti. “Dashwell’in altına karşı her zaman bir düşkünlüğü olmuştur.”

John kendi etrafında döndü. “Madam, o para kocanızı ilgilendirmez. Üstelik bir fidye ödenmeyecek.”

Ginger nefesini tuttu. “Ama John, başka nasıl onu geri getirmeyi planlıyorsun?”

Genç adam kapıya doğru yürüyüp eli kapı mandalında durdu. Sonra dönüp son kez onlara baktı. “Onların arkasından denize açılacağım, onu Regina’nın güvertesine aldıktan sonra o piç kurusunun gemisini yakıp denize gömeceğim.”

Başından aşağı dökülen bir kova soğuk deniz suyu bile Dash'in daha hızlı ayılmasını sağlayamazdı.

Fidyeye notu mu? Londra'da o sırada konuşulması muhtemel şikâyetleri düşünüp ürperdi.

Kötü şöhretli kariyeri sırasında payına düşenden daha fazlasını elde etmiş biri olarak, şu an neler olduğunu biliyordu. Eğer gemide Leydi Gossett'le beraber yakalanırlarsa başlarına ne geleceğini de.

"Onlara beni kaçırdığını mı söyledin?" Leydi Gossett başını iki yana salladı. "İşe yaramayacak. Bu talebin sahte olduğunu bilecekler, çünkü ben bir mektup gönderip—"

Nate ceketinin cebinden Claremont Kontesi'nin adına yazılmış bir mektup çıkardı. "Mektubunuz hiç gönderilmedi."

Kadın mektubu ondan kaptı. "Ne cüretle böyle haddinizi aşarsınız!"

Dash ona bir bakış attı. Kadın yumruğunu sıkımişti, çenesinin duruşu da tıpkı... ah, bu bakışı hatırlıyordu. Hepsi çok iyi hatırlıyordu.

Bir an için neredeyse gülümsedi. Onca zaman sonra, bu kadın öfkesine hâlâ hâkim olamıyordu. Dash onun bu özelliğini seviyordu — yumuşak gülümsemeler ve güzel, hüznünlü gözlerindense, öfkesinin bu ani yükselişini.

Ama bir daha düşününce, eğer kadının içinde biraz coşku kalmışsa, Dash'in hızla müdahale etmesi gerekecekti, yoksa Nate kendini denizin derinliklerinde bulabilirdi.

"Aklından ne halt geçiyordu?" diye sordu gelip tam öğrenmenin karşısında dikilerek.

Birbirlerine denk rakiplerdi; ama Nate gençliğinin yanı

sıra, brendi şişesinin büyük bir kısmının sağladığı tükenmişliğe sahip olmama avantajını elinde tutuyordu. Dash'in iyi bildiği bir noktaydı bu.

Oğlunun da.

“Seni korumaya çalışıyordum,” dedi Nate. Kelimele-
rindeki ıstırap acı vermeli, onun ışığı görmesini sağlama-
lıydı, ama Dash umursayacak noktayı geçmişti. “Seni hak
ettiğin yerde görmek için.”

Hak ettiği yer mi? Hah! Onun o eski kahramanca itiba-
rını alıp bir yerlerine sokabilirlerdi—

“Sen çıldırdın mı?” diye sordu Dash bunu dile getir-
mek yerine. “Ne yaptığın konusunda bir fikrin var mı?”

“Var,” dedi genç adam. “Senin kıcını kamarandan çı-
kartıp yıllardır ilk kez gözlerin açık bir şekilde dışarıdaki
dünyaya bakmanı sağladım.”

Dash dişlerini gıcırdattı. “Kahretsin Nate, bunu bir fa-
hişe grubu getirerek de başarabilirdin, ki fazlasıyla samimi
olmak gerekirse, onlar daha iyi bir manzara olurdu.”

İstenmeyen misafirlerinden içerlemiş bir hıh geldi.

Bu kıyaslamadan hoşlanmadığı belliydi.

Genç adam ayağını yere sağlam bastı. “Baba, çok uzun
zamandır brendi şişesinin dibinde yüzüyorsun. Çıkmanın,
çıkıp biraz hayatı yaşamının zamanı gelmişti. Bir zamanlar
olduğun o adam gibi. İnsanların beklediği o adam gibi.”

Dash nefesini bitkince salıverdi. İnsanların beklediği o
adam. Ah, ne demek istediğini biliyordu. Büyük Kaptan
Dashwell. 1814 kahramanı.

O adam uzun zaman önce öldü, uğurlar olsun, demek
istiyordu Dash.

Gençliğinin çoğunda ukala, kibirli ve aptal bir piç kuru-

suydu. Hayır, gençliğinin tamamında ve yetişkinlik döneminin epey bir kısmında diyelim şuna. Hardy onu kaç kez kontrol altında tutmuş, hem kendini hem tayfaları öldürtmesinin önüne geçmişti?

Ve şimdi oğlu onun izinden gidiyordu. Tuzak kaynayan bir yoldu bu. Bir adamın kendini kaybedip, yoldan çıkıp... Dash gibi olması için yeterdi de artardı bile.

Oğluna doğru eğilip sert ve boğuk bir fısıltıyla sordu. "Onu gemiye getirme ve tüm bu şeyleri yapma fikri hangi cehennemden çıktı?"

"Bay Hardy'nin fikriydi," dedi Nate, topuklarının üzerinde sallanarak.

"Hardy'nin fikri miydi? Bay Hardy asla böyle bir şey önermez," dedi Dash, sahip olduğu tüm inançla.

Ayrıca Hardy her şeyi biliyordu. Leydi Gossett'ten, en az Dash'in ettiği kadar nefret ediyordu. Hardy'nin fikriymiş, tabii! Hardy değildi. O, Dash'e asla bu şekilde ihanet etmezdi. Ona dadansın diye geçmişini tutup gözüne sokmazdı. Canını yaksın diye.

Onu kurtarsın diye. Gerçek, onun aceleyle yükselttiği itirazları yakıp kül ederken Dash geriye doğru sendeledi.

Kahrolası ihtiyar. Tabii ki oydu.

Eğer bir şeyler yapmazsan, benim gibi yalnız ölür ve karaya oturursun, delikanlı. Yaşlı adamın sert ve kaba sesi dalgaların arasından gelip ona ulaşarak Dash'in omurgasından bir titreme geçmesine neden oldu. Batıl inançları olan bir adam değildi, ama öteki taraftan bir elin gelip ona dondurucu bir his verdiğini hissettiği bir an varsa, o da şimdiydi.

Hardy, seni piç kurusu. Eğer ölmüş olmasaydın... eh, kısa bir süre içinde ölürdün zaten.

Kafasının içinde, o İrlandalı iblisi geminin kâç tarafında durup bir deniz şahininin gözüyle yelkenlileri izlerken, yöneleceğı tarafı anlarmış gibi rüzgârı koklarken görebiliyordu.

Kendini öldürüyorsun, delikanlı, demişti, Dash'in onu son görüşünde. Hardy'nin son nefesini vermesinden birkaç gün önceydi. Bu yolculuğa çıkmalarından hemen önce.

Dash onun uyarısına o zaman dudak bükmişti, ama belli ki Nate bunu yapmamıştı.

"Sana tam olarak ne halt söyledi?" diye sordu Dash, oğluna.

Nate kollarını göğsünde birleştirdi. "Bay Hardy bana, senin dinlemeye gönüllü olacağın tek kişinin kırmızı ileydi olduğunu söyledi."

Onun hemen yanında Leydi Gossett'in benzi attı. Kırmızı ileydi. Biri ona böyle seslenmeyeli uzun zaman olmuştu muhtemelen. Onun hainlikle dolu geçmişini hatırlayalı. Leydinin kendisi de dâhil.

Ama Dash asla unutmamıştı. Ne kadar denerse dene-sin. Ve belli ki, Hardy de öyle.

Nate başını geriye eğdi. "O. Leydi Gossett. Oydu, değil mi? Senin Marshalsea Hapishanesi'nden kaçmana yardım eden oydu?"

Oğlunun gözlerinde anlık bir şüphe gördü, Londra cad-delerinden yanlış kadını tutup getirdiğine dair bir şüphe.

Bu sürede Dash, hâlâ formunda olan bu harika kadını kırmızı bir elbise ve elinde tabancayla hayal etmekte hiç gecikmedi. Nate'in yaşlarında biri için bu fikir muhtemelen Bay Glover'ı böyle bir elbiseyle düşünmeye yakın bir şeydi.

Bu arada kadın, Dash'e döndü. Mavi gözlerinde sanki geçmişinin hatırlatılması onu şoke etmiş gibi dehşet vardı.

Ama titremesine sebep olan şok değil, giderek alevlenen öfkeydi.

"Hardy mi? Bu Bay Hardy de kim?" diye sordu, o aristokrat ve buyurgan İngiliz tonuyla tartışmaya katılarak.

"Eski ikinci kaptanım."

"Bu korkunç yalanı sana bu Bay Hardy mi söyledi?" diye sordu Nate'e.

Nate duraksayıp önce kadına, sonra babasına baktı. Oğlu genelde kartlarını kapalı oynamakta iyi olsa da, Dash gerçeği biliyordu.

"Aklına onu kaçırmaya dair bir fikir geldi, değil mi?" diye sordu. İhtiyacı olduğundan da değil. İlk fahişesi için Dash'in kamarasından on gine çaldığından beri Nate'in böyle suçlu baktığını görmemişti.

O kadın da pahalı bir parçaydı, fiyatı abartılıydı.

Dash başını iki yana salladı. Önlerinde duran kadın da öyleydi. Ödeyecekleri bedel muhtemelen boyunları olacaktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu kadın. "Gayet gönüllü bir şekilde seninle gelmeyi kabul ettim, bunu yapmana—"

"Ne yaptın?" diye sordu Dash kendine engel olamadan, kalbinin bu kadının yanında her zamanki gibi teklemesine mani olamadan.

Pippin, Nate'le gönüllü olarak gelmişti. Çünkü istiyordu... Bunun anlamı...

Hiçbir anlamı yoktu.

"Geldim, çünkü oğlun bana senin hasta olduğunu ve

yardımına ihtiyaç duyduğunu söyledi.” Bakışlarını kaçırdı, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Ona mı yoksa Nate’e mi daha kızgın olduğu tartışılırdı.

“Sana gelmek için her şeyi riske attım,” diye devam etti, sözlerinde samimiydi. Dash’in onun problemlerini zerrece taktığından da değil. “Buraya gelip sana yardım etmek için ailemi, evimi ve itibarımı geride bıraktım, çünkü ölüyorsun sandım.”

Yani buydu. Gelmişti, çünkü onca yıl önce olan şeyleri telafi etmek için bunun son şansı olduğunu sanmıştı.

Dash’in aşkını bir unvan ve bir dizi büyük mülkle takas ettiği zaman olanları. Bir korsanın kalbi yerine, Londra’da bir ev ve tüm o ihtiyaç duyamayacağı kadar para.

“Pekâlâ, ben gayet de hayattayım, yani şimdi gidebilirsin,” dedi Dash, elini ona doğru sallayıp hissettiği her türlü mecburiyetten azlederek onu hayatından temelli çıkardı.

Nate’e döndü. “Şimdi artık her şey halledildiğine göre, gemiyi göndür.”

Nate inatla başını iki yana salladı. “Bunu yaparak tüm tayfaları, gemiyi, ipek ve şarapla dolu bir servet değerindeki yükü riske atmayacağım.”

Dash başını kaldırıp dümendeki adama bir bakış attı, şafaktan önceki bu son nöbet için toplanan tayfalara da baktı. Bacakları genişçe açık, kollar göğüslerde birleştirilmiş ve yüzlerinde aynı azimli ifadeyle duruyorlardı. Hiçbiri İngiliz adaletiyle yüzleşmeye gönüllü görünmüyordu.

Demek öyleydi. Hiçbir şey ya da hiç kimse bu gemiyi geri döndürmüyordu, anca bir hortum çıkarsa işte.

Dash çileden çıkmış halde pis bir küfür mırıldanıp küpeşteye döndü. Tanrım, bir içkiye ihtiyacı vardı ve hâlâ içmesi gerekiyordu.

Bu gerçeklere ek olarak, gemisinde bir de isyan vardı. En kötüsü bu da değildi. O kadın gemisindeydi.

Parmakları kpeşteyi sararak meşeye bastırdı. Tayfaların kaptanı vurup köpekbalıklarına yem olması için gemiden attığı eski güzel isyanları nasıl da özlemişti.

“Ah, yüce Tanrım,” dedi Leydi Gossett, onun arkasında. “Bu bir felaket.” O Nate’e dönerken, Dash onun eteklerinin hıştırtısını duyabiliyordu. “Ne yapmış olduğuna dair en ufak fıkırın yok. En kötüsünü düşünecekler.”

Dash gözünün kenarıyla, Nate’in başını iki yana salladığını gördü.

“Para ödenir ödenmez,” diyordu Nate, “güvenle Londra’ya döneceğinizi ailenize açıkladım. Size bir zarar gelmeyeceğini açıkça anlattım.”

Kadın bazı şeyler için artık geç olduğunu belirtmek için hıh sesini tekrar çıkardı.

Lanet olsun, Pippin aslında burada olmazdı, eğer şey yapmasaydı... şey...

Hardy’nin, Yıllar önce senin hayatın için kendi hayatından vazgemeseydi, dediğini duyabiliyordu Dash neredeyse.

Bir takas. İşte şimdi buradaydılar. Dash bir ayyaştı ve kadın da... Neydi şimdi o?

Dash ona dönüp baktı ve gerçeği anladı.

Karşısındaki, tüm o yıllar önce sevdiği aynı güzel kadındı. Açık renk saçları lamba ışığıyla parlıyordu. Orada gri bir renk olduğundan şüpheliydi. Teni hâlâ parlıyordu, yanaklarında bile aynı yumuşak ve gl rengi pembelik vardı. Ve dudakları, Tanrım, dudakları hâlâ dolgun, ıslak ve şehvetliydi, Hastings’teki kumsalda onu ilk gördüğü an kendisini ele geçiren aynı plesi dudaklar...

Ve açık renk yüzüyle saçlarının onu narin gösterdiğini, onun vitrine koyulup hiç dokunulmaması gereken biri olduğunu düşünen biri bu leydiyi tamamen gözden çıkırdı.

Narin yüzeyinin altında, meşeden omurgası ve çelikten sinirleri olan bir kadın yatıyordu. Ve o kahrolası enfes dudaklara uyan tutkulu bir kalbe. Bir adamın her şeyi riske atmasına neden olacak bir öpücüğe...

“Beni Londra’ya geri götürmelisiniz, Bay Dashwell,” diyordu Nate’e.

“Bunu söylediğim için üzgünüm, Leydi Gossett, ama Baltimore’a ulaşana dek sizi bu gemiden indiremem.” Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde Maryland tayfalarının takındığı aynı Yankee inadı vardı.

Leydi Gossett bıyık altından bir şeyler mırıldandı, sesler şüpheli bir şekilde Rusça’ya benziyordu ve Dash kelimelerin ne anlama geldiğini bilmesede kadının sesinde her ikisine de yöneltilen hakaret yüklüydü. Ardından kadın hızla yanlarından geçip gitti, burnu aristokratik bir tavırla havadaydı, etekleri onlarla ilgisi olan herhangi bir şeye değmemesi için kaldırılmıştı ve botlarının topuklarının kararlı sesi eşliğinde kamarasına doğru ilerledi.

Dash kendisini öfkeliendiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu: Onu hâlâ istediği için kendine duyduğu öfke mi, yoksa kadının gösterdiği kibir mi? Ama peşine düşüp kamarasına inen merdivenlere ulaşmadan önce onu dirseğinden yakaladı.

Yirmi üç yıl. Ona tek bir lanet şeyi sormak için tam yirmi üç yıl beklemişti ve eğer onun hayatından ikinci bir kez daha “müsaadenizle” bile demeden çıkıp gidebileceğini sanıyorsa, acıklı bir şekilde yanılıyordu.

Dash cevabını alacaktı.

Onu tutarak durdurdu, kadın ona döndü, yüzünde bir duygu karışımı vardı ve hiç biri umut vaat edici değildi.

“Neden yaptın?” diye sordu Dash. “Onunla neden evlendin?”

Onun teninin sıcaklığını bunca yıldan sonra parmaklarının altında hissedince, zihnine bir yığın anı doldu. Elbisesi kısa kollu olduğundan kollarının alt kısmı çıplaktı. Taptığı ipeksi ten şimdi ellerinin arasındaydı.

Onu anında bırakıp geminin dalgalarda yükselip alçalması sırasında ayaklarının üstünde dengesini bulmasına müsaade etti.

“Neden?” diye tekrarladı.

Kadın ona baktı – hayır, bakakaldı daha çok. “Başka seçeneğim yoktu. Ya sendin ya da... ya da...”

“Ya da ne? Ölüm mü?” Dash başını iki yana salladı. “Madam, benim hayatımı kurtarıırken kendi boynunuzu riske attınız. Peki oradan sonra neden vazgeçtiniz?”

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı, ona bu sorunun bile cevabını vermek istemiyordu. “Ben kamarama gidiyorum,” dedi, asma merdivene dönerek.

Peki madem, Pippin seçenekleri hakkında konuşmak istemiyorsa, o zaman Dash’in başka bir sorusu vardı. “Gossett’e ne oldu?”

Kadın merdivene çıkan aralık geçidin önünde durdu, eli açıklığın etrafındaki tahta çerçevenin üzerindeydi. Dönüp omzunun üzerinden ona baktı. “Öldü.”

“Nasıl?”

Pippin gözlerini kapatıp uzun ve ağır bir nefes verdi. “Bir önemi var mı?”

“Benim için var.”

Kadın dudaklarını inatçı bir tavırla birbirine bastırdı; Dash bir kez daha cevapsız kalacağını düşündü ama Pip-pin gözlerini açıp doğrudan ona bakarak ıstırap dolu bir sesle konuştu: “Doktor, kalbinden dolayı olduğunu söyledi. Az önce benimle beraberdi, bir anda...”

Dash yaklaştı. Onun gözlerindeki kederi gördü, onu kollarına alıp ne kadar üzgün olduğunu söylemek istedi, ama sonra tekrar düşündü de, Gossett onun istediği her şeyi çalmıştı. Bu yüzden adam için pek üzülemiyordu.

Adamın duluna da acıyamıyordu.

Üstelik hâlâ halletmeleri gereken bir hesapları vardı.

“Onun kalbini söküp attın, değil mi?” dedi, yılların öfkesinin sesini buza çevirmesine izin vererek. Acısını onun altına gizledi. “O zavallı piç kurusunun son anlarında kendisini nasıl hissettiğini biliyorum.”

Beşinci Bölüm

Pippin kapattığı kamara kapısına sırtını dayayıp yere bıraktı kendini, onu tehdit eden hıçkırığı içinde tutabilmek için yumruğunu ağzına bastırdı. Tanrım, ben buraya neden geldim?

Çünkü onu sevmekten asla vazgeçmedin. Onun başına ne geldiğini merak etmekten asla vazgeçmedin... Asla...

Yapmaması gereken şey, aptal ve dik kafalı bir okullu kız gibi uçarak onun peşinden gelmekti. Ama Nate'in ricasını... İlk teklifinden sonraki o telaşlı sözleri duyduktan sonra...

Leydi Gossett, o hasta. En kötüsünden korkuyorum...

Ah, Nate'in konuşmasıyla gözünün önünde canlanan manzara kalbini sızlatmıştı, ona inanacak kadar aptaldı. Başını kaldırıp tavana, yukarıdaki güverteye doğru baktı, Dash'in oğlunun emirler yağdırdığını duyabiliyordu, onu güverteden atabilmeyi nasıl da isterdi, yalancı alçak.

Dash'i görme hayallerinin hepsi artık küpeşteden denize atılmıştı. Karşısında, hastalığından dolayı biraz daha

zayıf olsa da hâlâ gemisinin güvertesinde olabilecek kadar güçlü kuvvetli, daha yaşlı ve daha akıllı bir Dash bulma rüyaları gitmişti.

Adam, Pippin'in sesini duyunca dönecek ve aniden umut ve güçle dolacaktı, aralarındaki bunca yılın getirdiği ayrılık eriyecek, Pippin onun kollarına koşacak ve her şey...

Yüksek sesli ve huysuz bir soluk koyuverdi. Ne kadar gübremsi hayallerdi bunlar... Biri duysa, onun hâlâ on altı yaşındaki kızlar gibi hayaller kurup durduğunu sanırdı. Daha akıllı olmalıydı, onca zamandır orta yaş sınırlarında gezdiği düşünülünce.

Ama bunun, uzun süre bir hayalin içinde yaşamanın getirdiği sorunlardan sadece bir tanesi olduğunu fark etti. Hiç değişmeyen bir hayaldi bu ama ne yazık ki bu arada dünya dönmeye devam ediyordu...

Değişiyordu da. Özellikle de Dash: Artık rüyalarındaki adam, kalbindeki korsan değildi.

"Ah, ben ne yapacağım?" diye fısıldadı.

Geçen hafta Nate'in ısrarıyla burada, kamarasında kalmıştı. Genç adam, babasını onun gelişine hazırlaması gerektiğini, onu görmenin şokunun babasının hassas durumuna fazla gelebileceğini söylemişti.

Hıh. Nate'in yapmak istediği şey, gemi döndüklerinde tutuklanmalarına yol açacak kadar uzaklaşana dek Pippin'in saklanmasıydı. Bir de Pippin onun yalanlarını hemen anlayamasın diye Dash'i yeterince ayıltması ve mümkün olduğunca temizlemesi gerekiyordu.

Pippin başını iki yana sallayarak doğruldu, kamarasını (yani Nate'in kamarasını) boydan boya geçmek için gere-

ken üç adımı attı, sonra dönüp kapının önüne gelene dek tekrar yürüdü.

Ucu Dash'e çıkan kapı. Baltimore'a ulaşana dek bir daha asla açmayı düşünmediği kapı.

Ürperdi. Amerikan limanına varmak ne kadar sürerdi? Yirmi beş-otuz gün kadar, demişti Nate, İngiltere'den ayrıldıkları sırada. Sonra Pippin geri dönmek için yer ayırtacağı bir gemi bulmak zorunda kalacak, döndüğünde de "kaçırılma" skandalıyla uğraşacaktı...

Gözlerini kapatıp ürperdi. Ah, Ginger ve John neler yaşıyor olmalıydı! Oğlunu kütüphanede volta atarak eylem planları yaparken ve utançlarıyla alakalı tek bir ses çıkarmaması için kardeşine emirler verirken gözünün önüne getirebiliyordu.

Haklı olarak! Annesinin, Kaptan Dashwell kadar adı çıkmış biri tarafından kaçırılmış olması, kariyeri şöyle dursun, John'un itibarını ne hale getirecekti?

Ve onun Dash'le yaşadığı ilk skandalı bilen birkaç leydi vardı hâlâ — eski dedikoduları bırakıp tüm Londra'da yeni bir esinti yaratmaktan daha çok sevdikleri bir şey olmayan leydiler.

Bu da Ginger'la John'u korkunç bir duruma sokuyordu. Lord Claremont'un yüce itibarı karısını hayli korurdu, ama John... Pippin ürperdi. Oğlu fazlasıyla babasına çekmişti, tüm Londra böyle isyan hikâyeleriyle çalkalanırken fırtınadan çıkabilmek için kendine bir yol çizemeyecek kadar gururluydu. Annesini savunmak için doğrulurdu ve sonra... sabırsızca bir şey yapar ve Amiral Rothton'un kızıyla evlenme planlarına kesin bir son vermiş olurdu.

Amiral'in karısı, yani eski Leydi Oriana Dalderby, ko-

casından çok daha inatçıydı ve Pippin’le ilgili herhangi bir ahlaksızlık belirtisi, o cadalozun akrabalık bağıyla isimlerine bir leke gelmesindenense, kızını en yakındaki saygıdeğer baronete yönlendirmesine neden olurdu.

Olduğu yerde büzüldü. John onu asla affetmezdi. Ve kızı... Eh, Ginger’ın omuzlarının üzerinde iyi bir kafa vardı ama onun neslindeki pek çok genç hanım gibi — yepyeni kraliçelerinden pek de farklı olmayan bir şekilde— korunaklı, gururlu, münasipti ve en ufak bir skandal izinin önünla bağlantısı yoktu.

Sadece Ginger’ın Felicity ve Tally’ye haber gönderecek kadar sağduyu göstermiş olmasını umuyordu. Onlar çocuklarına gerçeği anlatabilirlerdi.

Ah evet. Gerçek. Bu onları çok rahatlatır ya...

Pippin inledi. Evet, bu her şeyi daha iyi yapardı. Edepli annelerinin evlenmeden önce bir sevgilisi olduğu fikri karşısında Ginger’ın, daha da kötüsü, John’un yüzünü gözünün önüne getirebiliyordu.

Tekrar volta atmaya başladı ve bu sefer dizini yatağın köşesine çarptı. Şiddetle küfretti, bunun hanımlara yakışmaması ya da uygun olmaması umurunda değildi. Kahretsin, hayatını mahvetmişti; kelime dağarcığına biraz renk katmak en doğal hakkıydı.

Üstelik her zaman küfretmek istememiş miydi? Ve Dash’le beraber denizlere kaçmak? Ve yüklü bir ticaret gemisinin peşinden giderlerken ayaklarının altında güverteyi, topların gümbürtüsünü duymak?

Şimdi bu yüklü bir ticaret gemisiydi ve Dash... Ah, Dash, ona ne olmuştu?

Yatağına çöküp acıyan dizini ovuşturdu, adamdaki değişiklikleri düşündü.

Elbette Pippin'in yaptığı şeyi neden yaptığını onun anlaması gerekiyordu.

Bir de sanki o da gidip başkasıyla evlenmemiş gibi konuşuyordu —ortada Nate vardı ve o da John'un yaşlarında olmalıydı. Bunun anlamı...

Bunun anlamı, Dash'in kaçır kaçmaz karşısına çıkan ilk kadınla evlenmiş olmasıydı. Evlenmiş ve aile kurmuştu.

Pippin dudaklarını ısırды. Dash'i başka bir kadınla düşünmekten pek de mutlu değildi, ateşin önünde onunla otururken, onu yatağına götürürken...

Ah evet, peki sen yirmi bir yıl boyunca ne yaptın? Kocanla beraber aynı şeyi. Dash'in yerine seçtiğin adamla. Bunu yapmamayı ne kadar denesen de giderek daha derinden sevdiğin adamla.

Brent sevilmesi çok kolay bir adamdı — çok nazik, cömert, komik ve sadık.

Belki de suçluluk hissinin en büyük kaynağı buydu. Dash'ten başka birini sevmeyi bir an bile düşünemezken Brent'i sevmişti.

Tabii hiçbirinin bir önemi yoktu artık. Dash onu hayatında istemiyordu, Pippin de kesinlikle aynı hislere sahipti. Bu en iyisiydi.

Dizini ovuşturup burnunu çekti. O zaman Pippin neden ağlayacak gibiydi?

Dash'i sevmiyordu. Umursamıyordu.

Ah, ama seviyordu. Tıpkı Nate'in söylediği gibi, Dash başı belada olan bir adamdı.

Banyo yapmalı, tıraş olmalı, ceketinin yamatmalıydı ve alkol onu öldürmeden önce içmeyi bırakması gerekiyordu. Eğer çok geç olmamışsa tabii.

Pippin gözlerini açtı, bakışları yanında getirmiş olduğu kitaba kaydı. Kuzini Felicity'nin ona geçenlerde gönderdiği kitaba.

Bunların hiçbiri senin hatan değil, Pippin. Hiçbiri, dediğini duyabiliyordu kuzininin. Sen nasıl kendi yolunu seçtiysen, o da kendi yolunu seçti. Sen yıllarını kendine acıyarak geçirmedin, o da aynı şekilde. Kendi pervasızca hırsları onun yakalanmasına neden olmuşken, sen onun boynunu kurtarıp hayatını ona geri verdin —bir kere de değil, iki kere.

Kuzini ne kadar haklı olsa da, Felicity'nin “öğüdü” onun kendini daha iyi hissetmesine neden olmadı.

Çünkü Dash'i, onun o yeşil gözlerini, çenesinin inatçı duruşunu görünce, ona neden âşık olduğunu çok iyi hatırlamıştı.

Gözlerinden akan yaşları sildi, eğilerek yatağın altından valizini çıkardı. Açıp içini karıştırdı ve toparlanırken içine sakladığı Türk lokumunu çıkardı.

Paketin etrafındaki bağı çözdü ve kutu açılıp da gülsuyu ve şekerin cennetten kopma aroması burnuna dolduğunda, hayatının yine karmaşık olduğu, ama tehlikeyle dans ettiğini anlayacak tecrübeye sahip olmadığı o kış gününe geri döndü.

Londra, 1814

“Leydi Philippa,” diye fısıldadı Mary kapıdan, “Leydi Philippa, bir dakika benimle gelebilir misiniz?”

“Ne oldu, Mary?” diye sordu Tally hizmetçiye, Pippin'le beraber çalıştıkları masadan başını kaldırarak.

Pippin de başını kaldırıp baktı. Ona mı öyle geliyordu

yoksa kız gergin miydi? Kâhyalarının kızı çok akıllı biri ya da iyi bir hizmetçi sayılmazdı, yine de Bayan Hutchin-son'la beraber gelmişti ve hiçbiri bedava bir hizmetçiyi geri çevirecek değildi.

Özellikle de kızın annesine bile ödeyecekleri paraları yokken.

“Ee, annemin bir yemekle alakalı olarak Leydi Philip-pa'ya sorması gereken bir şey var,” diye kekeledi kız. “Evet, aynen öyle, bir yemekle alakalı.”

“O konuda benim bir yardımım dokunmaz.” Tally kah-kaha attı. “En iyisi sen git, Pippin, yoksa akşam yemeğinde tost yemek zorunda kalırız.”

Pippin kuzininin şakasına güldü, işinin başından kalkıp arka merdivenlerden hızla inen Mary'yi takip etti.

Ama mutfağın olduğu bodruma dönmeden önceki sahanlığa geldiklerinde, genelde kafası karışık olan Mary aniden durdu. “Çok özür dilerim, leydim, ama doğruyu söylemedim. Annemin size ihtiyacı yok, ama başka ne diyeceğimi bilemedim,” diye itiraf etti, ellerini endişeyle ön-lüğünün önünde birbirine doluyordu.

Pippin kızını sakinleştirmek için elini omzuna koydu. “Ne oldu, Mary? Bir sorun mu var?”

“Bir beyefendi var, leydim.”

“Bir ne?”

“Bir beyefendi, arka bahçede. Sizi görmek için burada.” Fısıltıyla eklerken Mary'nin gözleri çay tabağı kadar oldu, “Ama ben onun gerçek bir beyefendi olduğunu sanmıyorum, yine de yanında bir hediye ve birkaç çiçek var.”

Pippin'in bakışları hızla kapıya yöneldi. Dash! Onu bulmuştu. Tıpkı söz verdiği gibi.

Mary'nin parmakları tekrar önlüğüne dolandı. "Sizi getirmekten başka ne yapacağımı bilemedim. Annem kapıyı açacak durumda değil ve onun adamı kovmasından korktum. Bayan Langley onun arka tarafta olduğunu öğrenir diye daha da çok korktum. Leydim, bunu söylediğim için beni affedin ama Bayan Langley'nin onu onaylayacağını sanmıyorum. Adam ise tekinsiz birine benziyor, hiç düzgün görünmüyor." Mary başını eğip ayaklarına baktı. "Ama o buraya sizi görmeye gelmiş, Bayan Langley'yi değil ve gidip sizi getirmem için bana parlak bir peni verdi. Yani sizi şimdi burada bırakıyorum." Sonra Pippin'i dürtüp giderek onu yalnız bıraktı. Merdivenlerden fırlayarak çıktı; bu istenmeyen adam onların kadın sığınaklarına saygısızlık ediyordu ve hizmetçi kız hem ziyaretçiden hem de bu işteki payını Felicity'nin öğrenmesinden belli ki çok korkuyordu.

Pippin bahçeye açılan kapıya bir bakış attı.

Felicity'nin, Sakın oraya çıkayım deme, Phillippa Knolles, dediğini duyabiliyordu nerdeyse. Eğer biri senin o şeyle arkadaşlık ettiğini göreceksin olursa... şöyle... şöyle...

Pippin dudaklarını ısırarak ne yapması gerektiğini düşündü. Onu geri gönderebilirdi. Dışarı bile çıkmaz, Bayan Hutchinson'ı meşhur bıçağıyla dışarı gönderirdi; eğer Mary'nin saçma hikâyesi doğruysa, daha dün manav faturasının ödenmesini isteme cüretini gösterdiğinde kadının onu kovaladığı meşhur bıçakla.

Onu göndereyim, diye karar verdi, kalbi küt küt atsa da.

Dash. Onu görmeye gelmişti. Buz Panayırı'ndan beri genç kadın onun kendisini bulması için duyduğu hararetle umutla, bulmaması için ettiği dualar arasında gidip gelmişti. Ürperdi ve soğuktan da değildi.

Ayrıca Felicity'nin bulundurduğu Times'ın eski baskılarını incelediği için, onun içinde bulunduğu tehlikeyi biliyordu. Eğer genç adam İngiliz topraklarında yakalanırsa, asılırdı.

Ona yardım eden herkesle beraber.

Bu sadece Pippin'in hayatını etkilemezdi, Tally ve Felicity de bu işe bulaşırdı. Şaperonları Minty Hala, uşakları Thatcher, Bayan Hutchinson ve zavallı Mary de.

Hayır, Dash'in onun için buraya gelmesi, çok fazla hayatı bıçak sırtına koyardı. Thames'teki buz eriyip açılana kadar bile olsa. Ki bu da artık her an olabilirdi, sonra da adam gidecekti.

Gidecekti... Ah, bu ne korkunç bir düşünceydi! Bu karmaşadaki vatan hainliği kısmı kadar berbattı nerdeyse.

Hayır, onu göndermeliydi. Mary onun hediyelerle geldiğini söylemiş olsa da.

Pippin kendine engel olamadı; gülümsedi. Bir hediyeye mi? Bir hediye almalı çok uzun zaman olmuştu — Minty Hala'nın Noel'de hediye ettiği kırmızı yün çorapları saymıyordu, yaşlı kadının onlara söylemeyi sevdiği isimleriyle “elmaslarının” her birine bir çift örmüştü.

Ama bu farklı türden bir hediye idi. Bir adamdan geliyordu. Pippin, Dash'in ona ne tür bir hediye getirmiş olduğunu hayal edemediğinden... Öpücüğünden başka, diye düşündü yaramaz bir şekilde, Londra konaklarının arkasındaki küçük, bakımsız bahçelerine çıkarken.

Kar yığınlarının arasındaki dar patikadan aşağı yürürken soğuktan titredi. “Dash?” diye fısıldadı. “Burada mısın?”

Genç adam, yıllar önce sökülmiş olması gereken bir gül fidesinin arkasından çıkıp ona sıırtı. “Geleceğini dü-

şünmemiştim – tabii şu kızın söylediklerimi hatırlayacak halde olduğunu da.”

Pippin güldü, gizlice Dash’in boş ellerine bakarak. Ah, hay aksi, Mary hediye kısmında tamamen yanılmıştı.

Yine de bu durum kalbinin heyecanlı bir sarsıntıyla hızla çarpmasına engel olmadı. Beni buldu. Beni buldu, diye küt küt atıyordu.

“Bana söyledi,” dedi Pippin, “ama buraya—”

Kelimeler onu yarı yolda bıraktı, çünkü ikazının devamını getirmeye kendini ikna edemiyordu. Buraya gelmemeliydin. Onun yerine, “Beni nasıl buldun?” diye sordu.

“Çok zor olmadı. Sadece Brook Sokağı’ndaki çalıntı eve bakmam yetti,” diye dalga geçti Dash, başını kaldırıp üstlerinde yükselen dört katlı krem rengi taş eve bakarak.

“Şşt,” diyerek uyardı genç kadın. “Bu bir sır.”

“Söylemek zorundayım ki leydim, çalıntı bir ev tutması zor bir sır olacaktır.”

“Ah, o kadar da zor olmayacak, şeyden sonra—” diye başladı Pippin ama lafını bitirmeye gönülsüzdü. Hepimiz evlendikten sonra.

Dash farklı bir yol çizerek onun yerine tamamladı. “Ev sahibi gelip bir kont kızı onun evinde nasıl oluyor da kaçak avcılar gibi yaşıyor diye sorunca mı?” Ellerini beline koydu. “Leydi Josephine, ya da bu durumda Deli Jack veya onun uygun karısı, sen ve senin kuzin dediğin o haşarıların neler yaptığından haberdar mı?”

Pippin başını iki yana salladı. “Ah hayır. Jack’in bile bunu onaylayacağını sanmıyorum.”

“Komplonuz hiç sağlam değil,” dedi genç adam. “Çünkü Jack’in polisleri soyup...” Duraksayıp ona baktı. “Neyse boşver. Bir ev çalarken ne düşünüyordun ki?”

“Bu pek de benim planım sayılmaz,” dedi genç kadın, kendini biraz savunmaya geçmiş hissederek. “Daha çok Felicity’nin.” Bir an duraksadı. “Hayır, aynı zamanda benim de. İnan bana, Londra’da cereyanlı bir ev, Sussex’teki cereyanlı bir evden çok daha iyi.”

“Ve aileniz de sizin gibi üç tane serserinin bunu yapmasına izin mi veriyor?”

Bunun üzerine Pippin’in tüyleri kabardı. Yüce Tanrım, bu adam, Felicity’nin lafı uzatıp duran avukatı gibi konuşmaya başlıyordu. “Sahip olduğumuz tüm aile burada. Annemle babam öleli çok oluyor, kuzinlerim de öyle. Erkek kardeşim de uygun yaşta değil ve Eton’da.”

“Ve siz üçünüze bir bak! Bir kedi olma hayali kuran fare kadar sefilsiniz, değil mi?”

Bu son derece kişisel bir soruydu, ama Dash’in gözlerinin içine baktığında onun bu soruyu ona ne kadar aptalca davrandığını söylemek için değil, gerçekten endişeli olduğundan sorduğunu anladı.

Ve biri onun selametiyle ilgilenmeyeli de çok uzun zaman olmuştu.

“Ortada para yok. Annemin bana bıraktığı az bir miktarın dışında Sussex’te bir de ev var, ama o da cereyanlı küçük bir kulübeden öte bir şey değil.” Başını eğip botlarına baktı. “Babam öldüğünde boğazına kadar borca batmıştı, mülkü de korkunç bir şekilde ihmal edilmişti, oraya göz kulak olan tek kişi kardeşimin vasisi. İçeride olan biten ne varsa onun cebine dolmuş olduğundan şüpheleniyorum.”

“Peki kuzinlerin?”

“Aşağı yukarı aynı. Tally ve Felicity’nin para sanki kendi

ceplerinden çıkıyormuşçasına sakınan avukatlarının verdiği cimri harçlıkları var,” diye açıkladı, Felicity’nin en sevdiği tarzı kullanarak.

Genç adam eve bakarak başını iki yana salladı, ama gözlerinde bir hayranlık ışığı da vardı. Onların neden böyle hesaplı bir risk aldıklarını anlamış gibiydi.

“Gerçekten, Dash, sen buraya... Ah, buraya gelmemeliydin. Eğer Felicity seni görseydi, ya da daha kötüsü...” Pippin birinin bekçileri arama ihtimalini düşünerek titrediydi.

“Gelmemeliydim,” diye dudak büktü genç adam, onları ayıran küçük kar yığınının üzerinden geçip yaklaşırken ceketinin cebine uzandı. “Ve eğer gelmeseydim, sana bu hediye nasıl getirebilirdim?”

“Bana gerçekten bir şey getirmişsin,” dedi genç kadın düşünmeden. O neyi itiraf etmiş olduğunu fark ettiği sırada, genç adamın bakışları ona döndü. “Yani—”

Dash güldü. “Eğer hediye hatırlıyorsa, sizin hizmetçi görüldüğü kadar mantar kafalı değilmiş.” Uzanıp tek bir parmağını onun dudaklarına bastırarak Pippin’in kelimelerle mücadelesini durdurdu. Eldiveni, hatta parmaksız eldiveni bile olmamasına rağmen dokunuşu genç kadını ısıttı. “Şşt, küçük Kirke, senin gibi yüce ve güzel bir leydiyi görmeye yanımda ufacık bir hazine parçası getirmeden nasıl gelebilirdim?” Kutuyu onun ellerine koydu, kendi eliyle onun elini kavradı ve uygun olandan biraz daha uzun tuttu.

Belki de dokunuşu değil, varlığı yüzündendi: Dash’e bu kadar yakın olduğu için genç kadın kendini onun kollarının sıcaklığına atıp hiç ayrılmamayı istiyordu.

Ama önce açması gereken bir hediye vardı. Hazine, demişti o.

“Bunu çalmadın, değil mi?” diye fısıldadı Pippin, şoke olmuş gibi konuşuyordu, ama açıkçası çalmış olmasını umuyordu.

Hediye önemliydi tabii ama bir korsanın çalınmış ve zorla alınmış ganimeti, genç kadının sıkıcı hayatında büyümlü gibi görünüyordu.

Dash güldü. “Hayır, korkarım bu o çeşit bir hediye değil, ama bir gün senin için mücevher ve altınla dolu bir sandık çalacağım. Ve gecelerimi senin ayaklarına inciler elmaslar dökerek geçireceğim.”

Böyle bir teklif karşısında genç kadının kırmızı yün çorapları ve ince botlarının içindeki ayak parmakları kıvrıldı. Çılgınca bir böbürlenme olsa da, genç kadın hayalinde kadife ve sırmalı bir haremde onunla baş başa olduklarını gördü. Kendisi büyüleyici kırmızı bir elbise giymişti, Dash’in de üzerinde ilk karşılaşmalarında giymiş olduğu korsan kostümü vardı.

Yanaklarının kızardığını fark ederek yaramaz düşüncelerini bir kenara bırakan Pippin, dikkatini hediyesini açmaya verdi. Yavaşça kurdeleyi açtı, her zaman yaptığı gibi saklamak üzere cebine koydu ve kutuyu açıp içinin gerçekten de hazineyle dolu olduğunu fark etti.

“Aaa,” diye fısıldadı, başını kaldırıp kocaman gözlerle genç adama bakarak.

“Bundan hoşlanacağını düşündüm,” dedi genç adam, tekrar sırtarak. Sonra öne eğilip kulağına fısıldadı, “Öpücüğün bana her zaman çok tatlı geldi, gittiğimde sana o öpücüğün tadından bir parça vermeyi düşündüm.”

Genç kadının parmakları kutuya daldı ve beyaz şeker kaplı olarak çıktı. “Türk lokumu,” diye fısıldadı. “En sevdiğim.”

“Ben de öyle umuyordum,” dedi genç adam, başını bir yana eğerek. “Denesene. Adam bunun Londra’nın en iyisi olduğunu söyledi.”

Şekerlemelere bakarken genç kadın lokumları yemek ve tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. Eve doğru kaçamak bir bakış atarken, bir suçluluk sızısı onu ele geçirdi. Bir yanı kutuyu saklayıp paylaşmayı düşündü ama yemek alacak, onlara o hafta yetecek kadar kömür alacak paraları yokken, insan içine çıkmak için toplam yirmi pounddan fazlası yokken bir kutu şekerlemeyi nasıl aldığını Felicity ve Tally’ye nasıl anlatacaktı?

Hayır, Felicity İstanbul’da Dadı Rana tarafından şımartıldığından kendi deyimiyle lokuma bir zaafı olsa da, Pippin dük-delisi kuzininin böyle uygunsuz ziyaretçilere iyi gözle bakacağından şüpheliydi – hediyeler getirmiş olsalar da.

Ne üzücü ki, Pippin’e kanıtları saklamaktan başka çare kalmıyordu, o da bir parçayı ağzına atarak bunu yaptı. Tatlı şeker ağzında eriyip yumuşak çiğnenir şekerleme, fındık ezmesi ve nihayetinde gül suyunun tadı ortaya çıkınca neredeyse zevkle inleyecekti.

“Mmm.” Genç kadının tüm başarabildiği buydu.

O da alsın diye kutuyu Dash’e doğru tuttuğunda genç adam başını iki yana salladı. “Onlar senin, küçük Kirke, tıpkı bunun gibi.” Ceketinin cebine bir kez daha uzanıp küçük bir çiçek demeti çıkardı. Kışın ortasında onları nasıl bulmuştu? Ona bir servete patlamış olmalıydı ve her köşe

başında tanınabileceği Londra'da arayarak büyük bir risk almıştı.

Pippin onur mu duysun, yoksa onun için korksun mu bilemedi. "Ah Dash, yapmamalıydın," diye fısıldadı. "Ya yakalansaydın?"

"Asla yakalanmam, yapmaya geldiğim işi tamamlamadan olmaz," dedi genç adam.

"Peki bu iş nedir?"

"Seni alıp buradan götürmek tabii ki."

Onu alıp götürmek mi? Pippin ne söyleyeceğini bilmez halde, bir şekerleme daha almak için gergin gergin kutunun içine uzandı. "B-beni mi?" diye kekeledi sonunda, ağzına bir parça daha atmadan önce hızla çiğnedi.

"Evet, seni. Eğer sen bu evi çalabiliyorsan, düşündüm ki ben de bu dünyada izimi bırakmak için İngiliz leydileri kaçırmaya yoluna başvurabilirim. Senin gibi bir aceminin beni geçmesine izin veremem. Evleri çalmak, cidden mi! Korumam gereken bir ünüm var." Genç kadına gülerek dudaklarındaki şeker izini silmek için uzandı, ama parmakları onun yanağına değdiği an bir şey oldu.

Çok büyülü bir şey.

Genç kadın bu şeyi ayakucuna kadar hissetti. Tüm o şakaları ve sataşmalarına rağmen, adam ona yaklaştığında, bu his onun neden burada olduğunu herhangi bir kelimeden daha iyi açıkladı.

Ve Dash ona dokunduğunda Pippin onun kendisine ait olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Bu adam onun kaderiydi. Tıpkı Felicity'yle Tally'nin diğer dadıları Jamilla'nın söylemekten hoşlandığı gibi.

Doğru adam sizi öptüğünde, bunu kesin olarak bilirsiniz.

Öp beni, Dash. Öp beni, diye yalvardı başını kaldırıp onun gözlerine bakarken. Öp beni ve ben de kesin olarak bileyim.

O zaman seninle kaçabilir, senin korsan kraliçen olabilir, beni inciler ve elmaslara boğmana izin verebilirim ve öpücüklerin...

“Kirke,” diye mırıldandı genç adam başını aşağı doğru eğerken. Dudakları sanki izin arıyormuş gibi nazikçe onunkileri sıyırdı. Pippin ona açılarak karşılık verdi, onun daha sertçe bastırıp adamakıllı öpmesine izin verdi.

O anda, genç adam onu kollarının sıcaklığına yaklaştı-
rır, kaslı vücudunun gücüne çeker ve sanki gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi onu sıkıca tutarken Pippin’in kalbi şarkı söylüyordu.

O benim. Sadece benim. Daima benim.

Ellis Anne gemisinde, 1837

Pippin kucağındaki Türk lokumu kutusuna baktı. Londra’dan ayrılmadan önceki gün almıştı. Yıllardır bu şekerlemeyi tatmamıştı, çünkü kokusu bile çok fazla anıyı harekete geçiriyordu. Yine de işte buradaydı, her gün yürüdüğü aynı caddede yürümüş, aynı şekerleme dükkânından geçmişti, ama bu defa vitrindeki tepsi duraklamasına neden olmuştu.

Duygusal davranarak bir kutu satın almış ve yanında getirmişti. İyi şans tılsımı gibi. Dash’le paylaşacak bir şey. Bir hazine teklifi.

Hıh. Kendimi bu karmaşadan korumak için bir kutu şekerlemeden fazlasına ihtiyacım var, diye düşündü dar kamarasına bakarken.

Sonra kutuya kaçamak bir bakış daha atıp bir parça daha aldı. Onu yedi ve bir an için tatlı anıların onu tekrar ele geçirmesine izin verdi. Dash'in öpücükleri, dokunuşu, Brook Sokağı'ndaki evin tavan arasında ilk seviştikleri zaman genç adamın ona gelişi. Şekerlemenin basit tadı, çok uzun zamandır bir kenara itilen unutulmuş anılar tutku seline dönüştü.

Ve ağlamaya başladı, uzanıp üçüncü, sonra da dördüncü parçayı alırken gençliğindeki Dash'i hatırladı. Şahin gibi gözleri ve çapkınca espri anlayışıyla çok güçlüydü. Onun vücudunun kendisinininkini örtmesinin, içinde olmasının, vücudundaki her siniri uyandıran bir rahatlamayı ona vermesinin nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi beşinci parçaya uzandığında durdu ve kapağı kutuya geri taktı. Yirmi üç yıl. Unutmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı yirmi üç yıl.

Nasıl yapabilirdi? Genç adam bir zamanlar onun kalbindeydi ve şimdi de kaybolmuştu.

Hayır, diye düşündü başını iki yana sallayarak, bu kadar kolay vazgeçmeye gönülsüzdü. Geride ondan bir parça kalmış olmalı. Yıkıntıların arasında bir yerde gizlenmiş olduğunu bildiğim adamdan bir parça.

Ama, ah, o nasıl da değişmişti. Nasıl da tatsız biri olmuştu. Kolay kolay yatıştırılmayacak, kolay kolay iyileşmeyecek derin yaralar taşıyordu.

"Muhtemelen çok uzun zaman oldu," dedi kendi kendine, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken.

Ve Pippin'in kastettiği şey, birbirlerine dönüş yolunu bile bulamayacak kadar çok yıl geçmiş olması değildi.

Öpüşmelerinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti...

Altıncı Bölüm

Kadın merdivenlerde gözden kaybolur kaybolmaz, Dash açıklıktan döndü ve küpeşteye doğru fırtına gibi ilerledi.

Dümendeki adamın panik halinde Nate'e bakış attığını gördü; sanki aptal herif, Dash'in kendisini denize atma niyetinde olduğunu sanıyordu.

Hayır, böyle kolay bir sonu, boğulup ona sadık olan tek metresin kollarında kaybolmayı hak etmiyordu.

Küpeşteyi kavrayıp yükselen dalgalara baktı ve Nate'in tabiriyle, damarlarında tuzlu su dolanmasını sağlayan, doğuştan gelen parçası idareyi ele aldı. Havayı koklayarak keskin kokunun ciğerlerine dolmasına izin verdi ve tek bir düşünceyle, kontrol etmek için başını yana eğip yelkenlerin tazelenen rüzgârı yakalaması için olması gerektiği gibi düzeltilip düzeltilmediğine baktı.

Elbette düzeltilmişti. Her zamanki yeteneğiyle Nate bu emri vermişti. Güvertenin üzerinde yüksek beyaz bulutlar gibi yükseliyor, âşıklar gibi hevesle rüzgârı yakalıyorlardı.

Gemiler ve dalgalar; bunlar onun her zaman içten davrandığı şeylerdi — kadınlar konusundaysa o kadar iddialı değildi.

Önünde kıvrılan, alçalıp yükselen dalgalar, ona düşünceli gözleri ve bereketli kıvrımlarıyla Abigail'i hatırlattı. Nate gözlerini ondan almıştı ve zaman zaman oğlunun bakışları, Abigail'in ona nasıl baktığını hatırlatıyordu: Thomas Dashwell'le evlenerek kötü bir anlaşma elde ettiğini bilmenin getirdiği hüznle.

Oğlunun da baba konusunda şansının tutmayışı gibi.

Abigail'in masanın karşısından ona bir bakışı vardı, her zaman Dash'in dizlerini kilitleyen ve Kirke'yi tamir ettirip son hızla denize açılmak için acele ederek suçluluktan kaçmasına neden olan bakış. Gerçeklerden kaçmasına.

İkisi de biliyorlardı. Dash onu sevmiyordu. Onunla evlenmişti, çünkü babası Baltimore'daki en zengin ve en saygın gemi yapımcısıydı.

Peki ya o? Başını iki yana salladı. Abigail Jamieson'ın onda ne gördüğünü, onun bu anlaşmadan ne kazandığını düşündüğünü hiç anlayamamıştı. Bir kahraman, diye tahmin yürütmüştü. Baltimore'un öteki gururu. Cesur Kapitan Dashwell.

Bu anıları bir kenara itip omzunun üzerinden alt kata giden karanlık kapı eşiğine baktı. Ona giden.

Sevdiği kadına. Leydi Philippa Knolles. Bir kontun kızı. Onun gibiler için fazla asil. Ama Pippin de ne olacaklarını zerre önemsemeden onun sevgisine karşılık vermişti.

Ve Dash'in az önce ona söyledikleri neydi?

Onun kalbini söküp çıkardın, değil mi...

Ve bu lafın acımasızlığı yetmezmiş gibi, o şoke olmuş

bakış ve kadının yüzündeki safı korku Dash'in kalbinin bir kez daha yerinden sökülmesine yetmeliydi.

Eğer onun, gençliğindeki âşığını bulma gibi bir düşüncesi vardiysa, Dash bu hayalleri ondan çekip almış ve gemideki gereksiz eşyalar gibi savurup atmıştı.

Küpeşteden ayrılıp güverteyi geçti, yelkenlere bir bakış daha attı ve ardından yukarıdaki güvertede durup onu izleyen Nate'e başını salladı.

Ah evet, bu kadın aralarında barış yapmak gibi yanlış bir fikirle gelmişti. Hem bu hem de Nate'in onun yaklaşan vefatıyla ilgili uydurduğu uğursuz masallar yüzünden.

Ah, oğlunun tüm konuşma boyunca kötü şeyleri nasıl abartarak anlattığını hayal edebiliyordu. Leydim, korkarım bu defa...

Ve işte her zaman yumuşak kalpli, kibar biri olan kadın buradaydı. Tatlı ve güzel, masum ve çabuk inanan.

En azından onunla arkadaşlık etmeden önce öyleydi.

Dash kendi kamarasına girdikten sonra kapıyı kapadı, elini saçları arasından geçirdikten sonra etrafındaki karmasına baktı.

Burası onun kim olduğunu öğrendiklerinde herkesin görmeyi beklediği kahramanın odası sayılmazdı pek.

Kaptan Thomas Dashwell. 1814 kahramanı. İngiltere'nin felaketi. Baltimore'un sevgili oğlu.

Ve gerçeği öğrendiklerinde her zaman nasıl da hayal kırıklığına uğruyorlardı.

Kendi oğlu bile sanki o adamı, o efsanevi kahramanı bulmayı umuyormuş gibi, ona ihtiyatlı ve hüzünlü gözlerle bakıyordu.

Atılmış kıyafetleri, yedek bir çift çizmeyi ve eski bir se-

yir defterini bir kenara tekmeledi. Başını aşağı eğerek ona bir bakış attı. Defter onun asla böbürlenmediği maceralarla, denizcilik kayıtlarıyla, kendisinin, Kirke'nin ve tayfalarının asla kurtulamayacağını düşündüğü anlarla doluydu.

Ama kurtulmuşlardı — ve bu yüzden şanslı bir namussuz değil de bir kahraman olarak nam salmıştı.

Ben sıradan bir adamım, demek istiyordu dünyaya. Ve sıradan bile olacak kadar iyi değildi. Odasına göz gezdirirken, köşedeki kirli ve kararmış aynadaki yansımasına baktı.

Dünyayı unutmak istediği kadar, dünyanın da onu unutmasını isteyen bir adam sadece, dedi yansıma.

Başını iki yana sallayarak görüntüye yaklaştı, parmaklarını uzatıp soğuk ve kişiliksiz cama dokundu.

Bu şey sadece gördüğünü yansıtır, taşıdığı görüntünün izleyen için şoke edici olmasını, kimsenin öğrenmekten hoşlanmayacağı bir gerçeği söylemesini umursamazdı.

Dash kendini tanıyamadı.

Sulanmış gözleri kendi ihtiyatlı bakışlarıyla karşılaştı, dağınık ve kötü kesilmiş saçları eski moda bir atkuyruğu şeklinde sallanıyordu. Ama yüzü, hikâyeyi Nate'in yalanlarından daha iyi anlatıyordu.

Çünkü oğlu Leydi Philippa'ya yalan söylememişti. Ölü gibi görünüyordu.

Hollindrake Evi'nde ona veda öpücüğü verip on beş gün sonra tekrar görüşeceklerini düşünen o küstah ve dik kafalı adamdan çok az bir iz vardı şimdi.

Kadının onu görünce korkup geri çekilmesine şaşmamak gerekti. Dilenci gibi görünüyordu. Tek eksikliği teneke bir tas ve eksik dişlerdi.

"En azından tüm dişlerim hâlâ yerli yerinde," diye mı-

rıldandı, bir iki haftalık sakalla kaplı çenesini ovuşturarak. “Şu dediklerine bir bak,” diyerek kendini azarladı. “Sanki yaşlı bir adammışsın gibi konuşuyorsun.”

Başını kaldırıp tavana baktı. Şey, o kadar da yaşlı değildi. Ne bir ayağı çukurdaydı, ne de komutayı o değersiz ve kendini beğenmiş veledine geçirmeye hazırdı.

Ve başka bir şey daha biliyordu. Okyanusun dibini boyalamaya hazırmış gibi görüldüğü sürece, kadının kafasından şu soru olacaktı: Bu adam nalları mı dikecek, yoksa bu enkazın altında aslında ne kadar sağlıklı ve dinç olduğunu mu kanıtlayacak?

Dash ikisine de kendini ispatlayacaktı. Onları aptal durumuna düşürecekti.

O da arkasında bıraktığı adamı görür ve lanet bir prenses, vikontes ya da kendini hangi kahrolası unvanla takas ettiyse o olarak bir Mayfair sarayına tıkalı kaldığı her gün için pişman olurdu.

Bu düşünceyle kaşlarını çatı. O kadının ne düşündüğüne zerre önem vermiyordu. Tek istediği onu gemisinden ve hayatından atmaktı. Ve bunu yapmak için de buralarda kimin sözünün geçtiğini herkese göstermesi gerekiyordu.

Hiç düşünmeden elini yakında tuttuğu şişesine uzattı, parmakları boş kaldığında bile eli titriyordu. O an en başta güverteye neden çıktığını hatırladı.

Çünkü şişe boşalmıştı ve hem susuzluğu hem de içindeki o hiç dolduramadığı boşluk onu daha fazlası için kıskırtmıştı...

Peki içki yerine ne bulmuştu? Onu. Kendi gemisinde. İçi düğüm düğüm oldu, bacakları titredi.

Titreyen elini göğsüne bastırarak dişlerini gıcırdattı.

Ah evet, bu karmaşaya bir son vermenin vakti gelmişti. Hem gemisindekine hem de kalbindekine.

Pippin kamarasından çıktı, bir şeyler yapmaya kararlıydı —ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu— ama Baltimore’a ulaşana kadar önlerindeki muhtemel yirmi günde bu kısıtlı alanda geçmişinden saklanma fikrinin hoşuna gittiği söylenemezdi.

Düşünceleri içinde kaybolmuşken, koridordan gelen denizciyi görmeyip doğrudan onun üzerine ilerledi ve adamın geniş göğsüne tosladı. Gemi sert bir yalpayla yükselince sallanan güverte Pippin’in dengesini kaybedip sendelemesine neden oldu.

Adam onu yakaladı ve yanına çekti. Adamın ayakları yere sağlam basıyordu, yükselip alçalan geminin hareketleri ona adeta bir annenin nazik sallayışı kadar doğal geliyordu.

Pippin’in dirseklerini kavrayan eller onu sağlam ve sabit tutuyordu. Dengesini sağlama çabasıyla Pippin istemsizce adama tutundu, kalbi aniden hızla çarpmaya başlamıştı.

Kuzini Tally’yle beraber yıllar önce yazdıkları o bitmek tükenmek bilmeyen oyunlardan bir sahneye benziyordu. Imogene’in Ahlaki İkilemi, ya da Kalbindeki Korsan’dan.

Ah Tanrım! Bir korsan tarafından kaçırılan, onun tutuşuyla sarmalanan ve “anlamadığı ama keşfetmeye özlem duyduğu” duygularla titreyen masum bir bakire sayılmasa da, işte yine burada, baştan aşağı Imogene olmuştu.

Ah, çocuklarının ne söyleyeceğini biliyordu. Onun yanında birinin böyle duygulara karşı bağışıklığı olmalı, kendini sosyeteye yeni çıkan bir kız gibi titrer halde bulma durumunun üzerinden çok zaman geçmiş olmalıydı.

Ama elinde değildi.

Bu adam, duvar gibi sert göğsü ve düz, buyurgan omuzlarıyla sanki rüyalarından çıkıp gelen bir kahraman gibi önünde dikiliyordu.

Deniz kokusu Pippin'in burun deliklerine doldu, nefes alırken ciğerlerinin derinlerine indi ve şaşırtıcı bir biçimde bu kokunun adamdan başka bir yerden gelmesini sağlayacak bir aralık yoktu.

Bizzat Neptün'ün kendisi tarafından kucaklanmak gibi bir şeydi, çünkü adam bir parça küllü sabun ve azıcık kattan karışımı ile beraber tam olarak tuzlu derinlikler gibi kokuyordu. Bu onun uzun zamandır koklamadığı erkeksi bir esintiydi ve uzuvlarına arzu dolu bir ürperti yolluyordu.

Ah kıymetli Tanrım, bu koku vücudunu allak bullak ediyordu. Pippin adama doğru eğildiğini korku içinde fark etti.

"Dikkatli ol, Kirke," diye fısıldadı adam. "Deniz senin gibi bir leydi için biraz zorlu sanki."

Dash!

Pippin bakışlarını kaldırıncı kendini tam da aramaya çıktığı adamla yüz yüze buldu.

Güvertede gördüğü kılıksız ve dağınık enkaz gitmiş, yerine o hatırladığı korsan gelmişti. Biraz yaşlanmıştı, ama bu Dash'ti.

Yıkanmış ve tıraş olmuştu, köşeli çenesinde kararlı bir hava vardı. Ve yeşil gözleri Pippin'in hatırladığı o yaramazlık ya da şeytani bir kendini beğenmişlikle parlamıyor, daha duygusal bir ışık taşıyorlardı; ne istediğini tam olarak bilen ve elde etmede asla başarısız olmayan bir adamın tehlikeli ışıltısı.

Kirke demişti ona. Onun denizkızı. Ve Pippin'in, kara-ya çıkmasını özlemle beklediği korsandı o. Ve şimdi bile, koyu renk saçları o eski korsan stiliyle ensesinde toplanmışken ve kafasında kırmızı bandanasıyla, Pippin kalbini çalan eşkiyayı neredeyse görebiliyordu.

Tek eksiği, eski büyük şapkası ve onunla tanıştığı gece giymiş olduğu parlak düğmeli paltosuydu.

Kadının kalbi hayata dönerek hızlandı, onun tarafından kucaklanmanın, onun tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğuna dair hatıralarla hızla çarpıyor, ona saldırıyordu.

Aynı tutkunun aralarında yükseldiğini onun da hissettiğini, onun da aynı tepkiyi verdiğini düşünüyordu; çünkü adamın dudakları hafifçe aralanmış, sanki bir öpücük çalacakmış gibi başı öne eğilmişti ama sonra duraksadı, kadının yüzüne baktı, sanki o da sevmiş olduğu kadını arıyormuş gibi onun yüzünü araştırdı.

Ben buradayım, Dash, demek istedi ama lafı aniden kuruyan boğazından aşağı itti. Beni hatırlıyor musun? Bizi hatırlıyor musun?

Ah, hayal ettiği kavuşma tam olarak buydu, daha önceki o dehşet dolu sahne değil. Hayır, hayallerinde adam onu öpüyor ve yıllar geri sarıyordu. Gençliklerindeki hallerine dönüyorlardı, birbirleriyle tamamen sersemlemiş, tutkularıyla akılları başlarından gitmiş, pervasız ve hoşgörülü bir halde. Skandala rağmen birlikte olma isteğiyle.

Eğer Dash onu tekrar öpersè, Pippin bunun her boyutta skandala, her kınamaya değeceğini hayal edebiliyordu.

Öp beni, Dash. Sadece bir kez daha, diye yalvarmak istiyordu.

Bu, adamın bakışları onun ceketinde duran eline ve ya-

kasında kıvrılmış parmaklarına çevrilene dek sürdü. Adamın yeşil gözlerinin fırtınalı deniz rengine dönmesine neden olan şey eli sayılmazdı, tam olarak yüzük parmağıydı.

Lord Gossett'in zümrüt yüzüğü, kadının ne olduğuna işaret etmeye devam ediyordu.

Başka bir adamın karısı.

Adamın kızgın nefes verişini duydu, daha o yapmadan da onun kendisini kenara iteceğini biliyordu. Aslına bakılırsa adam bunu pek de nazikçe yapmadı, Pippin'i sanki veba taşıyormuş gibi kollarından itti, kadın sırtı dar koridorun diğer duvarına çarpana dek sendeledi.

Birbirlerine bakarak sallanan koridorda durdular, adamın göğsü öfkeyle alçalıp yükseliyordu ve kadıninki... eh, onun göğsü hâlâ öteki sebepler yüzünden titriyordu.

Ah evet, adam temizlenmişti, ama bu onun Pippin'e terk edişi yüzünden duyduğu öfkenin de sakalı ya da giymiş olduğu yamalı ceketle aynı yere gittiği anlamına gelmiyordu.

Pippin'in eli odasının kapı mandalını buldu ve bir an için içeri kaçmayı düşündü. Yapması gereken buydu. Güvenli ve sağduyulu olan şey kesinlikle buydu.

Ama söz konusu bu adam olunca, ne zaman güvenli ya da mantıklı davranmıştı ki?

Pippin olduğu yerde durup ona baktı. Evet, başka bir adamla evlenmişti. Ve bunu yaparak Dash'in boynunu sağlam bir İngiliz ipinde asılı kalmaktan kurtarmıştı.

Dash, Pippin'in bu seçimi en mantıklısı olduğunu düşünerek yaptığını göremiyor muydu?

Bunu neden yaptığını söyle ona, diyerek sıkıştırdı onu geçmişinden gelen bir ses. Gidişatı neden böyle birdenbire değiştirdiğini söyle. Ona gerçeği anlat.

Hayatın ona verdiği değerli hediyeı korumak için elle-ri içgüdüsel olarak karnına gitti; rahmini uzun zaman önce terk eden, büyüüp yetişkin olan ve gerçeği bilmeksizin yaşayan o değerli hediyeı.

Dash de tüm bu yıllar boyunca bundan haberdar olma-
dan yaşamıştı.

Kuzini Tally'nin ona sürekli söylediği şey neydi? İtiraf etmek ruha iyi gelir.

Ah evet, diye düşündü Pippin. Dash'e gerçeği söyle. Bunun fazlasıyla yardımını dokunur. Onu seni tutuşundan, uzanabileceği yerden uzak tutacak kadar değil de güverte-
den aşağı atacak kadar öfkelen direrek tabii ki.

Orada biraz daha durdular, temkinli sokak kedileri gibi birbirlerine baktılar. Dash tüm öfkesiyle, Pippin ise suç-
lulukla.

Dash'in denizdeki tüm o acımasız ünü, başarıları ve ce-
sareti Pippin'i bir an bile korkutmamıştı ama her şeyin bir
ilki vardı. Çünkü karşısındaki bu kişi onun sevdiği, kalbini
ve masumiyetini verdiği adam değildi.

Nihayet konuştuğunda adam bunu fazlasıyla açık bir
şekilde belli etti.

“Burada ne yapıyorsunuz, Leydi Gossett?”

Leydi Gossett. Kirke değil. Pippin bile değil. Evlenince
aldığı bu ismi sanki tadını almadan önce onu dudakların-
dan atmak istermiş gibi küçümsenerek kullanmıştı.

Aralarındaki mesafede kısa ve tereddütlü bir adım attı
ve kadına doğru eğildi.

Pippin tek eliyle kapı mandalına yapıştı, tutuşundan
ötürü eklemleri muhtemelen beyaza kesmişti, çünkü ge-
mideki en sağlam şey buymuş gibi geliyordu.

Onun gemisi. Onun dünyası. Onun bölgesi. Adam ona istediği her şeyi yapabiliirdi. Her tür intikamı alabiliirdi.

Ve kadının düşünebildiği tek şey onun dudaklarıydı. Onların kendi dudakları üzerindeyken hissettirdikleri. Bir âşğınki gibi nazik değil, ama onunkileri kaplayarak istediği şeyi tam olarak alan dudakları.

Hay aksi! Ben neler düşünüyorum? Buraya o kendisine sahip olup sonra da güneyli bir cariye gibi kenara atsın diye gelmemişti.

Pippin nefes almaya çalıştı, ama bu adam böylesi tehlikeli bir şekilde ona yakınken bu neredeyse imkânsızdı. Ağır bir sıcaklık yanaklarına doğru yükseldi; hafifçe kıpırdandı, vücudunun titremeyi keseceği bir mesafe bulmaya çalışıyordu, istemeyi keseceği...

“Ne aramaya geldiniz, Leydi Gossett?” diye sordu adam alçak ve sert bir sesle. “Özellikle bir şey aramak için mi geldiniz?” Uzanıp kadının tokalarından kurtulan bir tutam saçını tuttu.

Pek bir müsaade beklemeden, değerini tartıyormuşçasına sarı bir tutama dokundu ve bunu yaptıktan sonra bakışlarını kadınınkilere dikti.

Pippin yılların eriyip gittiğini hissetti, adamın ona tam da böyle baktığı başka bir geceyi hatırlıyordu. Ona masumiyetini verdiği zamanı. Ona fazlasıyla güvendiği zamanı.

Bunun uzun zaman önce olduğunu fark etti. Başka bir adamla.

Şimdi kafasını eğip, saçlarını özgür bırakırken takındığı aynı küstah tavrıla dudaklarıyla onunkileri kaplayan bu adam değildi o. Bu da hevesli bir sevgiliden gelen nazik bir öpücük değildi — elleri onu kavramış vücudunu kendine çekerken Dash istediğini alıyordu.

Sonra sanki yeterince yakın değilmış gibi kadını arkasındaki sağlam kapıya yasladı. Dudakları onunkilere yağmalarken dili diliyle oynuyor ve uzun zamandır uykuda olan zevkleri çekip çıkarıyordu.

Adamın eli kadının göğsünü avuçladı, başparmağı göğüs ucunda daireler çizerek onu sert bir düğme haline getirdi. Vahşi ve sancılı bir arzu kadının uzuvlarına aktı ve Tanrı yardımcısı olsun, adama doğru kedi gibi kıvrıldı. Onun serbest bıraktığı tutku yüzünden mırılacak, ama dudaklarından yumuşak bir inleme döküldü.

Ah Dash, evet. Evet, lütfen...

Sanki onun bu sessiz yakarışını duymuş gibi, adam daha da derine daldı. Parmakları onun eteklerini toplayarak yukarı kaldırdı ve çıplak bacağı buldu. Eteği daha da kaldırarak vücudunu kadınınkine yapıştırdı ve yanlış anlaşılması imkânsız bir niyetle onu kapıya iyice bastırdı.

Adam sert ve açtı, ağzı hâlâ onunkini oburca tüketiyor, elleri vücudunun kıvrımlarında gezinerek istediği yerleri sahipleniyor, pantolonunun içindeki sert erkekliğini ona sürtüyordu. Uzun ve sert; kadın, içindeyken onun nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu, o zamanlar bu adamı nasıl istediğini...

Hâlâ istediğini.

Adamın parmakları onun elbisesinin önüne yerleşip oradaki yalancı düğmeleri çözdükten sonra korsesinden bir göğsü çıkardı ve sert tomurcuğu ağzına alıp kadın tekrar, bu defa yüksek sesle inleyene kadar emdi.

Adam biraz geri çekilip ona baktı. Onu inceledi. Yüzünde Pippin'in çözemediği bir bakış vardı. Tatmin. Açlık. Öfke. Hepsini aynı anda.

Bu onu korkutmalıydı. Ve adamın kendisine bir liman fahişesi gibi kaba davranma sebebinin bu olduğundan şüpheleniyordu. Onun bu tavrıyla aşağılanmalı, bu halinden gücenmeliydi. Ama bir eli adamın ceketinde, diğeri odanın kapı mandalını tutmuş ve her noktası arzuyla titrer bir halde orada duruyordu. Tek istediği, onu içeri çekip sevişmekti.

Hayır, sevişmek değil. Ateşli, sert ve acımasız seks.

Bu vahşi, aç tutku damarlarında dolaşarak duyularını köreltirken, onun yaşındaki bir dulun hissetmemesi gereken bu amansız ihtiyacı hissederken başka bir şey düşünmek zordu.

“Gelme nedeniniz bu mu, Leydi Gossett? Geçmişinizle yuvarlanmak mı?” Bir cevap beklemeden onu tekrar dudakları ve amansız vücuduyla kaplayarak sert ve vahşice öptü.

Bu onun hatırladığı Dash değildi.

Ama zaten kendisi de Dash’in tanıdığı Bathli masum hanım değildi.

Kendini duvardan iterek adamın sırtı duvara yaslanana dek ikisini de dar koridorun karşısına itti ve onu kapana kıstırdı. Kim olması gerektiğini unutmama konusunda kendisine izin vererek iflah olmaz bir ahır kedisi gibi ona sür-tündü, ellerini adamın üzerinde gezdirdi.

Hatırladığı o güçlü, sağlam göğüs, kaslı kollar ve omuzlar... Muhtemelen gençliğindeki kadar kalın ve kabarık degillerdi, ama yine de...

Titrek bir nefes aldı. Yine de...

Adam onu yakalamak ve durumun kontrolünü eline almak için mücadele etti, ama Pippin ondan bir adım öndeydi. Bacağını kaldırıp ona doladı.

“İstedığınız bu mu, Kaptan Dashwell?” Onun elini yalayıp dizinde duran parmaklarını bacaklarının üst kısmına çekti. “Bana sahip olmak mı istiyorsunuz, hem de burada? Şimdi? İsteddiğiniz bu mu?” Bu, yetişkin ve deneyimli bir kadının meydan okumasıydı.

Koridor etraflarında sabit bir hal aldı; tüm dünya duraksamış gibiydi, altlarındaki hareketli deniz bile. Birbirlerine baktılar, içinde kayboldukları ve hâlâ aralarında olan tutku eskiden beri vardı.

Her zaman da olacaktı.

Ben bunun için gelmedim, diye kendi kendine laf anlatmaya çalıştı, zihni yeniden kendi sesini bulmaya başlayınca. Bunun için değil.

Ama aslında öyleydi. Bu sanki yıllar süren bir uykudan uyanıp da tüm dünyanın değişirken, bazı şeylerin —mesela aşk, diye düşünmeye cesaret etti— asla kayıp gitmediğini keşfetmek gibiydi.

Ama Pippin bu konuda yanılıyordu. En azından o an için.

Adam onu omuzlarından kavrayıp kendinden uzaklaştırdı; sanki o da aniden uyanmıştı ama o uzun zamandır kayıp olan bir rüya yerine kendini bir ölüm perisinin kollarında bulmuş gibiydi.

Dudakları kıvrıldı; gözleri kararmış ve kısılmıştı. “Eğer tüm istediğiniz buysa, gelme zahmetine girmemeliydiniz, Leydi Gossett. Eminim Londra yaşınızı ve saygınlığınızı sizinle duygusuz bir şekilde yuvarlanacak kadar görmezden gelecek adamlarla doludur.” Kadının dağılmış görüntüsüne bir bakış atıp homurdandı. “Ama ben o kadar çaresiz değilim.”

Ardından topuğunun üzerinde dönerek güverteye çıkan merdivenleri tırmandı. “Geldiğiniz yere dönün, leydim. Burada size göre bir şey yok.” Bunu dedikten sonra merdivenin ağzındaki kapağı kapatarak onu karanlıkta bıraktı.

Ve iyi ki bıraktı.

Pippin’in onun görmesini istediği son şey utanç göz yaşlarıydı... Hayır, pişmanlık, on yıllar süren bir pişmanlık... yanaklarından aşağı süzülmekte olan.

Dash merdivenlerden fırtına gibi çıktı; kadının delice öpücüğüne dayanamadığı için kendine küfrediyordu.

Onu asla öpmemeliydi. Onu öpmek her zaman başını belaya sokmuştu. Her zaman.

Onu cezalandırmak için yapmıştı bunu, onu bir taverna kızı gibi kullanıp bir kenara atmak için. Onun kendisine yapmış olduğu gibi, onu aşağılamak için.

Sonra onu öpmüştü.

Tanrım, kadının tadı Türk lokumu gibiydi. Nasıl oluyor da dudakları hâlâ şekerleme kadar tatlı olabiliyordu? Ve aynı lanet derecede baştan çıkarıcı?

Küpeşteye geri dönerek oraya tutundu ve denize baktı, az önce olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Onu istiyordu. Hâlâ istiyordu.

Dash baştan ayağa ürperdi. Yapamazdı.

Ah evet, onu. Dalgalar onunla dalga geçiyordu sanki. Tıpkı onun da seni istediği gibi. Her zaman istediği gibi.

Homurdandı. Her zaman mı? Her zaman değil.

“Baba, her şey yolunda mı?” diye sordu Nate, sessizce onun yanma gelerek.

Dash oğluna baktı, ama sonra bakışları güvertedeki diğer denizcilere kaydı. Hepsi acaba delirmek üzere mi diye endişeyle kaptanlarını izliyordu.

Pekâlâ, delirmek üzereydi. Saatlerdir içmemişti ve kendi gemisinde ona sarkıntılık edilmişti. Yani evet, lanet olsun, delirecekti.

Ama bu, geminin kaptanı olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Baba?” diye sordu Nate yumuşak bir sesle.

“Ne?” diye bağırarak karşılık verdi Dash hepsinin duyacağı kadar yüksek bir sesle. Kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını yere basarak sağlam bir pozisyon aldı.

Nate, Dash’e kaptan olarak hak ettiği şekilde saygıyla başını eğdi. “Emirleriniz, efendim?”

Dash temiz güverteye, düzgün yelkenlere, düzenli tayaflara baktı. Birkaç adamın yüzündeki pis sırıtış, Dash onlara bakınca yok oldu.

Yani koridordaki o karşılaşması çoktan denizciler arasında dolaşıyordu bile.

“Hayır, her şey yolunda görünüyor. Devam et, Bay Dashwell.”

“Baş üstüne, Kaptan,” diye karşılık verdi Nate, dümene dönmeden önce.

“Bay Dashwell,” diye seslendi Dash arkasından. “Bir şey daha var.”

Nate durdu. “Evet, Kaptan?”

“Yolcumuzu benim gözümün önünden de yolumdan da uzak tut. Onu gemiye sen getirdin. Onunla sen ilgilen. O kadınla hiçbir alakam olmasını istemiyorum, beni anladın mı?”

“Baş üstüne, Kaptan,” diye yanıtladı genç adam, sesi doğaldı. Ama Nate’in sırtının babasına dönük olması iyi bir şeydi.

Çünkü Dash oğlunun yüzündeki sırıtışı görseydi, muhtemelen ona fırça atardı.

Yedinci Bölüm

“Bay Dashwell,” diye fısıldadı Pippin, geçitteki eşikten. “Buralarda mı?”

Kastedilen ikisinin de malumuydu. Dash yakınlarda mıydı?

Nate başını iki yana salladıktan sonra güverteye çıkması için ona hemen el salladı.

Pippin mutlulukla son birkaç basamağı tırmandı ve rüzgârın onu yıkadığını hissederek iç çekti.

Üç gün. Üç gündür kamarasındaydı. Bir fare gibi saklanıyordu. Getirdiği tüm kitapları okumuştı. Çoraplarını onarmıştı. Nate için de iki çift onarmıştı. Ve başka bir örgüye başlamıştı.

Ama artık içi sıkılmıştı ve kamara tecriti ruh haline pek yaramamıştı. Pippin hareket halindeki ev halkına, her gün uzun yürüyüşler yapmaya ve insanlarla sohbet etmeye alışkındı.

Herhangi biriyle sohbet edebilirdi. Lockley bile olurdu, Londra’daki sesi hiç çıkmayan kâhyası şu anki durumunda bir gelişme sayılırdı.

Neden yanına daha çok meşgul edici şey getirmemişti ki?

Çünkü Dash'i sağlığına kavuşturmak üzere ona bakacağını sanıyordun... Ya da onun yatağında saatler geçirip, tıpkı Hollindrake Evi'nde onu saklarken yaptığın gibi onunla sevişeceğini.

Bu fikri aklından uzaklaştırdı. Buraya kesinlikle sırf zevk aramaya gelmemişti.

O zaman o elbiseyi neden getirdin...

Gözlerini kapattı, ama bunu yapınca onun öpüşü, dokunuşu, tıpkı bir geminin dalgasının önünde sıçrayarak yüzen yunuslar gibi düşüncelerine doluştu. Koridordaki öpücüğü bir anı selini yeniden açmıştı ve şimdi, adamın usta bir yankesici gibi onun dullara özgü dizginlerinden kurtardığı tutkularını yeniden bastıramıyordu.

Pippin'in mantığını çalmış ve yerine şehveti koymuştu; için için yanan, onun altında olabilmek için duyulan aç bir şehvet; onu içine alabilmek için, ona ilk âşık olduğunda, sevişmenin iyi noktalarını ona öğrettiğinde ve o zamandan beri de doyurulmayan bir açlık verdiğiğinde hissettiklerini hissedebilmek için.

Kocasını iyi bir âşık olmadığından da değil, iyiydi.

Ama kocası asla Dash olamamıştı — ve Pippin, Gossett'leyken hiçbir zaman Dash'le olduğu gibi, kendini aşırı yaramaz ve tamamen günahkâr hissetmemişti.

"Kahrolası adam. Cehennemin dibine gitsin," diye yumuşak bir sesle küfretti fısıltıyla. Çok da uzak sayılmaz, diye düşündü. Adam cehennemden çıkmış gibi görünüyordu ve son zamanlardaki rotasını izlerse, çok geçmeden ölürdü.

Küpeşteye tutundu ve cennete bir matem daha göndermek üzereyken yıldızların görüntüsü onu durdurdu.

Londra’da o kadar uzun süre yaşamak, kömür tozu yıldızların önünü kapamadan bulutsuz gökyüzünün nasıl görüldüğünü ona unutturmuştu.

Milyonlarca göz kırpan ışık onu selamladı ve dayanamayıp her zaman aradığı tek takımyıldızını aradı.

Orion.

Ve orada, tam üzerinde kemerinin üç yıldızı parladı.

Dash’in sanki verme hakkı ona aitmiş gibi, onu kendisine verip ıslıl ıslıl hayranlıkla dolu gözlerinin önünde ona cenneti bağışladığı o geceyi hatırlattı.

Ve kendisi de ne kadar aptaldı, böyle bir büyüünün gerçek olabileceğine inanmıştı.

Dash sendeleyerek kamarasından çıkıp güverteye giden merdivenlere tırmandı. Yoğun bir aramanın ardından, brendi stokunu Nate’in nerede sakladığını bulmayı başarmış ve yürüyebilecek ama kendinden geçmeyecek kadarını tüketmişti. Bir şişe sonra uyuyabilecekti.

Rüyasında onu görmeden.

Sendeleyerek merdiveni çıktı ve derin nefes aldı. “Cehenneme kadar yolu var,” diye sövdü sessizce, küpeşteye doğru ilerlerken.

Ve sanki sırf onu daha fazla kışkırtmak istermiş gibi kadın oradaydı, sarı saçları tek bir kalın örgü halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Ona git, diye fısıldadı bir ses. Ona ne kadar üzgün olduğunu söyle.

Üzgün mü? Hiç de bile. Üzgün olduğu tek şey, zerre

suçluluk hissetmeksizin onu güverteden atacak kadar sarhoş olmamasıydı.

Yine de... İşte oradaydı ve hayatı boyunca Dash elinde olmadan ateşi gören pervane gibi ona çekiliyordu.

Ama daha birkaç adım atmıştı ki Nate onu durdurdu.

“Onu rahat bırak, baba,” diye emretti oğlu sert bir fısıltıyla, ardından elinden geldiğince onu geçide doğru çekmeye başladı.

Dash kolunu çekip kurtardıktan sonra önünde duran adama baktı. Hain evlat, diye düzeltti kendini. “O burada, yukarıda ne halt ediyor? Sana onu kamarasında tutmanı emretmişim.”

“Kadın tutsak değil,” dedi Nate, sağlam durarak. “O bir yolcu. Ödeme yapan bir yolcu.” Ardından Dash’i baştan ayağa süzerek kokladı, burnu kırıışmıştı. Söylemediklerini de gözleri söylüyordu. Sen sarhoşsun. Dahası, ses tonunda o kadının Ellis Anne’in güvertesinde olmaya Dash’ten daha çok hakkı varmış gibi bir ima gizliydi.

“Hıh!” Dash kollarını göğsünde kavuşturdu, ayaklarının yerde sağlam durmasını umuyordu. Sarhoş duyularının kendisine ihanet ederek onun arkasından gitmemesini... onu kollarına alıp geçen gün koridorda olduğu kadar istekli olup olmadığını kontrol etmemesini umuyordu.

“Baba, kadın seni görmeden, tayfalar durumunu fark etmeden kamarana dön.”

“Bu benim gemim, Nate,” dedi ona. Sözlerinin kulağa, bir zamanlar böyle basit bir açıklamayı yaparken becerebildiği kadar tehlikeli gelmesini nasıl da isterdi; onun yerine sanki bayrak direğinde rüzgârla sallanıyormuş gibi gevelemişti.

Nate haklı, Kaptan. O seni görmeden önce aşağı in, diye Hardy'nin fısıldadığını duyabiliyordu. Cehennemin kapılarından muhtemelen.

Kadına bir kez daha baktı, kalbinin uzun zamandır uykuda olan bir parçası kasıldı. Pippin...

"Ben yukarıya sadece şey için geldim..." Lanet olsun, güverteye neden çıktığını hatırlayamıyordu. Sebebi her neyse, güverteye çıkıp da onun küpeştenin yanında durmuş gece göğüne bakar haline bir göz attığı an yok olmuştu.

"Boş ver. Onu rahat bırakacağım, istediğin buysa," dedi, Nate'ten çok kendine yemin ediyor gibiydi. Ama bakışları kadınınkileri takip ederek tepelerindeki gökyüzüne kaydı. Dalgalar ve arkasındaki rüzgârla genelde rahatlatıcı bir manzara olurdu bu.

Yukarıda ne halta bakıyor? diye merak ederek adım attı. Sonra onları görünce şok oldu: O her zaman yok saydığı üç yıldız. Orion'un kemeri.

Ve onun meşgul olduğu işi fark edince, aralarındaki yıllar değişti: Yeniden Londra'daydı; soğuk bir kış gecesi, şafak karanlığı delmek üzereydi.

Yine de, kadının da aynı ânı hatırladığına pek inanmıyordu. O bunu yapmazdı.

Özellikle de Dash geçen gün onu öyle kabaca ve kibirle kullandıktan sonra. Kadın onu küçümsüyor olmalıydı. Onu küçümsemek zorundaydı. Lütfen beni küçümse, diye dua etmek istedi. O zaman her şey çok daha kolay olurdu.

"Yıldızlara bakmayı bırakınca kamarasına dönmesini sağlayacağım," diyordu Nate. "Şimdi neden aşağı inmiyorsun, iş işten—"

...iş işten geçmeden. Ama çoktan geçmişti.

Tam o sırada Pippin döndü, açık mavi gözleri yaşlarla doluydu.

Bu yüzden onun da aynı geceyi çok iyi hatırladığına dair Dash'in kalbinde bir şüphe kalmadı.

Londra, 1814

Pippin, Brook Sokağı'ndaki evin arka merdivenlerinden indi ve rüzgârın uğultusu yanından geçince titredi. Bu evde buz gibi olmayan bir yer var mıydı? Odasının sıcaklığını bırakırken, Londra'nın geri kalanının hatırlanan en kötü kışa esir olduğunu unutmuştu; Thames donmuş, şehir buz ve kara gömülmüştü.

Epey rağbet gören Brook Sokağı'nda, Grosvenor Meydanı'nın hemen dışında yaşıyordu ama Pippin ve kuzinlerinin "ödünç almış" olduğu evin içi de neredeyse dışı kadar soğuktu.

Eski sahibi ölüp de evi tüm mirasçılarının hararetili itirazlarla dolu tartışmalarına terk etmeden önce keşke yüklü miktarda kömür istifleseymiş. Sadece ev onların olacağı için değil, şömineye koyacak bir şey de olsun diye.

Pippin iç çekerek tekrar titredi. Eğer Felicity'nin, Holindrake Dükü'yle olan nişanı bir an önce sonuca ulaşmazsa, o zaman hepsi Sussex'e dönmek zorunda kalacaktı.

Sussex. Ne dehşet verici bir düşünce! Pippin şalını kendine daha sıkı sardı ve bahçe kapısının önünde durdu. Sussex'e dönerse, uzak kalırdı...

Dışarıdan bahçe kapısı gıcırdadı ve bu sesi, öğle sonrasında beri yağın taze karın üzerinde çizmelerin çıkardığı yumuşak çatırtı sesleri takip etti.

Dash...

Kalbi vahşice çarptı; Pippin neşeyle sırtıtmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Herkes yatağına gittikten sonra onu eve alarak geçirdiği üç gecedden sonra, bu titremeyi, onun sadece çizmelerinin sesiyle bile vücuduna yayılan bu vahşi arzuyu atlatır sanıyordu.

Eğer öyle olsaydı, saçlarını açmaz ve en iyi geceliğini giymezdin...

Pippin kulaklarına fısıldayan bu kayıp sesle kızardı. Çünkü, omzunun üstünden ona fısıldayan Felicity ya da eski öğretmenleri Bayan Emery'ymiş gibi geliyordu kulağa.

Pekâlâ, üzerinde geceliği ve şalıyla onunla buluşması fazlasıyla uygunsuzdu. Ama son derece gerekli bir durumdan ötürü böyle oldu, diyerek karşı çıkabilirdi. Çünkü giyinmesi onun için pek iyi olmazdı. Gecenin bu vaktinde Felicity veya Tally onun yatağının dışında, elbisesini ve eldivenlerini giymiş vaziyette yakalasalardı, bunu nasıl açıklayabilirdi?

Ne yaptığını anlarılardı.

Aranan bir adamı, onu baştan çıkarmaya çalışması umuduyla evlerine aldığını.

Ah keşke baştan çıkarsaydı. Umutları pek bir sonuca varmamıştı. Çünkü son iki gecedir genç kadın onun bu çeşit bir özgürlükten faydalanması için dua edip durmuştu, ama genç adam bunu yapmak yerine ihtiyatlı davranmıştı. Pippin'i hüsrana uğratarak.

Genç kadın ayrıca korsanların hovardalıklarının meşhur olduğunu duymuştu. Onun gerçek bir korsan değil de sadece hükümet izniyle çalışan bir korsan olma sebebinin bu olduğundan şüpheleniyordu.

Ama kendisine göre o, kalbinin korsanıydı, ya da arzularının. Ve hepsi alması için genç adamı bekliyordu. Keşke alsaydı...

Kapıdaki yumuşak sürtünme sesi, genç kadını şimdiki meseleye döndürdü. Derin bir nefes alıp titremelerinin ve gergin tavırlarının son kalıntılarından silkindi ve ona kapıyı açtı.

Dash buz gibi rüzgârın ısırışını ve şiddetle yağan kartanelerini de kendiyile beraber getirerek içeri kaydı. Genç kadın kapıyı aceleyle kapattı ve ona dönerken kapı mandalına tutundu.

Onun bu kadar iri oluşu Pippin'i hep hayrete düşürüyordu. Koyu renk saçları ve geniş omuzları, endamı... Hiç ondan daha yakışıklı bir adam var mıydı? Genç kadının aklına bir tane bile gelmiyordu. Bu adamın ona bu kadar yakın her duruşunda Pippin kendisini nefis skandallarla dolu bir Fransız romanına geçmiş gibi hissediyordu.

O sırada genç adam ağzını açtı, ona bir şeyler söylemek üzereymiş gibi görünüyordu, bu yüzden Pippin bir parmağını dudağına götürüp başını hararetle iki yana salladı.

Hayır, lütfen. Bu gece bizi yakalatma. Çünkü Pippin bu gecenin o gece olduğuna karar vermişti.

Genç adam sırtıp onun sessiz selamını kabul ederek öne eğildi, elini kadının omzunun tam üstünden kapıya koydu ve yanağına uzun bir öpücük kondurdu.

Adamın dudakları onun tenine sürtünürken Pippin, kuzinleriyle beraber öğretmenlerinin dolabından bir şişe şarap çalıp tüm şişeyi tek bir gecede içtikleri zamanki kadar çakırkeyif oldu.

"İliğe işleyecek kadar soğuk bir gece, Kirke," diye fısıl-

dadı genç adam. “Ama sen acıyan gözlere sıcak bir görüntüsün.”

Pippin titredi ve nedeni soğuk değildi. Genç adam geri çekilip onu süzdü ve kadının tek yapabildiği kollarını onun boynuna dolayıp masumiyetini alması için ona yalvarmamaktı.

Ama genç adam ona kendini böyle hissettiriyordu işte: çakırkeyif ve arzulanmış.

Hafif bir kış rüzgârı evdeki cereyanlardan birine karışıp onun geceliğinden içeri girene kadar boş koridorda durdular.

Buz gibi esinti, Pippin’in uyuşmuş duyularını uyandırmaya yetmişti. Üzerinde sadece geceliğiyle koridorda bir adamla duruyordu. Aranan bir adamla.

“Beni takip et,” diye fısıldadı Pippin, tek eliyle duvardaki şamdana koyduğu mumu alıp diğeriyle de birkaç saat önce mutfaktan aşırıldığı sepete uzandı. Ama parmakları sepetin sapına hiç ulaşamadı, çünkü genç adam onun elini kenara itip sepeti kendi aldı ve onun için taşıdı.

“Bugün biraz kömürümüz var,” dedi genç kadın, birinci katta Tally’yle Felicity’nin paylaştıkları odadan iyice uzaklaştıklarında. “Bu yüzden odalar çok soğuk değil ve bacanın tavan arasını senin için biraz daha ısıtacağını söyleyebilirim.”

“Her şey, dışarıda olmaktan iyidir,” dedi genç adam ona, başını pencereye doğru sallayıp çerçevelerden geçip giden kar tanelerini işaret ederek. “Kömür almayı nasıl başardınız?”

Onların ekonomik sıkıntılarını gayet iyi bilen Dash, durumu Pippin ve kuzinleri kadar küçük düşürücü bulmuyordu.

“Felicity, Leydi Rhoda’nın üç yeğenine uygun kocalar bulacağına söz verdi. Leydi hazretleri de kovalar dolusu kömür taşıyan iki uşak gönderip hafta sonuna kadar daha fazlası için söz verdi.”

“İşte bu iyi ticaret,” diyerek dalga geçti genç adam, Pippin’in onu gizlemiş olduğu odaya girerlerken. Yukarıda, hizmetçilerin uyuyacağı tavan arasındı burası.

Tabii eğer hizmetçi tutacak durumda olsalardı.

“Bu gece ne var, Kirke?” diye sordu genç adam, Pippin’in daha sıcak olan bacanın yanına çekmiş olduğu yatağa yerleşip sepetin üzerindeki akşam yemeğinin üzerini örten mendili kaldırarak. “Dur tahmin edeyim, biftek ve iyi bir puding.”

“Ah keşke,” dedi genç kadın iç çekerek yandaki tabureye oturdu. “Ama korkarım sadece esmer ekmekle tereyağı. Ah, biraz da peynir.”

“Eğer ekmek kurtlu değilse ve peynir de tamamen küfle kaplı sayılmazsa, o zaman bunu krallara layık bir ziyafet sayarım.”

“O zaman bu gece krallar gibi yiyeceksin,” diye dalga geçerek karşılık verdi Pippin. “Çünkü akşam yemeği için elimde olan bu ve görünürde bir kurt yok.” Başını kaldırıp adama baktı. “Kurtları yemedin, değil mi?”

Genç adam ekmekten bir ısırık almak üzereyken duraksadı. “Şey, eğer kıpırdanmıyorlarsa, hayır.”

Pippin’in yüzü buna duyduğu dehşetle parlıyor olmalıydı; çünkü genç adam kahkaha atmaya başladı ve Pippin onun dalga geçtiğini ancak o zaman anladı. En azından umdu.

Kurtlar, tabii! Ama Pippin bunun o kadar da inanılma-

sı zor bir şey olmadığını, genç adamın dehşet verici maceralarıyla onu eğlendirdiği şu son iki geceden biliyordu — Berberi korsanları kovalamaktan bir İskoç köyünü soy-maya, şiddetli fırtınada bir İngiliz fırkateyninin önünden kaçmaya kadar.

O ve Tally günlerini yaygın ve vahşi aşk masalları yazarak geçirirken, cidden gerçek maceralar yaşayan Dash vardı karşısında.

Pippin bu gece Dash'ın anlatacağı hikâyenin beklentisiyle titredi. Mahsur kaldığı bir zaman mı acaba? Hazine bulduğu bir zaman mı?

Onu ne kadar arzuladığını...

Dash sepette ne var ne yok inceleyip ona baktı. “Bu kadar çok şey çalmana gerek yoktu. Ya biri fark ederse?”

Pippin başını iki yana salladı. “Bayan Hutchinson... şey, korkarım o...” Bir şişeyi boşaltıyormuş gibi yaptı.

Dash başını salladı. “Ah, içiyor değil mi? Bir kadın için üzücü bir durum. Bir adam için de. Akılları, hayatları çalıyor.”

“Yani, bu kadarcığı fark etmez.”

Dash ceplerini karıştırdı. “Şunları alırken benim de aklımdan aynı şey geçiyordu,” dedi, bohça yapılmış mendilini uzatırken.

Genç kadın onu aldı, kumaşı çözünce içinde kare kare birkaç Türk lokumu gördü. “Ah, Dash! Ne gerek vardı...” dedi, ama itirazı bir parçayı tadını çıkararak yemesine pek engel olmadı. Sonra ısırığının ortasında durdu. “Bunu gerçekten çaldın mı?”

“Dediğim gibi, dükkân sahibinin bu kadarcığı fark edeceğini sanmam.” Sonra başını eğip Pippin'e baktı. “Bu da

ne? Hak sahibi varislerin burnunun dibinden aşırıldığı evde yaşayan hanımefendiden gelen vicdan gösterisi mi?”

“Sen böyle deyince, galiba,” dedi genç kadın, başını eğip elindeki lezzetli parçaya bakarak.

“Şu hoş sürprizini ye, Kirke. Bana anlattıklarına bakılacak olursa, hayatında bunlardan pek olmamış.”

Genç adam onun kulaklarını ve kalbini denizden hikâyelerle doldurmadığı zamanlarda, Pippin onunkileri kendi hayatıyla dolduruyordu – kıyaslandığında çok sıkıcı kalıyordu tabii. O küçük bir kızken annesinin ölümü, bilmiş kuzinleri Felicity ve Tally’nin diplomat babalarının, kızların onun metresleri tarafından yıllarca eğitildikten sonra onların “İngiliz” eğitimine ihtiyaç duyduklarına karar vermesinin ardından Bayan Emery’de ona katılmaları...

Burada, Bath’ın sınırları içinde, Felicity ve Tally, Avrupalı tavırları ve skandal yaratacak fikirleriyle Pippin’e geleceği için umut vermişlerdi. Babasının zamansız vefatı, onun ilk sezonunu daha başlamadan bitirinceye dek durum buydu. Sonra daha da kötüsü, babasının mülkünün dibine kadar ipotekli, iflas ettirici alışkanlıklarıyla geçen yıllardan sonra kasalarının da boş olduğunu öğrenmişlerdi.

“Tally ve Felicity olmadan ne yapardım, bilmiyorum,” diye itiraf etmişti genç adama. “Onlar İngiltere’ye dönmenden önce çok yalnızdım. Ondan sonrasında, sanki her zaman arkadaşmışız gibiydi. Parasızlığımıza rağmen, hayatımız o kadar da kötü değil. Bize göz kulak olacak Minty Teyze’miz var; Tally’yle ikimiz yazılarımızla meşgul oluyoruz ayrıca.”

Amacı kesinlikle kalbindekileri ona açmak, en sevgili arkadaşlarıyla bile paylaşmadığı böyle özel konuları anlat-

mak değildi, ama genç adam onu dinlemiş ve tatlı sözlerle hikâyesini ona anlattırmıştı. Sıradan karalamaları sanki onun denizdeki olağanüstü hayatıyla aynı derecede büyülmüş gibi, Pippin'in oyunlarını ve kısa hikâyelerini ezberden anlatışını dinlemişti.

"Buzlar çözülüyor," dedi genç adam, bisküvisinden birkaç ısırik aldıktan sonra.

"Şimdiden mi?" diye fısıldadı Pippin.

"Evet."

"O zaman gideceksin." Genç kadın başını iki yana salladı. "Ama söz vermiştin, Dash. Gitmeden önce bana doğru düzgün bir korsan olmayı öğreteceğine söz vermiştin."

Dash güldü. "Ah evet, korsan derslerin. Nasıl unuttuğum?"

"Evet, nasıl unuttuğum?" Genç kadın kaşlarını çatı, aynı zamanda gülümsüyordu. "Yelken açma, yön bulma, düşman gemilerini batırma, kılıç dövüşü, topları düzgün bir şekilde doldurup ateşleme, anlaşmamızın bu olduğunu sanıyorum."

"Ve topu nereden bulmamızı bekliyorsun?" diye dalga geçti genç adam, gözleri parlıyordu.

Pippin titredi, genç adamın yeşil gözlerini aydınlatan yaramaz ateşi sevmişti. "Hımm, bir top bulmak sorun yaratabilir, ama uygun bir on iki kalibrelik bulana dek alıştırmaya olsun diye Almack'ı talan etmeye varım."

Genç adam onun teklifine başını iki yana sallayarak güldü, ama biraz sonra durdu, başını eğip yere baktı. "Kor-karım derslerimizi ertelemek zorunda kalacağız."

"Ama Dash, gidemezsin," diye ısrar etti genç kadın, bunun kulağa nasıl geldiğini bile umursamıyordu.

“Evet. Gitmeliyim.” Sonra başını kaldırarak ona sırtıttı. “Ama sana kırmızı ipek bir elbise almadan değil.”

“Elbise mi? Bana mı?” Pippin bu fikir karşısında kızardı. Evlenmemiş hanımlar, beylerin onlara kıyafet almalarına izin vermezlerdi, ta ki... “Ah, giyemem ki.”

“Neden?”

Genç kadın güldü. “Çünkü kırmızının bana yakışacağını sanmam.” Münasip de olmazdı. Gerçi burada onunla birlikte olması, baş başa kalışları, Pippin’in sadece geceliğiyle durması da değildi ya...

Genç adam yeşil gözlerinde bir ışıltı ve ender bir ateşle yanan örtülü bir ifadeyle onu süzdü. “Katılmıyorum. Ben ce kırmızılar içinde büyüleyici olurdun. Seni gören her adamı büyüledin.” Bir an duraksadı. “Tekrar düşününce, bu çok da iyi bir fikir olmayabilir.”

Genç kadın ona baktı. Fikrini mi değiştirmişti? “Neden?”

“Çünkü o zaman,” diyerek ağır ağır söze başladı genç adam, “çünkü o zaman sana teklifler yağar ve geceyi benimle geçirmek pek cazip gelmez.”

Genç kadın önemsemez bir ifadeyle elini salladı. “Ah, pek de kovalanacak biri sayılmam.” Üstelik tek istediği gecelerini onunla geçirmekti.

“Erkeklerin gözü bir kadının cüzdanından daha fazlasını da görür, aşkım,” dedi genç adam, sesi kısık ve tamamen tutku doluydu. “Bahse varım, şu anda olduğun halinle ve beş parasızken seninle evlenmek için ikinci kez düşünmeyecek yeterince adam vardır Londra’da.” Duraksadı, ateşli bakışları genç kadının basit sarı sabahlığından, bakirelere özgü geceliğinin dantel yakasına kadar dolaştı.

Ah kıymetli Tanrımız, bu adam onu arzuluyordu. Evet, arzuluyordu.

“Dash, korkunç bir şakacısın,” dedi genç kadın elini ona doğru sallayarak, onun da o adamlardan biri olmasını çaresizce umut ediyordu. Onu olduğu şekilde sevebilecek olan türden. Fakir ve adıyla tek kuruş getiremeyen haliyle.

Ama genç adam onu hayal kırıklığına uğratan bir şekilde onun çaldığı yemeği yemeye döndü. Birkaç lokmadan sonra sordu, “Senin o her işe karışan kuzinin nasıl oldu da sana münasip bir koca bulamadı?”

Pippin inledi ve bunun sebebi kocasızlığı değil, o acınası kelimeydi. Münasip. “Denemediğinden değil, söyleyeyim. Beni sıkıcı bir kont ya da en azından bir vikontla evlendirmeye kararlı.”

“Zavallı, zavallı kız,” dedi genç adam ciddi bir tavırla çıkçıklayarak. “Geleceğinde üç öğün dört köşe yemekten başka bir şey yok — hem de kurtsuz. Belirtmem gerek — ve başının üstünde sağlam bir çatı. Böyle bir fikri neden bu kadar şiddetle acınası bulduğunu görebiliyorum.”

“Eğer söz konusu senin hayatın olsaydı, bu kadar rahat konuşamazdın,” diye cevabı yapıştırdı genç kadın. “Size imreniyorum, Kaptan Dashwell. Özgürlüğünüze ve maceralarınıza. Siz, benim kuzinimin o çok önemli olduğunu sandığı şekilde, para ya da statü için evlenmezsiniz.” Bir an durdu. “Hiçbir kurtulma umudu olmaksızın bu dünyada sıkışıp kaldım, önümde sıkıcı bir gelecekte başka bir şey yok.”

Genç adam başını iki yana salladı. “Bana imrenme, tatlım. Benim günlerim büyük ihtimalle darağacından sarkarak son bulacak. Bu, kıyaslandığında senin sıkıcı kontu

prens gibi gösterecektir.” Ona bir parça ekmek uzattı, ama genç kadın elini sallayarak onu reddetti ve kalan Türk lokumunu gösterdi.

Bu fikirle nefesi kesildi. “Seni asmazlar, değil mi Dash?”

“Elbette asarlar,” dedi genç adam ona.

“Ama yaptığın onca şeyden sonra — Temple ve Deli Jack için...”

“Hizmetlerimin karşılığını aldım,” diye hatırlattı genç adam ona.

Yine de Pippin ısrar etti. “Sana lütuf göstereceklerdir.”

Genç adam ona gülümsedi. “Önceden olsa gösterebilirlerdi...” Sesi giderek alçalırken pencereden dışarı baktı. “Ama şimdi?” Omuz silkti. “İki yıllık savaş her şeyi değiştirir. Düşmanız biz.”

“Asla böyle bir şey söyleme,” dedi genç kadın hararetle, taburesinden kalkıp karyolada adamın yanına oturdu. “Yakalanmana izin vermeyeceğim. Sen özgür kalmalısın, kalmalısın işte.”

Genç adam uzanıp elini onun çenesine koydu. Bir an için onu öyle tutarak sanki onlara bakmak kucağındaki ekmekten daha çok güç veriyormuş gibi kadının gözlerine daldı. “Özgürlüğün daima bir bedeli vardır, Kirke,” diye fısıldadı. “Daima.”

Bu sözcük, Pippin’e tuhaf bir kesinlikle çarptı. Sanki geleceğini alnına damgalamış gibiydi. Bu adam, ona olan duyguları ve —söylemeye cesaret ederse—arzusu, genç kadının özgürlük biletiydi. Ama bedeli... bunun bedeli oldukça yüksek bir ihtimalle ikisini de mahvedebilirdi.

Pippin en ufak bir hareket büyüyü bozup onları gerçek dünyaya geri döndürecek korkusuyla nefes bile alamı-

yordu; onun sosyete kurallarına uymak zorunda kalacağı, genç adamın da... eh, Kaptan Dashwell aranan bir adamdı.

“Ah, Kirke,” diye fısıldadı genç adam. “İçeri girmeme asla izin vermemeliydin.”

Ve Pippin onun gözlerindeki fırtınalı tutkuyu görünce onun evden değil de, hayatına, kalbine girmesinden bahsettiğinden şüphelendi.

Ve gitmene asla izin vermeyeceğim, demek istiyordu, daha da ileri götürmeye, onunla kalması için her şeyi teklif etmeye hazırды.

O sırada aniden genç adamın eli geri çekildi, onun parmaklarının yokluğuyla yüzü hemen buza kesti.

Dash ona bir bakış daha attıktan sonra, sepeti karıştırma işine dönüp son bir parça peynir aramaya başladı. Bulduğunda yemeye devam etti, ama ona bakmadı ve kesinlikle ona dokunmadı ya da diğer gecelerde yaptığı gibi paylaşmayı teklif etmedi.

Pippin dudağını ısırp onun ne düşündüğünü merak etti. Çünkü gözlerindeki dalgın bakış onun Brook Sokağı'ndan, hatta Londra'dan çok uzaklara gittiğini gösteriyordu.

Genç kadın başını kaldırıp ona baktığında, adamın onun ayaklarına baktığını fark etti.

“Kırmızı yün çoraplar,” dedi Dash, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Bunların iyi giyimli hanımlar arasında bu yıl epey rağbet gördüğünü duydum.”

Pippin kıkırdarak ayaklarını sabahlığının altına çekti, zarafetten uzak eşyalarından biraz utanmıştı. Ayrıca leydilerin elbiselerinin altına ne giydiğini beyefendilerin bilmemesi gerekiyordu. “Pek moda sayılmaz. Sadece basit yün ve şey, diğer leydilerin giydiği gibi ipek falan değil.”

“Sen diğey leydiler gibi değilsin,” dedi genç adam onun içini ısıtan bir sesle. “Çoraplarından çok hoşlandım.”

“Ben de öyle,” diye itiraf etti genç kadın, bir ayağını çıkararak. “Minty Teyze ördü. Bana örgü örmeyi de öğretiyor. Düzgün leydilerin sadece örgü gibi kullanışlı olmayan nakış ve mekik oyası yapabiliyor olmasına skandal gözüyle bakar.”

“O zaman benim için de örmelisin, çünkü bunlar benim korsan topluluğuma harika bir katkı olur.” Ekmekten bir ısırık daha aldı. “Bu görüntüyle düşmanlarımlın kalplerine dehşet saçarım.”

İkisi de güldüler, ama fazla gürültülü oldu. Pippin elini ağzına kapatıp bekledi... Araştırmaya gelen ayak seslerini duymayı bekledi ama ev sessizliğini korudu.

“Gerçekten bir çift istiyor musun?” diye sordu genç kadın.

Dash ona sırtıp ayağa kalktı, pantolonunun paçalarını kaldırıp kendi yıpranmış çoraplarını gösterdi. “Tabii ki. Türk lokumundan daha iyi bir hediye olacağı kesin. Baksana, sana getirdiklerimden geriye ne bıraktın? Tatlı ağzının etrafındaki hoş şeker halkası dışında hiçbir şey.” Uzanıp parmağını onun dudaklarının etrafında gezdirdi. Büyüleyici bir andı. “Ve nasıl bir şeker ziyarı,” dedi yumuşak bir sesle, sanki konuşmayı unutmuş gibi kelimeleri neredeyse boğuktu.

Genç kadın ona baktı ve düşünmeden ayağa kalkıp bir adım yaklaştı, böylece adam onun dudaklarının etrafında çizdiği sarhoş edici çizgiye devam edebilirdi, böylece o...

“Çok tatlı,” diye fısıldadı genç adam. “Çok, çok tatlı.” Ardından başını eğip onu öptü, önce yumuşak ve nazikti,

ağzının etrafındaki şekeri öperek temizledi. Ardından tenindeki şekerle değil de genç kadının kendi tadıyla baştan çıkan bir açlıkla öpmeye devam etti.

Dudakları kadıninkileri ararken ve elleri onun kalçalarını kavrayıp kaldırarak kendine yaslarken Pippin titredi. Adamın vücudunun sıcaklığı onun ince muslin giysilerinden geçerek genç kadını onun arzusuyla kuşattı.

Genç adamın dili, kendisine açılması için girişimde bulunurken Pippin'in elleri onun ceketine gitti ve adama tutundu.

Ve ona açıldı. Fazlasıyla hevesle. Çünkü neyin yaklaşımakta olduğunu gayet iyi biliyordu.

En azından bildiğini sanıyordu.

Adamın dili onunkini sıyrarak ona dair biriktirdiği tüm anıları uyandırdı.

Onu kendisine çekerken adamın kollarının gücü, göğsünün sert duvarı, göğsüne yaslanmış kalbinin atışları.

Onu derin bir şekilde öperek elini genç kadının çözülmüş saçlarına geçirdi.

“Ah Tanrım,” diye inledi, parmaklarını tekrar onun saçlarından geçirirken. “Hiç böyle bir ipeğe dokunmadım.”

Adam onu araştırırken genç kadının vücudu kedi gibi gerindi, çünkü onun dokunuşuna yeterince ulaşamıyordu ve genç adam da onu okşamayı kesemiyor gibiydi. O sırada adamın sıcak eli onun göğsünü avuçlayınca Pippin inledi.

Hafifmeşrep kadınlar gibi yüksek sesle inledi ve utanmaz olmanın harikalığını hissetti — hiç hayal etmediği bir özgürlük tadıydı bu.

Genç adamın parmakları Pippin'in göğsünün etrafında

kıvrıldı, başparmağı göğüs ucunu sertleşip sızlayana dek okşadı. Pippin kendi mahvoluşuna mutlulukla atladığının farkındaydı.

Dash onu yumuşak bir şekilde öptükten sonra yavaşça geri çekildi, deneme yapar gibi onun geceliğini açmadan önce sıkı fiyonkların düğümlerini çözmeye girişti, her birinden sonra duruyordu, sanki kadının itiraz etmesini bekliyor gibiydi.

Genç kadın itiraz edebilirmiş gibi. Pippin güçlükle ayakta duruyor, güçlükle nefes alıyordu. Dudakları adamın öpücüklerinden şişmişti, teni sızlıyor, dizleri titriyordu... ve kalbi arzuyla çarpıyordu; onu nefessiz bırakacak kadar ani, plansız ve kuvvetli bir arzıyla.

İçinde, derinlerde sarsıldı. O çok mahrem merkez, fazlası için yapıp tutuşuyordu.

Daha fazlası... çok daha fazlasını istiyordu.

Genç adam yavaşça kadının sabahlığını ve geceliğini omuzlarından kaydırdı, çoraplı ayaklarının dibine düşürdü.

Pippin dehşete düşmeliydi, onu durdurmalıydı. Buz kesmiş olmalıydı.

Ama bunların hiçbirisi değildi. Pippin anın işçinde mahsur kalmıştı, anladığı bir özlemle bakan adamın gözlerinde arzunun canlanışını izledi.

Çıplak olmasının bir önemi yoktu; hayır, karşısındaki bu adamdı, gözleri ona değdiği ilk an âşık olduğu ve sadece kendisi için olduğunu bildiği bir arzıyla ona bakan bu adama.

Ve kendi arzusu sadece onaydı.

Genç adamın eli uzandı, ağır ve heveslendirici bir çizgi çizerek köprücük kemiğinden göğüs ucuna kadar indi.

Pippin nefes almak için ağzını açtı ve bunu yaptığı an genç adam onun göğsünü tekrar avuçlayıp öne eğildi ve göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Dişleri onu sıyrınca kadına başka bir şok dalgası daha gönderdi, sonra içine çekip ağzının içine alıp emdi, dikleşip sertleşene kadar dili göğüs ucuyla oynadı. Genç adamın onda uyandırdığı kıvrılan tutku onun ihtiyaçla titremesine neden oldu.

Genç kadın parmak uçlarında yükseldi ve parmakları adamın ceketinin yakalarında kıvrıldı. Ah Tanrım! Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Ah ama mümkündü.

“Ah, Dash,” dedi nefesi kesilerek. Parmakları onun koyu saçlarında kıvrıldı. Genç adam çalışmaktan nasırlaşmış elleriyle onu kalçasından kavrayıp kendine çekince kadın onun sertleşmiş cinsel organına yaslandı.

Dash kalçalarını ona bastırdı, genç kadın onu hissedince nefesi kesildi, adamın sertliği ona sürtünüyordu.

Genç adam kendini geri çekip başını eğerek ona baktı. Ah nihayet, diyerek iç çekmek istiyordu Pippin. Genç adam onun ayaklarını yerden kesecek, onu yatağa atıp ırzına geçecekti.

Tally’yle yazdıkları oyunlardaki sahnelerden birinden fırlamış gibi...

Ve şimdi bunun ne anlama geldiğine dair iyi bir fikri varken, onun aşırı hevesli kurbanı olmaktan mutluydu ve yağmaya hazırdı.

Ama genç adam duraksadı, bütün vücudu kaskatı kesildi. Ardından gözlerini kapattı, ifadesi ani bir acıyla doldu.

“Pippin, bunu yapamam.”

Ardından genç kadının istediği son şeyi yaptı.

Onu kenara itti.

Sekizinci Bölüm

Dash nefesini düzenlemeye çalıştı, gözlerini açmaya cesareti yoktu. Kirke'sinin görüntüsü, önünde çıplak ve istekli hali, onu yine... kadını mahvetmek için baştan çıkarabilirdi.

Onun etrafından dolandı, sabahlığını alıp uzattı, ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Burada ne halt ediyordu? Karşısındaki bir leydiydi, masum bir leydi - yani, neredeyse.

Eğer genç adam bu yönde devam ederse, kadın uzun süre masum kalmayacaktı.

Bu kadın, Dash gibilere fazla olduğunu göremiyor muydu? Hayır, belli ki göremiyordu. Bu güven dolu mavi gözler ona tutkuyla bakarken değil, daha da kötüsü... aşkla.

Hayır, en kötüsü bu değildi. Çünkü eğer dürüst olabilseydi, kendi de ona âşık olduğunu itiraf ederdi.

Onun Kirke'si. Onu Hastings'teki lanet kumsalda gördüğü andan beri, küçük bir bakireden kadınlığının zirvesine gelene dek.

Ama şimdi, dört yıl sonra, her şey çok değişmişti.

Ülkeleri savaştaydı. Düşman olmaları gerekiyordu. Ve bu kadın da onun o tatlı dudaklarından bir öpücük çalmak için genç adamı baştan çıkaran o ince muslin elbiseli haliyle kalmalıydı — büyüyüp, hayatının sonuna kadar genç adamı esir eden bu baştan çıkarıcı, güzel kadına dönüşmemeliydi.

Sadece kadının gözleri bile onu uzak durması için uarmaya yetmeliydi. Çünkü bir gün o gözler onun içindeki gerçeği görecek ve genç kadın ondan nefret edecekti. Kalbini ona verdiği için kendinden nefret edecekti.

Masumiyetini verdiği için.

Thomas Dashwell, istediği her şeyi çalmış, çırpılmış, yağmalamış, aşırılmış olan bir adam, onun bu kadar masumca sunduğu bir şeyi alamazdı.

Yapamazdı.

O sırada genç kadının parmakları onun omzunda kıvrıldı ve bunu, onu çok narin gösteren yumuşak hatları ve süslerinin yanılttığı bir güçle yapınca genç adam döndü.

Pippin saf ve tatlı görünüyor olabilirdi, ama Dash onun hakkındaki gerçeği biliyordu. O bir tutku kadınıydı. Kendini kırmızı ipek elbise giyemeyecek kadar önemsiz görüyor olabilirdi, ama Dash onun bir gün ihtişamlı, ateşten bir elbise giyip önüne çıkan herkese meydan okuyacağını görebiliyordu.

Ve Pippin, onu dönmesi için çekip cevaplar için yüzünü araştırırken bu farkındalığın sınırındaydı.

“Dash, ne yaptım?”

Ne yapmıştı? “Hiçbir şey,” dedi genç adam. Sorun kendisiydi. Durum karmaşıktı. Ona söyleyebileceği bir şey değildi. “Ama gitmem gerekiyor.”

Bu sözleri söylemiş olabilirdi, ama ayakları pek itaatkâr değildi; çizmeleri yere yapışmıştı ve vücudu başkaldırıyordu. Pippin'le kalmak için sızlıyordu. Onunla sevişmek için.

Genç kadın yukarı doğru kayarak ona yaslandı, sanki adamın gözlerindeki çatışmayı görebiliyor ve itirazlarına zerre önem vermiyor gibiydi. Elleri genç adamın boynunun etrafına dolandı ve onu tekrar öpebilmek için aşağı çekti. Onu geri dönüşün olmadığı o yere geri çekebilmek adına tatlı tatlı ikna etmek için.

Genç kadının öpücüğü artık kararsız değildi, yumuşak dili baştan çıkararak ve okşayarak onunkinin etrafında dolandı.

Hayır! Hayır! Hayır! diye itiraz etmek istedi genç adam geri çekilmeye çalışarak. Ama kadın onu sıkıca tuttu, çıplak göğüslerini onun gömleğine yasladı.

Dash aşağı baktı. Bu kadın onun ceketini ne ara çıkarmıştı? Ama işte ceket orada, yerde, sabahlığın hemen yanındaydı.

Dash inledi. Bu tamamen kendi hatasıydı. Öpücüğü ve dokunuşuyla bu iffetsiz yaratığı serbest bırakmıştı. Pandora'nın bu tutku kutusunu açmıştı ve artık onu dizginlemenin yolu yoktu.

Asla olmayacaktı.

Onu evine ve kalbine alan, bir adamla bir kadının paylaşabileceği tutkuları uyandırmasına izin veren masum ve güven dolu Leydi Philippa gitmişti.

Onun yerine bu dişi korsan, yağmacı hatun gelmişti. Ah, sahip olduğu gücü biliyordu ve genç adamın gitmesine izin verecek gibi değildi.

Ama gideceğim, diye yemin etti Dash. Mecburdu. Yapmalıydı. Eğer bu pervasız yola devam ederse, ikisini de mahvedecekti.

“Pippin, yapamam. Bu çılgınlık,” dedi ona, kendini geri çekmeye çalıştı ama genç kadın onu yine de bırakmadı. Bir kolu ona dolanmıştı, diğer eli hafifmeşrep bir şekilde adamın göğsünden aşağı, pantolonunun üst kısmına indi. Ve sonra, Tanrı Dash’in yardımcısı olsun, kadının parmakları erkekliğini kavradı ve genç adam delireceğini sanana dek onu kaba kumaşın üzerinden okşadı, sürtündü ve araştırdı.

Ama onu çözen şey kadının arsız dokunuşu değildi. Kadının, sahip olduğu her bir mantık kırıntısını bastırarak kulaklarında çağıldama şekli de değildi.

Onun gözleriydi. Genç kadının gözlerinin içine baktı ve yakalandığını anladı. Tamamen tuzağa düşmüştü. Bu kadına demirlenmişti. Her zaman öyleydi.

Her zaman öyle olacaktı.

Ve o da bunu biliyordu, lanet olası kadın.

Artık her ne sebeptense, kader Hastings’teki o gece onları birbirine bağlamıştı ve hiçbir ölümlü hiçbir zaman bu bağı kesecek durumda olmayacaktı.

Bu kadın onundu.

Ve Tanrı şahidi olsun, ona sahip olmanın bir yolunu bulacaktı. Daima.

Dash’in dudakları ezercesine onunkilere tekrar kapanırken, Pippin onun aklındaki şüpheler her neyse, hepsinin gittiğini biliyordu.

Genç adamın dili, sanki onunla dans etmesi için yal-

varır gibi onunkine dolandı. Onu öperken içinde olduğu açlığı onun da hissetmesini ister gibiydi.

Genç kadını yakalayıp kaldırdı ve sırt üstü yatağa itti; vücutları, uzuvlar ve öpücükler yumağı olarak, yumuşak ve tatlı inlemelerin yankısıyla zavallı yatağa çöktü.

Genç adam vücuduyla onunkini kapladı, elleri her yere dokunuyordu.

Ellerinin olmadığı yerlerde dudakları vardı: Doğru noktalardan göğüs uçlarını emiyor, karnından aşağı sıcak öpücükler konduruyordu.

Genç adam ateşli ve kavurucu araştırmasına devam ederken Pippin yine yay gibi gerindi, vücudu arzuyla titriyordu.

Bu bir baştan çıkarma sayılmazdı; genç kadın bundan daha fazla istediği bir şey hayal edemiyordu. Dash'in burada onu böyle yalayıp yutması, tüm uzuvları boyunca leziz ve sıcak bir arzuyla çekmesi...

Adamın eli bacağına içini okşadı, sert parmakları kadının pürüzsüz tenine hafifçe dokunuyordu. Bacakları onun araştırmalarına açılırken ve adam onun dudaklarını başka bir yakıcı ve araştırıcı öpücükle sahiplenirken Pippin titredi.

Ve sonra adamın eli onun uyluklarının tepesindeki tüylü üçgeni sıyırdı ve genç kadın patlayacağını sandı, vücudu aniden gerilmişti, onun için istekli ve açtı.

Daha fazlası için.

"Dash, ah Dash," diye fısıldadı, adamın eli bir kez daha ona dokunurken.

Genç adam biraz geri çekildi. "Durmamı mı istiyorsun?"

Pippin ona dehşetle baktı. “Hayır!”

Genç adam gülerek hafifçe burnunu öptü, parmakları onun cinsel organını araştırmaya döndü ve onu kendisine açılmaya iknaya girişti. “Daha iyi mi?” diye fısıldarken dudakları kadının kulağının kıvrımına sürtündü, dişleri tam arkadaki hassas bir noktayı nazikçe ısırды.

Onun baştan çıkarıcı öpücükleri, işkence dolu dokunuşu genç kadın için neredeyse çok fazlaydı, çünkü tam o sırada genç adam onun merkezine giden yolunu aralayıp altındaki sert yumruyu buldu, tüy yumuşaklığındaki dokunuşlarla oraya eziyet etti ve kadının kulağına, daha fazlasının geleceğine dair vaatler fısıldadı.

Daha fazla mı?

“Ah evet,” diye yalvardı genç kadın. “Daha fazla.”

Ve Pippin daha fazlanın ne demek olduğunu biliyordu. Ellerini adamın göğsüne götürüp gömleğini başından çekip çıkardı. Parmaklarının altındaki geniş göğsü cennet gibi hissettiriyordu; kısa koyu tüyleri, kaslı gücü, kalbinin atışı.

Sonra merakı onu aşağı, adamın pantolonuna doğru yönlendirdi.

Daha önce adamın orasına dokunurken ne yaptığını biliyor, ona gelmesi için adamı kışkırtıyordu. Şimdi onu sadece pantolonunun üzerinden incelemekten fazlasını yapmayı istiyordu, ona dokunmak istiyordu.

Gergince, el yordamıyla arayarak düğmeleri çekiştirdi; ama sonra sanki genç adam, onun yapabileceğinden daha fazla dayanamayacakmış gibi aşağı uzanıp pantolonunu çıkardı, onlarla beraber iç çamaşırlarını da sıyrarak kadının üzerinde ihtişamlı çıplaklığıyla kaldı.

Genç kadının elleri onun sırtından aşağı indi ve sırtındaki çapraz şekildeki kalın yaraların kanıtına gelince duraksadı.

Bakışları yükselerek onu buldu ve genç adam onun sollarını ve şaşkınlığını onu öperek uzaklaştırdı, kadının ona yaptığı gibi o da yalvardı. “Daha fazla, Kirke.”

Pippin zihninde onun yaralı sırtına dair beliren görüntüyü bir kenara bırakıp araştırmasına devam etti, elleri adamın yanlarından aşağı, kalçalarının ince uzun hatlarına indi, sonra arzuyla çıkıntı yapan, onu bekleyen ve sadece ama sadece onun için sertleşip kalınlaşan sert erkekliğini buldu.

Genç kadın elini onun üzerine kapatıp okşar ve dokunurken adam inledi, kadının onu avuçlamasına, başından gelen incimsi damlaların üzerinde parmağını gezdirip oyununu kayganlaştırmak için onları kullanmasına izin verdi. Kadının eli onun üzerinde yukarı aşağı kayıyordu, genç adamın parmakları da onu araştırmaya devam ederken ağızları ateşli ve düzensiz bir öpücükle kaynaştı.

Sonra genç adam onu tamamen kendi altına kaydırды, Pippin kendini teşhir edilmiş ve savunmasız hissediyordu, bacakları adamı kabul etmek için genişçe açılmıştı.

“Sen bu zamana kadar yaşamış en güzel yaratıksın,” dedi genç adam alçak sesle. “Ve benimsin.”

Onun sahiplenici sözleri genç kadını heyecanlandırdı. Onun. Daha fazla istediği bir şey düşünemiyordu. Dash’in olmak. Bu gece ve daima.

Genç adam yavaşça içine girerken o da sırtını yay gibi gerdi. Eğer bu adamın onun ırzına geçeceğini düşündüyse, yanılmıştı. Genç adam onun bariyerine ulaşana dek

dikkatle hareket ederek yavaş okşayışlarla onu yavaşça doldurdu, sonra kulağına fısıldadı, “Bu acıtabilir.”

Ve genç kadın daha onun söylediklerini anlamlandıramadan, sözcükler onun arzu dolu zihnine varamadan adam ileri kayarak onun masumiyetini tek bir akıcı ve hızlı hareketle aldı.

Pippin’in nefesi kesildi, ama genç adam onun dudaklarını öpüp hayranlık ve arzu dolu sözler fısıldayınca durumun şoku hemencecik kayboldu.

Genç adam onu kalçalarından tuttu ve onu tamamen doldurabilmek için kendine çekti, bu defa içinde hareket ettiğinde genç kadının hissettiği tek şey zevkti.

Derin, doymak bilmez bir tutku.

Adam içeri dışarı hareket ederken, genç kadın ağgözlü bir ritim tutturarak sırtını yukarı doğru bükte, ondan daha fazlasını, daha da fazlasını almaya çalışıyordu. Genç adam onu baştan çıkardı, yavaşça ve kararlı, yoğun bir baskıyla onu okşuyor, istekli ve yalvarır bir halde bırakıyordu. “Ah, Dash.”

Genç adam tempoyu arttırarak onun açlığını besledi, kadının vücudu onun etrafında kasılıyordu.

Her bir hamleyle, etraflarındaki dünya kayboldu, Pippin’in tüm hissettiği bu adamdı, onun dokunuşu ve içinde büyüyen arzusuydu. Genç kadın onunla beraber hareket etti, sırtını gerdi ve içindeki her şey kopana dek adam onu daha yükseğe, mümkün olandan da yükseğe taşıırken ona tutundu.

“Dash, ah Dash!” diye haykırdı genç kadın, vücudu titrer ve sarsılırken. Sanki adam şiddetli bir rüzgârı yakalayıp onun içine salmış gibi, bir tutku fırtınası aniden patladı.

Dalgalar ardı ardına onu vururken genç adam darbelerine devam etti, hızlanmayı sürdürdü ta ki, bir an için durak-sayıp onu sert ve hızlı bir hamleyle doldurana dek. Sonra kendi yarattıkları bu coşkun denizde kendine sığınılacak yeri o da bulurken ağır bir zevkle inledi.

Genç kadın onu yakınında tutabilmek için bacaklarını ona sardı, adam onun içinde hareket etmeye devam eder-ken, yumuşak ve taşkın dalgalar vücudunda yankılanmaya devam ediyordu.

Dışarıda gece karanlık, soğuk ve donukken, içeride, Brook Sokağı'ndaki küçük tavan arasında Pippin ve Dash kendi cennetlerini bulmuşlardı.

İkisi de sessizce dua ederek bunun sonsuza dek sürme-sini dilediler. Ya da en azından bu karanlık gece boyunca.

Pippin şafaktan önce bir ara uyandı, tavan arasının so-ğukluğu, örtülerin altındaki ısıyı çalıp onun titremesine neden olmuştu. Dash'i bulmak için uzandı ve yanında es-kiden sıcak olan noktayı boş buldu.

Hızla doğrulup oturdu, etrafında sadece gölgeler vardı. "Dash?"

Buz gibi bir rüzgâr onu yalayıp geçince, sanki soğuğu bununla uzaklaştırabilirmiş gibi örtüyü tekrar üzerine çekti. Bir mum kalıntısının sağladığı yetersiz ışıktaki gözle-rini kırıştırarak genç adamı aradı.

Esinti onu tekrar yalayıp geçti, genç kadın bu rahatsız edici cereyanın kaynağını nihayet buldu. Ahırlara yukarı-dan bakan balkona açılan dar kapı açıktı.

Genç kadın doğruldu, geceliğiyle sabahlığını kaparak aceleyle giyindi, odada Dash'e dair bir iz arıyordu.

Ama adamın kıyafetleri, çizmeleri, paltosu, her şey gitmişti.

Sanki bu gece ona hiç gelmemiş gibiydi.

Pippin donup kaldı. İmkânsızdı, böyle bir geceyi hayal edemezdi. Üstelik vücudu farklı tür bir kanıt sunuyordu — hareketleri kaskatıydı, sevişme eseri biraz canı yanıyordu; ama zerre umurunda değildi, bunun uyandırdığı o nefis bitkinliğin zevkine vardı. Hayır, bunların hiçbiri başıboş bir hayalin ürünü olamazdı.

O buradaydı.

Sonra da gitti... diye fısıldadı uyaran bir ses.

Kalbi dehşetle tekledi. Dash ona tek bir söz etmeden gitmezdi... ya da öpmeden...

Aceleyle giyindi, hâlâ donuyordu. Yataktan bir örtü alıp etrafına sararak kapıyı kapatmaya gitti, bu sefer güvenli bir şekilde sürgülendiğinden emin olacaktı... Çatılarının altında sakladığı küçük sırrını araştırmak için birinin yukarı tırmanmasına ihtiyacı yoktu.

Parmakları sürgünün üzerine kapandığında, rüzgâr içeriye fısıltı halinde bir ses getirdi.

“Pippin.”

Genç kadın onu orada, parmaklıkların kenarında bulana dek karanlığı taradı. “Dash,” diye iç çekti mutlulukla.

Onu terk etmemişti. Onu öylece bırakıp gitmemişti...

“Başka birini mi bekliyordun?” diye dalga geçti genç adam. “Yoksa tüm âşıklarını yukarı buraya mı davet ediyorsun?”

“Tüm âşıklarım demek!” diye dudak büktü genç kadın, dışarı çıkmasına yardım etmek için adamın uzattığı eline vurup kenara iterek. “Lafa bak.”

“İsteseydin yapabilirdin,” dedi genç adam, onu kollarının sıcaklığına çekerek. “Şu olağanüstü mavi gözlerinden sırf bir bakış için bekleyen bir alay dolusu adam emrinde olurdu.”

Genç kadın kızarak başını onun omzuna gömdü. Bu adam onu böyle bir marifeti olduğuna inandıracaktı neredeyse. Bu doğru değildi, ama böyle düşündüğü için onu seviyordu. “Dışarıda ne yapıyorsun?”

“Fırtına geçti.” Genç adam açılmakta olan gökyüzünü başıyla işaret etti. “Yıldızlar çıktı.” Duraksayarak yukarı baktı. “Denizde olmadığım zamanlarda onları özlerim. Okyanusa açılmışken, tüm çevrende parlarlar. Sanki cennetin kapılarında durmak gibidir.”

“Kulağa muhteşem geliyor.”

Genç kadını göğsüne çekip onu sıcaklığıyla kuşattı. “Bu, günün en sevdiğim anıdır. Güneş yükselmeye başlamadan hemen önce. Günışığından hiç iz yokken. Yıldızlar sanki aşağı yukarı bir saatlik ömürleri kaldığını biliyormuş gibi en parlak hallerine bürünürler. Bu süre geçince hepsi görüş alanından çıkar, güneşin yanında kaybolur ve gece yeniden dünyayı sahiplenene kadar saklanırlar. Bu yüzden dünya hâlâ uyurken en parlak hallerinde parlarlar.”

Genç kadının içindeki şair donakaldı. Hayatı boyunca böyle güzel bir şey duymamıştı.

“Bir tanesini ister misin?” diye sordu adam.

“Bir tane ne?”

“Bir yıldız.” Genç kadını yakınına çekti. “Bir tane seç, sonsuza kadar senin olsun.”

“Sadece bir mi?” diye dalga geçerek karşılık verdi Pip-pin.

Genç adam onu alnından öptü. “Yapabilseydim sana hepsini verirdim.”

Sessizce birbirlerine tutunup gökyüzüne baktılar. Pippin kollarını onun beline dolayıp ellerini birleştirmişti. Ceketinin altında parmaklarıyla adamın sırtı arasında sadece keten gömlek vardı.

Ama kalın kumaşa rağmen genç kadın onun yaralarını hissedebiliyordu. Pürüzlü kabartılar sırtını çaprazlıyordu. Onun korkunç bir şeye katlanmış olduğunun kanıtı.

Ve genç kadın ellerini çektiğinde adam irkildi, tüm vücudu gerilmişti.

“Nasıl, Dash?” diye fısıldadı. “Sana ne oldu?”

Genç adam başını iki yana sallayarak uzaklara baktı. Dudaklarının bükülmesinden konuyu değiştirmek, onun dikkatini dağıtmak için hafif bir espri bulmaya çalıştığını biliyordu Pippin. Ama ısrar etti. “Dash, bilmem gerek. Sana ne oldu?”

Genç adam duraksadı, başını eğip ona baktı. “Pek uygun—”

“Of be!” dedi genç kadın, dirseğiyle onu dürterek. “Söyle bana.”

“Eğer bilmen gerekiyorsa—”

“Gerekıyor,” diye ısrar etti.

“Pekâlâ o zaman, Jack’in kumsalındaki o geceden çok sonra değildi — o geceyi hatırlarsın...”

Tanıştıkları geceyi mi? Nasıl unutabilirdi ki?

Başıyla onaylayıp devam etmesi için onu zorladı.

“İki İngiliz fırkateyni Kirke’nin üzerine geldi. Sınırsız ve Prenses Caroline. Bizi zayıf bir durumda yakaladılar, hareket üstünlüğü de onlardaydı. Hiç fark etmedim, yoksa

yelkenleri tamamen açıp onlardan kaçardım, ama gemimize çıkmaya niyetli olduklarını anladığımda çok geçti.”

Başını eğip genç kadına baktı, vücudu gerilmişti. “Onlardan neden şüphelenecektim ki? Temple’a ve birçoğuna yardım etmişim ve yardımımın kendi adıma yanlış bir şekilde, Yabancılar Ofisi’ne Amirallik’e karşı biraz tahammül kazandırdığını varsaymıştım.” Sıcak ve öfkeli bir nefes saldı, vücudu aniden daha da gerilmişti. “Gemiye çıkıp kaçakçılık yaptığımı ilan ettiler—” Omuz silkti. “Ki yapıyorum, ama oradaki diğer gemilerden daha fazla değil. Ama kaçak mallarımı almak yerine tayfaların etrafını kuşattılar.”

Pippin donup kaldı. Ah Tanrım, hayır. Bunun nereye varacağını tam olarak biliyordu.

Askeri el koyma.

Ve genç kadının birçok İngiliz dostu, Kraliyet Donanması’nın saflarını İngiliz ticaret gemilerindeki İngiliz denizcilerle doldurmasında yanlış bir şey görmüyordu, ama burada sorun, kaptanlar İngiliz kanunları altında doğanlar ve vatandaşlıkları onları İngilizlerin uzanamayacağı bir yere koymuş olanlar arasında pek ayırım yapmadıklarında çıkıyordu.

Böyle despotça bir uygulamanın, İngiliz güçlerine karşı savaş ilan edildiği noktada Amerikalıları neden kızdırmış olduğunu genç kadın anlayabiliyordu. Eğer böyle aşâğılık bir şeyi İngiliz denizcilerine Amerikalılar yapsaydı, tüm ada halkı öfkeyle ulurdu.

Tıpkı Dash’in şu anda, o günün anısıyla aynı öfke içinde titreyişi gibi.

“Yani tayfaların etrafını kuşattılar,” diye tekrarladı genç adam, “ve kimi alacaklarını seçmeye başladılar.” Başını iki

yana salladı. “Babam bunu bir kez yaşamıştı — o da kap-
tandı. Küçük kardeşimi aldılar ve onu bir daha asla gör-
medik. Temple ve Jack’e yardım ederken, onu bulmama
yardımcı olabileceklerini düşündüm hep. Araştırmaya söz
verdiklerini biliyorum...”

“Eğer sana söz verdilerse, ellerinden geleni yaparlar,”
diye bastırdı genç kadın. Temple ve Jack pek çok şey olabi-
lirdi, ama güvenilir adamlardı.

“Biliyorum, ama tüm İngilizler onların şeref duygula-
rını paylaşmıyorlar. Ve maalesef, bizi köşeye sıkıştıran kap-
tanlar o türden değildi. Onlar sadece yükümü çalmanın
ve kendi tayfalarına yapacakları eklemenin faydasına bakı-
yorlardı.”

“Ve sen onlara karşı çıktın,” dedi Pippin, genç adamın
gemisinin güvertesinde öfke içinde tabancalarını çekmiş
halini gözünün önüne getirebiliyordu.

“Kesinlikle evet. Bu hafif bir ifade şekli oldu,” dedi
Dash. “Ve kaptan, Temple’ın bana vermiş olduğu takdim
mektubumu ya da gemimi boşaltmasını emretmiş oldu-
ğum gerçeğini kavrayamadı.” Genç adam uzanıp parmak-
lığı tuttu, ruh halini kontrol altında tutup öfkesini dizgin-
lerken eklemleri beyaza kesti.

“Piç kurusu bana bir seçenek sundu. Ya istediğini al-
masına müsaade edecektim, ya da toplarını üzerimize bo-
şaltıp bizi yakarak suyun altına gönderecekti. Hepimizi
öldürecekti.”

Pippin’in nefesi kesildi. “Bu cinayet!”

“Evet, cinayet olacaktı. Ben daha ne olduğunu anlaya-
madan tayfalarımın yarısı prangaya vurulmuştu ve o tam
gitmek üzereyken miçoyu fark etti. Çocuk daha sekiz ya-

şındaydı ve ilk yolculuğuydu. Annesi onunla ilgileneneği-me güvenmişti, o çocuğu almalarına hayatta izin veremezdim. Amerika doğumluydu ve vatandaşlığı kesindi.”

Pippin gözlerini kapattı. “Ve onu yine de aldı.”

Dash başıyla onayladı. “Ondan sonra umursamadım. Eğer gemimi mahvedeceğini sanıyorsa, onu da yanında götürecektim.” Ellerini çözüp genç kadına sıkıca sarıldı, ona tutundu, sanki korkunç anıların selini durdurmaya çalışıyormuş gibi saçının kokusunu içine çekti.

“Onu neredeyse öldürüyordum,” dedi birkaç dakika sonra. “Ellerim boğazına sarılmıştı ve tam onun boynunu kırmak üzereyken denizcilerinden biri beni yakaladı. Tüfeğinin kabzasıyla bana vurdu — en azından daha sonra böyle olduğunu öğrendim.”

“Ah Dash. Ya uyandığın zaman?”

“Prangaya vurulmuş halde o lanet firkateynde tutuluyordum, bana Kirke’nin gittiğini söylediler. Denizin dibine.”

Pippin’in bakışları yükselerek onu buldu. “Hayır! Ama onu kaybetmedin, değil mi? Onu yakmadılar, değil mi?”

Genç adam başını iki yana salladı. “Hayır. Cüret etmemişlerdir. Bu savaş kurallarına aykırı bir hareket olurdu ve bu kadar açık bir şeyi yapacak yürek onlarda yoktu. Tek yaptıkları adam kaçırma ve cinayet.” Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

“Ama kesin olarak bilmiyorsun,” diye mırıldandı Pippin.

“Hayır, bilmiyorum,” dedi genç adam. “Bana gemimin ve tayfalarımın hayatta ve iyi olduğunu söyleseler daha kolay kurtulurlardı, çünkü onların ölmüş olduğu düşüncesi

—Hardy, Glover, Farrar ve Zimmer ve kurtulamayanlar—
beni deliliğin sınırına getirdi... özellikle ondan sonra...
ondan...”

“Çocuk,” diye fısıldadı genç kadın, dehşet dolu bir ürperti sırtından aşağı indi.

“Evet. Bir hafta yaşadı. Sonra bana yemek çalarken yakalandı ve...”

“Söylemene gerek yok,” dedi genç kadın, elini onun göğsüne koyarak. “Hayal edebiliyorum.”

Dash’in çenesi ileri geri oynadı ve konuşmaya başladı. “Cesedinin denize atıldığını duyduğumda, intikamını almak için yemin ettim, böylece onun genç ve cesur hayatı unutulmayacaktı.”

“Bunu başardığını söyleyebilirim,” dedi genç kadın.

Dash kaskatı kesildi, sonra başını kaldırıp göğze baktı. “Her açıdan değil,” dedi, bu tatsız Ocak sabahından daha çok içe işleyen soğuk, karanlık ve nefret dolu bir sesle.

Bir süre öylece durdular; Dash unutmaya, Pippin de söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

“Adı neydi?” diye sordu Pippin nihayet.

“Pardon?”

“Çocuğun adı. Neydi?”

Genç adam tekrar duraksadı, sanki adını söylemek bile ona bedel ödetiyordu. “Ellis.”

“Ellis,” diye tekrarladı Pippin, ismi bu anıya ekleyerek. Ellis. Bir gün bu adın yaşadığını görecekti, sanki bu küçük payı ödemek onun borcuymuş gibi. Ama bir çocuğun hayatı? Böyle bir borç nasıl ödenirdi? Tekrar titrediydi, ama bu defa nedeni öfkeydi. “Keşke neler olduğunu bilseydim. Sana, Ellis’e...” dedi, hem öfkeli hem de aciz hissederek.

Genç adam başını eğip ona bir bakış attı ve onun öfkesine hafifçe güldü. “Ah Kirke, eğer onlarla kapışacak olursan diye İngiliz donanmasına acıyacağım neredeyse.”

Pippin onun alaycılığını duymazdan geldi. “Ama Jack ve Temple, onlar yardım edemezler miydi?” diye ısrar etti.

Genç adam başını iki yana salladı. “Nerden bilebilirlerdi ki?”

Ama Pippin bunun peşini bırakamazdı. Biri bir şeyler yapmış olmalıydı. Belki donanmadaki birilerinde azıcık mantık olsaydı, bir adım geri çekilip bu uygulamalara bakar ve Amerikan gemilerine yapılan bu zorbalığın eninde sonunda hayrından çok zararı dokunacağını görürdü. Tüm bu savaştan da kaçınılmış olurdu.

Pippin kollarını onun etrafına dolayıp utanmazca ona sarıldı. “En azından sen hayatta kaldın.” Çünkü onun için önemli olan tek şey buydu — genç adamın kaçması ve ona gelmesi. Ondan uzaklaşıp yüzüne baktı. “Nasıl kaçtın?”

Bunun üzerine genç adamın tüm yüzü değişti. Dash sırtıttı ve ona anlatmak üzere ağzını açtı, ama hemen bocaladı. “B-ben-ben...”

Pippin hayal mi görüyordu, yoksa o kızarmış mıydı? Kaptan Thomas Dashwell? Atlantik’in en korkusuz adamı, reçel kavanozuyla yakalanmış bir çocuk gibi görünüyordu.

“Dash?”

“Korkarım bu, muhtemelen senin masum kulaklarına uygun bir hikâye değil.”

“Sanırım masumiyet kısmının icabına baktın, bu yüzden bana anlatabilirsin.”

Genç adam güldü. “Seni şeytani arsız. Sana biraz zevk verdim ve hemen görmüş geçirmiş bir kadın oldun, değil mi?”

“Evet, oldukça,” diye üsteledi genç kadın.

“Peki o zaman, bir fahişenin kırmızı elbisesini giyerek kurtulduğumu sana söyleyeceğim.”

“Sen n-ne?” diye kekeledi genç kadın. Sonra adamın alaycı bakışlarını görüp onun dalga geçtiğine karar verdi. “Hayır, gerçekten, nasıl kaçtın?”

“Bir fahişenin elbisesini giyerek,” diye tekrarladı genç adam.

“Bir donanma gemisine nasıl oldu da bir fahişenin elbisesini getirdin?”

Genç adam eğilip onun burnunun ucunu öptü. “Düşündüğünüz kadar görmüş geçirmiş değilsiniz, ha, Leydi Philippa?”

Şimdi kızarma sırası Pippin’deydi, genç adamın kollarının sıcaklığına geri döndü. “Yine de bilmek istiyorum.”

“Bu hadiseyi oyunlarından birinde görmek istemiyorum ama, ona göre,” diye uyardı genç adam.

Pippin ona bakakaldı ve kabul etmeyi inatla reddetti. Çünkü hikâye dramatik olasılıklarla doluydu.

Ama genç adam sağlam durup tek kelime etmeyince, Pippin bir ayağını yere vurdu. “Söz veriyorum.”

Dash başıyla onayladı. “Bir donanma gemisi limana indiğinde, bazı kaptanlar onlara şey yapmak için fahişelerin gemiye binmesine izin verirler, şey yapmak için... şey...”

“Mesleklerini icra etmelerine izin vermek için mi?”

Genç adam iç çekti. “Evet, bu yüzden. Mesleklerini icra etmeleri için. Kaptan, bu güvercinleri gemiye alarak tayfaların karaya çıkmasına izin vermek zorunda kalmaz ve onların gemiyi habersiz terk etmeleri riskine girmemiş olur.”

“Ama sen başarmışsın—”

“Tabii. Kaptan, Kirke’deki ipeklerle brendileri sattığı için boyuna cömertlik ediyordu. Gemiye fıçılar ve hanımlar getirdi, adeta şey gibiydi...” Bir kez daha doğru kelimeyi bulmak için debelendi.

“Kutlama?” diye önerdi genç kadın.

“Evet, kutlama,” dedi genç adam ona sırtarak. “Bazı denizcilerle kumar oynamayı başarmış ve kenara birkaç altın ayırmıştım. Parayı saklamıştım, çok da bir özelliği olmayan kızlardan birini bulup ona bir anlaşma önerdim.”

“Elbisesine karşı senin altının mı?”

Genç adam başını iki yana salladı. “Hayır, altınım onun yardımına karşıydı. Belli ki ona acımasız davranan başka bir kuş vardı, o hatun sarhoş olup kendinden geçince, yeni arkadaşım onun elbisesini çaldı. Onu bir örtüye sarıp uzaktaki hamaklardan birine tıktığımızda kimse fark etmedi. Sonra hanımların toparlanma vakti geldiğinde, elbiseyi giydim ve grubun geri kalanıyla karaya çıktım.”

“Kimse fark etmedi mi?”

“Şey, tayfaların ve subayların çoğu epey—”

“Dut gibi olmuştur kesin.”

Genç adam ona iki kez baktı. “Bir leydinin ağzına böyle bir söz yakışmıyor. Ama evet, subaylar da tayfalar kadar kötüydü. Suç ortağım rakibinden kurtulduğuna o kadar memnundu ki, sandal kürek çekerek ayrılırken sandallardan sorumlu olan subayı, şöyle söyleyeyim, iyi oyaladı, böylece adam burnunun ucunu bile göremedi.”

“Ve sonra özgür kaldın.”

Genç adam başıyla onayladı. “Tek mesele, tanıdığım ve Baltimore’a dönüş yolumda çalışan bir kaptan bulmaktı. Hardy, Kirke’yle beraber oradaydı, onu yeniden onarmak

için zor zamanlardı — savaş tam da o sıralarda patlak vermişti.”

“Peki ya tayfalarının geri kalanı?”

“Bir yıl sonra, Halifax sahilinde Sınırsız’ı ele geçirdiğimde onları yeniden topladım.” Gülümsedi. “O malum kaptanı prangaya vurulmuş görmek, kişisel bir tatmin barındırıyordu. Lanet piç kurusu. Onu Kirke’nin ambarına tıktığımda ağladı.” Genç kadını kendine çekip başının tepesini öptü. “Hâlâ hangisini istediğini seçmedin,” dedi konuyu değiştirerek.

“Hangi neyi?”

“Yıldız. Acele etsen iyi olur, yakında hava aydınlanacak ve ben...”

...gitmek zorundayım.

Pippin gökyüzüne bakıp güneşin hiç doğmamasını diledi, ama ufuktaki pembe iz ona gerçeği anlatıyordu. Bu yüzden yukarı bakıp düz çizgi halindeki üç yıldızı gösterdi. “Şunlar. Oradalar. Şu üçünü istiyorum.”

“Üç mü? Ağgözlü kadın,” diye dalga geçti genç adam yukarı bakarak. “Hangi üçü?”

“Şunlar.” Genç kadın işaret etti ve adam onun gösterdiği yönü takip ederken onun yüzünü izledi.

“Orion’un kemeri. Orion’un kemerini mi istiyorsun?”

“Evet, ama onlardan birini ben, birini sen, birini de aramızda uzanan okyanus için olarak düşünmeyi tercih ederim.”

“Artık böyle bir şey olmayacak,” dedi genç adam ona. “Bir daha bizi asla bir şey ayıramayacak. Çünkü yarın gece Londra’dan ayrılıyoruz.”

Pippin onu doğru mu duymuştu? “Beni de yanında mı götürüyorsun?”

Genç adam, sanki bu seçenek apaçık ortadaymış gibi başıyla onayladı, ama bu teklifi yaparken gözlerinde tuhaf bir ışık vardı, görüldüğü kadar kendinden emin olmadığını gösteren bir ışık. “Evet, gidiyoruz.” Dash öne eğilip onu gürültülü bir şekilde öptü. “Seni terk edeceğimi düşünmedin, değil mi? Seni bu sezon Londra’da bıraksaydım savaş bitince dönüp seni unvanlı bir aptalla evlenmiş bulurdum heralde. O herif de seni büyük şeyiyle eğlendirirdi...” Sırıttı, onunla dalga geçiyordu. “Ah, kalesiyle. Bununla nasıl rekabet edebilirim?”

“Ben bir kale istemiyorum, büyük ya da değil. Ya da aptal bir koca istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum,” dedi genç kadın ona.

“O aptal daha iyi bir av olarak görebilirdin.”

Pippin inatla ve öfkeyle başını iki yana salladı. Karşı-sındakinden başka bir adamı istemiyordu. “Ve korsanlık derslerimi istiyorum,” diye ekledi.

“Evet, derslerin, söz veriyorum,” diye dalga geçtikten sonra ciddileşti. “Ama her şeyden öte, kalbim her zaman senin olacak, Kirke. Her zaman. Bunu asla unutma.” Ve bu yeminini uzun bir öpücükle mühürledi.

Pippin’in başka bir isteği yoktu; genç adamın kollarında titrerken, adam onu yatağa taşıyıp şafak tüm göğü ele geçirmeden önce onunla son kez sevişirken bunu biliyordu.

Nasıl başka bir şey isteyebilirim ki, diye düşündü, balkonda durup genç adamın bahçe kapısından kayarak şehre çıkışını izlerken.

Pippin güneşin doğuşuyla yıldızların hızla söndüğü gökyüzüne baktı. Onsuz geçen bir gün sonsuzluk gibi gelecek olsa da Dash bu gece Setchfield maskeli balosunda

ona gelecekti. Ve kalabalığın içinde Leydi Philippa Knolles kaybolacaktı, sonra da...

Titredi. Sonsuza kadar Dash'le olacaktı ve önlerinde hiçbir şey duramazdı.

*İki ay önce,
Baltimore, Maryland*

Sağlıklı ve güçlü bir bebeğin çılgılığı geceyi deldi. Ebe, bebeği kollarına alıp genç anneye gülümsedi. Kadın kıvrarak bir güzeldi ve böyle iri bir bebeği taşıyamayacak kadar ufaktı, ama hayatta kalmıştı. Ebe ona buraya kadar yardım etmişti, ama önlerindeki günlerde iş Tanrı'nın ellerindeydi.

"Bir oğlan," dedi ebe. "Sağlıklı, güzel bir oğlan."

"Oğlan mı?" diye sordu anne, yastığından başını kaldırarak. Uzun süren tehlikeli çabadan dolayı bitkin bir şekilde yatıyordu.

"Evet, bir oğlan. Kocan için iyi iş çıkardın," diye yanıtladı ebe, kâhyaya yan yan bakarak.

Çocuk iyi, ama anne...

Kâhya işareti alıp yatağın yanında durduğu yerden biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedi. "Ah evet, beyefendi sizden fazlasıyla memnun olacak, hanımefendi. Bir oğlan, evet. Bütün bir Britanya donanmasını eve getirmekten daha iyi bir hazine, bana sorarsanız."

Ebe yeni doğan bebeği silerek temizleyip muntazam bir keten kumaşa sardıktan sonra annesine verdi.

Hanımefendi bebeğin kafasını kaplayan siyah, ince saçları inceledi, kâhya da ona daha iyi bakabilmek için eğildi. İki kadın birbirine gülümsediler.

“Babasına benziyor,” dedi anne, yumuşak bir sesle. “Belki... Belki memnun olur.”

“Elbette memnun olur. Ve eminim, bu minik şey, kaptan kadar cesur ve dürüst olacak, her neredeyse Tanrı onu korusun,” dedi kâhya, ev halkının yeni üyesine gözleri parlayarak bakarken. “Bu küçük delikanlıya ne isim vermeyi planlıyorsunuz?”

Abigail Dashwell önce oğluna, sonra kâhyaya baktı. “Ona babamın adını vermeyi planlıyorum.” Parmakları bebeğin kafasındaki yumuşak saçlarda dolaştıktan sonra bitkinlikle örtünün üzerine düştü. “Sana Nathaniel diyeceğiz,” diye fısıldadı çocuğuna. “Babanın isteğinin bu olduğunu biliyorum.”

“Ah evet, Kaptan Dashwell eve gelip de ona böyle gürbüz bir oğlan doğurduğunuzu görünce memnun olacak.” Kendi kendine, “Ne zaman gelirse artık...” diye mırıldanan ebeye öfkeli bir bakış attı, çünkü Kaptan Dashwell’in sevgili Kirke’sine karısından daha düşkün olduğu kasabada iyi biliniyordu. “Ama eminim sonrakine kendi adı Thomas’ın koyulmasında ısrarcı olacaktır.”

Ama ebenin yüzündeki bakış, hanımefendinin, kocasının dönüşünü görecektik kadar yaşarsa şanslı sayılacağını söylüyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Ellis Anne gemisinde, 1837

Pippin, Dash'ın ayaklarının üzerinde sendeleyerek kendisine doğru gelişini izledi ve kendini hazırladı. Adam her adımla daha yakına geliyor olsa da, o aralarındaki uçurumun arttığını hissediyordu sadece.

Adam gelip onun önünde durdu, bir zamanlar sabit, güvenli, kendinden emin, hatta kibre varacak bir gururla dimdik durduğu ayaklarının üzerinde şimdi sallanıyordu.

Onun tanıdığı, onun sevdiği adam görünürlerde yoktu.

Ama bu doğru değildi. Çünkü gözleri kızarmış ve yarı kapalı da olsa, onu her zaman kendine çeken o ateşten biraz olsun taşıyordu hâlâ. Çenesi hâlâ o kaba açığa sahipti, dudakları o derin yarığın üzerinde sert bir hat gibiydi — kararlı ve çok şehvetli.

Ve aynı şekilde öpüyor... Ah, keşke öyle öpmeseydi.

Pippin ürperince şalını omuzlarına daha sıkı doladı.

Dash ona şöyle bir baktıktan sonra bakışları gökyüzüne kaydı, kadının omzunun üstünden bir yeri işaret etti.

Orion'un kemeri. Onların yıldızları. Tutulmayan sözlere ve aralarında uzanan yalanlara rağmen hâlâ parlayan yıldızlar. Önünde duran enkaz, Pippin'in kendi suçuydu. Kendi etmiş kendi bulmuştu. Başkasıyla evlenip onu terk ederek yarattığı sonuç buydu işte.

Kalbini söküp çıkarmış ve onu yarım bir hayat yaşama-ya terk etmişti.

“Buraya ne halt etmeye geldiniz, Leydi Gossett?”

Bu bir soru değildi, suçlamaydı.

Pippin döndü. Adamdan gelen brendi kokusu, denizin zengin ve temiz tuzlu kokusunu bastırıyordu ve öyle mide bulandırıcıydı ki, nefes almak için hafifçe geri çekildi.

O an aklı, kalbine ve anılarına başkaldırdı.

Onu içmeye Pippin zorlamamıştı. Kendisi onsuz yaşamayı başarmıştı. O da yapabilirdi.

Ah evet. Peki ya Hollindrake Evi'nde, seni umut bırakmadan terk eden o olsaydı?

Korkunç bir ihtimaldi bu. Pippin mahvolurdu – hayır, mahvolmaktan da beter olurdu.

“Nedenini biliyorsun,” dedi, içten içe dürten suçluluğu bastırarak. “Beni Nate getirdi.”

Dash güldü, kadının sakın iddiasıyla dalga geçen şeytani bir sesteki bu.

Pippin gerçeğin yarısını taşıyan böyle bir cevap verdiği için bunu hak etmişti.

“Hayır,” dedi adam daha da yaklaşarak. “Buraya neden geldiniz, leydim?”

Leydim. Pippin, sanki adam ona el kaldırmış gibi irkil-di. Yine de adamın alaycı sesindeki bir şey rahatsızlığını delince, dönüp ona baktı. Gerçeği mi istiyordu? Neden

geldiğini mi öğrenmek istiyordu? Pekâlâ, ona söyleyecekti ve bu kadar rahatsız edilmenin, alay edilmenin nasıl olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

“Çünkü seni sevmekten asla vazgeçmedim, Kaptan Dashwell.”

“Kocana yazık olmuş,” dedi adam gökyüzüne bakarak. “O biliyor muydu?”

“Elbette biliyordu.” Elleri iki yanında yumruk oldu. “İki kez sevmek fazlasıyla mümkün, Dash. Belli ki sen bunu yapmışsın.” Başını, üst güvertede dümenin başında duran Nate’e doğru eğdi. “Başka birini sevmiş olmalısın. Onunla evlenip çocuk sahibi olacak kadar.”

Ama ufak bir parçası, gururundan itiraf edemeyeceği minik bir kısım, diğer kadını biraz olsun kıskanıyordu. Kimdi bu kadın? Pippin’den sonra Dash’in kalbine sahip olan kişi kimdi? Pippin onun hayatından silindiğinde, adamın yüzünü döndüğü, sevdiği, evlendiği kimdi?

Ah, mesele bu değil, Pippin. O kadın her kimse, ölmüş, tıpkı senin kocan gibi.

“Seni kalbimde taşımaktan hiç vazgeçmedim, Dash.” Dudaklarını birbirine bastırarak devamında neredeyse ağzından kaçacak sözcükleri tuttu.

Her gün senin gözlerinin bana baktığını görürken...

Gözlerini kapatıp bu gerçeği geriye itti. Gerçeği söylemek ayrı şeydi, tüm gerçek ayrı...

Pippin tüm gerçeği bu adama, bu yabancıya söyleyecek değildi.

Ama bu, tutuk konuşmasını durdurmadı. “Dash, düşünmekten hiç vazgeçmedim... sana ne olurdu, biz ne hale gelirdik diye düşünmekten, eğer...”

“Eğer sen başka bir adamla evlenmeseydin, öyle mi?” Adamın acı sesi, onu baştan aşağı yıkadı ve bunu başka bir brendi dalgası takip etti.

Yüce Tanrım, bu adam nefesiyle bir şenlik ateşi yakabilirdi.

“Aah!” dedi kadın şiddetle, ellerini kaldırarak. Sırf rüzgâr tarafına geçebilmek için adamın etrafından dolandı. “Gossett’le olan evliliğimi unutacak mısın sen? Kesinlikle pişman değilim, çünkü açıkçası bu seni hayatta tutmak içindi.”

“Beni hayatta tutmak için mi?” Şimdi küçümseme sırası adamdaydı. “Asılmama izin vermeliydin,” dedi ona. “Bir kahraman olarak ölmeme izin vermeliydin.”

“Hangisinde?” diye sordu Pippin, dirseklerini iki yanında bükerek. “Marshalsea Hapishanesi’nde tutuklu olduğunda mı, yoksa Hollindrake Evi’nin ahırlarında darağacına mahkûm olduğunda mı?”

“İkisinde de.”

Kadın başını iki yana salladı. “Seni sevmekten nasıl vazgeçemediysem, bunu da yapamazdım.” Adam ona sırtını dönüp bakışlarını dalgalara çevirdi, gökyüzüne bakmıyordu. Pippin onu yakalayıp kendine çevirdi. “Seni kurtarmaktan başka seçeneğim yoktu. İkisinde de. Ve nedenini biliyorsun.” Durdu, yanaklarından aşağı süzülmele onu tehdit eden gözyaşlarına karşı mücadele etti. “En başta yakalanman benim suçumdu. Eğer benim için olmasaydı, daha en başta bir balo salonunda olmazdın ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

Setchfield Maskeli Balosu
Londra, 1814

Pippin, Setchfield Dükü'nün balo salonunda sıkışmış kalabalığın ortasında durdu, sakın kalmaya çalıştı. Maskesi kaşınıyordu, tanrıça Kirke'yi temsil etmesi gereken altın ışınlar, kafası için fazla ağırdı ve elbisesi onun zevkine göre biraz fazla açıktı.

Başını eğip kuzini Tally'nin onu balonun eni beğenilen kadını yapacağına dair güvence verdiği yarı şeffaf elbiseye baktı ve fazla göze çarpmamayı diledi.

Çünkü çok fazla dikkat çekiyordu ve planı Dash'le birlikte balodan kaçıp Tally ya da Felicity onun kaybolduğunu fark etmeden Londra'dan uzaklaşmaktı.

Ama işte neredeyse gece yarısı olmuştu ve Dash ortarlarda yoktu. Bu gece yüzüncü kez, Pippin sevgilisinden bir iz bulmak için balo salonunu taradı.

Sevgilisi. Genç kadın bu fikirle titredi. Skandaldı bu, insanı mahvediyordu ama Pippin'in umurunda değildi. Dash'i seviyordu ve bu geçeden sonra sonsuza dek birlikte olacaklardı.

Şehvetle bakan bir II. Charles gezinerek yanından geçti ve ona şehvetle göz kırptı. Sonra onu dehşete düşürerek durdu, geri döndü, elini eline alıp yumuşak ve ıslak dudaklarına götürdü.

"Canım tanrıçam! İlahi güzellik! Hazzın görkemli ısıltısı! Bana tek bir kibar söz bahşederseniz, sizi kraliçem yapacağımı ilan ediyorum."

Genç kadın onun aradığının kibar bir söz olmadığını tahmin edebiliyordu. "Charles'ın zaten bir kraliçesi yok muydu? Braganzalı Catherine'di, sanırım," dedi Pippin,

elini çekip kurtararak. Kostümüyle birlikte getirmek istediği o yavru domuzu yanında isterdi o an, böylece onu bu kaba adamın eline tutuşturabilirdi.

Belki elinde domuz olunca, adam işareti anlardı.

“Ah, güzel olduğunuz kadar zekisiniz de!” dedi adam daha da yaklaşarak. “Gözümü sizin üzerinizde tutmak zorunda kalacağım.”

Sonra aniden tıpkı bir domuz gibi ciyakladı, elleri geniş kalçalarını kavradı. Kıçını tutarak döndüğünde arkasında, büyük tüylerle süslenmiş şapkası, siyah bir maskesi olan ve göğsünde çaprazlanmış deri pantolon askılarına tabancalar yerleştirilmiş bir korsan duruyordu — dahası, elinde bir hançer çeviriyor ve kullanmaya fazla istekli görünüyordu.

Yine.

Dash! Pippin neredeyse haykıracaktı, ama sonra gizli kalmaları gerektiğini hatırlayıp onu parlak bir gülümsemeyle karşıladı. Onu kurtarmaya gelmişti.

“Defol git,” dedi genç adam, kraliyet taklitçisine, onu kenara iterek.

“Aa, nasıl bir zorbalık bu. Ben sadece—” Kral George poposunu ovalarken kekelemeye başladı.

“Gidiyordun,” diye onun cümlesini bitirdi Dash, Pippin’in parmaklarını eline aldı, dokunuşunun gücü ve sıcaklığı genç kadının uzuvlarına bir arzu akımı gönderdi.

Ah, bu o. Benim için geldi, diye şarkı söylemek istiyordu.

“Kirke, meleğim,” dedi genç adam, dudaklarını onun kulağına götürerek. “Geciktiğim için üzgünüm. Kusursuz kostümü bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Dokunuşu genç kadının omurgasından aşağı enfes arzu filizleri gönderdi.

“Biliyorum,” dedi Pippin. “Ve söylemem gerek, Bay Korsan, sizinki kusursuz.”

“Tıpkı görkemli tacınızın altındaki leydi gibi, benim güzel Kirke’m,” diye karşılık verdi genç adam, şapkasını çıkarıp ona selam vererek.

Birkaç dakikalığına duran müzisyenler, artık enstrümanlarının başına dönüp yeni dansın ilk notalarını çalmaya başlamışlardı.

Dash sormadı bile, ihtiyacı da yoktu. Genç kadını sahneye yönlendirdi ve gruba katıldılar. Pippin onun dans etmeyi ya da böyle zarif tavırları nerede öğrendiğini merak etti, ama Dash’le ilgili hiçbir şey onu şaşırtamazdı. Hem de hiçbir şey.

Gözünün ucuyla, kuzini Felicity’nin uşakları Thatcher’la çıktığını görünce adamın ona kimliğiyle ilgili gerçeği nihayet söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Ama tekrar düşününce, bu artık onu ilgilendirmiyordu. Kuzini sıra dışı âşığıyla kalbinin arzusunu bulacaktı, tıpkı Pippin’in de kendininkiyle bulacağına dair hiç şüphe duymadığı gibi.

Müzik sona yaklaşırken Dash onu bir kapıya doğru yönlendirdi ve dışarı, evin arkasındaki bahçeye çıktılar. Parti için temizlenmiş kar izleri olan yürüyüş yolları bahçenin dış hatlarını gösteriyordu.

Başlarının üzerinde yıldızlar, Londra’da nadiren yaptıkları şekilde ışıltıyla parlıyorlardı. Ama Dash’in dediği gibi, birkaç gündür süren fırtına, şehri gökyüzünden ayıran o bildik kömür tozu bulutlarını temizlemişti.

Soğuk ve ayazlı havada Pippin ince elbisesinin içinde

titredi. Bu elbiseyle ilgili asıl sorunu şimdi anlıyordu. Kaçmak üzere olan bir leydi için akıllıca bir seçim sayılmazdı.

Uzun süre üşüdüğünden değil. Dash onu kollarına çekip öptü, dudakları onunkileri kapladı, dili onunkiyle oynuyordu; sanki o da genç kadın kadar arzuyla dolmuş gibi, aç ve istekliydi.

Genç adamın büyük siyah paltosu onu da sararak Pippin'i onun sıcaklığıyla kuşattı. Elleri genç kadını okşayarak çıplak kollarını ısıttı, vücutları yaslanıp kadın onun erkekliğinin kalın ve sert uzunluğunu hissedene dek onu kendisine çekti.

Ve bu defa Pippin tamamen farklı bir nedenden ötürü ürperdi.

Ah, neden tam şu anda Londra'dan çok uzakta değillerdi?

Loş bir taşra hanında, sıcak bir yatakta birbirine dolanmış ve çıplak bir şekilde, birbirlerinin vücutlarını ve ihtiyaçlarını araştırmak için vakit ayırdıkları olduğu yerde.

"Hadi gel, Kirke," dedi genç adam geri çekilerek, gözleri tutkuyla dumanlanmıştı. "Bunun için istediğimiz kadar zamanımız olacak—" Parmağı kadının çenesinin kenarından dudaklarına doğru ağır bir hat çizdi. "—buradan uzaklaşalım da."

Genç kadın elini onun sıcak elinin içine kaydırıp onu takip etmeye başladığında, salonun içinden müzisyenler başka bir şarkıya başladılar. Bir vals.

Pippin sendeledi. Tatlı ve yoğun notalar zaten titreyen bedenini ele geçirdi ve genç kadın döndü, pistte yerini almaya başlayan çiftlere omzunun üzerinden baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Dash.

“Vals,” dedi genç kadın, bakışları hâlâ arkalarındaki kalabalık salondaydı. “Daha önce bu dansı yapmadım.” Bir an duraksadı. “Şey, yani bir baloda.” Ya da bir adamla. O ve kuzinleri beraber alıştırma yapmışlardı, ama bu pek de aynı şey sayılmazdı.

Ve Dash’le sevişip masumiyetini ona verdikten sonra, müziğin tınısı onda farklı bir tutku meydana getiriyordu.

Bir erkek tarafından fazlasıyla yakından kucaklanmanın, sallanan adımların ve yoğun notaların nasıl da çok daha mahrem bir şeyin girişi olduğunu şimdi anlıyordu.

Dash de başını kaldırıp kalabalık balo salonuna baktı ve tereddüt etti. “Gitmeliyiz, Pippin. Çok fazla beklemeye cesaret edemeyiz.”

Genç adam ona gülümseyip kapıya doğru tekrar ilerlemeye başladı, ama genç kadının adımları ağırlığını korudu, onunla tek bir valsle dans etme arzusundan kurtulamıyordu.

Genç adamın haklı olması umurunda değildi, onun aranan bir adam olması ve bir süre önce buradan ayrılmış olmaları gerektiği umurunda değildi, ama...

Dash durup ona baktı. “Gerçekten bir dans daha istiyorsun, değil mi?”

Pippin başıyla onayladı. Son derece bencilce davranıyordu, ama onunla tek bir kez vals yapmak istiyordu. Meteliksizlikle, modaya pek de uymayan elbiseleri ve sakar uzuvları yüzünden okuldaki diğer kızların onun hakkındaki fısıldaşmalarıyla geçen yıllardan sonra, bir kez olsun balodaki en güzel kadın olmak istiyordu.

En yakışıklı erkekle dans etmek. Herkesçe imrenilmek ve sonra karanlığa karışarak gecenin içinde kaybolmak, tıpkı gerçek bir Sindrella gibi.

Genç adam neyse ki bunun Pippin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu; belki anlamıyordu ama önemli olduğunu biliyordu. Boyun eğmiş bir şekilde iç geçirip genç kadının burnunu şakacı bir şekilde çimdikledikten sonra balo salonuna dönüp valse başladılar.

Pippin neşeyle parladı, müziğin ve diğer dansçıların dikkatlerinin kalbini doldurmasına izin verdi. Bu baş döndürücü bir şeydi, tüm dikkati üzerinde toplamak, hayran kalınmak ve merak edilmek — tabii aslında kimse onun kim olduğunu bilmiyordu, ama bunun önemi yoktu.

Bu, beş parasız ve ahlaksız bir kontun fakir ve istenmeyen yetiminin dışında biri olmakla alakalıydı.

Herhangi bir şey şu anı nasıl mahvedebilirdi?

Çünkü bu onun yeni ve heyecanlı hayatının başlangıcından başka bir şey değildi.

Vikont Gossett, suareler ve baloları küçümserdi. Maskeli baloları ise daha fazla küçümserdi. Uşağı ona bu kostümün içinde çok zarif durduğuna dair güvence vermişti —o kadar şeyin içinde Robin Hood olmuştu— ama yani, etrafta aynı türden teçhizatla dolanan bir düzine ya da daha fazla aptal vardı ve hepsi geri zekâlı gibi görünüyorlardı.

Kendisinin de aynı şekilde göründüğünü varsayıyordu sadece.

Eğer teyzesi, evindeki çocuk odasını artık düzenlemeye başlaması gerektiğine dair başının etini yemeseydi, burada olmazdı bile. Teyzesinin ona görevini hatırlatması gerektiğinden değil; genç adam evlenip varis sahibi olması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Londra'da sezon için bulunmuyor muydu? Ve eğer dü-

rüst olması gerekirse, istediği şey de buydu. Hayatını ve kalbini paylaşacağı bir leydi. Böyle duygusal bir fikri kimseyle paylaşacak değildi, ama durum buydu.

Birini bulmak istiyordu. Ve o kişi karşısına çıktığında onu tanıyacağından da emindi. Bu süre zarfında, bu katlanılmaz kostümün içinde bir Covent Garden komedisindeymiş gibi görünmeyi hoş görecekti.

Yine de Baxby'nin ısmarladığı kostümlere bundan sonra daha çok dikkat etmeyi aklına yazdı.

Bakışlarını salonda gezdirince sade siyah bir maske takan bir adamın ona doğru geldiğini fark etti. Adamı tanıdığını fark ettiğinde ona duyduğu imrenmeyi bir kenara bıraktı.

“Larken! Hayret, bu sen misin?”

Eski okul arkadaşı Baron Larken onun yanında durdu. Şehirde Larken hakkında her tür dedikodu dolaşıyordu, ama Gossett onlara zerre kıymet verecek değildi.

Baron özünde iyi biriydi ve sadece bu önemliydi. Onun, Yabancılar Dairesi'nde ülkesine hizmet ettiğini ve Avrupa'da da bazı zalim işler yaptığını Gossett biliyordu.

Krala ve ülkeye bu kadar çok şey vermiş olan bir adamın, geceleri yaptığı tuhaf gezintiler ve hırpani tavırları hoş görülebilirdi.

Larken, arkadaşının kostümüne baktı ve aylardır ilk kez sırttı.

Gossett bunu kişisel almadı. “Korkunç, değil mi?”

“Daha da kötü olabilirdi,” dedi Larken. “Şuradaki Twistleton gibi olabilirdi, sen de şapkanda üç tane tüyle, Dorney Düşesi'nin korkutucu bir benzerine katlanıyor olabilirdin.” Talihsiz arkadaşlarına bakarken iki adam da güldüler ve tam o sırada Gossett'in kalbi durdu.

Twistleton'un hemen omzunun üzerinden, dans pistinde dönen bir leydi görünüyordu. Gözlerinde sadece onu tutan adama karşı bağılılık dolu bir bakış olmasına aldırmadan Gossett'in kalbi göğsünde tekledi.

Oydu. Bu oydu.

Güzel ve incedi, onunla dans eden korsanın kollarında salınıyordu.

"Larken," dedi güçlkle, aniden ağzı kurumuştı. "Şu kadının kim olduğunu biliyor musun?"

"Hangisi?" diye sordu Baron, sanki o da birini arıyormuş gibi bakışları kalabalığı tarıyordu.

"Şu," dedi Gossett, müstakbel karısına doğru başını sallayarak. Karşısındaki korsanın canı cehenneme – bu kadın Gossett'in olacaktı. "Şu sarışın güzel hatun, tanrıça gibi giyinmiş olan." Ve bu gayet yerindeydi, çünkü o gerçek bir tanrıçaydı.

"Hangisi?" diye mırıldandı Larken, bakışları hâlâ odayı tarıyordu.

"Dans pistindeki, korsanın kollarındaki."

Larken döndü ve Gossett hayatında hiç böyle ölümüne hareketsiz kalan bir adam görmediğine yemin edebilirdi. Hareket eden tek şey çenesiydi ve o da açık kalmıştı. Sonra gözleri tehlikeli bir şekilde ışıldadı, ceketinin iç tarafına uzanıp bir tabanca çıkardı ve kadına nişan aldı.

Daha doğrusu, onu tutan adama.

"Kaptan Thomas Dashwell," diye bağırdı Larken, kalabalığın ve müzisyenlerin gürültüsünü bastırarak. "Kral namına sizi tutukluyorum."

Ve sonra kıyamet koptu.

Ellis Anne gemisinde, 1837

“Lanet olsun kahrolası,” diye haykırdı Dash, küpeşte-
den ayrılıp ona bakarak. “Tutuklanmamın senin suçun ol-
duğunu mu sanıyorsun?”

“Şüphesiz öyle,” diye üsteledi kadın. “Eğer tam bir ap-
tal gibi davranıp o valse dönmek için sana yalvarmasay-
dım, Londra’dan ayrılmış olurduk ve senin tutuklanman
da kuzinimle yazdığımız o aptal oyunlardan birinde bir
sayfadan başka bir şey olmazdı.”

Hepsinin onun hatası olduğunu mu sanıyordu bu ka-
dın? Dash kulaklarına inanamıyordu. Sonra kendine engel
olamadı. Kahkaha attı. Hatta kükredi. “Bunun senin hatan
olduğunu mu sanıyorsun? Sadece ve sadece senin?” Elini
salladı. “Bu daha da büyük aptallık. O gece aldığım riskleri
tam olarak biliyordum ben.”

Senin bildiğinden de fazlasını, benim sevgili, tatlı Pip-
pin’im.

“O gece tutuklandım, çünkü kibirli bir aptaldım.” Elini
saçlarının arasından geçirdi. “Ben Atlantik’in felaketi Kap-
tan Thomas Dashwell’dim ve düşman bölgesinde mahsur
kaldığımda kendimi kendi efsaneme o kadar kaptırmıştım
ki, kaçacak zekâyı gösteremedim. Seninle bir ilişkiye baş-
ladım ve beni Londra’daki başka herhangi bir adamdan
daha iyi tanıyan bir adamın evinde kendimi gösterdim.
Maske olsun olmasın, o gece ne o evde bulunmalı ne de
Mayfair’e elli kilometreden fazla yaklaşmalıydım.” Tekrar
duraksayıp küpeşteye döndü ve iki eliyle kavradı. Ve gemi
onu desteklerken, o zamanlar ona söyleyemeyecek kadar
korkak olduğu şeyi şimdi söyleyebilecek durumdaydı. “Ve
seni asla yanımda götürmemeliydim. Ters gideceği kesin
olan bir ilişkiden başka bir şey değildi o.”

Ve tıpkı beklediği gibi, kadın sanki rüzgârdan darbe almış gibi sendeledi.

“Böyle demek istemedin,” diye fısıldadı kadın.

Dash ona bir adım yaklaşıp o son brendiyi içmemiş olmayı diledi. O zaman ayaklarının üzerinde daha sağlam dururdu. Ki bu da başlı başına bir yalandı, çünkü yıllardır ayaklarının üzerinde sağlam duramıyordu.

“Leydi Gossett, inandığınız şeyin aksine, kibrim ya da tutuklanmam için sizi hiç suçlamadım.” Sonra uzanıp onun çenesini kaldırdı, böylece kadın onun gözlerine baktı.

Onun bir gül bahçesi gibi koktuğunu ve teninin hâlâ dokunmuş olduğu en yumuşak cennet olduğu gerçeğini görmezden gelerek sahip olduğu, kutsallıktan en uzak ikna kabiliyetiyle yalan söyledi.

Ve bunun bir anlamı vardı.

“Seni hiç sevmedim. Sen soğuk bir kış gecesinde yumuşak ve istekli bir sığınaktın, daha fazlası değil. Senden sıkıldığımda seni unutulmuş bir limanda bırakacaktım, yani o gece beni tanıdığı için Larken’e minnettar olmalısın. Çünkü bu, limanlarda dolanarak, onlara mal olacak altınlara rağmen, istekli bacaklarının arasındaki cennete dalmayı hak etmeyen adamlardan iyilik bekleyerek geçecek bir hayattan kurtardı seni.”

Kadın derin ve öfkeli bir nefes çekti ve onun eline vurarak uzaklaştırdı.

En azından o cadaloz kuzinlerinden birinin yapmış olduğu gibi onu vurmamıştı. Hak ettiği şekilde.

Hayır, bu gerçeklerden daha iyiydi.

“Dash, bunların hiçbirini demek istemiyorsun,” diye üsteledi kadın.

Adam neredeyse inleyecekti. Lanet olası kadın, her zaman inatçı bir hatun olmuştu.

“Beni sevdiğini biliyorum,” diye devam etti kadın. “Tüm bu yıllar boyunca başka bir şeyin hayalini kurmadım. Sen benim kahramanıydın, tanıdığım tek kahraman.”

“O zaman vaktinizi boşa harcamışsınız, madam, çünkü ben hiçbir kadının kahramanı değilim. Eğer bunu kendiniz göremiyorsanız, o zaman sandığımdan da beter bir aptalmışsınız demektir.” Topuklarının üzerinde dönüp sahip olduğu tüm asaletle, oğlunun durduğu yere yürüdü. Nate’e bakıp yüksek ve net bir sesle sordu: “Şimdi, benim şişemi hangi cehenneme sakladın?”

Dash elinde şişesiyle kamarasına gitmek üzere geçitten inerken, Pippin güverteyi geçti. Botlar tahta döşemelerde tıkırdadı; kararlı, öfkeli adımlar avına yeterli uyarı olmıyordu.

“Beni buraya getirmeye nasıl cüret edersiniz, Bay Dashed?” dedi Nate’e. “Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Sizi ne inandırdı bilmiyorum, benim bu şey adama yardım edebileceğime...” Dash’i tarif etmek için uygun kelimeyi ararken elini havada salladı.

Gemi enkazı... yıkıntı... gemi faresi...

“Babanıza,” diye tamamladı sonunda, çünkü kalbinden geçenleri söylemeyecekti.

Eskiden sevdiğim adama. Burada vurgulanması gereken yer, “eskiden” kısmı.

Ama artık sevmiyordu.

Adamın yüksek sesli, öfkeli konuşması onun değerli tuttuğu her şeyle alay etmişti. O iğneli sözler şimdi bile, kadının aşağılanmasına tanık olan denizcilerin acıyan bakışlarında yankılanıyordu.

Sen soğuk bir kış gecesinde yumuşak ve istekli bir sığıraktın, daha fazlası değil.

Nate denizcilerden birine dümeni almasını işaret edip Pippin'i dirseğinden tuttu ve onu geminin arka tarafına doğru, özel olarak konuşabilecekleri bir yere götürdü.

Pippin, daha önce Dash'in yapmış olduğu gibi küpeşteye yapışıp oraya tutundu. Hayatı enkaza dönerken ayaklarının altındaki gemi sağlam bir destek gibi görünüyordu.

"Ona daha önce yardım etmiştiniz," dedi genç adam sessizce, ona değil de arkasında çırpınan yelkene bakıyordu.

Pippin başını iki yana salladı. "O durum farklıydı. Ben farklıydım." Durdu ve Nate'in gözlerinin içine baktı. "O da farklıydı."

Genç adam iç çekti; bu, Pippin'i paramparça eden gerçeği bir tür kabullenmeydi.

Pekâlâ, Dash'i böyle öfkeli, kavgacı, acımasız halde görmek istiyor sayılmazdı. Ama Nathaniel onun ne yapmasını bekliyordu ki? Onu buraya getirmenin, babasının hiddetini yeni küstahlık boyutlarına taşıyacak kadar arttırmasından başka ne işe yarayacağını sanıyordu?

Ve eğer Pippin, kendinin fazlasıyla gönüllü olduğu şekilde, Nate'in de babasının huysuzlukla dolu son kavgasından sonra vazgeçtiğine inanıyorsa, fena halde yanılıyordu.

"Sizi hâlâ seviyor," diye ısrar etti genç adam. "Hiç vazgeçmedi."

Küpeşteden uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturma sırası şimdi Pippin'deydi. "Buna inanmıyorum. Az önce bana söylediklerini duydun mu?"

Nate başıyla onayladı. "Korkarım duymayan çok az kişi kaldı."

Kadın gözlerini kapatıp ürperdi. Harika. Gemi tayfalarının Morning Post'taki dedikodu köşesi yazarıyla bağlantı kurmasının imkânsızlığı umurunda değildi; Pippin güverteye çıktığında onların yüzüne bakabilmek isterdi.

"O şekilde davrandığında, söylediklerini kastetmiyordur," diye devam etti Nate.

"Neden onun adına özür dilemeye devam ediyorsun?" dedi Pippin, genç denizciye dönerek. "O yetişkin bir adam ve ne söylediğini tam olarak biliyor."

Nate inatla başını iki yana salladı. "Hayır, onu içki bu hale getirdi. Benim tanıdığım babam, hiç de böyle biri değil. Sizi seven adam da değil."

"Hayır," dedi Pippin, başını öfkeyle iki yana sallayarak. "O beni sevmiyor. Artık sevmiyor." Tekrar küpeşteye tutundu. "Hiç sevmedi."

"O zaman neden sandığının içinde bir çift eski kırmızı yün çorap tutuyor?"

Pippin dondu. Bu soru, sırtından aşağı bir yığın titreme göndermişti. Kırmızı yün çoraplar mı?

Genç adam bastırdı. "Bir tanesi bitmemiş, şişler hâlâilmeklerin içinde. Tüm bu yıllar boyunca onları sakladı, onları ören kadının hayatına yeniden girip yarım kalan her şeyi tamamlamasını bekliyordu."

Pippin nefes almaya çalıştı. Zihninde beliren onların görüntüsünü atmaya çalıştı.

“Onları babama siz ördünüz, değil mi?”

Kadın konuşamıyordu, sadece başıyla onayladı.

“Bay Hardy, babamın hâlâ onları saklayıp saklamadığına bakmamı istedi, bu da bana bilmem gerekenleri gösterdi.” Nate yakına eğildi. “Sizi hâlâ seviyor ve eğer onu kurtaracaksanız, ikinizin arasında yarım kalan ne varsa tamamlamalısınız.”

Başını iki yana sallayan Pippin, ona örmeye başladığı çorapları Dash’in sakladığı fıkriinden hâlâ sıyrılmaya çalışıyordu. “Yapamam, Bay Dashwell. Ben aynı kadın değilim.”

Dash’in daha genç olan versiyonu, onun bu cevabını ciddiye almak yerine, onu içten içe Dash gibi gösteren bir cüretle ona sırtıttı. “O leydinin hâlâ içinizde olduğundan eminim, Leydi Gossett. Eğer olmasaydı, bu güvertede duruyor olmazdınız.”

Şafağın ilk ışıkları arkalarından yükselirken, Pippin kamerasına döndü.

Nate’in sözleri düşüncelerini ele geçirmişti. O zaman neden sandığının içinde bir çift eski kırmızı yün çorap tutuyor?

Bu açıklama, Pippin’in ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı. Dash o çorapları hâlâ mı saklıyordu – Setchfield balosunda tutuklanınca kapatıldığı Marshalsea Hapishanesi’nden Dash’i kurtarmaya kafa yorarlarken, uzakta oldukları saatlerde Minty Teyze örgü öğretirken örülen çorapları yani?

Her bir ilmek, kralın adaletinin galip gelerek Dash’in günlerine son vermeden önce onu kurtaracak bir yol bulabilmek için ettiği duaları taşıyordu.

İkinci çorap bitmeden önce, genç kadının aklına cüretkâr bir komplo gelmişti. Kraliyet Donanması ile Kralı'n en iyi ajanlarının atlatıldığı ve arkasında Southwark'ın iç kısımlarında bugün bile anlatılan, bir adamı hapishanenin derinlerinden kurtarabilen kırmızı ipek elbiseli bir melekten bahseden bir efsane bırakan o komplo.

Sanki o adam buna değermiş gibi...

Kendi sandığının önünde diz çökerek açtı ve içine uzandı. Elini derine daldırdı, daldırdı, ta ki parmakları ipek bir elbisenin pürüzsüz ve soğuk kenarına değene dek ilerledi.

Bunu getirmesine gerek olmadığını fark etti, çünkü giymeyecekti. Buna cesaret etse bile, Thomas Dashwell'i, kendisinin onu itmiş olduğu o cehennemden görkemli kırmızı elbisenin ve efsanevi güçlerinin bile kurtarabileceğinden şüpheliydi.

Onuncu Bölüm

Pippin ertesi gün odasını aydınlatan parlak günışığıyla uyandı.

“Hay lanet,” diye mırıldanarak yuvarlandı ve ışığı engellemek için örtüyü başından aşırđı.

Ama günışığı ısrarcı davranarak odayı ısıttı ve geminin hafif hareketi de onu sallamaya devam edince, başka bir küfür daha savurarak örtüleri atıp kalktı.

Giyindikten sonra küçük hapishanesini inceledi ve tekrar küfretti.

Örgüsü, kenara atılan kitabının yanına terk edilmişti — kuzini Tally’nin, eğlenceli bir çerezlik olduğunu söylediği bir aşk kitabıydı bu. Onu Tally’nin yazıp bir takma isim altında yayımladığından şüpheleniyordu Pippin. Diplomatik topluluk, “edebi eğilimleri” olan eşlere iyi gözle bakmıyordu, Tally bu yüzden kitaplarını Larken’in kariyerini riske atmasına rağmen gösterdiği hoşgörüyle yazıyor ve eski şaperonlarının adını kullanarak, o iyi kadının anısına Aramintha Follifoot takma adıyla bastırıyordu.

Pippin sırtıttı. Yaşlı bir romantik olan Minty Teyze, kitapların seçkin çevreleri bu kadar rahatsız edişine bayılırdı.

Ama Tally'nin maceralarından birinin cazibesi bile Pippin'i odasında tutmaya yetmiyordu — yani Dash'in ayağının altından uzakta.

“Yolculuğum için para ödedim,” dedi, kararlılık dolu bir ürperti sırtından aşağı inerken.

Minty Teyze'nin ne söyleyeceğini biliyordu. Onun salakça saklanması yere batsın, canım. Sen git maceranı yaşa. Macerası...

Pippin hayatının çoğunu böyle fikirlerle geçirmişti. Uzak diyarlara yelken açmak, Doğu'nun yerel pazarlarında baharatları koklamak, dünyanın harikalarını temellerinde durup görmek – resimlerde ya da dergilerdeki ikinci el hikâyelerde değil. Ve Nate'e göre, yolculuk en az yirmi gün daha sürecekti ve Pippin bu süreyi kesinlikle odasında geçirmeyecekti.

Modaya uyarak şapkasını taktı, çünkü Baltimore'a çilli bir yüzle varmak asla olmazdı; zaten saygıdeğer bir İngiliz dul ve üstüne üstlük bir vikontes olup da özel hizmetçisi bile olmadan nasıl yolculuk ettiğini açıklamak yeterince zor olacaktı.

Ah, evet, diye düşündü güverteye çıktığında. Kendisine bir macera bulmuştu işte.

Güneşin vaadi abartılmamıştı, çünkü ufka kadar tüm gökyüzü parlak maviydi, sadece aralarda, dalgaların ve beyaz köpüklerin üzerinde beyaz bulutlar geziniyordu.

Gülümseyerek güvertede küpeşteye kadar ilerledi. Başının üzerinde tüm yelkenler açıldı ve gemi, sahip olduğu tüm yelkenleri, esintiyi yakalayıp dalgalar üzerinde kaymak için kullanıyordu.

Denizlere İngiltere hükmedebilir, ama dalgaları Amerikalılar yönetir, derdi Brent her zaman. Çünkü donatabildikleri tüm yelkenleri açıp asi yunus sürüleri gibi dalgalarla sürüklenmekten çekinmezlerdi.

Dönüp yine Nate'e bakındı, ama genç adam hiçbir yerde yoktu; dümenin başında başka bir denizci vardı. Bay Clement, diye hatırlıyordu Pippin.

Tayfalar Ellis Anne'in her yerinde, tüm hatlarda çalışıyor, teçhizatları kontrol ediyor, güverteleri temizliyor, gemiyi düzende tutuyorlardı.

Dash ona bir keresinde, savaş sırasında büyük, hızlı, hatta silah ve tayfa sayısı olarak üstün pek çok gemiyi nasıl ele geçirebildiğini anlatmıştı: Gemisini her zaman en iyi düzende idare eder, işini bilen ve gemiyi annelerinin ölümsüz ruhu gibi önemseyen adamlarla çalışırdı.

Görünüşe göre bazı şeyler değişmemişti.

Pippin Kraliyet Donanması denizcilerinin zavallı hali için John'un zaman zaman hayıflandığını işitmişti, ama Dash'in tayfaları terbiyeli ve çalışkan bir grup gibi görünüyordu. Ona bir-iki kez yemek tepsisi getiren genç delikanlı Finn'e kadar hem de. Çocuk şimdi, onun durduğu yerden çok da uzak olmayan bir yerde, halat bobinin üzerinde bir şeyler kemiriyordu.

Pippin'e hiç bakmıyor da sayılmazlardı, bazıları doğrudan ona gözlerini dikip bakıyordu, ama bir Amerikan gemisi bile olsa, tek başına yolculuk yapan bir hanımın onlara tuhaf geldiğini düşünebiliyordu Pippin.

Başını kaldırıp tekrar gökyüzüne baktı, karnı onu dehşete düşürerek pek de hanımlara yaraşmayan bir sesle gurdadı, kahvaltısızlıktan sonra hâlâ bir şeyler atıştırmamasını gürültüyle protesto ediyordu.

Böyle bir ses karşısında her genç delikanlının yapacağı gibi, Finn kıkırdadı.

Pippin ona doğru bir bakış atınca, çocuk ağzını kapatıp bakışlarını kaçırdı, patavatsızlığından utandı.

“Bunu duydun mu?” diye sordu kadın, ona gülümseyerek. Bu delikanlıdan hoşlanıyordu, çünkü bir insanın çıkarabileceği her vücut sesinde büyük bir espri bulma şekli, John’un onun yaşlarındaki halini hatırlatıyordu ona.

“Eğer söylememde bir sakınca yoksa, hanımefendi,” dedi çocuk, ufak bir sırtış dudaklarının bükülmesine neden oldu, “muhtemelen Çin’den bile duyulmuştur.”

Pippin güldü. “Sanırım bunun nedeni, bu sabah tepsimi getirmeyi unutuşun olabilir.”

Çocuk oturduğu yerden fırladı. “Ah hayır, hanımefendi. Bu, Bay Dashwell’in emriydi. Sizi bu sabah rahatsız etmememi söyledi. Kaptanın dün gece biraz kavgacı davrandığını söyledi.” Finn duraksayarak dudağını ısırdı, belli ki gerekenden fazlasını söylediğini fark etmişti.

Pippin topuklarının üzerinde sallandı. “Öyle mi? Ne kadar kibar davranmış.”

Finn bobinin diğer ucunda duran tenekte tabağını uzattı. “Peksimet, hanımefendi? Aşçı yeni pişirdi ve içlerinde kurt yok.”

Pippin neredeyse reddedecekti, ama çocuk yaptığı gafı düzeltme ihtiyacıyla o kadar hevesli görünüyordu ki, sunulan ikramı alıp karşısındaki bir bobinin üzerine oturdu ve yemeye başladı. Hem açtı hem de peksimet Finn’in dediği gibi tazeydi ve gayet iyiydi.

Bir yandan yerlerken, Finn de aşçının bazı şikâyetleri üzerine gevezelik etti, İngiltere’ye giderlerken Bay Das-

hwell'e yapılan şakadan bahsetti; Pippin de onu can kulağıyla dinledi. Ona göre delikanlı, ısıldayan bir samimiyetle Baltimore'a ve annesinin güzel pastalarına dönmekten bahsederken, kulağa biraz yalnız ve hatta belki sıla hasreti çekiyor gibi geliyordu.

"Döndüğüm zaman böğürtlenler olgunlaşmış olur, benim annem de ağızda eriyen böğürtlenli pastalar yapar," dedi çocuk. "Bütün bir pastayı tek başıma yediğimde annem şaşırmayacaktır."

"Evet, değil mi..." diye mırıldandı Pippin, ama dikkatini tayfaları izlemeye verdi. Adamlar yanından geçerken onu inceliyorlar ve sanki güvertede oturan şeyin bir leydi mi yoksa albatros mu olduğuna karar veremiyormuş gibi meraklı bakışlar atıyorlardı.

"Finn?"

"Evet, hanımefendi?"

"Adamlar neden bana bakıyorlar?"

Çocuk duraksadı, üçüncü bisküvisi tam ağzının önündeydi. "Ah, kim olduğunuzu biliyorlar, ama bazıları onun gerçekten siz olduğunuza inanmıyorlar." Bunu dedikten sonra öğle yemeğini ısırdı ve gençlik coşkusuyla yemeye devam etti.

Kadın bu açıklama karşısında gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Bir vikontes olduğum için mi demek istiyorsun?"

"Bir ne?" diye sordu çocuk.

"Bir vikontes. Daha önce hiç leydi görmedikleri için mi gözlerini dikip bakıyorlar?"

"Ah, daha önce leydi gördüler," dedi çocuk elini sallayarak, bir leydiyle diğer o malum leydiler arasındaki farkı

ayırt etmeyen bir masumiyetle. “Ama sizi göreceklerini hiç sanmıyorlardı.”

“Beni mi? Seni temin ederim Finn, ben özel biri değilim.”

Finn bir homurtu çıkardı. “Ah, evet, özelsiniz hanımefendi. Siz kırmızılı kadınsınız.”

Pippin bu defa duraksadı, bisküvi ağzına doğru yarı yoldaydı ve ağzı açık kaldı. “Kim?”

Aslında sormasına gerek yoktu, çünkü onun kimden bahsettiğini biliyordu.

“Kırmızılı kadın,” diye tekrar etti çocuk. “Biliyorsunuz. Kaptanı asılmaktan kurtaran leydi. Bay Hardy ölmeden önce bana sizinle ilgili her şeyi anlattı. Tayfaların çoğu hikâyeyi duydu. ‘Daha iyi ve daha cesur bir hatun yaşamadı,’ derdi Bay Hardy.” Çocuk ona sıırıttı. “Bir efsaneyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Kaptandan başka yani, eğer böyle dememde bir mahsur yoksa.”

“Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum,” dedi Pippin, sosyete de konuşurken aldığı Böyle bir hadiseyi hatırlamamayı tercih ederim, deme şeklini kullanarak.

Ama kibarca bir sohbet hakkında en ufak bir fikri olmayan Finn devam etti: “Ah, elbette biliyorsunuz. Şu şekilde olmuş,” dedi, kadının o çok iyi bildiği hikâyeyi anlatmaya girişirken.

Southwark, Londra

Haziran, 1814

“Buraya gel,” dedi gardiyan, tutukluyu iterek. “Tüm gece bekleyemeyiz.” Marshalsea Hapishanesi karanlığında İngilizlerin onun için hazırladığı meçhul kadere doğru

ayaklarını sürüyerek ilerlerken, Dash'in kolları ve bacaklarındaki prangalara bağlı zincirler şangırdadı.

Ama tahmin edebiliyordu. Gecenin bir yarısı yatağından bu beklenmedik kaldırılışının sonunda onu sıcak bir banyo ve temiz kıyafetlerin beklediğini sanmıyordu. Hayır, hapiste geçen beş aydan sonra onu nihayet nereye götürdüklerini tahmin edebiliyordu.

"Bu defa nereye, beyler?" diye sordu yine de, biraz sersemce. "Hmm... bırakın tahmin edeyim, Kral beni geç bir akşam yemeğine davet etti."

"Ah evet, bir yemek olacaktır tabii." Gardiyanlardan biri güldü.

"Çenenizi kapatın," diye emretti sorumlu subay.

Bahriyeli bir subay. Dashwell onu daha önce fark etmemişti, ama zaten kör kuyu gibi hücresinin karanlığından koridora çıkınca —her ne kadar çok kötü aydınlatılmış olsa da— bir baykuş gibi gözlerini kırıpıştırır bir halde kalmıştı.

Marshalsea'de Majesteleri'nin Kraliyet Donanması subaylarını görmek olağandı. Öncelikli olarak borçluların hapishanesi olsa da, Southwark'ta aynı zamanda Amiralliğin en tehlikeli suçlularını tuttuğu yüksek güvenlikli küçük bir yer vardı. Dash onların en büyük avıydı.

Deniz Mahkemesi'ndekilerin tanımladığı şekliyle, pervasız, ya da daha çok acımasız Kaptan Dashwell: Ona bu yüce unvan bahşedildiğinde yargıçlara pişmanlıktan uzak bir şekilde sırtımasının da davasına yardımcı olduğunu sanmıyordu.

Ortak odaya giden sol tarafa dönmek yerine, gardiyan onu dışarı itti. Aylardır ilk kez içine temiz hava çeken, gökyüzünü ilk gören Dash, derin bir nefes aldı. Sout-

hwark'ın kötü ve durgun havası olsa da onu tıkmış oldukları lanet deliğin derinliklerinden daha temizdi.

Hapishanenin ardındaki bir avluda ilerledikten sonra, kapılardan dışarı, hapishanenin arkasından başlayıp karmaşık bir ağ gibi Southwark'ın derinlerine açılan dar sokakların labirentine çıktılar.

Kaç... kaç... diye yaygara koparıyordu korsan kalbi.

Ah evet, peki nasıl, Dash? Kullanılmamaktan zayıf düşmüş bacakları onu çok uzağa taşıyamazdı ve Setchfield balosunda omzunda vurulduğu yer biraz iltihaplanmıştı. Kötü durumdaki botlarının üzerinde sallandı, canı yanıyordu, onu hayal kırıklığına uğratacak şekilde, sokağı kaplayan çöp ve çamurda devrilmekten daha fazlasını yapamayacak kadar zayıftı.

Etraflarındaki sis, durumu kavramayı daha da zorlaştırıyordu, ama birkaç adım sonra, onun için hazırladıkları şey ortaya çıktı — siyah ve takviye edilmiş bir araba onu bekliyordu.

Böyle kasvetli bir araba sadece tek bir şey için kullanılırdı. Mahkûmu taşımak.

Tüm kabadayılığı, tüm kahramanlığı, tüm kibriyle, sonunuz hakkında şaka yapmak bir şeydi, onu önünüzde uzanırken görmek başka bir şey. Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi ve yıllardır ilk kez, Thomas Dashwell, dehşetin pençesine düşmenin nasıl bir şey olduğunu anladı. Bunu durdurmak için debelendi.

Yani onun kaderine karar verirken bir vedayı çok görmüşler ya da ona söyleme zahmetine girmemişlerdi.

Evet, ona herhalde bu şekilde söylüyorlardı; içlerinden biri onun tereddüdünü fark etmeden önce, Dash ayakları-

nı hareket etmeye zorladı. Onlara arkadaşlarına anlatacakları bir hikâye vermek istemedi.

Ah evet, onun için hazırladığımız şeyi görünce yüzünün halini görmeliydin. O sırada o kadar cesur değildi, lanet olası korkak.

Dashwell sırtını dikleştirip, bunun son olduğunu kabullendi. Genelde öngördüğü ya da pek tercih ettiği şekilde değildi —gemisinin güvertesinde durmuş halde, toplar gümbürderken, başka bir gemiyi ele geçiren adamları tezahürat ederken.

Ama söz konusu hayatının sonu olunca hangi adamın seçim şansı olurdu ki?

Eğer onu asmak niyetindelerse, o zaman onu neden gecenin bir yarısı bir sürü gardiyanla götürüyorlardı ki? Arabacı bile yüksek oturağına tünemiş, şapkasını burnuna kadar indirip yakasını kaldırmıştı ve ona pek dikkat etmiyordu.

Sanki ne yapmak üzere olduklarını kimsenin bilmesini istemiyor gibiydiler.

“Tüm bu gizlilik neden, Teğmen?” diye sordu, sorumlu subaya.

“Seni ilgilendirmez,” dedi adam, sesi keskin ve tersti. “Şimdi şuraya gir,” diye emretti, arkadaki açık kapıyı başıyla işaret ederek.

Dash, tam da gecenin nemli havasından son bir derin nefes alırken bir ses gecenin sessizliğini böldü.

“Aa, burada kimler varmış böyle?” diye cırladı yaşlı bir fahişe, pis ve kasvetli sislerin içinden çıkarken. Elinde bir sepet vardı ve pasaklı bir şalı sanki ipekmiş gibi omuzlarına sarmıştı. Arabanın arkasına asılmış lambanın yaydığı ışık

emberinin içine girdi. “Evet, kıymetli beyefendiler, neden böyle yakışıklı bir adamı asıyorsunuz?”

“Yoldan ekil, seni yaşlı cadaloz,” diye emretti Teğmen. “Bunların hiçbirini seni ilgilendirmez.” Ve kadın kısırdamayınca ona vurmak için gitti, ama hareketi başka bir kadının ortaya çıkışıyla engellendi.

“Hayır, durun!” diye haykırdı bu kadın, sislerin içinden gökten inmiş bir melek gibi çıkarak. Etraflarındaki her şey rutubetli, kirli ve karanlıkken; kırmızı elbisesi, mermer heykeller gibi zengin kıvrımları olan vücuduna yapışmış olan kadın adeta sisin bir parçasıydı, ruhani bir ışıltıya sahipti. Uzun sarı saçları gevşekçe beline kadar dökülüyor ve kadın, bir adamın hayal edebileceği tüm şehvetli hayalleri gerçekleştirmeyi vaat eden bir salınmayla hareket ediyordu.

Ayrıca yüzünü gizleyen kırmızı bir maske takıyordu, tabii elbisesi hayal gücüne pek bir şey bırakmazken gardiyanlardan birinin tutup da onun yüzüne bakacağından değil.

Adamlardan biri, hani şu onun son yemeğiyile ilgili şaka yapan adam, bu manzara karşısında boğuk bir ses çıkardı. Muhtemelen hayatında ilk defa, alışık olduğu fahişeler yerine, gerçek bir leydi görüyordu.

Dash de benzer bir tepki verdi. Onu görmenin şokunu atlattıktan sonra nefes almaya çalıştığında, boğazının daraldığını ve göğsünün üzerinde bir düğüm olduğunu hissetti.

Ah, hayır! ılgın, tez canlı haspa! Aklından ne halt geçiyordu?

“Teğmen, inanıyorum ki bir hata yapıyorsunuz,” diye

mırladı genç kadın, daha da yaklaşıırken. “Bu adam bana ait.”

Dash’e gülümsedi, maskenin arkasındaki mavi gözleri yaramaz bir ışıltıyla parlıyordu.

“Bunu yapma,” diye yalvardı ona genç adam. “Git hâlâ gidebiliyorken.”

“Bunu yapmam gerek,” dedi genç kadın. “Ve geleceğimi biliyordun. Nasıl gelmezdim?”

Aptal, zavallı hatun. Kendini öldürtecekti. Ne de olsa, en iyi adamları bile böyle bir riski almazlardı – kralın altı adamı karşısında o ve yaşlı arkadaşı.

Genç kadın yaklaştı, beyaz beyaz parlayan ve ışıldayan göğüsleri düşük kesim elbisesinden neredeyse fırlayacaktı. “Beyler, bir çeşit anlaşılmaya varamaz mıyız? Bir takas belki?”

Başka bir gardiyan daha aynı boğuk tepkiyi verdi — ama bu defa Dash bakınca onun nefesinin bu hayal gibi görünümlü karşısında kesilmediğini gördü: Dev gibi bir adam, gölgelerin arasından çıkıp ellerini gardiyanın boğazına sarmıştı.

Gardiyan öne kaykılınca saldırganı onu adeta bir bez bebekmiş gibi kenardaki kaldırıma fırlattı, aynı kaderi paylaşmış başka bir gardiyanın yanına.

Dash’in gözleri irileşti. Yüce Tanrım! Bu adamı tanıyordu.

“Defol git buradan!” diye emretti Teğmen, anayol tarafını işaret ederek. “Yoksa kendini onun yanında asılmış olarak bulursun. Dobbins, eğer derhal buradan gitmezse, bu kadını zincire vur.”

Ama Dobbins’ten cevap gelmedi, çünkü o da diğer iki

gardiyanla beraber sokakta yatıyordu. Dash'in her iki yanında kalan son iki gardiyan nihayet gözlerini kırmızı kadından çevirip arkadaşlarının kömür tozları içinde yatışını fark ettiler.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı biri, tabancasına davranarak.

Dash dondu, çünkü istediği son şey güzel kurtarıcısının ayaklarının dibinde ölmesiydi, ama genç kadın onu bir kez daha şaşırttı.

"Şimdi," dedi genç kadın, Teğmen'in tamamen yoksun olduğu bir otoriteyle. Hızla ileri doğru harekete geçti, Dash'i geçip doğrudan subaya yöneldi. Masumca eteklerinin katlarının arasına saklamış olduğundan kimsenin fark etmediği elini çıkardı ve orada gizlediği tabancayı adamın tam burnuna doğrulttu. "Kılını kıpırdatırsan, yardım istersen, yaptığın son şey bu olur."

Ama adam donanmadaki rütbeleri tamamen omurgasız olarak almamıştı, bu yüzden yine de yardım istedi.

Eh, biraz kekeleydi. "B-b-bir şe-şeyler y-ya-yapın," diye emir verdi kalan adamlarına.

Ama ne yapabilirlerdi? Yaşlı fahişe, onun Kirke'si kadar hızla hareket edip sepetinden büyük bir tabanca çıkardı ve dev adam da öne doğru hareket ederek kusursuzca ayarlanmış bir yumrukla diğer gardiyanı yere serdi.

Ve arabacı, Dash'i ağzı açık bırakarak doğruldu, elindeki tabancayı son gardiyana doğrulttu.

"İçeri gir," dedi Kirke, Teğmen'e, arabaya doğru başını sallayarak. Son gardiyanın kemer ilmeğinden Dash'in kelepçelerinin anahtarını aldı. "İçerini girin, ikiniz de," diye tekrar etti, yerdeki adamların tabancalarını alıp birini o iki

adama çevirerek. “Oraya canlı girebilirsiniz, ya da hayatınız bu çukurda son bulur.”

Bu kadarı gardiyan için yeterliydi. Koşturarak arabaya binip en karanlık köşeye geçti. Teğmen hâlâ tereddüt ediyordu, ta ki Dash, “Aptal olma, dostum,” diyene kadar. “Benim hayatım seninkine değmez. Üstelik onun—” Arabada sinmiş adamı başıyla işaret etti. “—senin hayatının nasıl sona erdiği hakkında rapor yazmasını ister misin?”

Teğmen küfrettikten sonra ona söyleneni yaparak gücenmiş bir tavırla içeri tırmandı. Kariyeri yaşlı kadının eski şalı kadar parçalanmıştı; bu olaydan sonra anca yüzen çöp dubalarını yönetirdi. Hanımefendi onun kemerinden tabancasını da çekip aldı, yarasına tuz bastı.

“Bunun için asılacaksınız. Hepiniz asılacaksınız,” dedi Teğmen, hepsine yumruğunu sallayarak. “Dashwell, sen kralın adaletinden kaçamayacaksın.”

“Bugün kaçıyorum,” dedi genç adam kelepçeleri çözülürken. Görebileceğini hiç düşünmediği bir şey kazanmıştı — özgürlüğünü.

Dev adamın, kendinden geçmiş gardiyanları sanki adamlar kaçak ipek kumaş toplarından fazlası değilmiş gibi arabaya taşıyıp Teğmen’in ayaklarının dibine atması sadece bir dakika sürdü. Sonra ağır bir tak sesiyle kapıyı kapattı ve küstah bir takırtıyla sürgüyü çekti.

Kirke yoldaş komplocularına sırttıktan sonra hızlı adımlarla arabanın etrafından dolandı ve arabacıya bağırdı, “Hadi devam et.”

Arabacı dizginlere vurarak ağır ve uyuşuk bir hız tutturdu, tıpkı planlandığı gibi tutuklunun ilmeği boğazına geçirdiği izlenimini sürdürdü.

Bu arada kocakarı uzanıp Kirke'nin çenesini tuttu. "Dikkatli ol. Yakalandığınızı duyarsam bundan hiç memnun kalmam." Sonra Dashwell'e sırtıp dev arkadaşını gelmiş oldukları sislerin içine doğru takip etti.

Tanrı aşkına! Dash bu kadını tanıyordu. Kocakarı değişti, şeyin karısıydı... Hayır, bu kadının o olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Kirke o sırada onun elini tuttu, sıcak parmakları adamın dudaklarına kadar gelen soruları engelliyordu. Genç kadın onu farklı bir tarafa yönlendirdi, ama adamın dikkati uzun süre dağınık kalmadı.

"Sen ne halt etmeye—"

"Şşş," diye uyardı genç kadın, daha önceden rutubetli bir sandık ve varil yığının içine saklamış olması gereken bir pelerini kapıp omuzlarına sararak. Pelerin ayaklarına kadar dökülüp kıyafetini sakladı. "Fark edilmeden uzaklaşmalıyız." Böylece Londra'nın az bilinen yollarından ve duyulmamış sokaklarından giderek çılgın koşturmacalarına devam ettiler.

Dash aptal değildi, şehrin kapılarından öteye gidebileceklerinden şüpheliydi —kahretsin, şu anki durumunda Londra Köprüsü'ne kadar bile gidebileceğini sanmıyordu— ama o sırada genç kadının zekâ dolu, parlak gözlerinin zekâyla ışıldadığını görünce, bu yarım akıllı planın başarıya ulaşması için az da olsa bir şans olduğunu anladı.

"Aklından ne geçiyordu?" dedi, geniş bir caddeden geçmek üzere beklerlerken kırmızılar içindeki hayalini kollarına alıp onu öptü.

"Seni hayatın kendisinden daha fazla sevdiğim," diye karşılık verdi genç kadın fısıltıyla.

“Bunları yaptığına çok pişman olacaksın, çünkü hayatına mal olacak,” dedi genç adam, kadının saçını yüzünden çekip maskesini nazikçe çözerken. “Benim için yaptıklarına pişman olacaksın,” dedi, gölgelerin içine kayıp büyük Marshalsea’nın karanlık gölgesinden kaçarlarken.

“Bu gece değil,” diye fısıldadı genç kadın. “Çünkü bu gece benimsin. Daima benimsin.”

Ellis Anne gemisinde, 1837

“Güzel bir hikâye,” dedi Pippin, ayağa kalkıp elbisesindeki kırıntıları silerken. “Ama ben o kadın değilim.”

Çocuk ona inanacak değildi. Başını kaldırıp kadına baktı ve göz kırptı. Sırrını saklayacağını söyleyen arsız bir hareketi bu.

Çocuklarının kendisinden istemiş olduğu şekilde saygıdeğer bir karanlığa çekilmesi buraya kadarmış. Finn’den ve onun mükemmel hikâye anlatıcılığından kaçarken böyle düşünüyordu.

Geçmişinden kaçarken.

Sonra onu şaşırtarak çocuk da ayağa kalkıp onu takip etti. “Bay Hardy’ye o yaşlı fahişenin kim olduğunu sordum, devle arabacıyı da, ama bilmiyordu. Yani sanırım en iyisi size sormak, hanımefendi. Kimdi onlar?”

Pippin onun arsızlığı ve ısrarcılığına hayran kalmak durumundaydı. Onlar kimdi? Başını eğip onun beklenti dolu gözlerine baktığında, çocuğun bir cevap almak için her tür umudu taşıdığını fark etti.

Tabii bir cevap alacak değildi. Böyle bir itiraf, hâlâ vatana ihanet sayılırdı. Saygın bir diplomatik kariyeri mahvederdi — Larken’in karısının aşk romanları yazması yeterince

kötüydü, ama zamanında Majesteleri'nin Donanmasından bahriyeli bir subayı hapishane arabasıyla kaçırdığının öğrenilmesi? Ya da yüksek saygı gören sosyete kadınlarından yaşlı Leydi John Tremont'un bu adı çıkmış firarda parmağı olduğunun öğrenilmesi onu nasıl lekelerdi?

Peki ya dev adam? Pippin uzaklara baktı, onu düşünmek gözlerinin nemlenmesine neden olmuştu.

"Biraz eğlence, bir- iki kafatasını çatlatma şansı" eline geçince hayır diyemeyen Bruno Jones, yıllar önce öbür tarafta göçmüştü. O gece, onun gücü ve açığözlüğü en büyük en büyük kazançları olmuştu.

Pippin, Dash'i ve onlar da Pippin'i sevdiği için vahşi planında ona yardımcı olmuşlardı. Bir sebep de Leydi John'un —Deli Jack'in görünüşte terbiyeli karısı— savaş bitmeye böylesine yaklaşmışken Dash kadar iyi bir kaçakçının asılmasının zerre mantıklı bulmamasıydı. Savaştan sonra kaçak brendi ve ipek ticareti tekrar başlayacaktı ve Leydi John cesur kaptanı müstakbel ortağı olarak görmüştü.

Halktan birinin kızı olarak, iş meseleleri hakkında birkaç şey biliyordu.

"Böyle bir soru cevapsız kalsa daha iyi olur sanırım," dedi Pippin önünde duran umutlu çocuğa. "Hikâyen böyle daha gizemli."

Ve şartlar düşünülürse, daha da güvenli.

Finn dudaklarını birbirine bastırdı, çilli yanakları rüzgârdan kızarmış, dalgaları incelerken gözleri kısılmıştı.

Tam bir afacan, diye düşündü kadın. Ondan bilgi koparmanın başka bir yolunu tezgâhladığını görebiliyordu.

Pippin uzanıp onun yün şapkasını kulaklarının altına

kadar çekti. “Senin yapman gereken işlerin yok mu? Bay Dashwell’le ters düştüğünü görmek asla istemem.”

Çocuk ayakkabısının ucuyla güverteyi dürtüp omuz silkti. “Evet, işim var sanırım.” Finn gitmek üzere ilerlemeye başladı, sonra dönüp omzunun üzerinden baktı. “Ama Baltimore’a varmadan önce hikâyenin geri kalanını da öğrenmek istiyorum. Kaptanın ikinci seferde nasıl kurtarıldığını da dinlemek istiyorum. İngiltere’den nasıl ayrıldığını da, çünkü Bay Hardy o kısmı bilmediğini söyledi. Ama ben senin bildiğini düşünüyorum.”

Pippin ona el sallayıp gülümsemeye çalıştı.

Ama içten içe kalbi göğüs kafesinde sıkışmıştı, çünkü ona ne söyleyecekti ki?

Ah Finn, sen böyle şeyleri anlayamayacak kadar gençsin. Sevdiğin insanın hayatını kurtarmak için ona ihanet etmenin anlamını bilemeyecek kadar.

On Birinci Bölüm

İki gün sonra Dash güverteye çıkan yolu buldu ve kızarmış gözlerini kör etmekle tehdit eden güneşiğine küfretti. Ya yeterince sarhoş değildi, ya da fazlasıyla akşamdan kalmaydı.

Artık farkı anlayamıyordu.

Elini gözlerine siper ederek yelkenleri inceleyip rüzgârı kontrol etti. Her şey kusursuz bir şekilde yolundaydı.

Nate'ten daha azını beklemiyordu zaten. Delikanlı, babası dâhil olmak üzere, yedi denizdeki her adamdan daha iyi bir denizciydi.

Ama bu, onun taşıdığı Dashwell adından çok, damarlarında akan Abigail'in Yankee kanından kaynaklanıyordu. Abigail her zaman düzen ve dikkat konusunda kılı kırk yaran biri olmuştu.

Ama içgüdülerini Dash'e bir şeylerin doğru olmadığını hissettiriyordu. Adamlardan birine, yukarı çıkıp yakınlarındaki gemileri kontrol etmesi için seslenecekti neredeyse.

Üstlerine gelen bir İngiliz fırkateyni var mı diye kontrol etmesi için.

Ama bu düşünceden kurtuldu. Savaşta değiliz, diye hatırlattı kendine.

Ne kadar yazık, diye düşündü. Belki o zaman yıllar önce aradığı, elde etmesi sürekli engellenen o kahramanca ölümü bulabilirdi.

Şansına lanet olsun. Saygın bir ölümü bile beceremiyordu. Büyük ihtimalle hayatı sona ererken titrek yaşlı bir bunak olacaktı, geberdiğinde, yani doğru olanı yapıp nalları diktiğinde ailesi rahat bir nefes alacaktı.

Yine de omurgasından aşağı inen evhamla omuz silkip İngiltere'ye doğru baktı, ufku incelerken ne aradığını bilmiyordu.

Sonra ana direğin temelinin etrafında cevabını buldu.

“Bay Dashwell öğrenmem gerektiğini söylüyor, Bay Clemens de öyle,” diyordu Nate’in yanlarında getirmekte ısrarcı olduğu delikanlı. “Ama nedenini anlamıyorum.”

Dash kaşlarını çatı. Nate yanında onunla güvertede görüldüğünden beri genç Finn Stafford’u beraberlerinde götürmeye karşı çıkmıştı Dash. Çocuğu denize çıkarıp bir iş öğretmek, Hardy’nin ölüm döşğinde bulduğu fikirlerden biriydi. Finn’in dul annesinin evde dört çocuğu daha vardı ve delikanlı da zavallı kadının evindeki her şeyi yiyecek yaşa gelmişti. Hardy delikanlıdan hoşlanmış ve onun iyi bir denizci, hatta belki bir gün kaptan bile olabilecek zeki bir çocuk olduğunu düşünmüştü.

Ama Dash’in gemide bir çocuk istememesinde kendine göre nedenleri vardı. Böyle bir yükü nasıl bir sorumluluk geldiğine dair Nate’in hiçbir fikri yoktu.

Ya bu küçük serserinin başına bir şey gelseydi? Dash gözlerini kapatıp düşünmemeye çalıştı ama görüntüler

davetsizce zihnine doluştu. Çocuk bir fırtınada güverteyi temizliyor... halata takılıp boynunu kırıyor... yabancı bir limanda, daha kimse onun yakalandığını fark edemeden kaçırılıyor...

Denizde bir çocuğun başına gelebilecek bin bir türlü şey vardı ve eğer bunlardan biri gerçekleşirse, Tanrı yardımcıları olsundu, çünkü Baltimore'a dönüp. Dul Stafford'a gururu ve neşesinin, en büyük oğlunun sonsuza dek gittiğini söylemek zorunda kalan kişi Dash olacaktı.

Daha önce bir annenin gözyaşlarını ve ıstırabını görmüş; hiçbir kelimenin yardımı dokunmaz, böyle bir trajediye hiçbir bahane sunulamazken teselli için kekeleyen sözler söylemiş ve başka bir çocuğun sorumluluğunu almaktan kaçınmıştı.

Kendi çocuğu da dâhil. Ama o tamamen apayrı bir sorun yumağıydı.

Güvertenin karşısında Nate'in yelkenleri inceleyip hatları kontrol ettiği yere doğru kaçamak bir bakış attı. Oğlunun yanında en azından, bakımını üstlenen Abigail'in ailesi vardı. Geri kalanını da Hardy becermişti.

Nate'i bugün olduğu adam yapan şey, onların sarsılmaz varlığıydı. Dash, onun yeteneklerinden kendine pay biçemezdi, çünkü bu konuda bir katkısı olmamıştı. Oğlu, Dash'in yol göstericiliği ya da yardımı olmaksızın erkeklige adım atıp kendi ayakları üzerinde durmaya başlamıştı ve bu durum, ikisinin arasında Dash'in gurur duymadığı bir mesafe açılmasına neden olmuştu.

Ama tekrar düşününce, biraz brendi bu sorunu köreltiyordu – tıpkı diğer çoğuna yaptığı gibi.

Bir tanesi hariç.

“Eğer onlarla siz konuşursanız, hanımefendi, sizi dinleyebilirler,” diye yalvarıyordu şimdi çocuk.

“Ah, çok önemli bir beceri bu, Finn, öğrenmelisin,” diye yanıtladı bir ses. “Özellikle de Bay Dashwell ile Bay Clemens öğrenmen gerektiğini söylüyorlarsa.”

Oydu. Dash doğruldu, kadının sesi, içinde yaşamakta olduğu sisi bir hançer gibi deldi. Bu kadın onun gemisini ve hayatını istila ettiğinden beri, ondan kaçış yoktu. Ne güvertede ne rüyalarında.

“Ama annem bana hep çorap örer.” Bunu içerlemiş bir oflama ve bir yumak yün düşüp pürüzsüz yüzeyde kayarken, güvertenin üzerinde yumuşak bir patırtı takip etti. Saniyeler sonra Finn, bir çubuğun peşinden koşturan bir yavru köpek gibi ortaya çıktı. “Yani anlayamıyorum ki neden—”

Dash’in çizmelerinin önünde durduğunu fark ettiği an sesi kesildi.

“Ama o burada olmadığı için, tekrar denemelisin,” diyordu bir halat rulosunun üzerinde oturan, sırtı Dash’e dönük kadın.

Dash ip yumağını Finn’e uzatıp başıyla dersine dönmelerini işaret etti.

Örgü dersine.

“Benim iki çocuğum da örgü örmeyi öğrendiğinde senin yaşlarındaydı,” diyordu kadın, Finn’e, çocuk tekrar onun yanma yerleşirken. “Ve ben de kibar, harika bir leydiden, Aramintha Teyzem’den öğrendim.”

Dash neredeyse kahkaha atacaktı. Minty Teyze. O haysuz kocakarı yıllardır aklına gelmemiştir. Yetmişli yaşlarında bile cüzdan araklayabiliyordu, en iyilerden biriydi. Ama Leydi Gossett onu sevmişti, ailesinden biri gibi sevmişti.

Aile...

Başka ne demişti? İki çocuğum da örgü örmeyi öğrendiğinde...

Bakışları kadına doğru kaydı. Onun çocukları vardı. İki tane. Ama elbette olacaktı. Gossett'le evlenmiş ve sahip olmayı planladıkları çocukları ona vermişti.

Onları gözünün önüne getirmemeye çalıştı, ama kendine engel olamadı. Muhtemelen tıpkı annesi gibi sağlıklı, güzel ve bir adamın ruhunun içini görebilecek keskin gözlerle sahip genç bir kadın.

Ve bir oğul? Orada durdu. Gossett'in enişninin, o adamın varisinin nasıl biri olduğunu hayal etmek gibi bir arzusu yoktu. Ayrıca Dash'in kendi oğlu vardı, büyüyüp epey bir gurur kaynağı olan genç bir adam. Pippin olmadan sahip olduğu oğlu. Onun aşkı olmadan.

Ama yine de kendine hâkim olamıyordu. Onlar bizim çocuklarımız olmalıydı, diye bağırmak istiyordu. Bizim.

Ah, evet. Sizin çocuklarınız. Bu iyiydi, diye fısıldadı Hardy cennetten, dalgaların üzerinden. O seni terk etti, delikanlı... Başkasıyla evlendi... Çünkü biliyordu... ne kadar kötü bir pazarlık ettiğini biliyordu.

Dash kulağına vurup başını iki yana salladı. Lanet olası adam. Ona Finn Stafford'un yükünü yüklemekle kalmamış, bir de düşüncelerini ve vicdanını ele geçiriyordu.

Bu arada Finn'den boyun eğerek iç çekmiş, leydi ise şişleri ve yumağı çocuğun kucağına yerleştirip ona birkaç ilmek atarken rehberlik etmiş ve bunu sessiz dakikalar takip etmişti.

Kadının botları güvertenin birkaç santim üstünde sallanıyordu ve elbisesinin ucu yukarı kalkınca, sade botlarının üstünden görünen kırmızı yün çoraplar ortaya çıktı.

Kırmızı yün çoraplar. Onları hâlâ giyyordu. Dash titredi, üşüdüğünden de değil, sanki mezara girmiş de yaşayanlar ona saygısızlık etmişler gibi hissettiği için.

Kırmızı yün çoraplar. Uzun zamandır kayıp olan bir konuşma, adamın düşüncelerinde öne çıktı.

Pek moda sayılmaz, demişti kadın, geceliğinin ucunu kaldırarak. Sadece basit yün ve şey, diğer leydilerin giydiği gibi ipek falan değil.

Sen diğer leydiler gibi değilsin...

Hâlâ değildi. Dash omuzunun üzerinden, aşağı inen aralık geçide baktı, oraya saklamış olduğu şişe onu çağırıyordu.

Onu unut... hepsini unut, diye çağırıyordu.

"Gördün mü, 'o kadar da zor değil," diyordu kadın, Finn başarıyla birkaç sırayı tamamlayınca.

"Yine de bence annem daha iyi bir iş çıkarıyor," dedi çocuk, bir çorabın başlangıcını incelerken, "ve bu kız işi, bir adamın yapacağı şey değil."

Kadın güldü. "Kız işiymiş! Tanrım, ne saçmalık. Bazıları örgü işinin bizim topraklarımıza Arap Denizleri'nden geldiğini söyler," dedi ona. "Ve onlar erkekti. Ve yüzyıllar sonra örgü çoraplar, dikkatle icra edilen bir zanaat haline geldi — erkekler tarafından yapılan."

Finn onun tarih dersinden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Örgü örmeyi ya da onarmayı öğrenmek zorunda olduğumu sanmıyorum. Bahse varım, kaptanın böyle bir zorunluluğu yoktur."

Kadın güldü. "Kesinlikle var, Finn. Ve onun bunu yaptığını görmüştüm."

"Hayır!" Finn'in nefesi kesildi. "Benimle kafa buluyorsunuz! Kaptan örgü mü örüyor?"

“Kesinlikle örüyor,” diyerek onu temin etti kadın.

Dash, çocuğun tartışmalarının nereye gittiğini çok geç fark etti. Doğrudan kendisine.

Delikanlı dönüp onu inceledi. İnanamayan bakışları sorularla doluydu, bu dikkat çekici açıklamanın arkasındaki hikâyeyi arıyordu. Kaptan örgü mü örüyordu? İngilizlerin belası, yaşayan en cesur adam, çorap topuğu örmeyi mi biliyordu?

Dash gemiden yuvarlanıp denizin derinliklerine çekiliyormuş gibi hissetti. En derin anılarının merkezine çekiliyormuş gibi.

Kendini hatırlamaktan alıkoyduğu bir şeydi bu. Ama Finn masum sorgulamasıyla onu tam da o karanlık, buz gibi derinliklere itiyordu.

“Eğer sormamda bir sakınca yoksa Kaptan, bu doğru mu? Örgü örmeyi biliyor musunuz?”

Hollindrake Evi, Kent

Haziran, 1814

Dash uyandığında onu saklamış oldukları odanın, Marshalsea Hapishanesi’ndeki hücrelerinden dağlar kadar farklı olduğunu fark etti. Tavan süslü kornişlerle süslenmişti, pencerelerde hoş çiçekli perdeler asılıydı ve uyuduğu yatak cennet gibiydi.

Ama düşününce, o taş zeminden sonra her yer bu hissi verirdi.

Ama bu? Yumuşak çarşaf, tüy gibi yatak ve onu sıcaklıkla, zarafetle saran güzel yün battaniyeler.

Belki de öldüm, diye düşündü, bu konforun ötesine odaklanmaya çalışırken. Çünkü bu lüksün içine yerleşmiş

olmasına ek olarak, temizdi de — iyice yıkanmış ve tıraşı yapılmıştı.

Çünkü Pippin'in onu kurtarmayı başarmasından sonrasını pek hatırlamıyordu. Dar bir hücrede az bir yiyecekle tıklı kalmaktan zayıf düşmüştü. Ve bir de Setchfield balosunda omzundan vurulduğunda edindiği yarasıyla kendinden geçmişti.

Pippin sanki kilometrelerce bitmek bilmeyen bir yol boyunca onu yönlendirdikten sonra onları bekleyen bir arabaya ulaşmışlardı ve genç adam içeri çuval gibi yığılmıştı. Bit kaynayan kirli kıyafetlerinin vücudundan çıkarılıp pencereden atıldığını ve başka kıyafetlerin giydirildiğini hayal meyal hatırlıyordu.

Sonra yolculuklarının ger kalanında Pippin'in fısıldadığı talimatlar gelmişti.

“Herkes Minty Teyze'nin hastalandığını ve dinlenmesi gerektiğini söyledik, yani kimseyle konuşmamalısın.” Bırakın konuşmayı, genç adam gözlerini açık tutamıyordu. Şansının dönmesine inanmaktan bahsetmiyordu bile. Bunun sadece bir rüya olmadığına hâlâ ikna olmuş sayılmazdı.

Yine de Minty Teyze'nin tüm bunlarla ne alakası vardı? Bu soru, genç adam gözlerini açmayı başarıp da kendini o yaşlı kızın karga kürkünü andıran siyah elbiselerinden biri giydirilmiş, başına da bone ve şal dolanmış olduğunu fark ettiğinde cevaplanmış oldu.

Ah, şimdi anlıyordu. İşe yaraması zordu, ama Kirke'sinin hakkını vermeliydi. Kız becerikliydi.

Yine de bu, planının başarıya ulaşma şansı olduğu anlamına gelmiyordu.

Pippin, bunu yapmamalısın, demek istiyordu ona. Beni kurtarma, buna değmem.

Ama genç kadın onu kurtarmıştı. Londra'dan Hollindrake Dükü'nün taşra evine olan yolculuğu hayal meyal hatırlıyordu. Taşra yolları onu sarsmıştı; genç adam bitkinlikten bitap düşmüştü, omzundan çıkarılan kurşunun yarası hâlâ ıstırap veriyordu. Pippin ve tüm bu delilikte onun komplo tertipçisi olan kuzini Thalia arasında geçen fısıltılı konuşmalar, pusun içinden genç adamın kulaklarına ulaşmıştı.

Pippin, şimdi ne yapacaksın?

Onu seviyorum, Tally. Onunla gideceğim. Nereye olursa. Gerekirse dünyanın sonuna.

Bu delilik, biliyorsun. Düşes öğrenirse, derimizi yüzer...

Delilikti evet, ama bir şekilde hepsi işe yaramıştı. Dük'ün arabalarından birinin derinliklerinde saklanmıştı; yandaki soylu aile arması onları, fayton, yük arabası ve at arabası alayında aranmaktan kurtarmıştı. Sanki her şey yolundaymış gibi Londra'dan çıkmışlardı.

Dük'ün taşra evine akşam çöktükten hemen sonra varmışlardı. Pippin ve Tally onun kollarına girip büyük eve doğru ilerlemişler, evi curcunaya veren hizmetkârlar, sandıklar ve yerleşme telaşesinden oluşan kakofoninin içine bodoslama dalmışlardı.

Düşes'in kız kardeşiyle kuzini, yaşlı ve sevilen şaperonlarını odasına götürürlerken kimse bir sorun olduğunu fark etmemişti.

İşte orada genç adam yatağa devrilip uyumuştı, ama ne kadar uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

O sırada, odanın diğer köşesinden yumuşak bir ses geldi: tık-tık-tık. Sese doğru döndü. Işık, tül perdelerin arasından içeri girerken parlaklık karşısında gözlerini kırptırdı. Güneşi o kadar uzun zamandır görmemişti ki, şimdi gözlerine zor geliyordu.

Ama ruhuna değil. Günişığı. Sanki aniden bahar gelmiş gibi genç adamı ısıttı, ısıttı.

Hayır, neredeyse yaz gelmiş, diye tahmin yürüttü genç adam. Gözlerini açıp gerindi, vücudu dinlenmişti ve şimdi de yerinde duramıyordu.

Klik sesinde bir duraksama oldu, sonra da yumuşak bir iç çekiş. Rahatlama, neşe ve diğer duygulardan oluşan bir demet, tek bir yumuşak nefesteydi.

Genç adam doğrulmak için belendi ve sonra onu görünce durdu.

Kirke'si. Açık yeşil bir elbise giymiş, sarı saçlarını basit bir topuz yapmıştı. Kendine özgü o zarafet dolu tavrıyla odada ilerledi.

"Kırmızı olandan daha çok hoşlanmıştım," dedi genç adam çatlak bir sesle.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu genç kadın, örgüsünü yatağın üzerine koyup komodindeki sürahiye uzandı. Ona bir bardağa soğuk su doldurdu ve genç adam birkaç yudum alırken bardağı tuttu.

"Kırmızı elbiseden," demeyi başardı bu defa. "Kırmızı elbiseden daha çok hoşlanmıştım."

Genç kadın güldü. "Hoşlanırsın tabii." Sonra yatakta onun yanına yerleşti, gözlerinde hayretle ona bakıyordu. "Ah, Dash," diye fısıldadı, "gerçekten bana geri döndün."

Elini adamın alına koydu, parmaklarının sıcaklığı

merhem gibiydi, bunun bir rüya olmadığını gösteren güven verici bir dokunuştı. Rüya olamazdı, çünkü rüyasında hiçbir zaman gül kokusu almamıştı.

“Kirke,” dedi çatlak bir sesle, boğazı hâlâ kuruydu ve konuşmaya alışkın değildi. Onun yerine parmaklarını dudaklarına götürüp öptü, dudakları onun tadına açtı, vücudu sırf onun varlığıyla hayata dönüyordu.

Hayır, bu rüya değildi.

Genç kadını kendine çekti ve bu defa dudakları onunkilerle buluşarak kadını kedisıyla beraber yatağa çekti. Genç kadın onun üzerine devrildi, adamla beraber yuvarlanıp onun altında kaldı, kırmızı yün çevrelerinde kördüğüm olmuştu.

“Dash!” Pippin güldü, yumağa uzanıp onu kurtarmaya çalıştı. “Örgüm!”

“Örgünün cehenneme kadar yolu var,” dedi genç adam onun boynunu öperek, kulağının arkasındaki noktaya burnunu sürttü, elleri göğüslerini avuçladı. Son beş ayda kendini onun anılarıyla hayatta tutmuştu; onun kahkahası, öpücüğü, doruğa ulaşırken yumuşak iç çekişleri ve kedi gibi inlemeleri. “Daha sonra öğrebilirsin.”

Bunu söyledikten sonra dudakları kadınınkileri bulup onu öptü, dili içeri kayarak daha fazla itiraza engel oldu — ortada bir itiraz da yoktu ya— ve genç kadın bir kez daha onundu.

Dash’in onu bu şekilde sevmeye hakkı yoktu, onu yatağına almaya, kalbine almaya hakkı yoktu, ama kendine engel olamıyordu. Onu seviyordu ve bir kez daha keşfetmek için canı yanıyordu. Ona verebileceği tüm zevki vermek için.

Onun altında genç kadın sırtını gerdi, kalçaları onun-
kilere sürtünüyordu. Tanrım, Dash çoktan sertleşmişti ve
bu kahrolası küçük zilli bunu biliyordu. Dili adaminkine
sataşarak üzerinden kaydı, genç kadın da onun olduğu ka-
dar açtı.

Ah Kirke, biz ne yapacağız? diye geçirdi içinden Dash,
kollarında o varken bulduğu bu tutku dolu coşkuya ken-
dini bırakmadan önce. Kalbini özgür bıraktı, onu bir kez
daha sevmek için kendine izin verdi.

Pippin buna inanamıyordu. Dash. Tekrar ona sahipti.
Onu görmeden, onun kaderiyle ilgili yeni bir haber ala-
madan, bekleyerek geçen onca aydan sonra.

Ta ki, şimdilerde Leydi John olarak tanınan, Deli Jack
Tremont'un karısı olan eski öğretmeni Bayan Porter, on
dört gün önce gelip ona Dash'in gizlice asılacağı haberini
getirene dek. Genç adamın Marshalsea Hapishanesi'nde
tutulduğunu ve pek umut olmadığını söylemişti.

O yürek burkan dakikalarda, genç kadının içindeki bir
şey özgür kalmıştı. Sanki özlem duyduğu hayat, Tally'y-
le ikisinin sürekli yazıp durdukları vahşi maceralar, cesur
kurtuluş hikâyeleri gerçekleşiyor gibiydi. Kurgusal kadın
kahramanlarla dolu çılgınca masalları hayal ederek geçen
tüm o yıllar onu tam da bu âna hazırlamıştı.

Ve ıstırabının içinde ne yapması gerektiğini biliyordu.

Dash'i kurtaracaktı. Başka sebepler de vardı, kalbinin ve
tam da genç kadının ruhunun içinde yaşamaya başlayan bu
korsana duyduğu aşkın da ötesine geçen nedenler. Ama
bu nedenlerin şu anda açığa çıkması gerekmiyordu.

Dash'i geri almışken değil. Üstünde, ona yaslanmış

bir halde sallanır ve diziyle onun bacaklarını ayırırken. Ve nasıl da sıradan bir haspaya dönüşüyordu böyle, çünkü bacaklarını fazlasıyla istekle kendi aralamıştı. Ama ah, bu adam onu nasıl da hayata döndürüyordu. Onu nasıl da istiyordu. İçinde...

Genç kadın yukarı uzanıp Hollindrake Evi'ne geldiklerinde onun üzerine geçirmiş olduğu gecelik entariyi çekiştirdi. Tek hareketle genç adam tüm görkemiyle çıplak kaldı.

"Pippin," dedi genç adam aç bir inlemeyle. "Tanrım, seni özledim, aşkım."

Genç adam geçen aylarda zayıflamıştı ve omzundaki kırmızı yara, kaçmaya çalışırken ölüme ne kadar yaklaştığını gösteriyordu. Genç kadın ona önce kararsızca dokundu, ama adam onun içinde yanan aynı hevesle onu tekrar öperken, elleri elbiselerini çekerken, uyluklarını okşarken, aşağı kayıp cinsel organına kayarken böyle şeyler hakkında endişelenmek zordu.

Genç adam ona rahatlamayı verecek olan ritimle dokunmaya başladığında, Pippin tekrar yukarı doğru gerildi, adamın ona verebileceği her tutku parçasına karşı doyum-suzdu.

Onun erkekliğini tutup uzunluğu boyunca parmaklarını yukarı aşağı dolaştırdı.

Genç adam inleyerek ona baktı, yeşil gözleri arzuyla dolmuştu.

Tek kelime etmediler, ikisi de ne istediklerini biliyorlardı. Elbisesinin hâlâ üzerinde olmasının —kısmen de olsa— bir önemi yoktu; uzuvlar, kırmızı yün ve çarşaflardan oluşan bir yığın şekлиндelerdi. Hızla birleştiler, tüm

umutlar tükenmişken birbirlerini tekrar buldukları için umutsuz bir rahatlama ve açlıkla coşmuşlardı.

Genç adam onun içine girerken, Pippin başka herhangi bir şeyin bu kadar kusursuz bir his verip veremeyeceğini merak etti. Adamın kalın erkekliği onu doldurdu ve genç kadın ona tutundu, kalçaları adamın ateşli ve istekli ritmine uyum sağlamıştı. Topuklarını yatağa bastırdı, kolları adamın etrafına dolanmıştı, genç adam onun içine girerken, o tatlı tutkuyu ondan alırken ve onu rahatlamak için nefes nefese bırakırken kadının tüm yapabildiği, ona daha da yaklaşmak ve onun her bir zerresini hissetmekti.

Ve sonra rahatlama geldi, ilk sevişmelerinde olduğu gibi ani ve şaşırtıcıydı.

Genç kadının vücudu sarsıldı, titreten rahatlama çözümünü kesmişti. Onu cennetteki bu yere genç adam taşımıştı ve şimdi Pippin yeryüzüne, onun kollarının ve aşkının sıcaklığıyla iniyordu.

“Dash,” diye iç çekti, kollarını onun boynuna dolayıp daha da sokularak. “Sana tekrar sahibim.”

“Bana daima sahipsin,” dedi genç adam, onun alnını, burnunu, dudaklarını öperek.

Genç kadın onun dokunuşunun sıcaklığıyla titredi, vücudu yeniden uyanıyordu. “Sandım ki bir daha—”

“Şşş,” diye yatıştırdı onu genç adam. “Asla geçmişte takılı kalma, Kirke. Bu konuda bir şey yapamayız.”

Pippin çarşaf, uzuv ve yün karmaşası arasında doğruldu. “Ama seni kaybedecektim.”

Hâlâ kaybedebilirsin...

Genç kadın bu fikir karşısında başını iki yana salladı. Hayır. Şimdi olmaz. Bir daha asla, diye yemin etti.

“Numaralarınla arı kovanını dürtmüş olmalısın,” dedi genç adam, sözleri yarı yarıya kendineydi.

Pippin başıyla onayladı. “Tally, seni bulması için buraya, ev partisine, bir ajan yollamış olmalarından korkuyor.”

“Ev partisi mi?”

“Evet, sosyetenin yıllardır şahit olduğu en çok arzulanan ev partisindesin — en azından kuzinime inanırsan, öyle.”

“Ve sen de beni buraya mı getirdin?”

“Evet, biz —Tally ve ben— düşündük ki, listeye yeni bir konuk eklemiş olduğumuzu Felicity bu hengâmede fark etmez.” Sırıttı, ama sonra iç çekti. “Buraya gelene dek durum buydu. Tally sonra fazlasıyla gerildi. Sandığını kaybetti, şimdi de sanırım aklını yitiriyor. Yabancılar Dairesi’nin buraya birini göndereceğinden fazlasıyla şüpheliyim.”

Bu sözleri söylerken bile, genç kadının özgüveninin üzerine bir gölge düştü. Hayır, buraya kadar gelmişlerdi, sadece birkaç gün vardı ve sonra... Başını kaldırıp Dash’e baktı ve gülümsedi. “Felicity fazlasıyla meşgul, bize şey bulmayı deneyemez—”

...şey bulmayı...

“Koca mı?” diyerek onun yerine tamamladı genç adam.

Pippin bir iç çekti. “Evet. Ah, onun o Bekâr Erkek Günlükleri’ni nasıl da hor görüyorum. Sanki bir koca, onun kendi yaptığı bir ansiklopediden bulunabilirmiş gibi.”

“Münasip olanlar bulunabilir, sanıyorum.”

Genç kadın başıyla onayladı. “İşte bu yüzden buradayız.”

Dash etrafına bakındı. “Burası tam olarak neresi?”

“Hollindrake Evi,” diye açıkladı genç kadın. Adam omuz silkince devam etti. “Tunbridge Wells’in güneyinde.” Ama onun aslında ne sorduğunu biliyordu. “At üstünde sahile bir günlük mesafede. Hastings’e aslında.”

Genç adamın bakışları onunkileri buldu. “Hastings mi?”

Pippin başıyla onayladı. “Evet, Leydi John, biz oraya varır varmaz bizi koydan alması için Kirke’ye haber yolladı.”

“Biz mi?” diye sordu genç adam sırtarak.

“Evet biz,” diye karşılık verdi genç kadın. “Artık aranan bir kadını.”

“Benim tarafımdan,” dedi Dash, onu yeniden öperek. Ama bu defa yuvarlandığında acıyla doğrulup uludu. “Bu lanet şey de ne!”

Arkasına uzanıp bir örgü yığını çıkardı. “Görüyorum ki yeni bir silah bulmuşsun.”

“Minty Teyze öğretti,” dedi genç kadın, örgüsünü alıp kenara kaldırarak.

“Kırmızı yün çoraplar.” Genç adam gülerek onun örgüsüne baktı.

“Senin için.” Pippin onları kenara kaldırdı. “Bu çift neredeyse bitti. Diğer iki çifti de geçen aylarda yaptım.”

“Benimle kafa buluyorsun,” dedi genç adam. “Leydi Philippa Knolles benim gibi biri için yün çorap örüyor. Dünya nereye gidiyor?” Elleri kadının vücudunda gezindi. “Tutuklanmamdan beri fazlasıyla dolgunlaşmış olmana bakarak, örgü örmekten çok Türk lokumu yemiş olduğunu söyleyebilirim. Güzel olmuş,” diye fısıldadı. “Kuzininin bir dükle evlenmiş olması, kileri epey geliştirmiş belli.” Gülerek onun kollarını, göğüslerini, yuvarlaklaşmış karnını okşamaya devam etti.

Pippin'in içi titredi, çünkü o tutuklandığından beri olan her şeyi ona söylemeye hazır değildi. "Ah sen korkunç bir şakacısın, Thomas Dashwell," dedi onun yerine. "Senin için aşırı endişelendim ve bunları ördüm, böylece özgür kaldığına sana bir hediyem olacaktı. Çünkü ben asla sana bir şey vermedim."

İçimdeki ocuk hariç...

"Onlardan hoşlanacağını düşünmüştüm," dedi bunun yerine. Bu işveli bir sözdü, ama ona gereğı söylemeye hiç hazır değildi.

Dash, hamileyim. Seni hapisten kurtardım, çünkü be-beğimin babaya ihtiyacı var. Benim bir kocaya ihtiyacım var.

"Hoşlanmak mı?" diyordu genç adam, ona sırtarak. "Onlara bayıldım. Onları yanımdan ayırmayacağım, çünkü daha iyi bir çift örebileceğimi sanmıyorum."

"Sen? orap örmek?" Şimdi kakhaha atma sırası Pippin'deydi. "Seni örgü örerken düşünemiyorum."

Genç adamın kaşları çatıldı. "Kesinlikle örebilirim. Delikanlıyken, denize açıldığıım ilk senemde öğrendim. Öğrenmek zorundaydım. Annem okyanusun diğeri ucundaydı ve ayaklarım büyüyordu. Babam nasıl yapılacağını gösterdi, Bay Hardy de yardım etti. Çoğu denizci örmeyi bilir. Onlara kumardan ya da kavgadan başka bir uğraş verir. Hem bunu yapacak başkası da yoktur. Gayet düzgün bir çift örebilirim. Bunlar kadar güzel olmaz, ama örgü örebilirim." Sırtını yastıklara yasladı ve sanki yapamadığı hiçbir şey yokmuş gibi bir edayla ellerini başının arkasına koydu.

Yine de Pippin onun kendisiyle dalga geçtiğinden şüp-

heleniyordu, bu yüzden neredeyse bitmiş olan çorabı alıp ona uzattı. “Göster bana.”

Genç adam başını eğip şimdi çıplak göğsünde durmakta olan karmakarışık yüne ve şişlere baktı. “Göstereyim mi?”

Pippin onun koluna yaslanıp kendi kollarını da onun göğsüne doladı. “Evet. Göster bana. İnanmıyorum çünkü.”

Genç adam onu da kendisiyle beraber kaldırarak doğruldu. “Benden şüphe ediyorsun, öyle mi?”

Genç kadın omuz silkti.

Sonra onu şaşırtarak adam karmakarışık şeyi alıp düzelttikten sonra ilk ilmeği ördü, sonra ikinciyi, sonra tam tur atana kadar hepsini.

Tamamlanmış sırayı görünce Pippin nefesini tuttu, çünkü az önce gerçekten de palavra attığını sanmıştı. “Senin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Yüzünden komik bir bakış geçen genç adam, onu hemen yok etti. “Önemli bir şey yok,” dedi yumuşak bir sesle, çorabı bir kenara koydu. Onu elbisesinin içinden çıkarmak için ara vermeksizin, hevesle hareket etti. “Üstelik şu an elimde tutsak ve yağmalanacak bir leydi var.”

“Yağmala gitsin,” dedi genç kadın, adamın onu öperek o çok sevdiği tehlikeli kayıtsızlık haline çekmesine izin verdi.

“Bakalım aşağılarda ne bulacağım,” diye ona sataştı genç adam, onun boynunu, göğüslerini öpmeye başlayarak. Oradan aşağıya, karnına doğru sıcak bir hat çizdi.

Pippin güldü.

Söylenmesi gereken şeylerin ortaya çıkması için zamanları vardı.

“Sanırım bir hazine buldum,” diye mırıldandı genç adam, çarşafın altından.

Ah evet, çok daha sonra...

Ellis Anne gemisinde, 1837

O günün anıları onu farklı bir açıdan yakalamışken Dash hareketsiz kaldı. Finn ile Leydi Gossett’in masum sohbetiyse devam ediyordu. “Gayet iyi bir iş çıkarıyorsun, Finn. Benim oğlumdan daha hızlı kapıyorsun, hem o da senin yaşlarındayken öğrenmişti.”

“Neden öğrenmek istedi ki?”

“İstemedi, ama denize açılmak istiyordu ve ben de onun ayaklarının her zaman sıcak kalmasını istedim...”

Finn güldü. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, hanımefendi.”

“Artık bunu bildiğimi söyleyebilirim,” dedi kadın, eteğinin ucunu kaldırarak. “Kimseye söyleme, ama çift kat çorap giydim.”

Çocuk tekrar güldü ve kıpırdanarak yaptığı hareketler, yumağın bir kez daha kucağından düşmesine neden oldu. Yumağı kovalarken sordu, “Şimdi kaç yaşında?”

Kadın cevap vermeden önce bir duraksama oldu ve cevap verdiğinde yanıtı temkinli gibiydi. “Bay Dashwell’in yaşlarında.”

Nate’in yaşında mı? Dash yutkundü. Daha doğrusu, yutkunmaya çalıştı. Nate’in yaşında. Başını iki yana salladı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi...

Hollindrake Evi’ndeki günlerine ait anılar bir kez daha zihnine doluştu.

Tutuklanmamdan beri fazlasıyla dolgunlaşmış olmana

bakarak, örgü örmekten çok Türk lokumu yemiş olduğu-
nu söyleyebilirim...

Onun yuvarlaklaşmış karnını hatırlarken eli havada bir
hat çizdi.

Hayır. Olamazdı bu. Dash, onun iki çocuğunun da
Gossett'ten olduğuna inanmıştı.

Ama Finn'in sorusuna cevap verirken sesinde ihtiyatlı
bir ton vardı kadının. Bay Dashwell'in yaşlarında.

Dash ayaklarının üzerinde sallandı. Hayır, bu doğru
olamazdı. Öyle olsa Pippin söylerdi. Onun çocuğunu ta-
şıyor olsa asla onun gitmesine izin vermez, asla başkasıyla
evlenmezdi. O yapmazdı. Onun Pippin'i yapmazdı. Onun
Kirke'si.

Derin bir nefes alıp brendinin puslandırđıđı düşünce-
lerini netleştirmeye çalıştı, parçaları birleştirmeye uğraşı-
yordu. Ama duyabildiği tek şey, onun ihtiyatlı açıklama-
sıydı.

Bay Dashwell'in yaşlarında.

O kadını ne kadar iyi tanıyorsun? diye sormuştu Hardy
bir keresinde.

Belli ki düşündüğu kadar iyi değildi.

Paldır küldür ilerleyip Finn'e sert bir bakış attı. "Senin
yapman gereken işin yok mu?"

"Ama Bay Dashwell dedi ki, ben—" Çocuğun iri gözle-
ri dehşetle ona bakıyordu, öfkesini biraz saklamalıydı, ama
tek görebildiği hiç tanımadığı bir çocuktu.

Kendi çocuğu.

Dash'in öfkesi kaynamaya başladı, cevap bekleyecek
ruh halinde değildi. "İşe koyul. Benim gemimde kimse
yan gelip yatamaz," diye bağırdı, sesi güvertenin karşısın-
dan duyuluyordu.

Tüm eller işi bırakıp ona baktı. Dash onu kimin duyduğunu umursamıyordu, çünkü artık çocuk onun görüş alanından çıkmışken, aklında tek bir düşünce vardı.

Önündeki kadından doğruyu öğrenmek. “Bir oğlun mu var?”

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet. Ve çocuğa zorbalık etmen gerekmiyor, gelip bana—”

Dash hızlı adımlarla ona doğru yürüyüp önünde dağ gibi yükseldi. “Kimin oğlu? Kimin oğlunu doğurdun? Benim mi?”

Kadın içine derin bir nefes çekti, onun türündeki bir leydiden bekleyeceğiniz türden bir içerleme hareketiydi. Ama Dash gerçeği biliyordu. Leydi Gossett, o kaliteli ipeklerin altında düzgün bir hanım değildi. Hiç olmamıştı.

Kadını kollarından yakalayıp sarstı, onu kurtarmaya gelen Nate’in çizmelerinin güvertedeki sert takırtılarını yok sayıyordu.

Ama artık onun kurtuluşu yoktu. Söz konusu Dash’ken olmazdı. “Benim çocuğumu mu doğurdun?”

Kadın bembeyaz kesildi, bunun nedeni ya onun bren-di kokulu nefesi ya da sorunun uygunsuzluğu, Dash emin değildi. Umursamıyordu da.

“Bırak beni,” dedi kadın, ondan kurtulmaya çalışarak. “Sarhoşsun ve hiçbir şart altında—”

“Leydi Gossett,” dedi adam dudak bükerek, “sarhoş olabilirim ama hâlâ matematiksel hesaplama yapabiliyorum.”

Nate hızla ileri atıldı. “Baba, bırak onu! Aklını mı kaçırdın? Bir yolcuyu taciz ediyorsun, zavallı çocuğa da bağırıyorsun! Senin derdin ne?”

“Defol git,” dedi Dash ona. “Bu seni alakadar etmez.”

“Sen çocuklara zorbalık etmeye başlayınca eder. O çocuk benim sorumluluğumda—”

Dash onun lafını kesti. “O zaman onun işlerini yaptığından emin ol.”

Nate, babasının korkunç bir kavrayışla tuttuğu kadına baktı, kadın da ona bakarak başını iki yana salladı. Ama bu genç adamın müdahale etmemesi için yeterli bir güvence değildi. “Leydi Gossett’i bırak. O senin tayfalarından biri değil. Bırak onu, baba.”

“Hayır. Ben ondan bazı cevaplar alana dek olmaz.” Dash kadına baktı. “Bu senin de ilgini çekebilir, Nate. Leydi Gossett’in bir oğlu olduğunu biliyor muydun?”

“Elbette. O bir kaptan—”

Dash onun sözünü tamamlamasına izin vermedi. “Onun senin kardeşin olduğunu biliyor muydun?”

Nate’in başından aşağı bir kova deniz suyu boşaltsa daha iyi olabilirdi. Nate bir adım geri çekilip ikisine baktı. “Benim n-ne-neyim?”

Güzel. Nate şimdi o pek kıymetli yolcusunun aslında ne olduğunu görebilirdi.

Onun kavrayışının altında Leydi Gossett kurtulmaya çalışarak kıvrandı, ama adam onu tuttu. “Haklıyım, değil mi? Benim oğlumu doğurdun? Karnında benim çocuğum varken bir başkasıyla evlendin.”

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı, inatla cevap vermeyi reddediyordu.

Böylece Dash devam etti. “Nate’le aynı yaşta bir oğlunun olabilmesinin sadece iki yolu var — ya çocuk benim, ya da benim için Marshalsea’ye gelmeden önce Gossett’le yatıyordun.”

Sözleri tam da beklediği tepkiye neden oldu.

Kadın çileden çıktı.

Ama Dash'in düşündüğü sebeplerden değil. Dahası, eğer oğlunun da arkasında duracağını sanıyorsa, iki kez yanılmış demekti.

Genç kadın şiddetle ondan kurtuldu. “Ben asla—”

“Ha! Yani çocuk benim,” diye böbürlendi Dash zaferle.

Ama cevapları alan kişi Nate’ti. “Oğlunuz ne zaman doğdu, madam?”

“Ekim ayında. 1814’ün Ekim ayında.”

Nate gözlerini kapattı. Dash onun hesaplama yaptığını ve kadının ne yapmış olduğunu fark ettiğini biliyordu. Dash’e nasıl ihanet etmiş olduğunu, ikisine de nasıl ihanet etmiş olduğunu.

Ah, ama fena halde yanılıyordu.

Nate alçak ve tehlikeli bir sesle, “Seni piç kurusu. Seni sefil, sarhoş piç kurusu,” dedikten sonra irkilmiş olan babasını yakası ve boğazından tutup sırtı küpeştenin üzerinden eğilene dek onu itti. “Seni zampara şeytan. Annem daha yeni ölmüşken, daha cesedi soğumadan sen başka birini becermişsin bile. Başka bir kadını hamile bırakmışsın. Şehvetin ve soğuk kalbinle bir kadını lanetlemek yetmedi mi sana?” Nate dönüp parmağıyla Pippin’i işaret etti. “O biliyor muydu? Senin annemi öldürdüğünü biliyor muydu?”

Kadın nefesini tuttu, elleri kendi boğazına yükseldi.

“Nate, öyle bir şey değildi—” Bakışlarını oğlunun etrafından Pippin’e çevirdi ve onun benzinin nasıl da solduğunu, gözlerinin şokla kocaman açıldığını gördü.

“Anneniz ne zaman öldü, Bay Dashwell?” diye sordu

kadın titrek bir sesle. Genç adam ona hemen cevap ver-meyince, hızla onun yanına gelip kolunu tuttu. “Lütfen! Ne zaman öldü?”

“1813. Kasım ayında. Ben doğduktan birkaç gün son-ra.”

Kadının elleri onun kolundan düştü, omuzları çöktü. “Ama bu sadece...” Bakışları yükselip hâlâ Nate’in öfke-li kavrayışının altındaki Dash’i buldu, adam onun kıvrak zekâsının hesaplama yaparak daha önce hiç bilmediği bağ-lantıları kurduğunu görebiliyordu.

Karısı, o Londra’da kapana kısılmış halde kalmadan iki ay önce ölmüştü.

Ama kadının gözleri daha fazlasını söylüyor, ihaneti anlatıyordu. İnanamazlığı. Evliydin. Bir çocuğun vardı. Bunların hiçbirinden asla bahsetmedin.

Dash ürpererek kendini Nate’ten kurtarmaya çalıştı. Ah lanet olsun Tanrım, bu iş aniden fena halde yanlış git-meye başlamıştı.

Yirmi küsur yıldır kaçınmış olduğu bir hesaplaşmaya doğru.

“Peki nasıldı?” diyordu Nate, onu bir bez bebek gibi sallayarak. Yuvarlanan büyük dalgalar Dash’in başının te-pesini yalıyor, adamın ayakları sallanıyordu.

Küpeşteye yapışarak oraya tutundu, onu tepetaklak ol-maktan kurtaracak her şey iş görürdü.

“Nasıldı peki?” diye bastırdı Nate. “Karını Baltimo-re’da daha yeni gömmüş olduğunu unutmuş muydun? Senin çocuğunu taşıyan, senden bir haber beklerken ölen kadını?”

“Anlamıyorsun, öyle bir şey değildi,” diye tartışmaya

çalıştı Dash. Uzun ve öfke dolu bir an için, Dash oğlunun kendisini suyun derinliklerine atacağını düşündü ve güvertede onu kurtarmak için kılını kıpırdatacak bir adam olduğundan şüpheliydi.

Nate ona baktı; gözlerindeki nefret ona değil, Abigail'e aitti. Abigail'in gözlerindeki çok benzeyen bir ışık. Sanki kadın intikamını almak için cennetten inmişti.

O sırada Nate onu yukarı çekip güvertenin üzerine attı. Leydi Gossett'e baktı. "Bilmiyordunuz, değil mi?"

Kelimeleri yitiren kadın başını iki yana salladı.

Nate, babasının etrafında dolaştı, çizmeleri tehlikeli bir şekilde Dash'in kafasına yaklaşıyordu. "Seni sarhoş serseri. Seninle nasıl gurur duydum ben? Seni kurtarmayı nasıl düşünebildim? Annemi, gemini elde etmek için kullandın ve bu leydiyi de... o... o... o değersiz kurtuluşunu kazanmak için. İki kez. Daha kaç kişiyi böyle pervasızca kullandın?"

Kadın başını iki yana sallayarak geri geri ikisinden de uzaklaşıyordu. Yüzündeki şok ve gözlerindeki keder, çatlak bir güverteye dolan sudan daha hızlı yükseliyor ve Dash'i bıçak gibi kesiyordu.

Dash ürperdi, korku dalgaları üzerine vuruyordu. Abigail'in ölümü onun hatası değildi; o, doğumda yükselen ateşten ölmüştü, ama ebe bunu söylemiş olsa da Abigail'in babası onu suçlamaktan vazgeçmemişti. Onu mümkün olan her suçla itham etmişti, ama sadece bir tanesi doğruydı; kadın mezara kırık bir kalple gitmişti.

Öyle bir şey değildi... Londra'ya geldiğinde böyle bir niyeti yoktu... istihbarat toplamaktan başka. Onu aramaya gelmemişti... öyle yapmamıştı.

Ama bu tam olarak doğru değildi işte. Londra'ya ufak da olsa Pippin'i bulma, harap hayatına avuntu sunabilmesi muhtemel tek kadına kavuşma umuduyla gelmişti.

Onu çağdırmaktan asla vazgeçmeyen Kirke'ye...

"O zaman başka biriyle evlenerek akıllıca bir seçim yapmışsınız," diyordu Nate, kadını dirseğinden tutup ileri doğru çekerek.

Dash bakışlarını Pippin'den ayıramıyor, kapkara ruhunun her bir zerresiyle, onun arkasına dönüp onu affetmesini diliyordu.

Sonra kadın bunu yaptı. Dönüp omzunun üzerinden ona baktı.

Ama hiç bağışlama işareti yoktu. En ufak bir af kırıntısı yoktu. Hikâyenin onun tarafından olan kısmını dinlemek, onun ne yaptığını ve neden yaptığını anlamak istediğine dair en ufak bir işaret de.

Kadının ona bakmış olduğu tüm şekiller içinde, hiçbiri kalbini, onun şu anda bakmış olduğu kadar yakmamıştı.

Bir yanı muzaffer hissetmek istiyordu — şimdi bu kadının da gerçek zehri, o iç kemiren ihaneti biliyordu. Ama Dash'in içinde kutlamaya dair bir şey yoktu. Sadece artık onun gerçeği bildiğine dair iç burkan bir farkındalık vardı. O aslında hiç var olmayan bir adamı sevmişti.

On İkinci Bölüm

Pippin kamarasının ortasında durdu, baştan ayağa titriyordu.

Ağlasın mı yoksa çığlık mı atsın, bilemiyordu.

Dash evliydi. Onu sevmişti, mahvetmişti. Onu hamile bırakmıştı.

Onu sevdiğini söylediği her seferinde, yalan söylemişti. Yalan söylemiş olmalıydı.

Annemi, gemini elde etmek için kullandın ve bu leydiyi de... o... o... o değersiz kurtuluşunu kazanmak için. İki kez. Daha kaç kişiyi böyle pervasızca kullandın?

Nate'in çirkin sözleri kulaklarında çınlıyordu, çünkü o sözlerde başka bir gerçek daha vardı: Dash'i o zamanlar ne kadar az tanıdığı.

Tüm o süre boyunca, adam başkasıyla evliydi. Bir çocuğu vardı.

Elini ağzına bastırıp gözlerini kapattı. Çünkü ne ağlamak ne de acıyla çığlık atmak istiyordu. Dizlerinin üstüne çöküp ileri geri sallanmaya başladı.

Adam onu hiç sevmiş miydi? Pippin onu terk edecek, ıssız bir limanda bırakıp yelken açacak bir adam için mi o kadar şeyi tehlikeye atmıştı?

Dash daha önce ne demişti?

Seni hiç sevmedim. Sen soğuk bir kış gecesinde yumuşak ve istekli bir sığınaktın, daha fazlası değil.

Hayır, bu doğru olamazdı. Çünkü eğer doğruysa, tüm hayatını bir yalan üstüne kurulu olarak yaşamış demekti.

Hollindrake Evi, 1814

Sussex, İngiltere

Dash içinde saklandığı lüks odada volta atıyordu. “Minty Teyze”nin odasının yegâne sakini olarak yapması gereken tek şey, hizmetçiler temizliğe geldiğinde örtülerini üzerine çekip inlemek ve homurdanmaktır, böylece Dük’ün genelde titizlenen çalışanları acele ediyordu.

Ama bu gece görevi farklıydı. Dash ne yapması gerektiğini biliyordu.

Pippin’e gerçeği söylemek. Ona Abigail’den bahsetmek. Bebekten de. Hoşlanmadığı şey, Abigail’le nasıl da yanlış sebeplerden evlenmiş olduğunu ona anlatmak olacaktı —açgözlülüğü ve hırsının, kalbiyle vermesi gereken bir kararı gölgelemesine nasıl izin verdiğini. Pippin onun hakkında ne düşünecekti?

Elini saçlarının arasından geçirerek inledi. Tanrı aşkına, hayatı buraya nasıl gelmişti?

Cüretkârsın, oğlum, fazla cüretkârsın, derdi Bay Hardy olsa. Yelkenleri açarak cehennem olup gitmen gereken yerde sıkışıp kaldın.

Bu doğru değil de neydi... İki yıl önce kendini tam ola-

rak bu şekilde Abigail'le evlenmiş olarak bulmuştu. İngilizlerden kurtulduktan hemen sonra eve dönmüş, Kirke'yi fena halde tamire muhtaç bulmuştu. Mücadeleye geri dönme hevesiyle, hem Abigail'in babası hem de Baltimore'daki en iyi tersanenin sahibi Nathaniel Jamieson'u görmeye gitmişti. Ah evet, Bay Jamieson Kirke'yi tamir edebilirdi, ama tersanesi fazlasıyla meşguldü, savaş ve diğer her şeyle tamir üç ay bulurdu.

"Üç ay!" diye haykırmıştı Dash, bu aceleci püskürtme ve dilinin ucundaki küfür anında iki adam birbirini ölçüp tartmıştı — Dash kurnaz ama yetenekli gemi yapımcısını ve Bay Jamieson da karşısında duran meşhur kaptanı.

Kurnazlığı malum olan Jamieson, Dashwell'in savaşta ya servet sahibi olacağını ya da kendini denizin dibinde bulup her şeyi ziyan edeceğini biliyordu. Ve savaştan sonra —eğer bu becerikli kaptan yaşarsa— nereye yelken açarsa açsın adı duyulacaktı, tabii gemileri de öyle.

"Belki sizin işi biraz öne çekebilirim, Kaptan Dashwell," demişti Jamieson, Kirke'yi iki haftada tamir etmeyi önererek. "Ve bu arada," diye eklemişti pazarlıkta el sıkışmalarının ardından, "eğer sizi bu akşam yemeğe davet etmezsem, epey ihmalkâr davranmış olurum, bayım. Kızım sizinle tanışmaya can atıyordu."

Dash bu davetin iç yüzünü açıkça görebiliyordu, ama aptal da değildi.

Rüyalarını ele geçiren küçükhanım Atlantik'in öte yanında muhtemelen bir kont, bir baron ya da münasip başka biriyle evlenmişti. Onu asla uygun biri olarak düşünmüş olamazdı. Leydi Philippa Knolles ile ilgili saçma hayallerini bir kenara bırakma vakti gelmişti.

O yemeğe Jamesonlara gitmişti. İki hafta sonra da teçhizatı yenilenen, su geçirmez gövdesiyle parlayan, tam donanımlı Kirke'yle açılmıştı.

Ve yelken açarken güverteden ona el sallayan bir karısı vardı. Ne bir nikâh ilanı, ne bir yaygara. Sadece aceleci bir flört, gözleri parlayan bir gelin ve gözü kendi geleceğinde bir damat.

Ama Dash'in itibarı yükselirken bile, Abigail'in gözle-
rindeki ışık sönüyordu. Çünkü Kirke, limana her zaman çok darbe almış halde ama zaferle dönüyor, genç kadın da limanda kalması için Dash'e yalvarıyordu. Yeterince altınları vardı. Böyle riskler almasına gerek yoktu.

Ama deniz ve İngilizlerden intikam almak için duyduğu yakıcı arzuyla, genç adam onun ricalarına ve yalvarmalarına kulaklarını tıkamıştı. Abigail'i son görüşünde, genç kadın onun Fransızlarla da anlaştığını kazara öğrenmişti, en iyi ihtimalle gözükara sayılacak türden bir anlaşmaydı bu. Genç kadın ona kızmış, bir daha böyle riskler alamasın diye onun tüm anlaşmalarını bir bir açıklamakla tehdit etmişti; böylece karnında taşıdığı bebek, babasını tanımadan büyümezdi.

Peki Dash ne yapmıştı? Ona gemisinden inmesini emredip hızla Baltimore'dan derhal uzaklaşmıştı. İki hafta sonra bir armağanla eve gelmiş, ama sadece onun öldüğünü öğrenmişti. Kâhyanın kollarında bir bebek vardı. Onun oğlu.

Tek çocuğunu kaybetmiş olmanın kederinde boğulmuş olan kayınpederi onu suçlamış ve cenazede arbede çıkarmış, olay Baltimore skandalı haline gelmişti. Ve Dash ne yapmıştı? Demir alıp kaçmıştı.

Sonra da en çılgınca şeyi yapmıştı — Londra'ya girmeye karar vermişti. Şehre sızıp bilginin altın madenini bulacaktı, ki bu da rıhtım civarındaki kahve evleri olmalıydı. Sonra aceleyle Manş Denizi'nden geri dönüp dolgun ödülünü alacaktı.

Hardy onu ölüme susamakla suçlamıştı ve bu, gerçekten çok da uzak sayılmazdı. En azından daha önce kendini burada, İngiltere'de kapana kısılmış bulduğu zamanki gibi değildi. Pippin'le yollarının kesiştiği. Onun masum öpücüğü ve tutkulu kucaklayışında aşkı keşfettiği.

Ah, neden o zaman dönüp Thames'teki standına kaçmamış ve bu meseleyi orada bırakmamıştı?

Çünkü daha önce hiç âşık olmamıştı ve şimdi bu ona ıstırap veriyordu.

Aşağıda piyano çalan her kimse, durmuştu. Bunun anlamı, gecenin umut verici bir şekilde sona yaklaştığıydı. Bu kadar uzun süren neydi? Pippin yemeğin hemen ardından bir bahane bulup müsaade isteyeceğine —migren olabilirdi— ve doğrudan yukarı geleceğine söz vermişti. Ama bu saatler önceydi ve genç adamın tek duyabildiği kahkahalarla müzikti — bir ev partisinin amacı da bu değil miydi? Flörtler ve birliktelikler kök salsın diye misafirlerin kaynaşması.

Pekâlâ, umarım kimse benim Kirke'me kök salmıyor, diye düşündü odada hızlı adımlarla yürüyerek. Şömine rafının üzerindeki köşeli saate bakıp iç çekti. Bu kadın hangi cehennemdeydi?

Ama tekrar düşününce, kendi neden acele ediyordu ki?

Keşke o İngiliz arkadaşlarının çekiciliğine sahip olsaydı. Örneğin Templeton, bir gülümseme ve neşe dolu nükteli bir sözle haberi patlatırdı.

Kirke, aşkım, sana söylemem gereken bir şey var. Şu evlilik meselesi —asla korkma— çünkü ben o konuda epey bir uzmanım. İlk denememde biraz ortalığı dağıttım, ama seninle...

Dash homurdandı. Nükte mevzusu ona göre değildi. O daha çok, tabancasını nişanlayıp, “Hazır olduğunuzda ateş edin, çocuklar,” tarzı bir adamdı.

“Ona söylemelisin, Dash. Bunu yapmalısın,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Ne yapmalısın, Dash?” dedi yumuşak bir ses.

Genç adam dönünce onu kapı eşiğinde buldu. Ondaki her şey kalbinin sıkışmasına neden oluyordu, ama onun yorgun bakışlarını daha yakından inceleyince, şu son birkaç saatte her nasılsa bir şeylerin bir şekilde değişmiş olduğunu fark etti.

Aşağıda hangi lanet şey olmuştu?

“Seni özledim, Kirke,” dedi, onu kollarına almak için odada ilerleyerek. Ama genç kadın yana kayarak ondan sıyrıldı ve Dash daha konuşurken bile onun irkilmiş olduğunu düşündü. Odanın karşısında kadının kaçmış olduğu yere dönüp ona baktı. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey,” dedi, genç kadın kısa ve kesin bir sesle, eldivenlerini çıkarırken.

Hiçbir şey. Ah, bir kadının kullanabileceği en güçlü cümle. Çünkü tam tersini ifade ederdi. Hiçbir şey anlamına pek gelmezdi. Daha çok, her şey demekti. Bu kadarını Abigail’den öğrenmişti.

“Bu gece ne oldu?”

Genç kadın omuz silkti. “Yemeğe gittim. Sonra Bayan Elsford piyano çaldı. Bazılarımız dans etti. Sonra ben müsaade isteyip yukarı geldim. Gerçekten hiçbir şey yok.”

Ve konuşurken bir kez bile adamın yüzüne bakmamıştı.

Dash başını yana eğip ona baktı. “Hepsinin bu kadar olduğundan emin misin, Pippin? Bir şeyler yanlış. Yemekte kim vardı?”

“Tüm misafirler. Elsford’lar, Lord Cranwich, Sör Robert Foxley, Lord Grimston, Lord Boxley—” Parmaklarıyla dudaklarına vurdu. “Ah, evet, Lord Gossett. Çok nazikti. O bir vikont ve Lord John’unünün hemen batısında yer alan hoş bir mülkü var. Denizde, sanırım.”

Genç adam onu dinlerken sıcak bir öfke dalgası onu ele geçirdi. Lord Gossett. “Tam da kuzininin seninle eşleşmesini dilediği türden bir adam, sanırım,” diye sordu, onun etrafında dolaşarak.

“Evet, fazlasıyla,” dedi genç kadın, başını kaldırıp gözlerinde bir meydan okuma ışıltısıyla ona baktı.

Dash o an oracıkta bırakması gerektiğini biliyordu. Onu Vikont’una bırakıp gitmeliydi. O gece. Ama kadının gözlerindeki ateş dolu ışıktaki bir şeyler, içindeki şüphe ateşini tutuşturdu.

“Yani onunla evlenecek misin?” dedi pat diye, odada ilerleyip onun tam karşısında durdu.

Ve onun Kirke’si, onun güzel Kirke’si sağlam durdu. “Evlenmeliyim,” diye karşılık verdi, onun gemi güvertesini kül etmek için bir saldırı ateşi göndererek. “Çünkü günlerimi onun daha başka kaç kadınla oynadığını düşünerek geçirmek durumunda kalacağımdan şüpheliyim. Atlantik civarında daha başka kaç ‘Kirke’ sakladığından.”

Dash donakaldı. Onun sessizce dile gelen saldırı ateşi yelkenlerini yok edip ana direğini ikiye bölmüştü. “N-ne?”

Genç kadın parmak uçlarında yükseldi. “Görüyorsun ya, misafirlerden birinden bahsetmedim. Belki onu hatırlarsın — görünüşe göre seni epey iyi tanıyor bu—”

Dash’ın kalbi durdu.

“Bayan Sarah Browne?” diyerek cümlesini nihayet bitirdi genç kadın. “Son fethin?” Dash hâlâ konuşmayı başaramamışken Pippin devam etti. “Geçen Aralık ayında onu denizde gemine nasıl aldığın ve yaşayan en cesur adam olduğuna dair o büyüleyici masalı tüm gruba anlattı. Orada durup senin ona karşı olan tüm o ‘kibarlığını’ dinlemek zorunda kaldım.”

“Kim?” diye sordu genç adam, neler olduğuna dair bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

“Bayan. Sarah. Browne,” dedi genç kadın güçlkle, sanki her kelime testere talaşı doluymuş gibi.

“Tanrım. O acımasız kadın olmasın,” dedi genç adam hızla. “Burada mı? Annesi de mi?”

Pippin ellerini havaya kaldırıp ona doğru yürüdü. “Evet, o burada. Annesi de. Beni dinlemiyor musun? Bayan Sarah Browne burada.”

Dash boğulur gibi bir ses çıkardı, nefes almaya çalışıyordu. Acınası şanssızlığı yüzünden. Onlar yüzünden değil. “Gitmemiz gerekiyor,” diye bildirdi. “Hemen.”

“Ben seninle hiçbir yere gitmiyorum,” diye karşılık verdi genç kadın, sesi dikkatleri üstlerine çekecek kadar yükseliyordu. “Seni yalancı, sefil—”

Dash onu kollarına çekip onu susturmak için bildiği tek şeyi yaptı. Onu öptü. Genç kadın önce mücadele ederek yumruklarını adamın göğsüne koydu, ama genç adam onu bırakmayı reddetti, durmayı reddetti. Dudaklarının onun-

kileri okşamasına izin verdi, kelimelerin onu yüz üstü bırakacağı yerde, dilinin kadını yatıştırmasına izin verdi. Kadın yumuşak bir şekilde ihtiyaçla inleyene ve vücudu onunkiyile beraber sallanana dek onu öptü.

“Şimdi bak, beni dinle,” diye fısıldadı. “O hatun tehlikeli bir haspa. Eteklerinde bela dolanır onun ve bela henüz gelmediyse bile gelecektir. Hiç bulaşmak istemeyeceğimiz türden bir bela.” Geriye çekilip Pippin’in muhteşem mavi gözlerine baktı. Şüpheyile ama bir miktar da umutla dolu olan gözlerine. “Onun benim için hiçbir anlamı yok. Hiç olmadı. Gemisini ele geçirdim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde onu kıyıya bıraktım—”

Yapmam için para aldığım şekilde, diye eklemeliydi, ama Pippin’i içine çekmek istemediği, tamamen başka bir karmaşaydı bu.

Yalanlar ve sırlar genç adamın etrafında birikiyor ve onun özel tuttuğu, bir erkekle bir kadın arasında mümkün olabileceğini keşfetmiş olduğu şeyleri dibe yollamakla tehdit ediyordu.

“Onun aşağıda nasıl bir hikâye anlattığını bilmiyorum,” diye devam etti genç adam, “ama yalan, Pippin. O kız, bir adamın yolunun kesişebileceği en kötü türden bir hatun. Sonunda onunla olacak o şeytana acırım. Ve seni temin ederim, o asla ben olmadım.”

Tanrım, hayır, hele ki o kızın sahip olduğu akrabalarla. Genç adam o akrabalarla iş yaparak daha çok sıkıntıya girmişti, çünkü hâlâ onun peşindelerdi ve Bayan Browne’un burada olması, Pippin’in Yabancılar Dairesi’ne olan korkularından daha ölümcül bir şeyin habercisiydi.

Bu arada Pippin gözlerinde temkinli bir ışıkla onu inceledi. “Gerçekten mi?”

Genç adam başıyla onayladı ve başka bir öpücükle ödüllendirildi, bu seferki tutku dolu vaatlerle doluydu.

Ama Pippin'in meleklerle özgül vücudunun baş döndürücü ödülleri kendine kaybedeceğine, Dash kulaklarında Hardy'nin sesinin vızıldadığını duydu. Gördün mü, gerçek, geçirilmesi çok da zor olan bir şey değil, delikanlı. Hadi devam et, ona geri kalanını da anlat. Ona Abigail'i anlat. Ona ufak oğlanı anlat. Senin oğlunu.

Genç adam onun yerine konuyu tekrar değiştirdi. "Şimdi şu Vikont'a gelecek olursak," diye dalga geçti. "Yakışıklı mı?"

"Evet, oldukça," diye mırıldandı Pippin, onun gömleğini çekiştirirken. Parmakları göğsünde gezinmeye başladı ama dokunuşu sözlerini asla daha makul göstermiyordu.

"Zengin mi?"

"Fazlasıyla."

Dash duraksayıp ona baktı. "Onunla evlenecek misin?"

Pippin işini kesip başını kaldırdı, ona sıırttı. "Sana sahipken bunu neden yapayım ki?"

Ellis Anne gemisinde, 1837

Ama Vikont'la evlenmişti.

Yanlış adamla evlenmişti. Kamarasına girip kapıyı arkasından çarparken kelimeler Dash'in kafasının içinde yankılanıyordu. En azından Dash'in yıllardır kendi kendine söylediği buydu. Soğuk kalbindeki tatminin bu olmasına izin veriyordu.

O yanlış adamla evlenmiş ve bunun sonuçlarıyla yaşamıştı. Dash durup tek bir şey arayarak etrafına bakındı: bir şişe. Ama bakışları brendinin o tanıdık yassı şişesine değil de duvardaki aynaya takıldı.

Ona bakan yabancı, hükümleriyle alay ediyor gibiydi. Gemindeki kadın, kararlarından dolayı büyük bir pişmanlık ya da ıstırap içinde gibi görünmüyor pek.

Çünkü ikisi de biliyordu: Kadın doğru seçimi yapmıştı.

Pippin yıllar önce verdiği o pervasız ve aceleci kararlar Dash'in hayatını kurtarmıştı. Kendini de kurtarmıştı, ama o zamanlar bunu bilmiyordu.

Ama Dash o zaman da biliyordu.

Tıpkı Nate'in dediği gibi, sevdiği herkese ve ona kalbini vermiş olan her kadının laneti gibiydi Dash. Onun korkularına olan ilgisizliğiyle Abigail'i öldürmüştü ve eğer Pippin, Gossett'le evlenmemiş olsaydı bile eninde sonunda onunla da ayrı düşerdi.

Bu yüzden kadının şimdi ona gelme nedeninin, onu hâlâ seviyor, hâlâ o adam olduğuna inandığını düşünmek daha da tatsızdı. Herkesin her zaman beklediği o adam olduğuna.

Kaptan Thomas Dashwell. Hükümet korsanı. Kabadayı. Centilmen korsan.

Ve lanet bir kahraman olmadığını insanlara anlatmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, bir etkisi yoktu. O sadece bir insandı. Ve pek de iyi olanlarından değil. Kimse kulak asmamıştı. Bugüne dek.

Yani Pippin artık biliyordu. Ve bu yüzden Dash'ten nefret ediyordu. Etmesi gerektiği gibi.

Gözünün ucuyla şişeyi süzdü. Tökezleyerek ona doğru gitti, dişiyle tıpasını açtı ve içti. Boğazından aşağı inen ve onu kendisiyle beraber cehennemin derinlerine taşıyan yakıcı içkiye bir an daha katlanamayacak hale gelene dek derin yudumlarla içti.

Onu hiç hak etmedin, delikanlı. Onun aşkını hiç kazanmadın. Hardy'nin sesi duvarlardan geliyor gibiydi.

“Lanet olsun sana, Hardy,” diye bağırdı, elinde hâlâ şişle odada tökezliyordu. “Ben onu sevdim.”

İstediğin her şeyi aldın. Hayatın boyunca dürüst bir iş yapmadın. Kendi kurallarınla yaşadın, onunkilerle değil. Abigail'inkilerle de değil. İkisine de yanlış yaptın.

Dash bu lanet sözleri zihninden çıkarabilmek için başını bir köpek gibi iki yana salladı.

“Ben Kaptan Thomas Dashwell'im,” dedi, dişlerini sıkarak. Ayakta durmaya çalışsa da, bacakları isyankâr bir şekilde titriyordu. “Ve o kadın benim. Hep öyleydi, hep de öyle olacak.”

Ama değildi ve asla olmayacaktı. Bunu biliyordu, tıpkı sadık ikinci kaptanın ruhunun bildiği gibi.

Çünkü Hardy ona musallat olmayı bırakmamıştı. Henüz değil. Sen zavallı, yalnız bir ayyaşsın, üstüne üstlük bir korkaksın. Seninle denize açılmış olmam üzücü. Daha kendi rotanı bile belirleyemiyorsun. Her şeyi Nate'in üstüne yıktın. Çocuğun hayatının amacı, senin itibarını parlatmak değil. Yeterince kısa süre içinde o da bunu fark edecek ve seni hak ettiğin şekilde ıssız bir yere bırakacak. Çünkü her zaman bir ayyaş olacaksın.

Dash bu noktaya karşı çıkmak için ağzını açtı, ama Hardy sözünü henüz bitirmemişti. Yaşlı huysuz denizcinin onun üzerine yapacağı bir atışı daha vardı. Ve hayatını bir brendi fıçısının dibinde yaşamaya devam ettiği sürece kadın seni istemeyecek... Asla.

“Bunun icabına bakmak isterim,” dedi, her zamanki gibi küstahça. Hemen kadının odasına gidebilirdi, kapıyı

alar ve zaman kaybetmeden aklını alıp onu kollarına çekebilirdi... bir öpücük, tek bir öpücük ve sonrasında kadın bir kez daha onun olurdu.

Kapıya doğru sendelerken buna neredeyse inanmıştı, ta ki aynadaki görüntüsü tekrar gözüne ilişinceye kadar.

İşte, yansıma gereğı anlatıyordu.

Pippin onun değildi. Artık değildi. Eğer bunu denemeye kalkarsa, kadın muhtelemen onu denize postalayacaktı.

Aynadaki adama bakakaldı, onun kendisi olduğunu inkâr etmeye çalışıyordu. Kendi kendine o olmadığını anlatmak için her yolu denedi, ama Hardy'nin de dediğı gibi, o zavallı ve yalnız bir ayyaştı.

İşte orada, hayatının gereğı ona bakıyordu. Ve iki seçeneğı vardı.

Ya olduğu gibi yaşamaya devam edecek ve onsuz yaşayacaktı. Ya da içinde olduğu bu lanet karmaşa konusunda bir şeyler yapacaktı.

Kapı sertçe alınınca Pippin başını kaldırıp baktı. Ne kadar zamandır yerde oturmuş ağılıyordu, hiçbir fikri yoktu. Ama kapısının art arda almıştı onu içinde bulunduğu ama hiç de uğraşmak istemediğı zamana çekti.

“Leydi Gossett?” Nate'in sesi onu uyandıran bir ısrar taşıyordu.

“Evet?” diye karşılık verdi, bitkince ayağı kalkarak. Kıymetli Tanrım, dizleri onu öldürüyordu. Artık yaşlanıyordu.

“Yukarı gelmeniz gerek. Güverteye. Şimdi.”

Kamarasının dar penceresine bir bakış attı ve çoktan gece olduğunu fark etti.

Dizlerinin sızlamasına şaşmamalıydı. Hiç olmayan bir aşk için yas tutarak bu kadar zaman geçirdiği için ne kadar da aptaldı.

Thomas Dashwell. Hıh. Yıllar önce onun asılmasına izin vermeliydi.

“Lütfen, Leydi Gossett, acele etmelisiniz,” dedi Nate, kapıya öyle bir vuruyordu ki, sanki her an içeri dalıp onu zorla güverteye taşıyacakmış gibiydi.

“Evet, evet, geliyorum, Bay Dashwell. Geliyorum,” dedi, kapıyı açıp babasına çok benzeyen adamla yüz yüze geldi. Kalbinin tekleme şeklini yok saydı, çünkü bu Dash’i her görüşünde verdiği bu tepkiye karşı yapılacak tek şeydi.

Kadının kolunu tutup onu yanında çekiştirmeden önce tek söylediği, “Bunu görmelisiniz,” oldu.

Pippin çok seçeneği olmadığı için onu takip etti, ama kısa süre sonra kendini geminin kışına doğru yönlendirilirken buldu. Orada, küpeştenin kenarında Dash duruyordu.

Son dönemlerdeki Dash değildi bu, kaçakçı olduğu ve Hastings’te ondan bir öpücük çalmış olduğu günlerde etkisi altında olduğu korsan tarzındaki eski kıyafetlerini giymiş Dash’ti.

Başının tepesine kırmızı bir bandana ve onun üzerine de eski üç köşeli şapkasını takmıştı. Siyah pantolon, beyaz gömlek ve siyah deri yelek vardı üzerinde. Göğsünden çaprazlama geçen silah kayışlarını takmış, dizlerinin üzerine geçen ve karanlıkta bile cılayla parlayan çizmelerini giymişti.

Ama Pippin’i afallatan şey onun görüntüsü değildi. Bütün tayfalar ona bakakalmışlardı, sanki kendilerini pat

diye Covent Garden'daki Kraliyet Tiyatrosu'nda saçma bir komedinin ikinci perdesinde bulmuşlar gibi. Ama adamın yaptığı şey, Ellis Anne'in güvertesindeki herkesi Thomas Dashwell'in nihayet, kibarca ifade etmek gerekirse, keçile-ri kaçırdığına ikna ediyordu.

Çünkü adam, yanında bir kasa dolusu şişe ve büyük bir fiçıyla durmuş, şişeleri bir bir denize atıyordu. Fırlatıp atmadan önce birkaçını öptü, ama çoğunu atmadan önce alaycı bir şekilde kadeh kaldırdı.

Nihayet ortada fiçidan başka bir şey kalmadı ve Dash onu da kaldırdığında, Nate'in solundaki Bay Clemens itiraz etmeye başladı. "Ah, Kaptan, hayır! O iyi bir mahsul ve değeri—"

Ama Nate sert bir baş sallayışıyla onu durdurdu ve herhangi biri aklını başına toplayıp Dash'e engel olamadan, o fiçı da gitti. Dalgalara çarptığında çıkan sesi, pahalı içkinin istenmeyen bir yetim gibi dalgaların köpüklenerek dalgalara karıştığı o görüntü karşısında tayfalardan gelen eş zamanlı inleme takip etti.

Dash onlara sırtı dönük duruyordu, sanki dünyada yapayalnızmış gibi.

Eh, pek çok açıdan da öyleydi aslında.

"Bu onun payının sonuncusuydu," diye mırıldandı bir tayfa. "Şimdi belayı bulduk."

"Bay Dashwell, ne yapıyor o?" diye sordu Pippin. "Bunun anlamı ne?"

"Sanırım şişelerden vazgeçtiğini gösteriyor. İçkiyi bıraktığını," dedi Nate, sesinde tuhaf bir iz vardı. Afallamakla bu kadar iç içe olmasaydı Pippin bu şeyi umut olarak nitelendirebilirdi.

“Yani öylece mi?” Kadın başını iki yana salladı. “Bilmiyor mu—”

“Şüpheliyim,” dedi Nate. “Babam hiçbir zaman sonuçları düşünen biri olmamıştır, ama kendi tedarikinin hepsini attı ve tayfalar da ona kendi paylarından vermeme emri aldılar.”

“Sizin emriniz mi?”

“Hayır. Onun,” dedi genç adam, başıyla babasını işaret ederek. “Herkesin burada, yukarıda olmasının sebebi bu. Onlara paylarını kilitli ve onun ulaşamayacağı bir yerde saklamaları emrini verdikten sonra stokunun tümünü gemiden atmaya başladı.

Küpeştede ayık bir şekilde tek başına duran bu yalnız adama ağzı açık halde bakakalma sırası Pippin’deydi. “Keçileri kaçırmış.”

“Evet, fazlasıyla.”

“O zaman, Bay Dashwell, acaba neden sırtıyorsunuz?”

“Çünkü yaptıklarının sonuçlarına katlanmak üzere, Leydi Gossett.”

Kadın, Dash’e bir bakış daha attı. “Bu o kadar kötü mü olacak?”

“Daha da kötü.”

Kadının sırtından aşağı soğuk bir ürperti indi. Yaşanacaklara dair bir önseziydi bu. Dash için. Kendisi için. Başını iki yana sallayıp bunu yok saymak için elinden geleni yaptı. “Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Açık değil mi?” Nate iç çekti ve etrafta aylak aylak dolaşan adamlara döndü. “İşinizin başına dönün.”

Pippin başını iki yana salladı. Bu adamı böyle bir şey yapmaya zorlayan şey ne olabilirdi? Kendisi mi? Yüce Tan-

rım, öyle olmadığını umuyordu. Yani o gerçekten de şişelerini denize atmanın her şeyi geri alacağını ciddi ciddi düşünmüş müydü?

Titremeye başladı. Acımayla değil, öfkeyle.

Ve adam tırazbandan döndüğünde, yüzü başarısından, cesur açıklamasından duyduğu zaferle doluydu, sanki her şey yolunda gidecekmiş gibi kadına sırtıyordu.

Ama o kadar kolay değildi. Tek bir şık jestle geçmiş si-
lemezsin, demek istiyordu ona Pippin. Sorunlarını gemi-
den atarak tüm o acıları ve yalanları geri alamazsın.

Bu adam bunu göremiyor muydu?

Belli ki hayır.

Bu yüzden Pippin yıllar önce onu Thames'te yarı don-
muş halde bulduğunda yapmış olması gereken şeyi yaptı.
Sağduyusunun kendine söylediği şeyi.

Leydi Gossett burnunu havaya dikti, tek topuğunun
üzerinde dönüp bir düşesin tüm mağrurluğuyla hızlı
adımlar atarak güvertede ilerledi.

Ve haklıydı. Dash bu büyük jestin arkasında herhangi
bir anlam olmadığını düşünemiyordu. Ama öğrenmek
üzereydi. Ya da en azından, sonuç olarak iyi bir ders ala-
caktı.

Çünkü Pippin'in tebrik etmek için tek bir söz söyle-
meden ya da bir "aferin" bile demeden, güverteden fırtına
gibi ayrılışını izlerken afallamış halde kalakaldı.

Peki ya şimdi ne halt edecekti?

Tek bir şey kesindi. İçki içemezdi. Tüm içkisi bir anda
özgür kalmayı umursamıyormuş gibi denizde kayıtsızca
yükselip alçalarak uzaklaşıyordu.

Ama Dash umursuyordu. Küpeşteyi tutup kaybolan zulasının ardından dehşetle baktı.

Ah, Yüce Tanrım. Ben ne yaptım, diye düşündü, bir panik dalgası sırtından aşağı inerken.

Ve hayatında ilk defa Dash bunu öğrenmek üzereydi.
Zor yoldan.

-

On Üçüncü Bölüm

Kapısı çalınınca Pippin yataktan fırladı. Bu keskin ve sert ses, aciliyet gösteriyordu.

“Leydi Gossett?” diye Nate’in sesi geldi diğer taraftan.

Genç adamın öğüdüyle kapısını önceden kilitlemişti ve çarşafların üzerinde bir o yana bir bu yana dönerek geçen saatlerden sonra nihayet bitkin bir uykuya dalmıştı.

Yine de kapısı bir kez daha çalınırken yorgunlukla kapıya bakıyordu.

“Leydi Gossett, uyanmalısınız. Hemen.”

Nate’ti bu. Babası değil. Bunu bilmek biraz rahatlatıcıydı, ama onun sesi de kesinlikle babasınıninki kadar buyurgan ve hükmediciydi. ‘Rahatsız ettiğim için üzgünüm, leydim,’ ya da ‘Bu kaba giriş için üzgünüm, leydim’ falan yoktu.

Sadece kısa bir uyandırma ziyareti.

Pippin isyankâr bir şekilde yatak örtüsüne sarıldı. “Neden?” Aslında sormasına gerek yoktu, çünkü cevabı biliyordu.

“Adam zıvanadan çıktı. Kendisine zarar vermesinden korkuyorum, ya da daha kötüsü, tayfalardan birine.”

Pippin’in zarif kaşlarından biri kalktı. Ve Nate de onun kavgaya dalmasını mı istiyordu? Ne kadar da cömertti.

İnatla yatakta kaldı. Daha bir iki gün önce öğrenmiş olduğu gerçekler yüzünden, öfkesi merhamet besleyemeyeceği kadar tazeydi.

Kapının diğer tarafından derin bir iç çekiş geldi. “Leydim, lütfen,” dedi Nate. Kapıdaki yumuşak küt sesi, genç adamın gergin kapı çalışından daha çok dikkatini çekti. Kapıya çarpanın yumruğu değil de kafası olduğunu hayal edebiliyordu. Ve sonra bir küt daha geldi. “Size ihtiyacı var. Başka kimse ona yardım edemez.”

Kadın bunun üzerine öksürdü. Dash’e yardım etmek mi? Çiçek hastası olmayı tercih ederdi.

Diğer taraftan gönülsüz bir iç çekiş daha geldi. “Daha önce söylediğiniz şey doğru mu — onun çocuğunu doğurduğunuz?”

Pippin gözlerini kapattı. Nate’in sesindeki hüznü ton, asla dolmamış bir boşluğun belirtisiydi. John’la Ginger’ı düşündü, beraber büyümüş, didişmiş, tartışmış, her birine karşı birlik olmuşlardı. Her şeyden öte, her zaman birbirlerinin yanındaydılar.

Ve Nate’in hayatında Dash’ten başka kimse yoktu, en azından şimdiye dek.

“Oğlunuz,” diye sordu Nate kararsız bir sesle. “O benim kardeşim mi?”

Pippin dudaklarını birbirine bastırıp inkâr etmeyi denedi, ama yapamadı. “Evet. Üvey kardeşin.”

Sessizlik biraz daha sürdü. “O biliyor mu?”

“Hayır. Kendini Gossett’in oğlu sanıyor. Onunla evlendiğimde bu şekilde karar vermiştik. Vikont’la, yani.”

Daha çok sessizlik oldu. “Onunla babamı kurtarmak için evlendiniz.”

“Evet,” dedi Pippin. Öyle olmuştu. Keder içinde kaybolmuşken Lord Gossett ona imkânsız çözümüyle gelmişti. Onunla evlenirse, adam Dash’i özgür kılacaktı.

Çünkü Gossett bir süredir ona âşıktı ve Pippin de Vikont’un, bir kadının bir kocada isteyebileceği her şey olduğunu inkâr edemezdi.

Ve bir de Dash vardı; Hollindrake Evi’nin ahırlarında hapsedilmiş, Dash’in Fransız “müttefiklerinden” biri kaçışlarına engel olunca kararlı Lord Larken tarafından yakalanmıştı. O zamanlar Pippin bir adamın nasıl bu kadar çok düşmanı olduğunu anlayamamıştı.

Şimdiyse tüm o yıllar boyunca içlerinden birinin nihayetinde Dash’in işini bitirmemesi karşısında küçük dilini yutacak kadar şaşırıyordu.

“Başkasının çocuğunu büyütüp onu varisi yaptığı için iyi bir adammış,” diye ekledi Nate kapının diğer tarafından ve kadının dikkatini oldukları ana çekti.

“En iyilerindendi.”

Ve Dash de öyle, diye fısıldadı kadının kalbi. Tüm hatalarına rağmen, yaşayan daha cesur, daha gözü kara bir adam bulamazsın.

Aptal ve kibirli, diye karşı çıkmak istedi Pippin. Ve üstelik sevdiğim adam, sevdiğimi düşündüğüm adam hiç var olmamış.

Bundan o kadar emin misin? diye kurcaladı o şeytani ses.

“Evet, şey, hâlâ önümüzde duran meselemiz var,” diye mırıldandı Nate. “Onun pek gurur duyulacak biri olmadığını biliyorum, kesinlikle bir aziz de değil... Gemiden atılması muhtemelen onun için alınacak en nazikçe karar olur, ama o benim babam ve yardıma ihtiyacı var.”

Dash yakalandığı zaman Minty Teyze’nin ona Dash’in sana ihtiyacı var, Pippin, kızım, deyişi Pippin’in kulaklarındaydı. O adamın sana bakışı... Onun seni sevdiğinden asla şüphe etme, kızım, her zaman da sevecek.

“Ah, kahretsin,” diye mırıldandı, bildikleri arasında zarif hanımlara en az yakışacak kelimeyi kullandı. Durum buydu. Ve Nate’e yardım etmekten başka çaresi yoktu.

Evet, Nate’e yardım etmek, dedi cennete doğru, çünkü kader ona kumpas kuruyor gibi görünüyordu. Bunu kesinlikle Dash için yapmıyordu. Hem de hiç.

Yanında getirdiği sade elbiseyi üzerine geçirdi, geçen gece fırtına gibi geldiğinde ayakkabılarını nereye fırlatmış olduğuna bakma zahmetine de girmede.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Nate onun fikir değiştirebileceği korkusuyla, hiç beklemeden Pippin’i dirseğinden yakaladı ve karanlık geçitten aşağı ilerletti. Dash’in kamarasına yaklaştıkları sırada kapı savrulurarak açıldı.

“Beni alamayacaksın, seni lanet piç kurusu,” diye bağırdı Dash. “Olacağını sandığın şey buysa, kuzu kuzu gitmeyeceğim.”

Bu, denizcilerden birinin kapıdan dışarı uçmasıyla noktalandı. Adam karşı duvara çarptı ve aşağı kayarak yere yığıldı.

Zavallı adam çenesini ovuşturarak başını kaldırıp Nate’e baktı. “Babanın da eli pek ağır.”

Bir başka adam da kaptandan aynı muameleyi gördü.

“Tam bir gemi dolusu denizci gönderin, siz benim gemime binmeyeceksiniz,” diye köpürdü Dash, ölüm saçı bir sesle.

Kapıyı onların yüzüne kapatmadan hemen önce Pippin onu bir an için gördü. Önünde duran görüntü karşısında ayak parmakları altındaki çıplak güvertenin üzerinde kıvrıldı.

Darmadağınık ve çıldırmış vaziyetteki Dash’in parlak yeşil gözleri vahşi ve tuhaf bir öfkeyle parlıyordu — sanki önündeki sahneyle Dash’in gördüğü tamamen farklıymış gibi.

Düşen denizcilerden biri başını kaldırıp Nate’e baktı. “Tamamen aklını kaçırmış. Onu asmaya geldiğimizi sanıyor. Onu almamıza, Kirke’sini ondan almamıza izin vereceğine kendi işini halledermiş.” Adam ağız dolusu kan tükürdü. “Dişimi döktü.” Çenesini ovuşturdu. “Bu bir mermiden daha iyi ama, sanırım.”

Nate panikle ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Tabancası var, Bay Dashwell. Ve dolu.”

“Dolu mu?” Pippin, Nate’in üzerine atladı. “Kamarasındaki tüm silahları aldığını söylemiştin.”

“Aldığımı sanıyordum,” diye karşılık verdi genç adam, elini saçından geçirerek. “Asla bu noktaya geleceğini—”

Pippin, Minty Teyze’sini gururlandıracak, huysuz bir hıh sesi çıkardı. Karmaşa yaratma işini erkeklere bırak, kızım, demişti yaşlı kadın, hem de bir kereden fazla.

Ve bu defaki dehşet vericiydi. Dash’in akli durumuna bakılırsa, yapılacak tek bir şey olduğunu fark etti, hemen arkasına dönerek kendi kamarasına doğru hızla ilerlemeye başladı.

“Özür dilerim, Leydi Gossett,” diye bağırdı Nate arkasından. “Sizi bunun için uyandırmamalıydım. Kamaranıza gitmek hakkınız.”

Pippin dönüp onun yüzüne baktı, elleri kalçasındaydı. “Gidip kamaramda saklanmak gibi bir niyetim yok. Sadece kıyafetimi değiştirmeliyim.”

“Kıyafetini mi değiştirecekmiş?” diye mırıldandı denizcilerden biri. “Umarım orada bir yerde eski bir zırh vardır. Çünkü bence kaptanı durdurabilecek bir şey yok.”

Ama fazlasıyla yanıliyordu, çünkü Dash’i, dürüst olmak gerekirse onun izindeki her adamı, durdurabilecek tek şey Pippin’deydi.

Skandal yaratan bir kırmızı elbise...

Hollindrake Evi, 1814

Her şey çok basitti. Dash’i misafirlerden birinin uşağıymış gibi giydirerek balonun ortasında dışarı çıkaracaklardı, sonra genç adam kıyıya at sürecekti.

Ama her şey fazlasıyla ters gitti.

Pippin planlarında, Dash’i yakalaması için Kral’ın gönderdiği Lord Larken’in kararlılığını hesaba katmamıştı, tabii Amerikalı korsanın cehennemde kızardığını görmeyi İngilizler kadar isteyen diğer düşmanları da.

Dash yakalanmış ve Dük’ün ahırlarından birine tıkmıştı, Londra’ya yollanana kadar orada kalacaktı.

Orada da asılacaktı.

Ve şimdi, hengâme saatler sonra bitmiş, misafirler uzun zaman önce gitmişken ve ev makul bir uykuya hazırlanırken, Pippin vazgeçmeyi reddetti.

Ortada Lord Larken’i geçmek adına hiçbir lanet umut olmasa da. Tabii eğer...

Önceden çaldığı tabancayı kavradı, delice ve imkânsız bir plan şekilleniyordu aklında.

Delilik, diye düşündü başını eğip tabancasına bakarak. Ne yapacaktı ki? Lord Larken'i mi öldürecekti?

Onu öldürmeliydi. O adam Dash'i yeniden yakalamak için değil, onu öldürmek için aldığı gizli emirle gelmişti.

Ama bir terslik vardı ki, Larken eline fırsat geçtiğinde Dash'i öldürmemiştir. Aslına bakılacak olursa, arkadaşının hayatını daha tehlikeli başka bir düşmanın elinden kurtarmıştı.

Yine de, Larken ile Dash'ten yalnızca biri yaşayacaktı.

Keşke tek sorun bu seçim olsaydı, çünkü meselenin başka bir sürü pürüzü vardı, kuzini Tally'nin şimdilerde Larken'e sıırıslıkam âşık olması gibi. Onu öldürmenin cinayet ve vatan hainliği olacağı da cabasıydı.

Pippin dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini sımsıkı kapadı. Bunu yapabilir miydi? Dash'in darağacının ucunda dans ettiği bir görüntü gözünün önünden geçti. Bir an bocaladıktan sonra sessizce mırıldandı: "Ah, onu öylece asamazlar."

"Asabilirler ve asacaklar," diye karşılık verdi derin bir ses.

Genç kadın arkasına dönüp baktı.

Eski uşakları ve şimdi Hollindrake Dükü olan Thatcher gölgelerin arasından çıktı. Felicity'nin dükü. Kalbindeki kocası.

"Pippin, o lanet şeyi indir," diye emretti. "Fransızlarla onca yıl, işimin evimde bitirilmesi için savaşıp hayatta kalmadım."

Ama genç kadın kararlı durdu. "Beni durduramazsın, Thatcher."

“Maalesef durdurabilirim,” dedi genç adam, odada ilerleyip tek bir parmak ucuyla namluyu iterek duvara çevirdi. “Çünkü beni vurmayacağını biliyorum.” Tabancayı annesinin en sevdiği Ramsay tablosuna çevirmeyi başarmış olduğunu fark edince o şeyi biraz daha sola itti.

Bu arada Pippin derin ve büyük bir iç çekerek gözyaşlarına boğuldu. Thatcher da iç çekti ve onu kollarına çekerek beceriksizce sırtını sıvazladı.

“Yapabilirdim, biliyorsun. Dash’i kurtarabilirdim,” dedi genç kadın hararetle, gözyaşları adamın gömleğini ıslatırken.

Genç adam onu bi kulaç uzakta tutup hafifçe gülümse-di. “Bu sadece kazara olurdu ve bir dünya bedel öderdin. Böyle ağır bir işten sonra Felicity ikimizin de postunu toplardı.”

Ah, kahrolası adam. Fazla nazikti. Birkaç adım geri gitti, bu kadar kolay yakalandığına utandı ve gözyaşlarını sildi. “Bu saatte aşağıda sen ne yapıyorsun?”

“Belli ki seni bekliyordum.”

“Beni mi?” Pippin başını iki yana salladı. “Sen nereden—”

“Ben bilmiyordum. Ama Felicity şüphelendi. Senin başka bir kuş beyinli komployla ortaya çıkıp piç kurusunu kurtarmaya çalışacağını biliyordu. Böylece, işte buradayım.” İç çekip başını iki yana salladı. “Hadi gel. Asıl istediğinin onu görmek olduğunu biliyorum. İyi olduğunu, güvende olduğunu bilmek istiyorsun.” Genç adam onun az önce açmak üzere olduğu bahçe kapısını açmaya girişti.

“Onu görmeme izin verebilir misin?” diye sordu Pippin, dönüp onun peşinden giderek.

“Düküm ben,” diye karşılık verdi genç adam zarif bir sesle.

“Ah, evet. Unutup duruyorum.”

“Ben de.” Genç adam kapıyı onun arkasından kapatırken güldü.

Dışarıda gece havası serindi. Pippin’in üzerinde hâlâ balo elbisesi vardı, Dash’i kurtardığı gece giydiği kırmızı elbise. Çimenlikten geçerek eski ahırlara doğru giderken ipek kumaş hışırdıyordu.

“Seni böyle bir skandala karıştırdığım için üzgünüm, Thatcher.”

Genç adam hafif bir kahkaha attı. “Pippin, kuzininle evlendiğim zaman hayatımın asla sıkıcı olmayacağı gerçeğine fazlasıyla boyun eğmiştim zaten.”

“Yine de çok üzgünüm,” dedi genç kadın ona, çünkü eski uşaklarını fazlasıyla seviyordu. “Muhtemelen beni sürgün etmeye mecbur kalacaksın, çıkacak o dedikodularla—”

Genç adam durup ona döndü. “Seni sürmek mi? Bunu neden yapayım ki? Eğer senin bu gönül ilişkin olmasa, bu ev partisi fazlasıyla sıkıcı olacaktı.”

Pippin kahkaha attı, Thatcher da ona katıldı ama sonra duraksadı. “Ama bu dediğimi sevgili karıma söyleme.”

“Asla,” diye söz verdi genç kadın.

“Ve sürgün edilme saçmalığından daha fazla bahsetmek yok,” dedi Thatcher.

Genç kadın durdu. “Ben sadece senin Geneva Halan’ın şey dediğini duydum—”

Genç adamın kaşları birleşti. “Geneva Halam mı? Ben evimde kimin yaşayacağına karar vermeyi ne zaman ha-

lama bırakmışım?” Sonra gülümseyip yürümeye devam etti. “Üstelik eğer senin evde olman Geneva Hala’yı gücendirecekse, o zaman çıkardığın skandal ne olursa olsun, korkarım burada olman çok iyi olmuş!”

Pippin onun birkaç ay sonra aynı şekilde düşünmeye devam edeceğinden o kadar da emin değildi. Eli elbisesinin altına gitti, içinde filizlenen hayatın kırmıldandığı karnını kapladı. Dash’in çocuğuydu bu.

Eski ahıra geldiklerinde içine titrek bir nefes çekti. Büyük binâ, insanın eski diye isimlendireceği türden yıkık dökük bir yer değildi. Burası Hollindrake Evi’ndeki bir sürü ahırdan biriydi, bir yüzyıl önce geniş ve kocaman bir açıklıkla inşa edilmişti, böylece birisi arabasını içeri sürüp hava şartlarına maruz kalmadan atlarını çözebiliyordu.

Büyük bir metal kancada asılı lambadan gelen ılık, iri yarı bir adamın üzerine vuruyordu; adam büyük ihtimalle oralardan biriydi ve açık kapıların bir tarafında bekçilik yapıyordu. Diğer uçta iki tane daha adam vardı.

“Bu da ne?” diye sordu Larken, onu gözlerden saklayan gölgelerin arasından çıkarak.

“Leydi Philippa, Dashwell’i görmek istiyor,” diye karşılık verdi Hollindrake.

Larken başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. “Ne? Onu tekrar özgür bırakabilirsin diye mi?” Genç kadının kırmızı elbisesini süzdü. “Tıpkı onu beceriyle Marshalsea’den kurtardığınız gibi mi, leydim?”

“Marshalsea mi? Ne demek istiyorsunuz?” diye blöf yaptı genç kadın ve bunda kötüydü. “Orada bulunmadım.”

“Sarı saçlı, güzel mavi gözlü, kırmızı ipek elbiseli, genç ve zarif bir bayanı tarif eden bir görgü tanığından rapor

aldım. Londra'ya gidelim Leydi Philippa," dedi, elini ipek kumaşa doğru sallayarak. "Bakalım Bay Dobbins sizi tanıyacak mı?"

Genç kadın derin sulara dalmış olduğunu fark ederek geri adım attı. Üzerinde hâlâ o kırmızı elbise olduğunu nasıl unutabilmişti? Ah Tanrım, her şeyi nasıl da birbirine katmıştı. Ama bu durum, yere sağlam basmayacağı anlamına gelmezdi, ayaklarının altındaki yer ne kadar sallanırsa sallansın. "Şimdilik Sussex'te kalmayı tercih ederim, lordum," dedi, Bath eğitiminin kendisine kazandırmış olduğu tüm kraliyet zarafetini kullanarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye karşılık verdi Larken. "Ve Bayan Thalia'nın hislerine olan saygımdan ötürü, bu elbisenin sizin olduğunu unutmak zorunda kalacağımı söyleyebilirim." Bir daha düşünüyormuş gibi duraksadı. "Sadece sabaha onu yakacağınıza dair bana söz verin, böylece ben de Kral'a karşı olan görevimi bu gece yapmış olduğumdan daha fazla riske atmak zorunda kalmayayım."

"Yakmak mı?" diye karşılık verdi genç kadın itiraz ederek. Dash'i kurtarıken giydiği elbiseyi yakmak mı? Bu onun uğuruydu... Dash bunu seviyordu.

"Leydim, bu elbise sizi yanıt vermek zorunda kalmayı istemeyeceğiniz bir vatan hainliğine mahkûm ediyor," dedi genç adam. "Ondan kurtulun." Bu bir öneri değildi.

Genç kadının parmakları ipeğin içinde kıvrılarak kumaşa tutundu. "Eğer mecbursam—"

"Evet, fazlasıyla," dedi genç adam, Dük'e bir bakış atarak.

"Onu görmesine izin verecek misin?" diye tekrarladı Hollindrake.

Larken kısa bir baş onayı verdi ve Pippin ahırlara girmek için ilerlemeye başladı.

“Pippin,” diye seslendi Hollindrake, onun arkasından. Genç kadın dönünce onun elini uzatmış olduğunu fark etti.

“Evet, Thatcher?”

“Tabancan?”

“Ah, evet,” dedi genç kadın, tabancayı verirken. “Bende olduğunu unutmuşum.”

Larken homurdanarak başını iki yana salladı ve düke yorgun bir bakış attı, sanki Bu dümenin sorumluluğu senindir anlamında.

Pippin ahıra girip Dash’in tutulduğu bölmeye koştu. Yakın bir taburenin üzerinde başka bir adam oturuyordu ve Larken’in kısa bir baş onayıyla adam uzak bir mesafeye çekildi.

Genç kadın dizlerinin üzerine çöküp parmaklıklara tutundu. Genç adam kıvrılmış bir yığın şeklinde uzak köşede yatıyordu.

“Dash?” diye fısıldadı genç kadın. “Dash, benim. Ben geldim, seni—”

Seni ne? Kurtaracağım mı? Ahıra bir göz attı. Ah kahretsin, şimdi ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

“Senin yanında olmaya geldim, aşkım,” dedi. “Lütfen, bana bak. Yaralanmadığını bilmem gerek.”

Uzun bir süre genç adam kıpırdamadı, kadının sesiyle donakalmıştı. Ama sonra nihayet yavaşça yuvarlandı. Gözlerinden biri şişerek kapanmıştı, doğrulurken yüzünü buruşturarak kaburgasını tuttu. Yakalandığında dayak yemişti ve şimdi de acı çekiyordu.

Pippin de öyle. Onun bu görüntüsü karşısında baştan ayağa canı yandı.

“Gidin buradan, leydim. Gidin,” dedi genç adam, sonra tekrar döndü.

“Dash! Sen neler söylüyorsun? Gel buraya, çok vaktim yok. Hâlâ bir şans var, biz—”

Genç adam yaralarına rağmen silkinip ona döndü. “Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Daha fazla olmaz.”

“Çok üzgünüm,” dedi genç kadın. “Hepsi benim hatam. Bilmem gerekirdi—”

“Yaşayan her adamdan daha fazla düşmanım olduğunu nereden bilebilirdin?” Dash başını iki yana salladı. “Napoleon hariç.”

Pippin onun şakasına gülümsedi. “Dash, lütfen buraya gel, yaklaş. Senden ayrı kalmaya dayanamıyorum.”

“Ah Kirke, bununla yaşamayı öğrenmelisin, çünkü korkarım artık ikimiz için başka bir olasılık yok.”

Onun sesindeki kabulleniş genç kadını şaşırttı. “Dash, sen ne demek istiyorsun? Kesinlikle bundan daha kötü yerlerde bulundun. Bu sadece bir... bir... bir aksama,” dedi, genç adamın Thames’in donuşuyla Londra’da mahsur kaldığında kullandığı tabirle.

Dash başını iki yana salladı. “Korkarım, bu sadece bir rahatsızlık olmaktan çok daha fazlası. Bu benim sonum. Beni kesinlikle asacaklar ve daha fazla şans olmayacak.”

“Ama ben yapabilirim—”

Genç adam zorlanarak da olsa ayağa kalktı ve sendeleyerek dar odada ilerledikten sonra onun karşısında yere çöküp parmaklarını onunkilere doladı. “Hiçbir şey yapmayacaksın.”

“Ama—”

“Yapma,” dedi genç adam hararetle. “Bu defa güvendesin. Larken bana söz verdi. Ama iki kez görmezden gelemez. Gitmeme izin vermek zorundasın.”

Pippin başını iki yana salladı, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Dash, bir yolu olmalı. Ben müsaade edemem, senin öylece... müsaade etmeyeceğim...”

“Sen etmeyeceksin. Bunlar benim suçlarım ve bir adam eninde sonunda bedelini öder. Bu da benim ânım, küçük Kirke.” Bölmeden uzanıp onun çenesini tuttu. “Senin kollarındayken cenneti gördüm, sonumdan korkmuyorum. Sen de korkmamalısın. Hayatına devam edeceğine dair bana söz vermelisin, iyi bir adam bulup—”

“Ama ben buldum—”

Genç adam gülerek başını iki yana salladı. “Hayır, iyi bir adam. Kuzininin onaylayacağı. Seni beladan uzak tutacak türden.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Ama korsan olmayı bana kim öğretecek?”

Dash tekrar güldü. “Ah, küçük Kirke, sende zaten korsan kalbi var. Ben sana daha fazla ne öğretebilirim? Vatana ihanet suçu işledin ve benim için adam öldürmeye gönüllüsün—”

“Yapmayacaktım—”

“Larken’in iki kaşının arasına bir mermi saplamayı düşünmediğini söyleme bana.”

“Eh, adam fazlasıyla nahoş—”

“Sabit fikirlidir ama iyi adamdır ve ona zarar vermeyeceksin.”

“Madem ısrar ediyorsun,” demeyi başardı genç kadın.

“Ediyorum.” Genç adam onun yanağını okşadı, gözyaşlarını sildi. “Sana başka ne öğretebilirim ki?”

“Ama Dash, ben düşünmüştüm ki—” Ah, bu berbattı. O düşünmüştü ki... Genç adamın gözlerine bakıp kendisine müsaade etmesi için sessizce ona yalvardı... bir yol bulmaya çalışmasına müsaade etmesi için.

“Bu defa olmaz, Kirke. Biliyorum, biliyorum. Ben de bu defa başaracağımızı düşünmüştüm. Birkaç saat önce her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm.” Onu kendine çekip bölmenin parmaklıklarının izin verdiğince öptü. “Şimdi git, küçüğüm ve geri dönme. Beni kurtarmaya çalışma, çünkü sana yardım etmeyeceğim. Seni kendi dünyama halihazırda çektiğimden daha fazla çekmeyeceğim. Bunu düşünmenin ne kadar yanlış olduğunu şimdi anlıyorum, bizim, senin...” İnledi, sonra genç kadından uzaklaştı ve sendeleyerek köşesine döndü. Sırtı ona dönük bir halde kıvrılarak top şeklini aldı. “Git!” diye bağırdı.

Pippin titrek bir adım atarak bölmeden uzaklaştı. “Hayır, saçmalama, Dash. Yapma—”

Genç adam acı ve öfke dolu bir yüzle hızla ona döndü. “Lanet olsun, kadın, git buradan. Hayatımı karman çorman ettin — seni sevebileceğimi mi sandın? Asla.”

Kulaklarına inanamayan genç kadın yine de kıpırdamadı. Dash ciddi değildi...

Dash eğilip bir avcuna toprak aldı ve başıboş bir köpeği kovalarmış gibi ona fırlattı. Topak parmaklıklara çarparak toz bulutu halinde dağıldı, ama bu genç kadının şoktan uyanmasına yeterliydi.

“Dash, ben—”

Genç adam kalktı, vücudu titriyordu. “Beni rahat bırak,

kahrolası. Gözümün önünden defol. Bir daha buraya gelme. Asla!”

Pippin, gözleri yaşlarla kör olmuş halde ahırdan sendeleyerek çıktı. Dünyası başına yıkılırken, bir eli şişkin karnının üzerinde titriyordu. Şimdi ne yapacaktı?

Dash bölmenin ortasında durmuş, Pippin’in gidişini izlerken titrediği gibi titriyordu. Bu kadar acımasızca davranmak kalbini parçalamıştı, ama onu kurtarmanın tek yolu buydu.

Onu kendisinden kurtarmanın. Genç adam onu aramamış, öpmemiş, onunla sevişmemiş, onun hayatını mahvetmemiş olmalıydı. Onun kendisini daha fazla takip etmesine izin veremezdi, çünkü hayatının sonuna gelmiş olduğuna ikna olmanın da ötesine geçmişti.

Onsuz nasıl yapabilirdi ki?

Eski arkadaşı Larken ağır adımlarla ahır koridoruna geldi.

Dash bakışlarını kaçırdı. “Beni kurtarmayı düşünüyor.”

“Artık imkânsız,” dedi Larken. “Umarım bunu biliyordur.”

“Evet,” dedi Dash, kalbindeki burkucu acıyı görmezden gelerek. “Biliyor.”

“O zaman tamamdır,” dedi Larken, ama her zamanki akıcı, kibirli sesini kullanmadan.

Dash yine de ona bakamıyordu. “Artık güvende olacak mı?”

“Evet.”

“Raporlarında adı geçmeyecek?”

“Hiç,” diye söz verdi Larken. “Bay Dobbins’in rapo-

rundaki kırmızı elbiseli kadın asla bulunamayacak, korkarım. En azından benim tarafımdan.”

“Teşekkür ederim,” dedi Dash. “Onun benim yüzümden daha fazla zarar görmesine izin veremezdim.”

“O zaman iyi dostum, en başında onunla ne işin vardı?”

Dash başını iki yana sallayarak ahır kapılarına son bir bakış attı, gönülsüzce de olsa onu hâlâ orada görmeyi umuyordu. “Onu seviyorum. Elimde değil, ona âşık oldum.”

Larken başıyla onayladı ve bakışlarını ahır kapılarından dışarıya, gölgelerin ötesinde yükselen büyük eve çevirdi. “Bunu anladığımı söyleyebilirim.”

Ellis Anne gemisinde, 1837

Dash kamarasında ağır adımlarla yürüdü, elinde bir tabanca vardı.

Kirke’yi, gemisini asla ondan alamayacaklardı. Lanet İngilizler’den nasıl nefret ediyordu.

Tüm brendisini çalmışlardı, çünkü kamarasında tek bir şişe dahi yoktu. Bunu onların yaptığını biliyordu ve şimdi de gemisini almak üzere buradaldı.

Tekrar volta atmaya başladı, düşünceleri vahşi ve karmaşık bir hal alınca bir anlam çıkarmaya çalıştı. Kirke’nin etrafı nasıl sarılmıştı? Ve Bay Hardy hangi cehennemdeydi? Neden o piç kurularının gelişine Kirke’nin toplarıyla karşılık vermemişti?

Dash elini saçlarının arasından geçirdi. Keşke bu kadar yorgun olmasaydı. Biraz uykuya ihtiyacı vardı, ama gemisi tehlikedeyken nasıl olur da uyurdu? Keşke dinlenebilse ve tüm bunlara bir anlam kazandıracak bir yol bulabilseydi... çünkü bir şeyler hiç de yolunda değildi.

Hiçbir şey yolunda değildi, hem de hiç. Ama şimdi dinlenemezdi, çünkü başka bir sorun vardı. Kamarasının kapısına bir bakış attı, şimdi sandığıyla o yolu kapatmıştı.

O da gemideydi ve Dash onu korumalıydı. Diğer Kırke'sini korumalıydı.

Gözlerini kapattı, tabancasını sımsıkı tutuyordu. Pippin'in onun gemisine binmiş olmasını nasıl açıklayacaktı? Kocasını terk edip onun peşinden gelmiş olabilir miydi? Yoksa tamamen kilit altına alınması için onu açığa çekmek adına bir yem miydi o?

Oda dönmeye başladı, Dash dengesini korumak için yalpaladı. Anıları zihnine saldırıyordu... Marshalsea Hapishanesi'ndeki soğuk ve karanlık hücre, Hastings'teki sahil, Brook Sokağı'ndaki evin tavan arasında kollarındaki Pippin'in ani sıcaklığı. Döndü, eğildi ve baktığı her yerde geçmiş vardı, ona musallat olmuştu.

Dizlerinin üzerine çöktü, başı ağrıyordu, bunu yatıştırmak için duyduğu brendi ihtiyacıyla midesi bulanıyordu, çünkü delirmekte olduğunu biliyordu. Lazımlığa doğru emekledi ve midesini boşalttı, içinin dışına çıkacağını düşünenecek hale gelene dek kustu.

Oda dönüyordu; yardım çağırırdı ama ağzı kurumuştur, teni yanıyordu. Tükenmiş halde yere yığıldı, tabancayı başına dayadı.

Beni alamayacaklar... tekrar olmaz... bir daha asla.

Koridordaki sesler onun dikkatini çekti. Başparmağı tabancasının horozundayken bir gözünü açıp kapıya baktı..

Ama düşmanları içeri dalacağına, tüm bunları meşe kapıdaki yumuşak bir sürtünme sesi takip etti. Sonra ikinci bir sürtünme. "Dash? Dash, iyi misin?"

Şimdi iki gözü de açılmıştı, dizlerinin üzerine doğrulmaya çalıştı. “Kirke,” dedi çatlak bir sesle, boğazı kuruydu ve dili şişmişti.

“Bırak içeri gireyim, Dash. Lütfen, seni görmem gerek.”

Bu bir tuzaktı. O asla böyle kullanılmamalıydı. Onu dışarı çekmek için yem olmamalıydı. Hayır, Kirke’si onu seviyordu.

Başkasıyla evlenecek kadar.

Tabancasını kafasına dayadı. “Beni asla alamayacaksınız. Tekrar olmaz.”

“Dash beni hemen içeri almalısın. Çok zaman yok. Lütfen Dash, yardım et. Kurtar beni.”

Dash başını iki yana salladı. “Git buradan. Sen sadece bir tuzaksın.” Kendini çekti, sırtını kapıya dayayıp oturdu. “Seni asla kurtaramadım. Seni mahvettim, unuttun mu? Seni lanetledim.”

“Dash, beni içeri almalısın. Ben geldim... Sana geri geldim.”

Kahkaha attı. “Yapamazsın, Kirke. Bu zamana kadar öğrenemedin mi?”

“Yapabilirim, ama sadece sen içeri girmeme izin verirsən.”

Tabancasını kapıya doğru sallayarak öne doğru eğildi. “Defol git! Sen burada değilsin, seni cadaloz, seni orospu. Benim leydim Londra’da. Benim leydim kayıp.” Titledi, teninin altındaki yangının yerini soğuk ürpertiler alıyordu. Öne eğilip tekrar kustu.

Bu gece ölüyordu, bunu biliyordu. Her şekilde, bu gece bu dünyadaki son gecesi idi.

“Hayır, Dash, benim, Pippin. Buradayım. Senin geminde. Ben... Şey için geldim...”

“Ne için?” diye sordu, tabancasına bakarak. Bunların hiçbirinin parçası olmak istemiyordu. Hiçbir şeyin parçası olmak istemiyordu. Gerçekten geldiğine dair onu ikna etmek için kadının yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Anahtar deliğinden fısıldadığı sözler dışında.

“Geri geldim, Dash. Korsanlık dersleri için geri geldim.”

On Dördüncü Bölüm

Dash bir sonraki uyanışında, kendini bir İngiliz hücresinde ya da Yaradanıyla karşı karşıya bulmadı (ya da cehennem ateşleriyle, ki kötü geçirilmiş hayatının daha olası sonucunun bu olduğunu düşünmüştü her zaman). Ama gözlerini açması için onu kışkırtan, daha çok kamarasının geniş penceresinden gelen delici güneş ışığıydı.

Odasına göz gezdirdiğinde her zamanki kirin, dağınıklığın yerinde yeller estiğini gördü. Derli toplu ve düzenli oda hem de limon cilas kokuyordu.

Tanrım, ölüp cennete gitmiş olmalıydı.

“Dash?”

Pippin? Onun nerede olduğunu öğrenmek için doğrulmaya çalıştı, ama kollarıyla bacaklarının bağlanmış olduğunu fark etti. Mücadele etti, ama uzuvları sıkıca bağlanmıştı.

“Ah, canım,” diyordu kadın, aniden onun yatağının kenarında görünürken. “Hareket edemezsin. Korkarım seni yatağına bağlamak zorunda kaldık.”

Onu yatağına... Ve sonra anılar, daha çok bulanık anılar üzerine saldırdı.

Eğer bu yüksek ateş değilse...

Bunu daha önce gördüm.

Ne kadar sürer?

Günlerce olabilir. İçki içmeden bu kadar uzun geçirmeyeli yıllar olmuş.

Sence o...

Hayır, dediğini duymuştu Nate'in. Şeytanın ya da meleklerin-onu alacağından şüpheliyim.

O zaman ona yardımcı olmak bize kalmış gibi görünüyor...

Pippin onun alnını okşadı, gözleri adamınkilere sabitlenmişti.

Dash ona hayretle baktı, ama aynı anda kendine özgü serseri tavrı, onu hâlâ biraz çakırkeyif yapan pusla savaşıyordu.

"Yani bir kadını yirmi küsur yıl Londra Sosyetes'i'ne bırakınca olan bu mu? İlk fırsatta eski âşığını yatağına mı bağlıyor?"

Pippin başını eğip ona baktı, birkaç dakika sonra onun ne demek istediğini fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı, yanakları pembeleşti. "Şey, ateşinin düştüğünü söyleyebilirim, hayata geri döndün, Kaptan Dashwell."

Sonra gülerek bir bıçak aldı ve adamı yatağına bağlayan ipleri kesti.

Dash aşağı uzanarak berelenmiş bileklerini ovaladı. "Bundan dizginlenme işini pek nazikçe karşılamadığımı mı anlamalıyım?"

"Özür dileyecek çok şeyin var. Denizcilerden biri, on-

lar seni tutmaya çalışırken onu tekmeleme şeklinden dolayı bir daha asla bir kadına sahip olamayacağına yemin ediyor.”

“Gibbs mi?”

Kadın başıyla onayladı.

“O zaman bu mevzuda çok endişelenmeme gerek yok. Onun zaten en başında da bir kadına sahip olduğunu sanmıyorum.”

Kadının gözleri tekrar kocaman açıldı ve onun yatağının yanında diz çöktü. “Yüce Tanrım, bu sensin,” dedi, eli adamın çenesini kavrayarak kalın sakalına hafifçe dokundu. “Bana geri döndün.”

“Aynı senin dönüşün gibi.”

Kadın başıyla onayladı.

“Ne oldu?” diye sordu Dash.

“Her zamanki brendi tüketiminden yoksun kalınca korkuttun.”

Dash gözlerini kapadı. Onun ne demek istediğini biliyordu. Her zamanki tüketimi mi? Şafaktan başlayarak kendinden geçene dek içmeye çalışmak. “Kaç gündür bu haldeyim?”

“Üç.”

Adam inleyerek tekrar ona baktı. “Kendimi geminin altından geçirilmiş gibi hissetmeme şaşmamalı. Beni geminin altına birkaç kez sürükleyip işi orada bitirsen, daha nazik olurdun, Kirke.”

Pippin ona gülümsedi, onu hafifçe iteleyerek yatağında yanına oturdu. Pippin sıcaklığıyla onu sardığında, Dash onu kendine çekmemek için zor dayandı.

Sanki bunu anlamış gibi, Pippin onun elini tuttu.

Dash onun parmaklarının sıcaklığına ve kendisinin de bunu hissetme kapasitesine hayret etti.

Uzun bir zamandır hiçbir şey hissetmemişti.

“Yani beni bir kez daha kurtardın, öyle mi?”

Kadın omuz silkti.

“Bu konuda neden ısrarcısın?”

Pippin bu sözlere gülümsedi, gözleri aydınlandı ve yumuşak günışığı altında, tıpkı ilk kez Hastings sahilinde rastladığı o genç kız gibi göründü Dash’in gözüne. “Biri-leri olmalı çünkü.”

“Bazıları benim bu çabaya değmediğimi iddia edebilir.”

“Onların hepsi aptal,” dedi Pippin ciddiyetle.

Dash boştaki eliyle (çünkü Pippin’i asla bırakamazdı) ağrıyan çenesini sıvazladı, uzamış sakalı parmaklarına sür-tünüyordu. “Üç gün mü dedin?”

“Evet.”

“Berbat görünüyor olmalıyım.”

“Evet, oldukça,” diyerek ona katıldı Pippin. “Ama uzun sürmeyecek.” Sonra kalkıp kapıya ilerledi. Fısıltıyla söylenen birkaç sözcüğün ardından, birkaç dakika içinde elinde bir leğen sıcak su, bir havlu, makas ve adamın usturasıyla tekrar belirdi.

Nazikçe onun yüzünü yıkadıktan sonra usturayı eline aldı.

“Boğazımı kesme niyetinde değilsin, değil mi?” diye sordu Dash, onun elinde bıçakla gelişini izlerken.

“Eğer tercihin buysa, gidip Bay Gibbs’i aşağıya yollayabilirim...”

Dash başını iki yana salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Pippin kahkaha attı, son-

ra usturayı onun yüzüne götürdü ama adam onun eline engel oldu.

“Ne yaptığını biliyor musun?”

Kadın muhteşem kaşlarından birini kaldırdı. “Tabii ki.” Sanki çocukmuş gibi onun elini itip işe koyuldu.

Dash tıraş olduktan sonra Pippin onun saçlarını biraz kesti, sonra yüzünü bir kez daha yıkadı. Ve görsün diye ona bir ayna getirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Dash’in tek gördüğü, içkiyle geçen yılların yüzüne yaptıkları, çizgiler ve cildindeki renk yoksunluğuydu. “Gördüğüm şey hoşuma gitmiyor.”

“Benim hoşuma gidiyor,” dedi Pippin, ona doğru eğilip alnına basit bir öpücük kondurduktan sonra leğeni götürmek üzere gitti.

O bakmıyorken parmaklarını alnında kadının onu öptüğü noktaya dokundurdu ve sonra kadın onun gözlerindeki yaşları göremesin diye Dash gözlerini kaçırdı.

Akşam çökmek üzereyken Dash yataktan çıkmaya hazırdı ve yataktan indiğinde bacakları titriyordu, ama aynı zamanda uzuvlarına tuhaf bir güç dolmuştu.

Ve nihayet ayağa kalktığında, tüm heybetiyle doğrulup gerindi.

Yani ayık olmak böyle hissettiriyor, diye düşündü, vücudunun uyanma şekline şaşarken — yemeklerin tadı yeniden güzeldi; geminin gürültüsü kulaklarına doluyor, ona tüm sırlarını fısıldıyordu; sabahı sabırsızlıkla bekliyordu, güneşi görmeye, Pippin’in öpücüğünün getirdiği sıcaklığın ufak bir hatırlatıcısı olarak sıcaklığını alnında hissetmeye hasretti.

Gömleğiyle pantolonunu kaptı, düzgünce yapılmış yamalar karşısında gülümsedi. Dikkatle atılmış dikişler, onarımları sırasındaki hassasiyet ve ilgiyi gösteriyordu.

Giyinip güverteye çıktı, taze gece esintisi ciğerlerini yakıyor, onu iyice uyandırıyor. Başlarının üzerinde rüzgârla dalgalanan yelkenlerin durumlarını kontrol etti.

Tüm dünya, berrak gözlerinin önünde odağa oturuyordu, sanki yıllarca kör bir halde debelendikten sonra görüşünü geri kazanmak gibiydi bu. Tayfalardan biri yürüyerek yanından geçti ve adam neredeyse geçip gitmek üzereyken Dash'i tanıdı.

"Ah, Kaptan, sizi görmedim. İyi geceler, efendim," dedi hemen, saygıyla şapkasını çıkarıp ilerlemeye devam etti.

Dash denizciye baş selamı verdi; adamın diken üstü hali biraz moralini bozdu.

Küpeşteye ilerleyerek denizi kontrol etmeye gitti. Muazzam Atlantik, tüm o fırtınalı ihtişamıyla karşısında uzanıyordu. Onu seviyordu, özellikle de o an köpüklü dalgaların üzerinde Ellis Anne'i taşıırken, sanki Dash'in geri dönüşüne sevinmiş gibi onun gemisini güzel bir yolculukla kucaklarken.

Derin bir nefes daha alarak bunu ne kadar özlemiş olduğunu fark etti – kendisinden daha büyük bir şeye ait olma hissini.

"İşte buradasın," diyen keskin bir ses geldi arkasından. "Sana en azından sabaha kadar yatakta kalmanı söylediğimi sanıyordum."

Dash dönüp güvertede ilerleyen leydiye sırtıttı. "Kendime engel olamadım. Deniz çağırıyordu."

"Hıh!" diye azarladı Pippin. "Deniz, evet!"

Dash kollarını göğsünde kavuşturup küpeşteye yaslandı. “Tüm bu yıllar boyunca benim en candan sevgilim oldu.” Bir an duraksadıktan sonra ona sırtıttı. “Bir adamı tek gerçek aşkından ayırmazsın, değil mi?”

Kadın durup onu inceledikten sonra başka bir hış sesi çıkardı, ama bu defaki kınama içermiyordu. Sonra küpeşteye gelip dalgalara baktı.

Bir an için orada sessizce durdular, ikisi de tuzlu denizi ve düşüncelerini dinliyordu... Düşünceleri bu tuhaf sessizlikten çok uzaklardaydı.

“Senden ayrı kalmak istemedim,” dedi Pippin sonunda. “Bu istediğim son şeydi. Ama başka yolu yoktu. Eğer olsaydı, ben—”

“Biliyorum,” dedi Dash onun sözünü keserek. Onun kendisi için neler yapabileceğini duymak istemiyordu.

Karanlık onları kuşatmaya başladı, yukarıda yıldızlar belirdi. Tüm ihtişamlarıyla teker teker parlıyorlardı.

Ve sonra tam da lafının üstüne, Orion’un kemeri akşam ışığıyla tutuştu, sanki mutlu mutlu selamlaşıyorlarmış gibi üç yıldızın her biri diğerine göz kırpyordu.

Dash, yıldızları o da gördü mü diye bir bakış attı. Kadının dudaklarındaki yumuşak gülümseme ve gözlerindeki ıslak ışıltı ona bilmek istediği her şeyi anlatıyordu. O sırada Pippin de döndü; Dash onun da kendisi hakkında aynı şeyi merak ettiğini biliyordu.

Ne kadar yakın duruyor olurlarsa olsunlar, yaşadıkları an ne kadar özel olursa olsun, Dash kendini ondan hiç o anki kadar uzak hissetmemişti.

Kadın onun alnını öpmüş, kendine has cehenneminde ona bakmış, güvertede yanında durup onunla şakalaşmış

olsa da, aralarında yolunda gitmeyen çok şey vardı hâlâ. Aralarında çok şey vardı.

Zamanın onlara yaptığı bu muydu? Onca yıl önce onları açıklanamaz bir şekilde birbirine bağlayan bağı kırmak mı? O bağ gerçekten de yok olmuş olabilir miydi?

“Pippin?”

“Evet, Dash?”

“Buraya nasıl geldik?”

“Gemiyle?” diye dalga geçti kadın. “Nate yelkenlerin açılmasını emretti ve sonra—”

“Çok komik,” dedi adam, onun lafını keserek. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu noktaya.”

“Ah, bu noktaya,” dedi kadın, yüzü ciddi bir hal aldı. “Ben de bunu merak ediyordum ve aklıma gelen tek şey, yıldızlarımız gibi olduğumuz.”

“Nasıl?”

“Sen ve ben iki uçtaki yıldızlarız ve aramızdaki yıldız da bizi ayıran tutan her şey.”

Dash dudaklarını birbirine bastırıp dalgalara baktı. “Bu okyanus gibi,” dedi.

“Evet, bir de birbirimize karşı dürüst olmadığımız onca konu var.”

Dash onun sözleriyle irkildi, ama Pippin’in gözlerinde sadece kınama değil onun kendi suçluluğunu da gördü.

Pippin omuz silkti. “Ve sanırım birbirimizi asla gerçekten tanıımıyorduk.”

Dash güldü, çünkü onun vücudunda hatırlamadığı tek bir köşe ya da çizgi yoktu. Hâlâ hatırlıyordu.

Pippin bu anıların onun gözlerinde tutuşturduğu dumanlı ışıltıyı yakalamış olmalıydı ki, ona dirsek attı. “O tür bir şeyden bahsetmiyorum, Dash.”

Yine sessizliğe gömüldüler ve Dash tekrar tepedeki yıldızlara baktı. Keşke o boş alanı doldurmanın bir yolu ol- saydı... Ona verdiği sözleri tutmanın. Ah, ama bir sürü sözünü bozmuştu.

Sonra etrafındaki rüzgâr ona fısıldadı, kadının geçen geceki sözlerini tekrar duyduğuna yemin edebilirdi.

Korsanlık dersleri için geldim.

Bakışları hızla ona döndü. Korsanlık dersleri. Onca yıl önce ona söz verdiği gibi. İşte buydu.

“Pippin?”

“Efendim, Dash?”

“Hâlâ bir korsan olma hayali kuruyor musun?”

Bir duraksamanın ardından kadın boğulur gibi kahkaha attı. “Hayır, tabii ki kurmuyorum.”

Dash dönüp onu baştan aşağı süzdü. “Gerçekten mi?”

“Hayır! Ben yetişkin bir kadını ve böyle bir fikir pek de şey sayılmaz... şey...”

Dash tek kaşını kaldırıp gözlerini ona dikince kadın saçma savunmasını kesti. “Uygun mu?” Kadın güldü, ama Dash duracak değildi. “Bundan emin misin?”

Pippin ona bunun binlerce açıdan yanlış olduğunu söylemek üzere ağzını açtı ama dudakları kapandı ve omuzlarının dik duruşu çöktü. “Ah, çok can sıkıcısın, Dash. Belki arada bir merak etmiş olabilirim.” Kahkaha attı. “İşte gerçeği öğren. İtibar sahibi, saygıdeğer Leydi Gossett hâlâ korsan olma hayali kuruyor.” Ona şöyle bir baktı. “Dalga geçmeye başlayabilirsin. Devam et. Korkarım bir önemi yok.”

Dash bunun yerine onu elinden tutup güverteye çekmeye başladı. “Dalga geçmek gibi bir niyetim yok. Başlayacak derslerimiz var.”

Pippin onu çekerek durdurdu. “Ciddi olamazsın.”

“Tüm hayatım boyunca, leydim, bu kadar bağlı olduğum başka bir görev olmadı.” Kadının elini sıkıca tutup dudaklarına götürdü. “Sana hayatımı borçluyum, hem de üç defadan fazla. Şimdi de hayallerini keşfetmene yardımcı olarak borcumun ufak bir kısmını ödemek niyetindeyim.”

Ve arzularını... diye eklemek istiyordu, parmak uçlarına bir öpücük daha kondururken.

“Ah, Dash, sen delirmişsin,” dedi Pippin, elini çekip kurtararak.

“Hiç de değil,” dedi adam, zarıfçe eğilerek. Şapkasını çıkardı ve rica dolu pişman bir hareketle alnını aşağı eğdi. “Korsanlık dersleri benim uzmanlık alanım. Kılıçlar ve diğer her şey.” Ona kaçamak bir bakış atarak göz kırptı.

“Ah, doğrul,” dedi kadın onu gerilmiş koluından tutup kaldırarak. “Seni içkisizlik mi delirtti yoksa benim ateşim mi çıktı bilmiyorum, ama sana olan bu sözümü tutacağımı söylüyorum. Bir korsan olmak istiyorum, efendim.”

“Ve olacaksın da, ama önce seni donatmalıyız,” diye tavsiye verdi Dash, hem onun kabulü hem de hâlâ ona tutunuyor olduğu gerçeği karşısında yaramazca sırtıttı.

Kendisine mi öyle geliyordu, yoksa kadının parmakları onunkilerin içinde biraz titriyor muydu?

Aralık geçide geldiklerinde Pippin onu çekerek durdurdu. “Bir kılıcım olacak mı?”

Dash, Pippin’in tıpkı Karasakal gibi yumruklarının birinin içinde tuttuğu kılıç ve ondan iki kat öfkeli halini gözlerinin önüne getirdi. “Tüm hatalarım için beni affettin mi?”

Kadın bunu bir an düşündü. “Tamamen değil.”

Dash ona sırtıttı. “O zaman korkarım kılıç beklemek zorunda kalacak.”

“Hayır, leydim,” dedi Dash. “Binlerce kez hayır!”

Tüm dik başlılığı ve inatçılığıyla, Pippin ellerini kalçalarına koydu. “Düşeceğimden korkuyorsan, sorumlusu sen olmazsın—”

“Ondan değil—” diye söze başladı adam.

“Ve ben yüksekte korkmam—”

“Ondan değil,” diye devam etti adam.

“O zaman neden selviçeye tırmanamıyorum?” Pippin sağlam durdu. Yüce Tanrım, bu adamın bu kadar... ihtiyatlı olduğunu hiç hatırlamıyordu.

Dash gülererek başını iki yana salladı. “Bugün gemiyi baştan kıça kat ettin, güvertenin altında köşe bucak ne varsa ortaya çıkardın. Ve son kez söylüyorum, selviçe sınırı aşıyor.”

“Hıh!” diye söylendi kadın, Minty Teyze’den bile fazla hiddetle.

Finn görüldü, şapkasıyla Pippin’e selam verdi, onun kostüm değişikliğini görünce gözleri kocaman açıldı. Gözlerini ondan ayıramadan mesajını iletmeyi başardı. “Kaptan, akşam yemeğiniz hazır, tıpkı istediğiniz gibi kamaranıza yerleştirildi.”

“İyi çocuksun, Finn. Leydi hazretleriyle hemen orada oluruz.”

Çocuğun skandal dolu ifadesi, unvanının kadına hâlâ ona uygun olduğundan pek de emin olmadığını gösteriyordu.

Pekâlâ, Pippin artık doğru düzgün bir Londra leydisi

sanılmazdı. Bu şekilde giydirilmişken kendi kâhyasının onu eve alacağından bile şüpheliydi.

Sarı saçlarına kırmızı bir bandana bağlamış, yanında getirdiği eski muslin elbiseyi giymiş, çemberli etekler ve kombinezondan vazgeçmiş, gençliğinin modasından hatırladığı tüm o konforu ve hareket kolaylığını kendine sağlamıştı.

Tayfalara baktıktan sonra bir de bot ve çoraplarını çıkarmıştı, çünkü hava artık sıcaktı ve güneş parmak uçlarında harika hissettiriyordu.

Onu “düzgün bir korsana” dönüştürme girişimini tamamlamak için, Dash ona eski silah kemerlerinden birini vermiş, Pippin de onun içine bir bıçak sıkıştırmıştı.

Bir kılıç ya da belki bir iki tabanca edinme planını hâlâ sürdürüyordu.

“Şimdi sen de git,” dedi Dash, çocuğa. “Akşam yemeğini ye.”

Finn başka bir şey söylemeden uzaklaştı, ama dönüp kadına baktı ve göz kırparak onayladığını belirtti. Pippin de ona sırtıttı, çünkü güneş yanığı ayak parmaklarına kadar mutlu olduğunu hissediyordu.

“Yarın,” diye hatırlattı kadın, Dash dönüp kamarasına inen merdivenlere yönelirken. “Yarın tepeye kadar tırmanacağım.”

“Hayır!” diye bağırdı adam omzunun üstünden. “O selviçeye cesedimi çığnemedен tırmanamazsm.”

Pippin kahkaha attı. “O zaman bana bir kılıç verme, çünkü sözünü tuttuğunu görmek için fazlasıyla istekli olacağım.”

Dash önce söylense de sonra içten bir kahkaha attı, ne-

şeli ve tok ses, kadının sırtından aşağı bir zevk ürpertisi inmesine neden oldu.

Pippin, sanma ki bir günde her şey düzelir... Kuzini Felicity'nin kendisini azarladığını duyabiliyordu.

Elbette, derdi istiyordu Pippin ona, yanında olsaydı. Ama ah, ne harika bir gündü bu.

Şafaktan beri böylelerdi; bir çift asi çocuk gibi geminin her yerini alt üst etmişlerdi, Dash ona geminin nasıl çalıştığını, yükün nasıl yerleştirildiğini, nasıl yön bulunduğunu her detayıyla anlatmıştı.

İyi bir korsan olmakta, diye temin etmişti onu Dash, sadece yağmalamaktan çok daha fazlası var.

Ayrıca onu aşağı indirip bir topu nasıl ateşleyeceğini göstermişti. Gerçi tıpkı halatlarda olduğu gibi, onun bilgisini test etmek amacıyla bir atış yapma kısmında hoşgörüsüz davranmış ve Pippin'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Bu silahlar, Kirke'ninkiler kadar sağlam değil," demişti, daha ufak olan silahlara bakarak. "Onun iki katı ateş gücü vardı. Çünkü bir keresinde..."

Pippin durup onun bir İngiliz firkateynini yakaladığı günü yeniden yaşamasına izin vermiş, bitirdiğinde ona sessizce sormuştu: "Onu özlüyorsun, değil mi?"

"Evet. Bu da büyük bir gemi, denizler üzerindeki en iyilerden. Ama kalbimdeki tek aşk her zaman Kirke olacak." O sırada dönüp kadına bakmıştı ve Pippin de onun sadece sevgili gemisinden bahsetmediğini anlamıştı.

Gülümsemişti kadın. "Onunla denize açılsam hoşuma giderdi."

"İyi bir korsan olurdun," demişti Dash ve o an zihinlerine çok fazla anı getirdi. Pippin'in neden onunla İngiltere'den ayrılamadığına dair olanlarla.

Dash'in kamarasında, Nate'i büyük masada otururken buldular. Haritalar onun önüne serilmişti ve genç adam aceleyle yemeğini yiyordu.

"Nate!" dedi Dash, hafif şaşkınlık belirten bir sesle. "Birlikte akşam yemeği yemeyeli uzun zaman oldu."

"Aynen öyle," dedi oğlu, cevabını aynı lafını sakınmazlıkla vererek.

Dash başını salladı ve önce Pippin'e sonra kendine bir tabak doldurdu. Bir süre için sessizce yediler, Nate önlerindeki haritaları inceledi. Sonunda Pippin daha fazla dayanamadı — odada babayla oğul arasında katlanılamaz bir gerilim vardı.

"Bay Dashwell, neden kaçakçılık için fazladan bir ambar kullanmayı reddediyorsunuz?" diye sordu, sanki ona akşam için planını soruyormuş gibi öylesine bir sesle.

Maalesef bu soruyu Nate tam da çayından büyük bir yudum almışken sormuştu. Genç adam soru üzerine püskürttü. "N-n-ne için?"

"Kaçakçılık," diye tekrarladı kadın. "Fransız dantelleri ve kurdeleleri fazla rağbet görüyor ve korkunç vergilendiriliyorlar. Bundan düzenli bir kazanç sağlayabilirdiniz, eğer siz bu kadar şey olmasaydınız—" Dash'e bir bakış attı. "Sen nasıl ifade ediyordun bunu?"

"Donu kolalı," diye yanıtladı Dash, gözleri yaramaz bir şekilde parlıyordu.

"Evet, bu," diyerek ona katıldı Pippin. "Kolalı."

"Leydim, kaçakçılık yasadışıdır," dedi Nate ona, haritasını rulo yapıp babasına kınayan bir bakış attı.

"Evet, ama kazançlıdır da," diye devam etti kadın. "Christopher'ın —kendisi Deli Jack'in en büyük oğlu, biliyor-

sunuz— Thisleton Park'ta bir geçiş yolu açıp iş harekâtıyla ilgilenmeye itirazı olmayacağından eminim. Annesinin ticari dehasını almış.”

“Ben saygın bir iş yürütmeyi tercih ederim, leydim.”

“Hıh! Sen de John kadar kolalısın.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi genç adam kibirle.

Pippin, Dash'e baktı ve o da ona, sonra aynı anda kahkaha attılar.

“Çocuklarımız neden bu kadar sıkıcı oldu, yanlış ne yaptık, bilmiyorum,” dedi Pippin.

“Korkarım tüm nesil böyle,” diyerek ona katıldı Dash.

Nate kaskatı kesildi. “Ben kendimi kolalı ya da sıkıcı olarak düşünmüyorum. Limana girdiğimde size haber veririm—”

“Cık, cık, cık,” dedi Dash. “Leydinin senin sözümona fetihlerine dair masallar dinlemek istediğinden şüpheliyim—”

“Sözümona mı!” dedi Nate. Pippin ile Dash tekrar kahkaha atana dek buna alınmıştı. Sonra o da güldü. “Leydim, siz de oğlunuz John'a böyle sataşır mısınız?”

“Ah, Tanrım, hayır! O böyle boş muhabetlere hiç gelemmez.”

Nate güldü. “Dediğiniz kadar sıkıcı olduğu pek söylemez. Fazlasıyla cesur bir kaptan olarak bahsediliyor kendisinden. Cadmus'taki herkesi kurtaran o değil miydi?”

Kadın başıyla onayladı.

“Cadmus mu?” diye sordu Dash. “Onu kurtaran şey değil miydi...”

Sesi giderek azaldı ve sonra Pippin'e baktı, yüzü şokla solmuştu. Tekrar konuştuğunda sorusunu kekeleyerek

sordu. “Senin oğlun... oğlum... bir kaptan... ve İngiliz donanmasında subay mı?” Şimdi çayını püskürtme sırası Dash'teydi.

Pippin irkildi. “Evet... son derece saygın biri,” diye ekledi aceleyle.

“Artık o kadar da komik değil, ha, değil mi, baba?” dedi Nate, tabaktan bir bisküvi alarak şimdi rüzgâr tersine dönmüş olduğundan keyifle ktır ktır yedi.

“D-do-donanma,” dedi Dash boğulur gibi.

“İngiliz Donanması,” diye düzeltti Nate, yardımsever bir edayla.

Pippin genç adama onu durdurmaya yeten bir bakış attı. Yüce Tanrım, bunun Dash için ne kadar zor olduğunu göremiyor muydu? Birleşik Devletler ile İngiltere arasında yirmi yıldan fazladır barış olsa da bazı savaşlar hiç bitmezdi, en azından bu savaşlarda pek çok şey kaybeden adamlar için. Böyle düşmanlıklar, sırf diplomatlar ve hükümetler öyle emrediyor diye kolaylıkla bir kenara itilemezdi.

Üzerinden bu kadar çok yıl geçmiş olsa da.

Dash masadan kalktı. “Bir donanma subayı mı?”

“Evet,” dedi Pippin, ellerini kucağında birleştirerek. Ve hepsi bununla da kalmıyordu, ama geri kalanı bekleyebiliirdi.

Dash ürperdi. “Bu tatsız bir şey, Pippin. Kendi oğlum.”

“Evet, ama senin oğlun olduğunu ya da tamamen İngiliz olmadığını o bilmiyor.”

Dash çenesini, sanki sert bir kıkırdak çığniyormuş gibi ileri geri hareket ettirdi.

“Sana benziyor... ve Nate'e,” dedi Pippin. “Siz üçünüzü bir arada gören kimse, durumun gerçekliğini tahmin etmekte zorlanmaz.”

Dash hızla başını kaldırıp ona baktı. “O bir Dashwell mi?”

Kadın başıyla onayladı. “Tamamen.” Ve inşallah annesinin durumunu öğrenip mutsuz olmazdı - Nate’in söyledikleri hâlâ Pippin’in aklındaydı.

Bir fidyeye notu bıraktım.

Pippin, John’un o kör olası mektup keşfedilmeden önce Regina’yı denetlemek için çoktan denize açılmış olması için dua ediyordu sadece.

Oğlu, babasının yüz hatlarını almakla kalmamış, onun pervasız mizacını da almıştı. Ah, John görgü kurallarına fazlasıyla uyan, sadık İngiliz huyunu edinmiş biri haline gelmişti. Ama Pippin onun içinde şeytani Dashwell kanı aktığını çok iyi biliyordu.

Ve söz konusu tutku olunca, kan kendi bildiğini okurdu.

Ne olacağına dair kara kara düşünme hali, Nate’in ayağa kalkıp başka bir harita almasıyla kesildi. “Sanırım bir hata yaptım,” diyordu. “Çünkü bu doğru olamaz.”

Dash tepsiyi kenara koyup ayağa kalktı, oğlu haritayı açarken sorgular bir yüzle baktı.

“Ölümülerinden emin misin?” diye sordu Dash.

“Evet, iki kez aldım,” dedi Nate.

İki adam Nate’in notlarıyla haritayı karşılaştırırken Pippin kalkıp onları omuzları üstünden baktı.

Dash elini saçlarından geçirdi. “Bu hızla ilerlersek bir yolculuk rekoru kıracaksın.”

“Senin yolculuğun,” diye düzeltti Nate. “Kaptan sensin.”

Dash başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi sahiplene-

mem, tek yaptığım... Eh, neyse, sen benim ne yapıp ne yapmadığımı biliyorsun. Ve seyir defterindeki kayıtları kaptanın sen olduğunu gösterecek şekilde değiştiririz, o zaman rekor senin olur. Haklı bir şekilde.” Oğlunun sırtına vurdu. “Hadi yukarı çıkıp bir ölçüm daha alalım.”

“Baltimore’a ulaşmamız ne kadar sürer?” diye sordu Pippin, Nate’in yüzündeki tatmin dolu hafif gülümseme karşısında boğazına bir yumru oturmuş gibi hissediyordu.

Genç adam, Dash’i gururlandırmıştı ve her ne kadar babasının onayına ihtiyacı olduğunu inkâr etse de, her oğulun bunu aradığını çok iyi biliyordu Pippin.

“Bizden kurtulmaya hazırsın, öyle mi?” diye dalga geçti Dash.

“Tam tersi,” dedi kadın. “Selviçeye tırmanmayı bana öğretmen için seni ikna etmek adına kaç günüm kaldığını öğrenmek istiyorum sadece.”

Dash inledi, ama kadını kahkahalara boğan şey Nate’in ifadesiydi: Yüzünde dehşet vardı. Korsan kıyafetleriyle güverteye çıktığında genç adamın onu ilk gördüğü andan bile fazla.

“Leydim, böyle bir şey yapmayacaksınız!” dedi Nate sertçe. “Yolcuların selviçeye çıkmasına izin verilmez.”

Dash sanki şükrediyormuş gibi ellerini birleştirdi. “Gördün mü? Olmayacağını sana söylemiştim.”

“Hıh. Siz bir çift sıkıcı yaşlı tavuksunuz.”

Dash gücenmiş görünüyordu, ama Nate onun hakaretinden hiç alınmadı.

“Madam,” dedi, John’un olabileceği kadar sıkıcı bir şekilde, “selviçe sınırı aşmak oluyor. Ve sizi uyarayım, tayfaların sizin güvertedeki varlığını hoş karşıladığını düşün-

nüyorsunuz ama kendi yetki alanlarında sizi görmeyi pek de hoşlarına gitmez. Canlarını sıkarsınız.”

“Evet, leydim,” diye ekledi Dash, “Nate’i dinleyin. Eğer tayfalar sizi kendi alanlarında yakalarlarsa, sonuçlarından hiç hoşlanmazsınız.”

Pippin güldü, çünkü onu sadece korkutmak istediklerine ikna olmuş durumdaydı ve yıldızlardan nasıl ölçüm alınacağını öğrenmek için onların peşinden güverteye gitti.

Ve arkalarında kalan ufka dair kendi hesabını yapmak için.

İki gün sonra, Dash (kadını hayal kırıklığına uğratacak şekilde) selviçedeydi ve Pippin, güvertede durmuş, onun gemi direğine, sonra da kanatların üzerine çevikçe tırmanışını izlerken buldu kendini.

Dash ve tayfaları birbirine sataşıyordu ve yukarı halatlara tırmanıp geri güverteye inme kısmında, Nate ya da Dash, kimin daha hızlı olduğuna dair büyük miktarda bahis oynandığından şüpheleniyordu kadın.

Finn onun yanında durmuş, günışığında gözlerini kısarak yukarı bakarken elini gözlerine siper etmişti. “Kaptanın bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum.”

“Bence bunu daha önce bir-iki kez yapmıştır,” diye belirtti Pippin.

“Ah, oraya tırmanmayı değil, içkiyi bırakmayı. Bir adamın kendini içmekten vazgeçirmesinin çok zor olduğunu söyler annem. Neredeyse imkânsız.”

“Şey, ben kaptanın henüz en kötü aşamayı atlattığını sanmıyorum,” dedi Pippin, bir gece yemeğine dalmayı denirken adamın elinin nasıl titrediğini hatırlayarak. “Ama

şunu bilmelisin ki, Kaptan Thomas Dashwell, imkânsızı gerçekleştirebilen bir adamdır, yeter ki aklına koysun.”

“Bay Clemens, onun bunu sizin için yaptığını söylüyor. Yani onunla kalacağınızı.”

İrkilen Pippin başını eğip çocuğa baktı.

Ah Tanrım. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu ona nasıl anlatabilirdi? Dash’le kalması mümkün değildi. Kaçarak Baltimore’a yelken açması, Finn’in de demiş olduğu gibi, geri alınması zor bir şeydi. Ama kalmak?

Şey, bu imkânsızdı.

Eğer aklına koyarsan, hiçbir şey imkânsız değildir...

Dük’ünü elde etmeye kararlı halde, hepsini Londra’ya taşıırken, Felicity’nin söylediği bu değil miydi? Ya da adamın tüm sorunları ve iblislerine rağmen Lord Larken’e âşık olduğunda Tally’nin söyledikleri?

Ama bu onun hayatıydı. Ve kararını uzun zaman önce vermişti.

Hayat değişebilir kızım. Sadece bana bir bak, diye çok uzaklardan fısıldadı Minty Teyze. Ve o bilirdi. Adı çıkmış yankesici, sonradan sosyete şaperonuna dönüşmüştü.

“Kalabilir miyim, bilmiyorum, Finn,” dedi.

“Ah, yapacaksınız,” dedi çocuk, topuklarının üzerinde sallanarak. “Onlara bir bakın,” dedi, Nate’le Dash’in birbirlerinin önüne geçmek için mücadele ettikleri yeri işaret ederek: Bir çift iyi huylu maymun ağaca tırmanırken gülüşüp şakalaşıyordu sanki. “Orası benim çıktığım yerden daha yüksek.”

“Sen yukarı mı çıktın?” diye sordu Pippin.

“Elbette,” dedi Finn omuz silkerek. “Ama sadece ilk kadena kadar.”

Hih. “Bu hiç adil değil. Senin kaptanın ve Bay Dashedwell bana çıkamayacağını söylediler. Ama senin çıkmaya izin vermişler!”

“Eh, elbette oraya çıkacağım. Ben mürettebatın bir parçasıyım.”

Mürettebatın parçası. Bu sözlerden sıkılmaya başlamıştı artık Pippin.

“Size, kaptanın bile bildiğinden şüphe duyduğum bir şey öğretebilirim,” dedi Finn.

“Nedir o?” diye sordu Pippin, gözleri hâlâ güverteyle gökyüzü arasındaki yere odaklıydı.

“Size nasıl yankesicilik yapılacağını öğretebilirim.”

Çocuğun ondan beklediği şekilde şok yerine, Pippin kahkaha attı. “Korkarım çok geç kaldın, delikanlı. Çünkü zaten biliyorum.”

Çocuk başını iki yana salladı. “Siz? Yankesicilik? Pek inandırıcı olmadı doğrusu.”

“Nasıl yapılacağını kesinlikle biliyorum. Eğer aklıma koyarsam âlâsını yaparım.” Çocuğun şüphe dolu yüzüne bakıp göz kırptı. “Sen hangi türdensin? Açık alanlarda hızlı bir cepçi misin, yoksa düzmece kavgalarla numaraları mı başvurursun?”

Bu ayrıntılı soru karşısında çocuğun yüzü asıldı. “Düzmece bir kavgaya kullanmak için bir ortağa ihtiyacım yok, çünkü Baltimore’daki en iyi yankesici benim.”

“Yalnız mı çalışıyorsun?” diye sordu Pippin, çünkü çoğu yankesici bir ekibe dahil olurdu; birincisi seçilen kurbanı çarpar, ikincisi de gelip onun ceplerini boşaltırdı.

“Eğer bir çeşit kaza ile olmuş gibi göstermek istiyorsan, ortağa ihtiyacın yoktur.”

“Ah, hayır,” diyerek ona karşı çıktı kadın, “Ben, adam daha çarpıldığını anlamadan cüzdanı indirmeyi tercih ederim.”

Çocuk başını kaldırıp ona baktı, hâlâ ona inanmıyordu. “Sizin gibi iyi bir hanım nasıl olur da eliçabukluk hakkın-da herhangi bir şey bilebilir?”

Pippin bir halat rulosu üzerine yerleşti, kollarını göğsünde kavuşturdu. “İyi bir hanım olmakla bunun ne alakası var? Benim kuzinim bir kilidi en iyi soyguncudan bile daha hızlı açabilir.”

Finn’in gözleri hayranlıkla büyüdü. “Bana öğretebilir misiniz?”

Kadın başını iki yana salladı. “Bay Dashwell’in onaylayacağını sanmıyorum.”

“Doğru,” dedi Finn yorgun bir şekilde. “Ama yankesicilik, leydim! Onu da size kuzininiz mi öğretti?”

“Hayır,” diye devam etti Pippin, “onu çok soğuk bir kış mevsiminde Aramintha Teyzem’den öğrendim. O, Londra’nın en iyi yankesicisiydi.”

“Teyzeniz mi?” Çocuk inanamayarak başını iki yana salladı.

“Eh, kan bağıımız yoktu,” diye kabul etti Pippin. “Ama çok yakındık. İşinden emekli olduğunda diyelim, gelip ben ve kuzinlerimle Londra’da yaşadı.”

“Kaptanı hapisten kurtarmanıza yardım etti mi?”

“O, yokluğumuzun belli olmaması için geride kaldı.”

Çocuk hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, çünkü onun komplodaki ortaklarını öğrenmek için çok hevesliydi.

“Ama Minty Teyzem, en iyisinin kimseye çaktırmadan cüzdan yürütmek olduğunu söylerdi hep.”

Finn başını iki yana salladı. “Ah, onları çarptığımda bunu fark etmezler,” dedi. Kalkması için ona elini sallayınca kadın ayağa kalktı. Sonra çocuk ona doğru yürüdü, kadının önünde sendeledi ve bu arada neredeyse onu da düşürüyordu. “Özür dilerim, leydim,” diye haykırarak doğruldu ve onu bıraktı.

Pippin doğrulduğunda, dengesini ve yön duygusunu bulması ve bu arada kemerini ve bıçağını kaybetmiş olduğuna fark etmesi biraz zaman aldı.

İçten bir kahkaha atarak onu alkışladı. “Aferin, Finn.”

Çocuk baş selamı verdi. “Bu iş, annemle yumurcakların karnını doyurdu. Ama sonra Bay Hardy beni yakaladı ve artık çalmayacağımı söyledi, çünkü eğer asılırsam annemle diğerleri ne yapardı? İyi bir noktaya değinmişti.” Bir an durduktan sonra kadına eşyalarını uzattı, ki bunların içinde onun aldığını bile fark etmediği cep saati de vardı. “Bay Dashwell’e anlatmayacaksınız, değil mi? Eğer beni gemiye alır ve ticareti öğretirse, bir daha asla çalmayacağıma dair ona söz verdim.”

Pippin başını iki yana salladı. “Söz veriyorum, tabii cep saatimi bu kadar ustalıkla nasıl aldığını bana öğrettiğin sürece.”

Çocuk sırtıttı. “Bilmiyorum, leydim. Bay Dashwell’in onaylayacağını—”

“Ah, Bay Dashwell’i boşver. Eğer nasıl yaptığını bana gösterirsen, Kaptan Dashwell’in bu öğleden sonra nasıl ateş edileceğini sana öğretmesi için ısrar edeceğim.”

Çocuğun gözlerinde adeta havai fişekler patladı. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle!” diye söz verdi.

“Ama eğer yankesicilik yapabiliyorsanız ve kaptanı hastaneden kurtardıysanız, sanırım siz zaten ateş edebiliyordunuzdur.”

Pippin parmağını dudağına koydu. “Şşş, Finn. Sen fazla zekisin. Elbette ateş edebilirim, ama kaptan bana tabanca kullanmayı öğreterek bir iyilik yaptığını sanıyor, çünkü selviçe ve toplar yasak.”

“Ben de öyle olmasını umuyordum,” dedi Finn, Nate’in uygunluk anlayışına benzer bir şekilde titredi.

Bu haylazın görgü kurallarına ani gömülüğü karşısında güldü kadın. Onun büyüüp iyi bir adam olmasını istemediğinden değildi, ama bu küçük terbiyesizden epey hoşlanıyordu ve onun uçarı eğilimlerinin kaybolduğunu görmekten nefret ediyordu. “Şimdi, nasıl oldu da cep saatimi yürüttün?”

Finn’in koyu gözleri parladı. “Ne yaptığınızı biliyorsanız eğer, oldukça kolay,” dedikten sonra ona anlatmaya girişti.

Dash yukardaki hatlardan aşağı bakıp sırtırken, Finn de Pippin’e Minty Teyze’den öğrenmiş olduğu tüm dersleri hatırlattı; bu ortamda güneş ve deniz onu kuşatmışken, Pippin’in kalbi yeni keşfettiği, Dash’in yeniden canlanan tüm o serseri cazibesiyle ona verdiği özgürlük duygusunun derinliğiyle coştı.

Ama sonra aklına gelen şey onu durdurdu. Bu baş döndürücü iksiri tatmış, hayallerinin gerçek olabileceğini keşfetmişken, Grosvenor Meydanı’ndaki ruhsuz hayata nasıl dönecekti?

Eh, neredeyse tüm hayallerim, diye düşündü, başının üstünde yükseklerde, dokunma mesafesinden çok uzakta sallanan Dash’e uzun bir bakış daha atarken.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Pippin bir halat rulosunun üzerine kıvrılarak oturdu, tayfaların ayak altından çekilip yukarıda asılı lamba ışığında mutlulukla örgü örmeye başladı. Gece huzur vericiydi ve hava kamarasında oturulmayacak kadar güzeldi. Tek başına.

Ah Pippin, ne olacağını sanıyorsun, diye azarladı kendini. Ve eğer gerçekleşirse, ne yapacaksın?

Dash ona gelse, elini tutsa, kamarasına inip bu yıldızlı geceyi, kaybettikleri onca yılı telafi ederek geçirmeyi önerseydi...

Kıymetli Tanrım! Yirmi bir yaşında ve Dash'e tepeden tırnağa âşık olduğu o zamanki kadar aptallaşıyordu.

Hâlâ âşık değil misin? diye azarladı onu alaycı bir ses.

Güvertenin karşısında, adamlardan birkaçı Finn'e deniz hikâyeleri anlatıyordu. Adam yerine koymadıkları delikanlıyı hikâyeleriyle büyülemişlerdi ve esprili hikâyelerinden birkaçı Pippin'i bile gülümsetti.

"Ah, evet, delikanlı, Uçan Hollandalı'ya dikkat etmelisin, onu kendi gözlerimle gördüm, evet gördüm," dedi adam, arkadaşlarına alaycı bir şekilde göz kırparak. "Yelkenleri kan kırmızı ve güvertesi seni baştan ayağa ürpertcek bir ışıkla parlıyor."

Finn'in gözleri kocaman açıldı. "Ne kadar yaklaştın?"

"Mürettebatın yardım çılgınlıkları attığını duyacak kadar, çünkü onlar da kaptanları kadar lanetliler," dedi adam ona.

Başka bir denizci parmağını salladı. "Bu yüzden geceleri güvertede dikkatli ol, küçük delikanlı, çünkü Hollandalı'nın güvertesinde o şeytani mürettebatını genişletmek istediği zamanlar için, bir adamı taşıyabilen bir karakuş tutulduğunu duydum."

Finn ürperdi. Pippin çocuğu fena korkuttukları için onları azarlamak üzereydi, çünkü böyle giderse yolculuğun geri kalanında çocuğun uyuyabileceğinden şüpheliydi.

“Keşke o şahin seni taşıyıp götürseydi, Bay Hagen,” dedi Dash, arkalarından gelerek, “çünkü Hollandalı bizi göremese bile, senin o leş kokunun onu bize çekeceğine eminim.”

Avarelik eden adamlar güldüler, Bay Hagen da güldü, çünkü bu şaka olarak söylenmişti. Finn bile kaptanın alaycı hakareti karşısında kıs kıs güldü.

Adamlar şapkalarını çekip uzaklaştılar ve nöbetleri sona ermeden önceki son görevlerine giriştiler.

Dash denize dönüp dalgalara bakarken Pippin onu inceledi, aklı çok uzaklarda gibiydi. Küçük bölmesinde oturup ona baktığını adamın gördüğünü sanmıyordu ve dikkate değer şey gerçekleştiği sırada kadın ona seslenmek üzereydi.

Finn geri çekilen denizcilerin arkasından gergin bir şekilde bakındıktan sonra küpeştenin üzerinden önlerindeki kara dalgalara bir bakış attı. “Kaptan?”

Dash sese döndü – Pippin durumu anlamamış olsa, çocuğun hâlâ onun yanında olmasına Dash’in şaşırmış göründüğünü sanırdı. “Evet, Finn?”

“Siz Uçan Hollandalı’yı gördünüz mü?” Çocuğun gözleri hâlâ kocamandı, ayaklarını biraz sürüdü ve elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Dash diz çöküp çocuğun gözlerinin içine baktı. “Hayır. Denizde bir sürü tuhaf şey gördüm, ama asla bir hayalet gemi görmedim.”

Bu Finn için yeterli değildi. Şimdi kaptanın dikkatini

toplamişken sormaya hazırlandığı bir sürü sorusu vardı. “Görseydiniz, ne yapardınız?”

Pippin yerini açık edecek bir kıkırdamayı bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

Dash kollarını göğsünde kavuşturdu, büyük bir gösteriyle harekât planını değerlendiriyormuş gibi yaptı. Çocuğa sırtıtp, “Son hızla ters yöne yelken açardım.”

Genç dinleyicisi fazla etkilenmiş görünmüyordu. “Kaçar mıydınız?”

“Sen kaçmaz mıydın?” diye karşılık verdi Dash.

Finn omuz silkti. “Sanırım kaçardım, ama siz kaptansınız. Kaptan Dashwell’siniz.” Açıklamasını yaparken elini, Dash’in ünü ve korsan olarak yayılan şöhretini vurgulayan anlatan korku ve saygı karışımı bir ifadeyle salladı. “Olduğunuz yerde durup savaşmaz mıydınız?”

Dash kahkaha atarak doğruldu, çocuğun önünde dağ gibi yükseldi. “Delikanlı, bugün hayattaysam ne zaman savaşacağımı ve ne zaman yelkenleri fora edip kaçarak boynumu, mürettebatımı ve gemimi koruyacağımı bildiğim içindir.”

“Hmm,” diye mırıldandı Finn, bunu değerlendirirken. İkisi küpeştenin önünde yan yana bir süre durdular. Sonra çocuk, “Kırmızıla kadınla da bu yüzden mi evlenmediniz?” diye sordu. “Kaçmanız gerektiği için mi?”

Pippin’in her hücresi donup kaldı. Ah, yüce Tanrım, Finn’den böyle bir soruyu hiç beklemiyordu. Dash’in de beklemediği belliydi, çünkü şoke olmuş bir ifadeyle çocuğa baktıktan sonra başını kaldırıp yıldızlara baktı. Orion’un kemerine baktığına yemin edebilirdi kadın.

Pippin ayağa kalkmaya yeltendi, Dash’in kızıp daha

önce de Finn'e yaptığı gibi öfkesini ona salacağından korkuyordu. Ama bu Dash, dengesini sağlamaya çalışan bu adam, ayaklarını güverteye sağlamca basıyordu.

"O başkasıyla evlendi, Finn," dedi sessizce. "O bunu yapmadan önce ortada ne bir savaş ne de bir kavga oldu. Kaybetmiştim, bazen kaybettiğinde hayatına devam etmekten başka yapabileceğin bir şey yoktur."

Finn iç çekerek başını iki yana salladı, yetişkinlerin tartışmaları ve sorunları onun bilgi alanının dışındaydı, ama yine de anlamaya çalışarak ısrar etti. "Siz öyle mi yaptınız?"

"Ne yaptım mı?"

"Hayatınıza devam mı ettiniz? Onu kaybettikten sonra?"

Dash bir kez daha başını iki yana salladı. "Hayır, etmedim. Hem de hiç."

"Onu sevdiğiniz için mi?"

Dash uzaklara baktı. "Evet. Onsuz rotamı kaybettim ve daha çok Hollandalı gibi denizlerin etrafında yelken açtım."

"Bay Dashwell beni getirdiğinde daha çok bir hayalete benziyordunuz gerçekten," dedi Finn ona, gençliğinin tüm masumane açık sözlülüğüyle.

"Sanırım öyleydin," diye kabul etti Dash, çenesinde hafifçe uzamış sakalını sıvazlayarak.

"Ama hoş bir şekilde kendinize geldiniz, annem olsa öyle derdi," dedi Finn.

Dash kahkaha attı. "Kendime geldim demek?"

"Ah, evet, herkes bundan bahsediyor," dedi Finn güven veren bir sesle. "Şimdi onu geri aldığınıza göre, yani leydini, en kısa sürede iyileşeceğinizi söylüyorlar."

Sohbetlerinde bir duraksama oldu, Dash nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. O an Pippin onlara kilitlenmişti, onun cevabını duymayı en az Finn kadar hevesle bekliyordu.

“Bak şimdi, delikanlı, ben onu geri almadım, o sadece bu yolculuk için burada. Baltimore’a varana kadar.”

Pippin onun sözlerindeki üzgün ifade karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. Dash onun kalmasını mı istiyordu?

Cevap Finn’in de aklına oturmamıştı. “O zaman onu, sizinle olmaya devam etmesi adına ikna etmek için daha çok uğraşmalısınız,” diye azarladı çocuk. “O ihtiyar Hollandalı gibi kayıp bir şekilde akılsızca dolanıp durmadığınızı gösterin ona.”

“Yapabilir miyim, bilmiyorum,” dedi Dash, kadına söylediğinden çok daha fazlasını çocuğa söylemişti.

Sesindeki özlem, sözlerinin ardındaki korkular Pippin’in yüreğini parçaladı.

Ah, yapabilirsin, Dash, yapabilirsin, diye haykırmak istiyordu, ama cesareti onu yüzüstü bıraktı.

“Elbette yapabilirsiniz,” dedi Finn, bilmeden de olsa ikisinin adına konuşarak. Çocuk bir an duraksadıktan sonra başını kaldırıp Dash’e sırtıttı. “Eğer diğer hiçbir şey işe yaramazsa, o karakuşlardan birini onu geri getirmesi için kullanabilirsiniz,” dedi Finn, hafifçe dalga geçip havayı dağıtarak.

“Evet, tek ihtiyacım dırdırcı büyük bir kuş. Bay Hardy’yle denize açıldığımız günlerden beri böyle bir yaratık bende yok,” diye karşılık verdi Dash.

İkisi de kahkaha attılar, sonra Finn uzanıp Dash’in elini

tuttu. “Bay Hardy’yi severdim. Savaşta ve öncesinde sizinle denize açıldığı zamanlar hakkında en iyi hikâyeleri anlatırdı bana. Onu özledim, evet özledim.”

“Ben de özledim, delikanlı,” dedi Dash, sesi titriyordu. “Ben de özledim.” Elini çekip Finn’in saçlarını karıştırdı. Yıldızlara son bir bakış attıktan sonra çocuğa döndü. “Bermuda sahilinde bir İngiliz fırkateynini aldığımız ve benim nerdeyse vurulduğum zamanı Bay Hardy sana anlattı mı?” Dash döndü ve küpeşte boyunca Pippin’den uzağa yürüdü.

“Hayır!” dedi Finn, hızla onun peşinden giderken sesinde saygı ve meraktan başka bir şey yoktu. “Düştünüz mü?”

“Hayır, ama gideceğini sanırken halatların üzerinde nasıl duracağına dair sana bir numara göstereceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Ah evet, delikanlı,” diye dalga geçti Dash. “Eğer Hollandalı’dan kaçmak durumunda kalırsak, nasıl tutunacağını bilmen gerek.”

Tekrar kahkaha attılar ve küpeşte boyunca ilerlemeye devam ederlerken Dash, Finn’i hikâyelerle eğlendirdi, çocuğun gözleri safi hayranlıkla parladı.

Pippin ikisini seyretti, kalbi boğazında atıyor, gözleri yaşlarla parlıyordu. Dash’in bir sürü yönünü görmüştü ama bu seferki, bu şefkatli ve nazik hali, onun nefesini kesen bir şeydi. Gemiye ilk bindiği zamanlarda karşılaştığı o adama hiç benzemiyordu.

Tam bir Uçan Hollandalı’ydı gerçekten.

Pek çok açıdan iyiye gidiyordu. Pippin’e verdiği korsanlık dersleri, çevik aklını kullanarak adamlarıyla şakalaş-

ması, Finn'e iyi bir denizci olmayı öğretmesi... Gerçekten de yeni bir adama dönüşüyordu ya da daha doğrusu, Pippin'in onun olduğunu bildiği o adamı yeniden keşfediyordu.

Ve herkes Dash'teki değişimin onun işi olduğuna inanıyordu, ama Pippin doğrusunu biliyordu: Değişiminde tüm övgüleri alabilecek tek kişi vardı, o da Dash'in kendisiydi. Sarsıntılar onu sallamaya devam ederken, titreyen ellerini iki yanında yumruk yaptığını görmüştü, kendi cehennem ânına direnir gibiydi. Pippin onun hâlâ susuzluğunu gidermek istediğini biliyordu, ama adam kendi gücünün, kendi iradesinin katıksız kuvvetiyle kararlılığına sımsıkı tutunuyordu.

Geçmişindeki hayaletleri denize dökerek yeni bir rota belirliyorsa eğer, Pippin bunların hepsini onun kendi kendine yaptığını biliyordu. Bunda kendisinin payı yoktu.

Ama bu durum, bu yeni rotanın, bu tazeleyici esintinin onu nereye götüreceğini keşfetmek istemekten alıkoymuyordu onu. Ve yolunu bulduğu zaman kalbinde Pippin'e de yer olup olmayacağını.

On Beşinci Bölüm

Dash sırtından aşağı inen o dehşet anından sıyrılmaya çalışırken güverteye çıktı, Pippin'i aradı. Ellerindeki titremeyi durdurmaya çalıştı.

Parmaklarını bükerek sımsıkı bir yumruk yaptı, gözlerini kapadı. İçkiye ihtiyacı yoktu. Yoktu.

Sonra gözlerini açıp ona içkiden iyi gelen görüntüye baktı.

Pippin. Onun Kirke'si. Rüzgârın o hapsedici tokalarından kurtulan saçlarını uçuşturmasını, uzun saç buklelelerinin, ona her zaman hatırlattığı o siren gibi büyüleyici bir şekilde uçuşmasını görmeyi nasıl da özlemişti.

Ayıldığından beri, odasında tamamen ayık halde ve onu başında beklerken bulduğundan beri günler geçmişti. Eğer bir adam yıllarca süren kâbusundan uyanacaksa, onu görmeye uyanmalıydı.

Ama şimdi ne olacaktı? Geçen günlerde gemiyi beraber inceleyerek, kahkahalar atarak, gençken yaptıkları gibi birbirlerine sataşarak etrafta koşturup durmuşlardı, ama aralarında hâlâ çok fazla şey vardı.

Onları ayrı tutan çok şey.

Şimdi de Baltimore'a varmak üzerelerdi, ya sonra? Ne-redeyse, Nate'in bu kadar iyi bir denizci olmamasını dile-yecekti — ve yolculuğun bir on beş gün daha sürmesini.

Kader onun aleyhine planlar kuruyordu sanki, çünkü yelkenleri fora edecek rüzgâr ve sakın deniz Ellis Anne'i tam yol ileri doğru rotada tutuyordu.

Her sabah aynıydı: Pippin parlak bir şekilde ve gün-lük derslerine hevesle güverteye geliyor ve Dash'in kalbi onun görüntüsüyle sızlıyordu. Ve sonra her gece acısı kö-tüleşiyordu çünkü ona iyi geceler dilemek zorunda kaldığı tuhaf ve korkunç bir an oluyordu, ikisi orada sanki bir çift saçmalayan gençmiş (en azından Dash saçmalıyordu) ve şimdi ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi halde birbirlerine bakarak duruyorlardı.

Sorun da buydu. Ne yapacaklarını biliyorlardı. Ama çok uzun zaman olmuştu, aynı şekilde olur muydu? On-ları birbirine bağlayan tutkuyu bu kadar yıl sonra bulabi-lirler miydi?

Lanet olsun, ayıklığın bu tarafına daha yeni geçmişti ve şey yapabileceğinden bile emin değildi...

Sonra onu gözünün önüne getirdi, güneş silüetini ay-dınlatarak bacaklarının uzun hatlarını, kalçalarının kıvrı-mını, yuvarlak ve dolgun göğüslerini açığa çıkardığını ha-yal etti ve Dash anladı.

Yapabileceğini anladı.

Keşke...

"Kaptan!" diye ısrarcı bir çığlık düşüncelerini böldü. "Kaptan, Bay Dashwell'in ana direkte size ihtiyacı var. Bir sorun var, Kaptan. Fena bir sorun."

Ana direk mi? Hava böyle açikken ana direkte ne gibi bir sorun olabilirdi?

Tüm mürettebatın ve Nate'in, uzanamayacakları bir yerde kanarya bulmuş tedirgin sokak kedileri gibi neyin altında dolandıklarını görmek için başını kaldırıp yukarı baktı.

Ve baktıkları şey bir kuştı. Bir çeşit kuş.

Çünkü ana direğin üstünde, yukarıda, selviçede, yüzünde kocaman bir sırtıyla bir direğe tutunmuş duran Leydi Gossett vardı.

Hissettiği şokla ciğerlerindeki hava boşaldı. Pippin! Tanrı aşkına, onun emirlerini çiğnemiş ve selviçeye tırmanmıştı.

Nate fırtına gibi onun yanına geldi. "Bu senin başının altından mı çıktı?"

"Benim mi?" diye patladı Dash. "Ben de aynısını sana soracaktım. O kaçık kadına güvertede kalmasını söyledim. Hayır, ona selviçeden uzak durmasını emrettim."

Nate küfrederek onun önünde ileri geri volta atmaya başladı. "Kimse yukarı çıkıp onu aşağı indirmeye istekli değil. Onun yoluna kendi aptal boyunlarını riske atmazlar."

Dash gözlerini ona kaldırdı, ona çok öfkeli olsa da, gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Kadın yukarıda muhteşem görünüyordu, saçları rüzgârla sırtında dalgalanıyor, güneş uzun sarı saçlarında ışıldıyordu. Ama Dash'i yakalayan şey onun yüzündeki sırtıydı.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Hiç. Ne kollarında, ne onu kurtardığı gece, hiç.

Çünkü sonunda özgür...

Evet, Dash bunu anlayabiliyordu. Çünkü Leydi Gossett olarak geleneksel ve münasip bir hayat yaşasa da — yani çoğunlukla— içinde iplerini koparıp dünyaya açılmak isteyen, fazlasıyla skandal dolu ve aykırı bir hanım vardı.

Pekâlâ, kesinlikle arayı kapatıyordu.

Dash onun yerini daha iyi ölçebilmek için ana direğin etrafında dolandı, sonra aniden taş kesildi — çünkü tayfaların yerlerinden fırlamış gözlerle baktığı tek şeyin selviçelerindeki bir hanım olmadığını fazla ani bir şekilde anlamıştı.

“Onu hangi lanet yerden almış?” diye patladı.

Nate onun tam olarak neden bahsettiğini biliyordu. “Bay Brody’nin pantolonu. Dün yıkamış ve hanımefendi de kimse bakmıyorken onu ipten aşırılmış.” İç çekti. “Bay Brody pantolonunun yerine konmasını talep ediyor, çünkü adamlar kız pantolonu giydiğine dair onunla dalga geçmeye başladılar bile.”

Dash bir kıkırdamayı öksürerek bastırdı, çünkü Brody’ye katılmak zorundaydı. Kimse pantolonunu bir kadının giymesini istemezdi.

Ki bu ona bunun onun gemisi olduğunu ve bu kadının onun doğrudan emirlerini çiğnediğini hatırlattı.

“Ah kahretsin, Bay Dashwell,” diye bağırды adamlardan biri. “Daha yükseğe çıkıyor.”

“Gözcü yuvasına çıkıyor,” dedi bir başkası inanamaz bir tavırla.

Pantolonlu leydinin aptalca daha yükseğe tırmanışını izlemek için tüm gözler aynı anda yukarı dikildi. Özellikle de kadının hareketleri, arakladığı pantolonunun içindeki

yuvarlak kalçalarının iyi bir görüntüsünü her adama sergilerken.

“Pantolonunun bu kadar iyi görüldüğünü hiç görmemiştim, Brody,” diye dalga geçti Glover.

“Aynen,” diye lafa karıştı Gibbs. “Kaptan, Baltimore’a gidince bu tırmanan kadınlardan birkaç tane daha alabilir miyiz? Pantolonlarımdan birini bağışlarım ben.”

“Giydiğin o yelken kadar pantolonlara girecek türden bir kadın görmek istemiyorum, Gibbs,” diyerek güldü Bay Clemens. “Ama eğer senin paylaşacak daha fazla pantolonun varsa, Brody, o zaman gemiye hanımlardan oluşan tam bir mürettebat alabiliriz.”

“Ben onu indireceğim, Kaptan,” diye atıldı Finn, bu konuşmalarla yanakları kızarmıştı. “Onu şey yaptığını görmek istemiyorum... şey...”

Dash ürperdi. Düşüp boynunu kırdığını, demek istiyordu çocuk kıvrınarak.

Ve eğer ona yardım eden biri olmaksızın daha da yükseğe çıkarsa olacağı buydu.

“Bir sonraki direğe varmadan düşeceğine, yevmiyemin yarısına bahse girerim,” diye bağırды adamlardan biri.

“Kabul,” dedi bir başkası. “Ben de yevmiyemin yarısını, direğe çıkacağına ama yuvadan önce düşeceğine yatırıyorum.”

İddialar kadının başına geleceklerle ilgili kanlı detaylarla etrafta uçuşmaya başladı.

“Kaptan!” diye yalvardı Finn. “Onu kurtarmam gerek. Onun şey yaptığını görmek istemiyorum—”

“Hayır, delikanlı, ben de istemiyorum,” dedi Dash ona. “Ama Leydi hazretleri benim sorumluluğumda.” İç çeke-

rek ceketini ve yeleğini çıkardı. Bunları çizmeleri takip etti, yığına kadının rica ettiği atış dersleri için getirdiği tabancalar da katıldı.

Aklının bir köşesinde onu vurma fikri belirdi, böylece ikisinin de boynunu kırma tehlikesinden kendini kurtarmış olurdu, çünkü çok uzun zamandır bu kadar yükseğe tırmanmaya cesaret etmemişti.

Nate onu kolundan yakaladı. “Baba, ben onun arkasından giderim. Onu gemiye ben getirdim.”

Dash, onun elini gömleğinin kolundan itti. “Hayır, leydiye borcumu ödeme vakti geldi.”

“En son ne zaman yuvaya kadar tırmandın?” diye sordu Nate, fazlasıyla kaptanvari konuşarak. Sıkıcı bir dille. Ama o da bir Dashwell’di, hemen ceketini çıkarmaya başladı.

“Bunu yapabilirim,” dedi Dash ona, titreyen ellerini Nate göremesin diye iki yanında sıkarak. Kahrolası titremeler. Bunu yapabiliirdi. Yapabiliirdi.

Oğlu inledi. “Ta oraya çıkacak kadar sabit değilsin. Değişken rüzgârın ilk esintisi seni ıslak bir köpek gibi sallar.”

“Onun peşinden gitmeyeceksin,” dedi Dash, sözlerinin hiçbir etkisi olmadığını görünce ekledi, “Bu bir emirdir.”

Nate onu görmezden geldi, bu yüzden Dash uzanıp tabancalardan birini aldı.

Horozunu çekip Finn’e verdi. “Eğer biri beni takip etmeye kalkışırsa, vur onu.”

Çocuk elindeki tabancaya kocaman gözlerle ağzı açık bakakaldı. “Ama Kaptan—”

“Bu bir emirdir, Finn. Eğer arkamdan tek bir adam gelirse, seni gemiden atıp köpekbalıklarına yem ederim.” Bunu söylerken ana direktteki kancayı tutup ayak parmaklarını iplere geçirdi ve tırmanmaya başladı.

Nate öne atıldı ama bu, göğsüne dayanmış bir tabanca bulana dek sürdü.

Çocuk yutkundu, ama çekilmeyi reddetti. “Üzgünüm, Bay Dashwell. Kaptanın emirleri.”

“Kaptanın emirleriymiş!” dedi Nate, bir adım geri çekilerek. Çünkü çocuğun eli öyle fena titriyordu ki, bu lanet şeyin eğitimsiz ellerde neye dönüşebileceğini anlamak üstün bir hayal gücü gerektirmiyordu. “Kaptanın kendisi olduğunu hatırlaması için ne hoş bir an,” diye mırıldandı. “Kendini öldürtmesinin tam sırasıydı.”

Pippin, arkasından Dash’in tırmanıyor olmasını pek umursamadı. Hedefine varıp gözcü yuvasına çıkınca, adam uyurken onun odasından çalmış olduğu tek gözlü dürbünü çıkarıp okyanusun şahane görüntüsüne saygıyla baktı.

Dalgalar ve su her taraftaydı; inanılmazdı, kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyordu, ama yine de Atlantik’in üzerinde minik bir noktadan başka bir şey olmadığını farkındaydı.

Unvanları ve onu kapanlarının burada bir önemi yoktu; sanki aniden, uzun zamandır ilk defa, kendini ayaklarının üstünde bulmuş ve hayatı canlandırıcı bir netlikle önüne serilmiş gibiydi. Sesyete kahrolabilirdi.

Bu asi düşünce sırtımasına neden oldu, ta ki dikkatli olmasını gerektiren iki sebep aklına gelene kadar.

Ginger ve John.

“Ah, böyle şeyleri boşver,” dedi rüzgâra. Ginger, onu koruyacak Claremont adına sahipti. Ya John? Pekâlâ, onu tanıyan kimse John’un uygunluğundan şüphe etmezdi.

Bu onu rahatlatmalıydı, ama onun yerine içinde hafif bir hüznü bıraktı. Keşke John biraz daha babasına çekseydi...

Dashwell'e, Gossett'e değil. Keşke onu sevecek birini bulsaydı — Vikont'tan değil, denizci kahramandan değil, üniforma ve unvan altındaki adamdan bahsediyordu.

Oğlunun geleceği üzerine daha fazla endişelenemeden, yuvanın altındaki açıklıktan Dash'ın başı çıktı. "Kahretsin, kadın! Senin boynunu kırmalıyım!"

Şey, belki de babasına o kadar da çekmemeli, diye düşündü, Dash'e doğru sırtırken.

"Yarı yolda lanet olası düşünüyordum neredeyse," diye yakındı adam. "Ve sen sanki bu bir Maypole cümbüşüymüş gibi sırtıyorsun."

Pippin karşılık vermeden bu dar çanağın diğer yarısına geçerek onun tırmanışını tamamlamasına izin verdi. Yanakları kızarmış halde hırıltıyla soluyan adam nefesini toplamak için duraksadı. "Selviçeden, halatlardan ve ana direktan uzak durman için sana doğrudan emir verdim," dedi hızla. "Ölebilirdin. Beni öldürmeye epey yaklaştın."

Pippin ona bakıp pişmanlık duymaya çalıştı ama fazlasıyla başarısız oldu. Üstlerine vuran ısıltılı günışığı kadar parlak ve neşe dolu şekilde kahkaha atmaya başladı. Dar çanağın kenarını kavrayıp tutundu, çünkü kendine engel olamıyordu. "Sen ne zaman böyle yaşlı bir tavuk oldun?"

Dash'ın kaşları büyük bir öfkeyle havalandı. "Bir n-ne?"

"Yaşlı bir tavuk," dedi kadın tane tane, her bir kelimenin üstüne basa basa. "Kaptan Thomas Dashwell kendi rotasını ararken ne zaman başka birinin emirlerine kulak asmış ki?"

Adamın çenesi ileri geri hareket etti. “Bu senin yaptığın akrobasi sadece şeye yarardı... şeye...”

“Ölmeme mi?”

Adam dudaklarını sımsıkı kapatıp başıyla onayladı.

“Riske attığım kendi hayatım, Kaptan Dashwell. Nasıl geçireceğim bana kalmış. Başkasına değil.” Hiçbir şeyi bu kadar sertçe söylememişti. Çünkü şu son birkaç günde, aralarında hangi şüpheler, hangi sıkıntılar duruyorsa, Dash kendi payının yarısını temizlemişti. Ona tüm hayatı boyunca özlemini çektiği macerayı vermişti.

Her zaman olmak istediği gibi yaşadığını hissetmesine izin vermişti, özgür ve kısıtlamasız. Uzanıp elini adamın koluna koydu. “Bu benim için istediğin bir şey değil miydi?” Elini orada, adamın kolunda masumca durur halde bıraktı, ama aralarındaki ateş, hızla yangına dönüştü.

Yine de Pippin elini çekmedi, çekmesi gerektiğini biliyordu.

Dash de kolunu kıpırdatmadı.

“Buraya gelirken aklından ne geçiyordu?” diye sordu, gözleri kadınınkilere büyüleyici bir ışıkla odaklanmıştı. “Seni burada görmek, işimi neredeyse bitiriyordu.”

Pippin sırtıp daha yakına eğildi, aralarındaki çekimi hissediyordu. Bu, medceziri durdurmaya çalışmak gibiydi. “Toplardan birini ateşlemekten daha iyi bir alternatif olduğunu düşündüm.”

Dash duraksadı, ona baktı ve kahkahayı bastı. Onunla ilk karşılaştığında kalbinde ateş yakan o neşeli ve uçarı ses. Ondan bir öpücük çaldığı o gece... Onun ilk öpücüğü, onların ilk öpücüğü. Tüm o yıllar önce ikisini birbirine bağlayan o öpücük.

“Leydi Gossett,” dedi adam yumuşak bir sesle, “hâlâ yaşıyan en şeytani hatunsunuz.”

Ve Pippin onun kendisini öpmek niyetinde olduğunu düşündü —hayır, dua etti— hayır, tüm kalbiyle bunu diletti. Onu kollarına çekecek, dudaklarını yağmalayacak ve kalbini bir kez daha çalacaktı. Hemen burada, şimdi.

Ama kahpe rüzgâr öyle düşünmüyordu.

Muzip bir esinti onlara çarptı, ana direği sallayarak Pippin’i Dash’in kollarına attı.

Alnı, adamın çenesine çarptı ve kıymetli bir an için Pippin ayağı kayıp düşeceğini sandı.

“Aah,” diye çığlık attı, elleri tutunacak bir şey arıyordu.

Ama Dash’in hızlı hareketi onu kurtardı. Adam onu tutup sarıldı, sanki Londra’daki bir balo salonunda yönünü bulmaktan daha zor bir şey değilmiş gibi sallanan yuvada sağlam durdu.

“Sıkı dur, küçüğüm,” dedi adam, o titrerken onu tutarak. Sallantının en kötü anı geçince tekrar ayaklarının üzerinde durana dek göğsünün sert duvarından kadını uzaklaştırdı. “Yeni bulduğun özgürlüğüne doydun mu?”

“Evet, fazlasıyla,” dedi, aralarındaki o bağın kaybolduğunu epey hüznle hissediyordu. “Ama yapacağım son bir şey var.” Dürbünü çıkarıp gözüne dayadı. “O geminin nerede olduğunu görmek istiyorum.”

“Hangi gemi?”

“Arkamızdaki,” dedi kadın, ufku inceleyerek. “Hmm. Bu tuhaf. Şimdi göremiyorum. Sen bulabilir misin?”

Dash kadının uzanmış kolundan dürbünü aldı, ama bu defa ona dokunmamak için dikkat ettiğini fark etti Pippin. Adam denizle gökyüzünün birleştiği çizgiye bakındı, ama

başını iki yana salladı. “Ben bir şey görmüyorum, o bir ışık oyunu olmalı.” Dürbünü kapatıp ona geri verdi. “Gözcü yuvasındaki ilk nöbetlerimden birinde, sonunda bir grup köpekbalığı çıkan bir şey yüzünden genel alarm verdiğimi hatırlıyorum da.”

Kadın güldü. “Sen mi? Hiç?”

“Ah, evet. Bu durum, kaptanı yataktan kaldırmak zorunda kalmalarına neden olduğundan sonrasında birkaç kez kamçılandım.”

Kıkırdayan Pippin ona gülümsedi, sonra omzunun üzerinden dönüp baktı. “Yemin ederim arkada bir gemi gördüm.”

“Ve arkada kalacaklar,” dedi adam ona, “çünkü bizi kimse yakalayamaz.”

Böylece Dash inmeye başladı, yol boyu kadına rehberlik ederek ayağını koyacağı en iyi yeri gösteriyordu.

Pippin iş inmeye gelene dek ne kadar yükseğe tırmandığını fark etmemişti ve Dash’in tavsiyeleri için yürekten memnundu.

Aşağıda, gemilerinde gerçek bir İngiliz leydisi olmasının getirdiği açık saygıyı kaybedip gürültülü yorumlar savuran adamlar, kadın kendini güverteye neredeyse indirirken, onu neşelendiriyorlardı.

Birkaç adam aceleyle yukarı ilerleyip onu karşılamak için ağın son kısmını tırmandı.

Ya da en azından Pippin onların yapacağı şeyin bu olduğunu düşünüyordu, ta ki her iki yanında duran iki adam arka ceplerinden sarılmış ipler çıkarıp hızla ve beceriyle onun ellerini bağlayana dek.

“Dash! Dash!” diyerek onun arkasından bağırdı kadın,

Çünkü adam çoktan güverteye inmiş, kararlı duruşunu ta-
kınımiş ona sırtıyordu. “Beni bağladılar. Beni aşağı indi-
rin!”

Dash kollarını göğsünde kavuşturup başını iki yana sal-
ladı. “Hayır.”

“Hayır mı?” Pippin, Nate’e döndü. “Bay Dashwell, bu
adamlara beni çözmelerini emredin.”

“zr dilerim, leydim,” dedi genç adam, babasınınki-
ne çok benzeyen inatçı duruşu takındı, “ama halatlardan
uzak durma emri almıştınız ve kasıtlı olarak bu emre karşı
geldiniz.”

“Ah, şu zırvaya bir son verin! İndirin beni!”

Nate başını iki yana salladı. “Korkarım yapamam.”

“Yapamaz mısınız, yapmaz mısınız?”

Genç adam cevap vermeden önce dönüp babasına bir
bakış attı. “İkisi de, sanırım.” Sonra ikisi de gülmeye baş-
ladı.

Pippin söylenip küfürler etti ve Ellis Anne tüm mret-
tebatın kakhahalarıyla çınladı.

Umutsuzca Finn’e döndü. “Bana yardım edebilir mi-
sin?”

ocuk da başını iki yana salladı. “zgnm, leydim.
Kural bu. Selviçeye sadece mürettebatın çıkmasına izin
verilir. Bu kurala dikkat etmeyen yolcular—” Duraksaya-
rak diğerlerine bir bakış attı, açıklamayı zorlaştıracak kadar
gürültüyle kakhaha atmaya devam ediyorlardı. “—yakala-
nır.”

“Peki nasıl,” dedi Pippin en buyurgan sesiyle, “serbest
kalabilirim?”

“Bir bağış,” diye bağırdı Dash. “Mrettebata bir bağışta
bulunmalısın.”

Adamlar başlarını onaylar gibi sallayıp kahkaha attılar. “Biraz brendiniz olabilir mi?” diye sataştı içlerinden biri. “Kaptan hepimizi kuruttuğu için, fazlasıyla susamış durumdayız.”

Pippin başını iki yana salladı. “Teklif edebileceğim bir içkim yok.”

“Ne yazık,” dedi adamlardan biri. “Kuru tütün?”

Pippin omuz silkti. “Neden tütünüml olsun ki? Leydiler tütün kullanmazlar.”

“Benim annem kullanıyor,” diye karşı çıktı adam. “Üç ülkede en iyi duman halkasını üfleyen kişi odur.”

Pippin çileden çıkmak üzercydi. Dumanıdan halkalar mı, gerçekten mi! Yalvaran bakışlarını Dash’e çevirdi. Onu tayfalarının merhametine terk etmezdi o. Eder miydi?

Dash ona sadece sırttı, sanki günün tüm zamanına sahipmiş gibi çıplak topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu.

Ah, Tanrının belası adam. Pippin onu daha önce öpmediğine yürekten memnundu. Çünkü buradan iner inmez bulabildiği ilk ağır nesneyle onun kafasını patlatacaktı.

“Şimdi herkes işinin başına dönsün,” diye emretti Nate.

Adamlar, kadını dehşete düşürerek geri çekilip görevlerine dönmeye başladılar. Ve onu sanki esintide kuruyacak bir çamaşırmış gibi orada bıraktılar.

Karnı guruldadı, bacakları yorulmaya başlamıştı ve bir korsanın hayatına olan hayranlığı fazlasıyla içtenlikle sağlam bir sınavdan geçiyordu.

“Önerebileceğim bir çeşit bağış olmalı,” diye bağırdı arkalarından. “Sadece neyin uygun olabileceğini bilmiyorum ben.”

O sırada bir grup adamın olduğu yerden ufak bir ses duyuldu.

“Kaptanı öpebilirsiniz.”

Güvertenin üzerindeki herkes durup Finn’e döndü.

Çocuk şiddetle kızardı. “Ben sadece Leydi hazretlerinin kaptanı öpebileceğimi ve bunun yeterli bir bağış olacağını düşündüm.”

Dash sonunda kendini nasıl yine halatların üstünde bulunduğundan emin değildi; sebebi daha çok adamların onu kadına eşlik etmeye itmek için pek de gizlemeden dürtüşleriydi ya...

Çok kısa sürede kendini onun karşısında buldu, ağ aralarındaydı. Tezahüratlar ve ısıklar geri planda rüzgâra karıştı; Dash kendini bir an onun öfkeli, hatta çileden çıkmış gözlerine bakarken buldu. Gülmek zorundaydı çünkü dünyanın geri kalanı unutulmuştu.

“Seni gayet iyi yakaladılar, leydim,” diye fısıldadı.

“Bu bir rezalet,” diye karşılık verdi kadın.

“Yaptığınızın bedeli bu olamaz mı?” diye önerdi Dash.

“Hıh,” diye söylendi Pippin.

“Bağış alması için Gibbs’i de gönderebilirim, istersen,” diye öneride bulundu adam, aşağı inmek için sahte bir girişimde bulunarak. “Ya da Brody’yi. Üzerindeki onun pantolonu.”

“Dash, sakın cüret etme!” diye terslendi kadın, öfkeyle ağı sallayarak.

“Bu bir emir mi?” diye sordu adam, hâlâ inmek üzereymiş gibi duruyordu.

“Hayır,” dedi Pippin bastırarak. “Buraya dön.”

“Ah, gönülsüzden hallice bir kadını öpmek gibisi yoktur,” dedi Dash oraya geri tırmanarak. “Öpücüğümün o kadar da reddedilebilir olmadığı zamanları hatırlıyorum, leydim. Dört gözle beklediğin zamanları.”

Kadının gözlerinde bir ısıltı gördüğünü sandı. Eskiden onu kollarına aldığı, onun altında olduğu zamanlarda orada yanan o ateşi.

Ve onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünden şüpheleniyordu, çünkü bacaklarını birbirine bastırıp kalçalarını hafifçe sallayarak kıpırdanıyordu.

Kadının verdiği karşılıktan memnun halde arsızca devam etti. “Hatırlıyorum da bana yalvararak—”

Pippin’in bakışları bu defa alev aldı. “Ah, Tanrı aşkına, Dash, sadece beni öpüp bu işi halletsen de ben de buradan inebilsem?”

“Madem ısrar ediyorsun,” dedi adam yakına eğilerek, kadın da ağlarda bulunduğu yerden çekildi.

Ah, tayfanın gözünde ne haldeyiz acaba, diye düşündü. Sonra aydınlandı. Onu öpmek üzereydi. Kirke’sini öpmek üzereydi.

Bir kadını ilk kez öptüğü andan beri böyle ne yapacağından emin olmadığı olmamıştı. Dudaklara iffetli bir buse?

Alaycı ve yaramaz bir düşünce ona fısıldadı. Onu bir daha ne zaman bağlanmış ve senin merhametine kalmış bir halde bulacaksın? Eğer bunu doğru dürüst yaparsan, hayatının geri kalan her gecesinde ona sahip olabilirsin...

Hayır, o asla kalmaz, dedi kendi kendine. Asla. Her şeyi mahvetmişti, ama bu, o öpücüğü almayacağı anlamına gelmiyordu. Çünkü bu ondan alabileceği son öpücük olacaktı.

Çünkü onun bir daha selviçeye çıkmaya cesaret edeceğinden şüpheliydi.

Ve ah, onu ayartmayı nasıl da istiyordu. Onu baştan çıkarmayı, Dash'in sayamayacağı kadar günahına daha fazlasını eklemeye iten tutkularını ve arzularını alevlendirmeyi.

“Hadi gel, Dash,” diye fısıldadı Pippin. “Öp beni.”

Onun bu sözleri adamı umut ve arzunun esiri yaptı.

Ağları oluşturan ipleri çekerek ona eğildi. Yeterince yaklaşıp bir öpücüğün bir dilek olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmesinden önceki o kısa mesafeye kadar gelene dek kadının gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Kırpikleri titreşerek gözleri kapandı ve Dash mesafeyi kapatarak dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi.

Sanki böyle bir cenneti hafızasında saklamış gibiydi, çünkü nasıl hissettiğini hatırlıyordu, bu kadının ipeksi ve davetkâr dudaklarına dokunmanın, onun kendisine açıldığını hissetmenin, dilinin kendisinininkine hassasiyetle dokunarak onu daha yakına çekmesinin nasıl olduğunu hatırlıyordu.

Yağmalaması için ona nasıl yalvardığını.

Ve kalpten bir korsan olarak Dash bunu yaptı.

Kolunu ağdan geçirip kadının beline doladı ve aralarında bulunan ağın elverdiğince onu iyice kendine çekti.

Daha fazlasını isteyerek hüsrana uğramış halde, keşfedebileceği kadının her bir zerresine duyduğu açlıkla öpücüğü derinleştirdi, onun alt dudaklarını ağzına alıp emerek hırladı... Evet, açlıkla hırladı.

Eli kadının çalıntı pantolon içindeki biçimli ve yuvarlak poposunu kavradı. Çemberli etek ve iç gömleği katları yoktu, eliyle onun cennetsi teninin arasındaki tek şey kumaştı.

Pippin iplerinin arasında sarsıldı, dizi adamın uyluğunu dürttü ve Dash'in dünyası başına çöktü.

Aşağılarındaki tayfaların tezahüratları ve gülüşmeleri adamın içine düşmüş olduğu şehvet yüklü pusu delmeye başlamış olsa da, duyduğu bir ses ona yirmi küsur yıldır hissetmemiş oluğu bir şeyi hissettirdi... umut.

Çünkü geri çekildiği, onu serbest bıraktığı an kadın inledi.

Hiçbir adamın yanlış anlamayacağı şehvetli bir mırılma.

Leydinin onunla işi bitmemişti. Uzun bir süre de bitmeyecekti.

Eğer Dash onu tutmasaydı, adam onun iplerini kesip özgür bıraktığında Pippin ağlardan düşebilirdi.

Onun öpücüğünden dolayı baştan ayağa titrer halde, en son ne zaman böyle dünyasının sarsıldığını hatırlamıyordu.

Dash onu öpmüş ve Pippin yeniden on yedisine dönmüştü, sahilde duruyordu ve karşısındaki de ondan öpücük çalan korsandı.

Adamın kararsızca dudaklarını onunkilere bastırıldığı an —gerçekten de, böyle bir şeyin mümkün olabileceği kimin aklına gelirdi; Dash ve gergin olmak?— ah, evet, adam sonunda doğru bir rota bulup onu öpmüş ve Pippin'in içindeki her şey ortaya çıkmıştı; uzun zamandır tuttuğu tüm o arzuları, tüm minneti.

Dünyasında bu adam ve onun öpücüğünden başka bir şey kalmamıştı.

Hafifmeşrep bir tavırla adama doğru eğilmiş, ona di-

liyle sataşmış ve kendisine sahip olması için neredeyse ona yalvarmıştı. Burada, yukarıda, selviçede, adamın tüm mürettebatının önünde. Ve adam bunu Hyde Park'ın ortasında ya da Parlamento önünde de yapmış olsa Pippin'in umurunda olmazdı.

Çünkü Dash eliyle onun poposunu kavrayıp ağlar izin verdiğince onu kendine çektiğinde, ona sürtündüğünde, Pippin onun da kendisi kadar ihtiyaç içinde olduğunu biliyordu — ah, adam öpücüğüyle, dokunuşuyla fırtınalı ve tehlikeli bir kıvılcım tutuşturmuştu ve Pippin şimdi o ateşin üzerine gazyağı döküp yeniden yakmak istiyordu.

Öp beni, Dash. Beni tekrar öp, diye bağırarak istiyordu, adam onun halatlardan inmesine yardım ederken. Ona bir bakış atmaya cesaret ettiğinde, adamın parıldayan yeşil gözlerinde gerçeği aradı.

Biliyordu. Dash, ona ne yapmış olduğunu biliyordu.

Ve nasıl bir serseri olduğu göz önünde bulundurulursa, onun devam etmesini ne kadar istediğini de çok iyi biliyor olmalıydı.

Ama Dash de Pippin de baş döndürücü alışverişleri sırasında, arzularını muhtemelen tamamen söndürecek tek şeyi unuttular.

Ufukta Pippin'in daha önce fark etmiş olduğu gemiyi.

Bu büyük geminin güvertesindeki kaptan, avına yakınlığı ve onları yakalayamamış olmasına duyduğu öfkeyle volta atıyordu.

“Kahretsin, Bay Perkins,” diye bağırdı Kaptan Lord Gossett. “Gece çökene kadar bizi görüş alanından uzak tut. Sonra ışıkları söndür, yelkenleri tamamen aç, neye

mal olursa olsun her adamı çağır, çünkü Amerikan sularına girmeden onları yakalamalıyız.”

“Evet, tabii, lordum,” diye karşılık verdi ikinci kaptan. “Ama onu yakaladığımızda ne yapma niyetindesiniz?”

“Ne pahasına olursa olsun, annemi geri alacağım.”

Bay Perkins, Amerikan gemisindeki her ruh için sessizce dua etti, çünkü eğer Lord hazretleri bildiğini okursa, bir sonraki şafakta hepsinin denizin dibini boylayacağını biliyordu.

Pippin günün geri kalanını, Dash’in elini tutup onu karmarasında indirmekle, şey, kararsız kalmak arasında kalarak geçirdi.

Peki ya sonra? diye sordu kendine sayamayacağı kadar çok defa. Çünkü hayatını bir arada tutan çelişkili bağların hepsine yarayacak bir cevap bulamamıştı.

John ve Ginger... onlara Dash’ten pek de bahsedememişti. Onun münasip ve baştan ayağa İngiliz çocukları utançtan yerin dibine geçerdi. Böyle bir haberin aile dışına çıkması halinde bunun salonlarda ve toplantı odalarında çıkaracağı dedikodu yaygarasından bahsetmiyordu bile.

Arkasına dönüp diğer yöne ilerledi. Ama bir de Dash vardı. Dash’le olan bir hayat.

Dash onu gerçekten istiyordu, değil mi? Sadece bu gece için de değil, daima. Belki? Parmaklarını dudaklarına bastırdı. Galiba istiyordu. Pippin bu konuda yanılıyor olamazdı.

Daha önce onun hakkında yanılmadığın gibi mi?

İç çekerek başını iki yana salladı.

Bu adamı nasıl oluyor da affedebiliyorsun? Becerikli

kuzini Felicity'nin azarını duyabiliyordu. Seni fena halde kandırmış. Gemisini kazanmak için ilk karısını nasıl kullandıysa, saklanmak için de seni kullanmış. Hiçbir şey öğrenemedin mi sen?

Bu çirkin ve asi düşünceyi aklından attı.

Hayır, Dash'te her zaman, hiçbir kadının evcilleştiremeyeceği, ona dokunulmaz gelen, özgür ve vahşi bir yan vardı.

Ve belki de gençliğinde karnında taşıdığı çocuğu ona söyleyecek kadar güvenmemişti hiç. Fazlasıyla dürüst olmak gerekirse, onunla evlenene dek söylemeyi düşünmemişti; çünkü onun hayatından çıkmayacağına; denizlerde kaybolup onun için yeniden yok olmayacağına hiç güvenmemişti.

Ama yılların verdiği bakış açısıyla ve baskı, ihtiyat, görgü kurallarıyla geçen bir hayattan sonra şimdi işleri biraz farklı görüyordu.

Dash'i evcilleştirmek mi? Rüzgârların esmesini durdurması daha olasıydı. Gossett'le olan evliliği ne kadar Dash'i hüznü ve yalnız bir rotaya sürüklediyse, kadını da aynı ıssız yola itmişti. Evet kocasını sevmişti, çocuklarını seviyordu. Ama kıymetli Tanrım, kalbinin ve hayallerinin Dash'le dolu olduğunu keşfetmişti.

Şimdi Brent gittiğine, çocukları da büyüdüğüne göre, yönünü günlerinin geri kalanını Dash'le geçirmek üzere ayarlama işini ele alma vakti gelmişti.

İkisinin de geri kalan günlerini...

Kapısının çalınışıyla başını kaldırdı.

"Leydi Gossett," dedi Dash tüm resmiyetiyle. "Benimle gelebilir misiniz?"

Bu nezaketin sebebi neydi?

Giydiği kırmızı elbiseye çılgın bir bakış attı, yıllar önce giymiş olduğu o kırmızı elbiseye. Niyetlerinin ne olduğunu adama açıkça, onun yatağına çıplak yatsa olacak kadar açıkça, anlatacağını bildiği elbise.

Onun öpücüğü hakkında fena halde yanılmış mıydı acaba?

Titrek bir halde odada ilerleyip derin bir nefes aldı, elbisesini düzeltti ve kapıyı açtı.

Dash oradaydı, yıkanmış ve saçlarını taramıştı, tıpkı uygun bir kaptan gibi görünüyordu. “Akşam yemeği bu gece güvertede servis edilecek.” Ona hafif bir baş selamı verdi ve kadının kalbi bir kez daha hayal kırıklığıyla burkuldu.

Güvertede mi? Kamarasında değil yani? Baş başa değil? Bu onların denizdeki son gecesiydi ve yarın... şey, yarın onları limana götürecekti, sonra da...

“Teşekkür ederim,” demeyi başardı, elini adamın uzanmış elinin üzerine koyup merdivene doğru onu takip etti.

“Hayal kırıklığına uğramayacağını umuyorum,” dedi adam, o gerçeği fark edene dek onu birkaç basamak yukarı çekerken.

Güvertenin her yerinde fenerler göz kırparak ışıltıyordu. Nefessiz kaldığı bir an için Pippin beyaz keten ve şamdanlarla hazırlanmış masaya ağzı açık bakakaldı. Gümüş çatal bıçaklar parlıyordu ve tabaklar en kaliteli Çin porseleniydi.

O sırada bir flütün yumuşak ezgileri çalmaya başladı ve onu bir akordeonun notaları takip etti, sonra da bir kemanın özlem dolu ezgileri geldi.

Pippin’in nefesi kesildi. “Nasıl...?”

“Adamlar,” dedi Dash ona. “Kaptanlarını onlara geri verdiğin için sana teşekkür etmek istediler.” Duraksadıktan sonra onun elini tutarak parmaklarını dudaklarına götürdü. Elinin tersinde hissettiği adamın dudaklarının sıcaklığı ve baştan çıkarıcı ufak bir ısırıktan sonra kadın her şeyin arkasındaki gerçeği gördü. “Ben de...”

Pekâlâ, Pippin onun gözlerinde itirafının geri kalanını görebiliyordu.

Çünkü o gözleri bir korsanın açgözlülüğüyle parlıyordu. Ve bu durumda, onun açgözlülüğü günah değildi.

Çünkü tüm arzuladığı, Pippin’di.

“Kaptan,” diye fısıldadı Bay Perkins, Regina sessizce Ellis Anne’in yanından geçerken. “Görünüşe göre güvertede bir kutlama yapıyorlar.” Dürbününü ona uzattı. “Amerikalılar. Sadece bu görgüsüzler gemide fahişelerle yelken açarlar.”

“Fahişeler mi?” diye sordu Lord Gossett, dürbünü gözüne yerleştirerek.

“Evet, fahişeler. En azından birini görebildim. Kırmızı ipek bir elbise giymiş, mürettebatla dans ediyor. Utanmaz bir orospu, çünkü annem olacak yaşta görünüyor.”

Anne... kırmızı ipek... anne... Yakalamak için sinsice yanından geçtikleri gemiye odaklanmaya çalışarak gözlerini öfkeyle kırıştırırken bu sözcükler kafatasının içinde yankılandı.

“Onu gördünüz mü?” diye sordu Bay Perkins, kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

“Evet, onu gördüm,” dedi Lord Gossett gergin bir sesle. “Ama o kadın bir fahişe değil.”

“Ah, öyle, Kaptan, tekrar bakın. Kırmızı ipek giymiş olan.”

Lord Gossett dürbünü sertçe kapatıp adama bir bakış attı. “O kadın fahişe değil. Benim annem.”

On Altıncı Bölüm

Dash, Pippin'in kırmızı ipek elbisesinin içinde güvertede dönüşünü izledi; hem onun o meşhur elbisenin içindeki göz alıcı görüntüsü hem de en karanlık geceyi bile aydınlatabilirmiş gibi görünen gülümsemesiyle donakalmıştı.

Pippin'in tayfayla dans edecek kadar şımarımayışı, çoğu kanun kaçağı olan denizcilere kendilerini beyefendiler gibi hissettirishi Dash'i şaşırtmadı.

Onu ayaklarına kadar sarsan şey, kimsenin dikkat etmediğini sandığı anlarda kadının ona attığı bakışlardı.

Şehvet dolu bakışları için için tutkuyla yanıyordu. Gençlik, tecrübesizlik ya da sosyetenin engelleri ve bağlarıyla engellenmemiş yetişkin bir kadının teklifiyle.

Kadın onu istiyordu. Dash titrek bir nefes saldı. İstiyordu, değil mi?

Kırmızı elbisesini giymişti. Onu Marshalsea Hapishanesi'nden kaçırıp Hollindrake Evi'ne götürdüğü gece sırf onu eğlendirmek için giymiş olduğu elbise. Ve bir hafta

önce, aklını yitirdiği sırada kadın ona geldiğinde, uzun gece boyunca elini tutarak onun atıp tutmalarına katlanır ve onu daha temiz kıylara yönlendirirken giymiş olduğu elbise.

Ah evet, bunların hepsini yapmıştı, ama onca yalandan, kandırmacadan sonra bu kadın onu nasıl isteyebilirdi ki?

Rotayı biraz değiştirmezsen, evlat, bunu nereden bileceksin?

Hardy'nin sık sık verdiği bu tavsiyeyi hatırlayınca gü-lümsedi:-

Yaslanmış olduğu ana direktten doğrularak dansın ve tayfaların onu tebrik eden sert alkışlarının arasından yürüdü.

Ne için? diye sormak istiyordu. Hiçbir şey yapmamıştı ki.

Delirecek kadar içip tüm içkisini gemiden atmaktan başka. Ve sonra da sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştı.

Hem tekrar düşününce, eğer bu kadın için olmasa, böyle gözü kara bir hareketi hayatta yapmazdı.

Pippin. Finn'i bir taşra dansı adımlarıyla yönlendiriyordu. Onun attığı kahkahayla eğlenen Dash ona sırıttı.

Bu kadın ona en delice şeyleri yaptırmayı başarıyordu her zaman.

Şimdi yapmak üzere olduğu şey gibi.

Ona evlenme teklif etmek.

Yıllardır olmadığı kadar mutlu olan Pippin, nefes nefese dönerek durdu ve kendini Dash tarafından tutulurken buldu.

Adam onu yakalayıp dirseklerinden tuttu, ona sırtırken gözleri dumanlı bir tutkuyla parladı.

Bu, kadının dizlerinin bağına tek başına çözebilirdi belki ama bir de dokunuşunun ısısı uzuvlarına tutku ağları yolluyordu.

Bir kadının, bir adamın dokunuşu için ne kadar yanıp tutuşacağını hiç anlayamamıştı demek. Çünkü kendisi, Dash'in dokunuşuna açlıktan ölen bir kadın gibi açlık duyuyordu. Geçen hafta, ona yakın olabilmek için her bahaneyi kullanmıştı. Sahibinin dokunuşunu hissedebilmek için her tür maskaralığı yapan, fazla şımartılmış bir ev kedisinden daha da beter halde, sırf adam onu yakalasın diye dünyadaki en sakar kadın olmuştu.

“Tek bir adım daha atabileceğimi sanmıyorum,” diye itiraf etti, kamaralara inen geçide doğru bir bakış atarak. “Geceyi sonlandırırsam, adamlar alınır mı sence?”

“Bizi şimdiden terk mi ediyorsun?” diye dalga geçti Dash.

“Gece yarısını geçti,” dedi Pippin. “Ve adamların çoğu yataklarını aramaya başladı bile.”

Dash onun omzunun üzerinden bir bakış attı. “Evet, başlamışlar. Siz neyi bekliyorsunuz acaba, leydim?”

Pippin titredi. Ah, lanet adam. Onun öylece itiraf edip... onu arzuladığını söyleyemeyeceğini biliyordu. Onu istediğini.

“Beyler,” dedi Dash, kadının kollarından birini bırakarak, “Leydi hazretleri bu kusursuz akşam için sizlere teşekkür etmeyi diliyor ama gece için zarafetle müsaade istiyor.”

Dash onu geçide doğru götürürken adamlar kakhaha

atıp kadına tezahürat ettiler ve ellerinden geldiğince ona baş selamı verdiler.

Ama Pippin attıkları her adımda Dash'in ne yapacağını merak ediyordu. Düşünceleri seçenekler arasında dolanıp duruyordu.

Adam ona kamarasına kadar eşlik edip iyi geceler dileyebilirdi. Pippin ürperdi. Yüce Tanrım, ne dehşet verici bir düşünce!

Dash ona aşağıya eşlik edip ilk hamleyi onun yapmasını beklerdi belki? Ah, Pippin bunun olmamasını umuyordu, çünkü tüm bu korsan cesareti gibi şeyler onun için yeniydi ve çoğunlukla yüzüne gözüne bulaştırıyordu.

Ve nihayet, içten içe dilediği seçenek: Ayaklarını yerden kesip onu kamarasına taşır, akla gelen gelmeyen her yolla ona sahip olarak onu tamamen yağmalardı, çünkü Pippin onu durduramayacak kadar güçsüzdü.

Sanki, diye mırıldanacaktı neredeyse, o kadar şanslı olabilirim de.

Ah kahretsin, Pippin, dediğini duyabiliyordu kuzini Tally'nin. Şu son haftayı bir korsan olmayı öğrenerek geçirdin. İsteddiğini ele geçirme konusunda işe yarar bir bilgi kııntısı kapamadın mı? Korsanlar istemez, alır.

Tam o sırada Dash onun elini tuttu ve Pippin başını kaldırıp bakınca merdivenin sonunda olduklarını fark etti.

"Pippin, söylemem gereken bir şey var—" diye titreyen bir sesle söze başladı Dash.

Ah, yüce Tanrım, onu terk edecekti. Bir öpücük bile vermeden onu dar yatağına gönderecekti. Pippin bunun olmasına izin veremezdi. O artık bir korsandı ve istediğini alırdı, istediği şey de...

Bir öpücüktü.

Evet, buydu. Bir öpücük. Bunların hepsi uzak bir sahilde bir öpücükle başlamıştı ve Pippin başka bir öpücük olmadan kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Dönerek kendini adama doğru fırlattı, onu duvara doğru iterek oraya sabitledi. Kollarını boynuna doladı ve o tek kelime daha edemeden parmak uçlarında yükselip dudaklarını kendininkilerle yakaladı.

Pippin yirmi yıldır almayı beklediği öpücüğü çalışıyordu.

Bir korsanın ceza almayacağından duyduğu eminlikle çalışıyordu.

Kalçalarını onunkilere yaslayıp sallanarak ona sürtündü; artık bir parça şefkat arayan bir kedi değildi, Pippin ateş topuna dönmüştü. Bu adamı istiyordu, onu içinde istiyordu, onun kendisine sahip olduğunu hissetmek istiyordu ve arzuları konusunda adamın aklında en ufak bir şüphe bırakmayacaktı.

Altında, adamın sertleştiğini hissetti ve Dash onun poposunu yakalayıp kendine çekince neredeyse neşeyle haykıracaktı. Birbirlerine sürtündüler... arzunun bu ilk kıvılcımında ne bulunabilirse onu araştırarak, arayarak...

Dash başını indirerek öpücüklerinin gidişatını değiştirdi, dilini onunkinin üzerinde kaydırды, aç ve ateşliydi. Her yalayışla, her karmaşık darbeyle Pippin onun kendisinin başka yerlerini de böyle öptüğünü, ağzıyla çıplak vücudunu araştırdığını, elleriyle okşadığını hayal ediyordu.

Pippin inledi, elleri adamın saçlarına dolanarak onu daha yakına çekti, öpücüğü derinleştirmesi için, kendisini sahiplenmesi için ona yalvarıyordu.

Onunla sevişmesi için.

“Lütfen, Dash,” dedi nefessiz bir şekilde, adamın dudakları onunkileri terk edip baştan çıkarıcı bir tavırla boyunda dolanmaya ve dekoltesine doğru inmeye başladığında. “Lütfen.”

Ve Dash, saflıktan uzak bir korsan olarak, anladı.

Onu belinden yakalayıp omzuna attı. “Nasıl isterseniz, leydim.”

Pippin kahkaha attı, bacakları tekme atıyor, elleri oyunbaz bir şekilde sırtına vuruyordu. Çünkü yağmalanmak üzereydi.

Ve itiraz etmenin zararı olmazdı... sadece birazcık.

Dash onu kırmızı ipek ve ani güvensizlikler yumağı halinde yatağın üstüne attı.

O arkasını dönüp kapıyı kapatmaya gittiğinde, Pippin doğrulup asi saçlarını yüzünden çekerek kendine bir göz attı.

Tanrım, tam bir enkaz gibi görünüyordu muhtemelen, çıplak bacağı açıktaydı ve göğüsleri neredeyse elbisesinin önünden fırlamıştı. Ama sonra farkına vardı.

Elbisesini çıkarmak zorunda kalacaktı. Onun önünde. Sanki güverte altından kayıyormuş gibi hissetti.

Ah, Tanrım. Artık yirmi yaşında değildi, orta yaşlı bir kadındı, bir duldu, iki çocuk doğurmuş ve bunu kanıtlayan çizgilere, yumrulara sahipti.

Ama her ne güvensizlik hissediyorsa, Dash’in yatağa gelip ceketinden kurtulmasıyla çabucak söndü. Adamın üzerinde sadece beyaz gömleğiyle pantolonu vardı. Ve son on yılı sefahat içinde geçirmiş olsa da vücudu yılların Pippin’in az sonra kendisiyle ilgili açığa çıkacağından emin olduğu o tahribatı taşımıyordu.

“Bu elbiseyi seviyorum,” dedi adam, aşığı uzanıp onun ayağını yakalayarak. Kadının tenindeki eli sıcaktı, onu yakına çekerek sanki bir tutsakmış gibi yatakta sürüklerken onu tamamen ısıtıyordu.

Ve sonra dudaklarını kadının ayak parmaklarına koyduğunda, Pippin onun gücü altında olmaya fazlasıyla gönüllüydü. Dash onun ayak parmaklarını öperek dilini aralarında kaydırıyordu.

Pippin gözlerini kapattı, ürpererek yatağı yayıldı.

Ah, bu adamın dudaklarını nereye koyduğu önemli değildi, bu tam cennetti.

Dash’in diğer eli bacağından aşığı inmeye başladı, kırmızı ipek toplanarak kadının kalçalarının etrafında kıpkırmızı bir birikinti oluşturdu.

Dokunuşu, bugün daha önceki o öpücüğü gibi değildi artık, kararsız değildi, sahipleniciydi, onu okşuyor ve sahipleniyordu.

Araştırmaları kadının bacaklarında yukarı, daha yukarı çıkarak bacak arasına ulaştı, yaramaz bir sırtış ve küstah bir göz kırpmayla adam başını eğip onun cinsel organına sıcak nefesini üfledi. Kadın yumuşak bir şekilde inledi, titriyordu, adam için hevesli ve gelecek olan şeye açtı.

Sonra ona adamın dudakları dokundu, parmakları onu yavaşça ve şefkatle açıyordu, ama öpücüğü, dilinin onun üzerindeki darbeleri önce sanki önündeki yolu ezberliymiş gibi yavaşça, sonra ısrarcı bir şekilde ileri geri gidiyordu.

Pippin’in vücudu gerilerek gerindi, onunla buluşmak için vücudu yükseliyordu ve tam da patlayacağını düşündüğü anda adam geri çekildi.

“Hevesli haspa,” dedi Dash, ona tembelce sırtarak. “Ödülünü bu kadar çabuk elde edeceğini mi düşünüyorsun?”

Çarşafların içinde nefes nefese kıvranan Pippin, adam eğer onun ellerini tutup başının tepesinde birleştirerek onu yatağa bastırmıyor olsaydı, onu sınıra getirmesi için yalvarır ya da bunu kendi hallederdi. Adamın vücudu baştan çıkarıcı ve ayartıcı bir şekilde onunkinin üstünde kaydı ve pantolonunun içindeki ereksiyonu vaat dolu tatlı bir an sunacak ama ona yetmeyecek şekilde onun kabarmış cinsel organına süründüğünde neredeyse oracıkta boşalacaktı.

“Lanet olsun sana, Dash,” diye küfretti. “Seviş benimle.”

“Cık, cık,” diye mırıldandı adam, yıllar önce bulduğu, ihtiyaçla onun başını döndüren boynundaki o noktayı burnuyla okşayarak. “Bütün gece bizim.”

Pippin ona doğru kıvrıldı. “Umurumda değil. Seni istiyorum, seni hiçbir adamı istemediğim gibi istiyorum. Kahretsin, Dash, seviş benimle.”

“Kirke,” diye fısıldadı adam. “İngiliz emirlerine asla teslim olmadığımı bilirsin. Üstelik yağmacılık bir sanattır. Yavaş yavaş tadı çıkan türden...” Ona istediğini birazcık vererek kalçalarını ona sürtünce kadın inledi. “...ve incelikli,” diye bildirdi, elleri kadını kalçalarından yakalayıp onu biraz daha kendine çekti. “Ve her zaman gözün, hazine arayışında olur.” Bunu derken parmaklarını onun üzerinde aşağı kaydırıp yumuşak tenin katmanları arasına girdi ve onu baştan çıkararak yine o vahşi ve kör edici ihtiyacın içine sürüklemeye başladı.

Ah, lanet olsun sana. Cehenneme kadar yolun var, diye

düşündü Pippin, vücudu sadece onu durdurmak için rahatlamaya fena halde yakındı.

“Bu yağmacılık,” diye fısıldadı, parmakları aşağı uzanıp onu pantolonunun kumaşı üzerinden okşarken, “iki kişi tarafından yapılabilir mi?”

Kadının başparmağı onun uzunluğunun başında gezinirken Dash inledi, o parmaklar onun her parçasından aşağı tembel çizgiler çiziyordu. “İki kişi tarafından yapılması en iyisidir,” diye itiraf etti adam, onu tekrar yuvarlayıp öptü. Dili onunkinin üzerinde, ileri geri, içeri dışarı, onu nefessiz bırakan bir aşk oyunuyla kayıyordu.

“Ah, seni nasıl da özledim, Kirke,” dedi boğuk bir sesle, burnunu onun boynuna sürttü, parmakları elbisesinin yakasını aşağı çekerek bir göğsünü serbest bıraktı.

Kamaranın serin havası bir parça ürperticiydi, ama adamın onun bir göğüs ucunu ağzına alıp emmesinden daha fazla ürpertici de değildi.

Pippin inledi, eriyip bitiyordu.

Adamın sert ve istekli dili, göğüs ucunu sert bir düğmeye çevirdikten sonra diğerine yöneldi. Aynı beceriyle onu da ipekten kurtarıp aynı tahrikle sevmeye başladı.

“Sen hâlâ dünyadaki en güzel kadınsın,” dedi ona, elbisesini aşağı indirip açığa çıkan her ten parçasını öperken ona sıırıyordu. Karnındaki çizgiler ve genç kızlıktan çıkıp orta yaşlı bir kadına dönüşürken kazandığı yuvarlak kıvrımlar da öpücüklerden nasibini alıyordu.

Adam onun vücudunda aşağı doğru inen, alevlerden bir yol çizmeye devam etti, elleri arzusun coşkusuyla onu okşuyordu.

“Dash,” dedi Pippin nefes nefese, adam onun elbisesini

kalçalarından indirerek tamamen çıkarıp yandaki sandalyeye atarken.

“Bu elbisenin içindeki görüntünü her zaman çok sevmiş olsam da, elbisesiz halin—” Sırıttı. “—tam bir hazine, gerçekten.”

Onun gözlerindeki hayranlık ve arzu, Pippin’e baş döndürücü bir güç verdi. Tekrar onun yatağında olmakla ilgili güvensizlikleri rüzgâr olup uçtu. Artık yirmi yaşında olmaması Dash için önemli değildi.

Dash onu istiyordu, onu arzuluyordu ve Pippin nasıl karşılık vereceğini tam olarak biliyordu.

Adamın gömleğine uzanıp başından çekerek çıkardı. Yaralarla dolu göğsü kadını hâlâ korkulu bir saygı içinde bırakıyordu, çünkü hâlâ kaslı ve bronzdu. Tek değişiklik, üçgen şeklindeki göğsünde bir parça grileşmiş kıl ve hatırlamadığı yaralardı.

Bu yaralar onu her zaman korkuturdu, çünkü adamın bu kadar çok savaşı, yarayı, haksızlığı nasıl sağ salım atlattığını merak ederdi, ama şimdi bunları onu hayatta tutan sınavlar olarak görüyordu. Üzerinde bulundukları adamın yiğitliğini gösteren izler.

Ya da en azından onun hayatta kalmak için gösterdiği azmi.

Dash tekrar burnunu ona sürttü. “Gel, Kirke,” diye fısıldadı ona. “Bana geri gel.”

Pippin başını kaldırıp ona baktığında, düşüncelere fazlasıyla dalıp gittiğini fark etti, çünkü adamın pantolonunu çıkarıp tamamen çıplak kaldığını fark etmemişti bile.

Ah, mükemmel, diye düşündü arsızca. Onun erekte olmuş organına baktı, adam onun üzerinde uzanırken içi

ıslanan ve ısınan Pippin, bacaklarını ona açtı. Artık oyun oynamak istemiyordu, çünkü ihtiyacının doruğundaydı.

Bacakları adamın etrafına dolandı, elleri sırtına tutunuyordu. Adam onu genişleterek doldurdu ve o hareket ederken, Pippin de kendi hazinesini bulduğunu biliyordu.

Her bir uzun ve sert girişte Pippin ona tutundu. Bu, onun hatırladığı korsan âşığı, onu can attığı o sert ve fırtınalı şekilde sevmeye korkmayan adamdı. Her uzun darbede, adam onun üzerinde kayıyor ve onu rahatlamaya giderek daha da yaklaşıyordu.

“Ah, Dash! Ah, Dash!” diye haykırdı, doruğa ulaştığında. “Ah evet, lütfen. Evet!”

Pippin’in vücudu uçurumdan çalkantılı sulara düşerken, Dash de inledi ve kendi orgazmı onu ele geçirirken vahşi darbeler eşliğinde hırıltıyla bağırdı. İki de sallanıyor ve kendi yarattıkları çalkantılı denizin üstünde dans ediyorlardı.

Pippin, Dash’e tutunarak onun kokusunu içine çekti, sıcaklığının kendisini kuşatmasına izin verdi ve tatmin olmuş arzularıyla saygısının yarattığı pus içinde ikisini de ele geçiren o huzur dolu uykuya onun kollarında teslim oldu.

Şafaktan hemen önce, Dash uyanıp döndüğünde yatağın boş olduğunu fark etti. Bir an sadece gerinip pozisyon değiştirdi, ama hemen yanında sıcak ama boş alana dokununca aniden hatırladı.

Pippin.

Ateşli ve çılgın sevişmeleriyle birbirlerinde kendilerini kaybettikten sonra uyumuşlardı. Sonra Dash onu uyanırmış, sessizce öpmüş, onunla şefkatle sevişmiş, kulağına

aşk ve arzu sözcükleri fısıldamış ve sonra ikisini de bir kez daha tatmin edip gülümsetecek şekilde onu doyuma ulaştırmıştı.

“Pippin,” diye fısıldadı, karanlık kamarada.

“Buradayım, Dash,” dedi kadın, yatağın ayakucundan.

“Yatağa dön,” dedi adam, örtüyü açıp yanına vurarak.

Pippin başını iki yana salladı. “Güneşin doğuşunu izlemek istiyorum.”

“Burası daha sıcak,” diye onu ikna etmeye çalıştı adam.

Kadın güldü. “Evet, öyledir. Ama güneşin doğuşunu izlemek istiyorum.”

“Yalnız başına mı gidecektin?”

“Hayır, seni uyandıracaktım.”

“Ne zaman?”

“Giyindikten ve sen konuşarak beni aksine ikna edemeyecek hale geldikten sonra.”

“Gel de yapabilecek miyim görelim.”

Kadın tekrar gülüp kapıya gitti. “Gel hadi, birlikte gidelim. Güneşin doğuşunu senin kollarında izleyeceğim, çünkü bu yıllardır hayalini kurduğum bir şey.”

Ve odadan çıktı, adama onun peşinden gitmek dışında bir seçenek bırakmadı. Dash bunu mutlulukla yapardı. Eğer Kırke’si güneşin doğuşunu izlemek istiyorsa, öyle olacaktı.

Sonra Dash onu en güzel kahvaltının yatakta edildiğine ikna edecekti.

Hızla kıyafetlerini giyip onun peşinden güverteye çıktı. Güneşin doğuşunu izlemeyeli çok olmuştu, en azından ayık ve yeni bir günün başlamasını hevesle bekleyerek değil.

Hem de ne gün olacaktı ama. Ona evlenme teklif edecekti ve gece çökmeden önce Baltimore'da evleneceklerdi.

Ve sonra...

Dash sırttı. Bu en iyi kısımdı. Ne olacağını bilmiyordu. Sadece haftalar önce sonsuz günlerin kasvetli bir sarmalı gibi görünen gelecek, şimdi ihtimallerden oluşan bir labirent gibi önünde açılıyordu.

Hepsinde Pippin yanıdaydı.

Kadının yanına gelip kollarını ona doladığında, günün ilk ışıkları denizin geceyle birleştiği çizgiden yeni yeni sızmaya başlamıştı. Kafalarının üstündeki yıldızlar teslim olmaya, gece çöküp de göklere tekrar hükmedecekleri zamana dek titreşerek sihirli ışıklarını saklamaya başlamışlardı.

Kısa süre sonra, güneş göğe egemen olduğunda, kıyı şeridi görünür olduğunda Baltimore'a giden sular da açılacaktı.

"Pippin," diye mırıldandı adam, o kollarında ürperdiğinde. Kadını kendine çekti. "Kirke, aşkım, benimle—"

"Bir gemi!" diye bağırdı nöbetteki adamlardan biri. "Gemi!"

İkisi de dönüp Dash'in sürat gemisi boyunca baktı ve önlerinde, şafağın soluk ışığında beliren, gizemli bir gemi göründü, yüksek güverteleri Ellis Anne'inkilerin üzerinde yükseliyordu.

"Lanet olsun! Herkes güverteye! Herkes güverteye!" diye haykırdı Dash, Pippin'i bırakıp güverteye koşturarak. "Bu lanet olası piç kurusu delirmiş mi?"

Mürettebat, kaptanlarının acil çağrısıyla aşağıdan koşturarak çıktı. Dash, Pippin'in onu takip ederken adamların arasında zikzak çizdiğini duyabiliyordu ve tökezleyerek

durduğunda kadın onun sırtına çarptı. Bakışları gemiye süslü bir şekilde yazılmış gemiye döndü.

Majesteleri'nin Gemisi, Regina.

Daha da kötüsü, Dash'in tüm kâbusları gerçekleşiyor-muş gibi, İngiliz namlu yuvaları açıldı, hem de yirmisi birden. Kusursuz bir zamanlamayla hepsi indi ve arkalarında ki top namluları dışarı çıktı.

Ellis Anne'deki her adam donup kaldı, çünkü çoğu geçmiş savaşı hatırlayamayacak kadar gençti. Ama Dash de-ğildi.

Ve o da birazdan denizin dibini boylayacağını gayet iyi biliyordu.

Regina'nın kaptanı ihtişamlı üniformasının içinde gör-kemli bir görüntü sergiliyordu. Uzun ve çarpıcı bir adam-dı; buna yüksek rütbesinin şapkası da eklenince, İngiliz gemisinin üzerindeki diğer adamların yanında dağ gibi yükseliyordu.

Ah, başka herkesin gözünü korkutabilirdi, ama Pippin'in değil.

Ne de olsa onun bezlerini değiştirmişti.

Hızla Dash'in yanına gelerek, asi oğlunu bir zamanlar sindiren duruşu takınan Pippin iki gemi arasındaki boşlu-ğun üzerinden haykırdı. "John Ellis Reginald Gossett, geri çekileceksin."

Hemen yanındaki Dash dönüp ona bakakaldı. "Oğlu-ma Ellis adını mı verdin? Kaybettiğim o çocuğun adını?"

"Evet," dedi kadın. "Çocuğun cesaretine dair olan hikâ-yeni hiç unutmadım, onun asla unutulmamasını istedim."

"Sürprizlerin bitmiyor, Kirke," dedi, başını iki yana sal-

layarak. Bir kez daha görkemli ve iri yapılı İngiliz kaptana baktı. “Ve onun benim olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Yüce Tanrım, Dash! Kendi öz oğlunu nasıl tanıyamazsın? Adam uluslararası bir savaş başlatmak üzere.”

Dash başıyla onayladı ve sanki böyle tuhaf bir davranıştan memnun görünmüyormuş gibi korsan kalbi daraldı.

John, Regina’nın güvertesinden kadına seslendi. “Madam, bir sandal gönderiyorum ve gemiye gelmenizi bekliyorum. Aksi takdirde, şey, o korsan böyle muazzam bir hakaretin bedelini ödeyeceğini biliyor.”

“Hakaret mi?” diyerek dikildi Dash. “Hakaret dediğin, o geminin her parçasını kıcıma sokmak, hem de bunu Amerikan sularında yapmaktır, seni kibirli ukala.”

Pippin sindi. Dün gece Dash’in kollarında hayalini kurduğu sevgi dolu aile kavuşması buraya kadardı.

John, Dash’e sanki bir ders alması gereken rahatsız edici bir çocukmuş gibi davranarak dikkatini ondan uzaklaştırdı. “Anne, yaralı değilsin, değil mi?”

“Elbette değilim,” dedi kadın. “Sen ne yapıyorsun böyle?”

“Seni kurtarıyorum. Bu piç kurusunun seni tekrar incitmesinden korkmana gerek yok.” John, Dash’e bir bakış attı. “Seni teslim etmekten başka şansını o da biliyor.”

Dash küpeşteye tükürdü. “Ah, bunun olmayacağını sen de ben de biliyoruz. Üstelik annen gemimde istediğinden de fazla konfor buldu.” Bunu dedikten sonra kadını tutup kollarına çekti ve gemisindeki her adam tezahürat edene dek adamakıllı öptü.

Onu bıraktığında Pippin sendeledi. Başın döndü, hisleri karmakarışık —çünkü, lanet olsun, bu adam bir kadını öperek aklını başından alabiliyordu— onun az önce meseleyi daha da beter ettiğinin farkındaydı.

Güneş nihayet ufukta yükselerek geceyi güne çevirdi ve bu sırada Kaptan Gossett parmaklarını şıklattı, bir siper dolusu tüfek nişan aldı.

Gemideki bahriyeliler konumlarını almış ve namluları Dash'e doğrultmuşlardı.

"Yüce Tanrım, John," dedi Pippin, Dash'in önüne geçerek, "onlara öz anneni mi vurduracaksın?"

"Annem mi!" Genç adam ileri geri volta attı. "Benim annem olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bu şeytan sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey," diye bağırdı kadın, öfkeyle.

"O zaman gemime gel de kendim göreyim."

Bu çocuk onun gerçekten bu kadar aptal olduğunu mu sanıyordu?

"Gelmiyorum, John," diye bağırdı Pippin küpeşteden, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Kaptan!" diye bir haykırış geldi yukarıdan. "Kaptan, gemiler!"

Tüm gözler karaya döndü, onlara doğru iki gemi daha geliyordu.

"Amerikalılar," diye bağırdı bir çocuk. "Ufukta bir gemi ve bir firkateyn var."

"Tanrım!" diye haykırdı John.

"Kendini tam bir kördüğümün içine soktun, değil mi?" diye söylendi Dash. "Beni şimdi suya gömersen savaş başlatırsın. Lekesiz ve kahramanvari itibarına bunu eklemek

ister misin? Eğer hata yaparsan, iyi isminin üzerinde epey çirkin bir bozulma olur, değil mi?”

John hafifçe geri çekildi, ağzı ileri geri hareket ediyordu, çünkü üstünlük ve daha büyük ateş gücü onda olsa da, Ellis Anne’i çok geç yakalamıştı.

Pippin oğlunun yüzündeki çelişkili duyguları izledi, onun Amerikan gemileriyle arasındaki mesafeyi ölçtüğünü ve “namının” değerini hesapladığını görebiliyordu.

John başını sallayıp ikinci kaptanına bir emir verdi. Top namluları açılıp ortaya çıktıkları hızla geri çekildi ve namlu yuvaları kapatıldı. Bahriyeliler aceleci bir telaşla siperden indi ve Regina sabah sisinin içinden ortaya çıktığı hızla sıradan bir gemi halini aldı.

Okyanusun bu tarafı için ilginç bir nesne oldu sadece.

“Karaya çıkacağız ve meseleyi orada hallededeğiz,” dedi geç adam asil bir ciddiyetle.

“Halledilecek bir şey yok,” dedi Dash ona, diğer kaptana sırtını dönüp kendi adamlarına yol alma emri verdi.

Ellis Anne rüzgârı yakalayıp büyük geminin yanından kolaylıkla geçerken, Pippin dönüp oğluna son bir bakış attı.

John’un kaşları atılarak inatçı bir hat halini almıştı. Bu hiç de hayra alamet değildi.

Oğlu, babasına yenilgiyi bu kadar kolayca kabul etmeyecek kadar çok benziyordu.

On Yedinci Bölüm

Dash şöminenin önünde volta atıyordu, onun sezilen öfkesiyle Pippin'in başı dönmeye başlamıştı. Her an kafesi açılıp saldıracak büyük bir aslanı izlemek gibiydi.

Pippin'in oturduğu masadan Amiral Fleeger yanındaki boş sandalyeye doğru elini salladı. "Kaptan Dashwell, lütfen oturun, bir çay alın."

Dash başını iki yana sallayınca, Amiral meseleyi idaresi altında tuttuğu güvencesini vermek için Pippin'e başını salladı. Adam iki savaş geçirmişti ve seksenli yaşlarındaydı, belki doksana yaklaşmıştı bile. "Kahve, o zaman? Bana bir kahve adamı gibi göründünüz. Benim midem o şeyi hiç kaldıramıyor. Daha çok çayı tercih ederim." Pippin'e bir gülümseme sundu. "Leydim?" dedi, çaydanlıkla tepsiyi işaret ederek. "Peki ya siz? Sinirlerinizi yatıştırmak için bir fincan çay?"

Pippin hafifçe başını eğdi. "Bu çok iyi olur, Amiral."

Bunun üzerine yaşlı adam gururla doğruldu, ceketini çıkardı, kadın için "düzgün bir fincanın" nasıl doldurula-

cağına dair büyük bir şov sergilerken şeker kâsesini devirip kremayı da neredeyse alaşağı ediyordu.

Zavallı adam, diye düşündü Pippin, onun fincana doldurmayı başardığı kaynayan karışımı içmeye çalışırken. Amiral Fairham'a epey fazla benziyor.

Bu, adamın pek de hayrına olan bir şey değildi.

Ama Pippin'in geleceğini ellerinde tutan da bu adamdı.

Ellis Anne subaylar ve Amerikan bahriyelilerinden oluşan bir birlikle limana varmıştı. Hem onların hem de arkalarındaki İngiliz savaş gemisinin haberi kara sularında dilden dile ulaşmıştı. Büyük bir görkem ve tantanayla Gümrük Dairesi'ne kadar eşlik edilmişlerdi, Amiral Fleeger'in apar topar çağrılmasıyla davalarının duyulacağı yerdi burası. Amiral uyanırken "Dashwell tuhafıkları..." gibi bir şey mırıldanmıştı.

Bu tam olarak donanmayı ilgilendirmiyordu, Pippin bunu görebiliyordu, ama mesele o kadar belirsizdi ki limandaki en rütbeli subay olarak Fleeger, adam kaçırma ve korsanlık suçlamalarında bulunan öfkeli bir İngiliz kapitanla anlaşmaya varmak için toplantıya katılacak en önemli insanmış gibi görünüyordu.

Korsanlık, demek! diye düşündü Pippin. Bir topu bile ateşleyememişti ki.

Ama tekrar düşününce, belki de Dash'in şu anki ruh haline minnettar olmalıydı. Adam kendini bir İngiliz firmateyniyle yüz yüze bulduğundan beri olağanüstü bir öfke içindeydi, onları çekiştirerek dışarı çıkarıp John'un gemisinin yan tarafına bir delik açmaya karar vermiş olsa, Pippin şaşırılmazdı.

Dash'le konuşmaya da çalışmış, ama adam Fleeger'a yaptığı gibi elini sallayarak onu savuşturmuştu.

Hayır, Dash tüm bunların içinde kendi yolunu kendi bulmalıydı. Geçmişî geleceğıyle buluşuyordu ve kendini bu defa bir içkiyle de yatıştıramazdı. Veya top, tüfek, düşmanın karnına saplanan keskin bir kılıç kullanarak da çözemezdi.

Üstelik düşmanı kendi oğluyken.

Köşede, kadının sandığının yanında duran Nate de Amiral'in çay teklifini reddetmişti. Görevini planlamaya devam ediyor, gelişmeleri temkinli gözlerle izliyordu.

Pippin bu durumun onun için zor olduğunu biliyordu. Geçen birkaç hafta boyunca apaçık ortaya serilen sırlar, onu bir kahraman olarak düşündüğü babasını yeniden gözden geçirmeye zorlamıştı. Üstelik Pandora'nın kutusunu açan fidye notunu bırakan da oydu.

"Kahretsin, Fleeger," dedi Dash, aniden dürarak. "Bu çok saçma. Leydi Gossett kaçırılmadı." Kadına döndü. "Anlat ona."

Pippin iç çekti. "Anlattım, Dash. Ama korkarım bu meselede protokoller yerine getirilmek zorunda. Haksız mıyım, Amiral?"

"Gayet haklısınız," dedi adam, bıyıklarını çekıştırıp yaverine bir bakış attı. "Palmer, bir işe yara ve Kaptan Gossett'i neyin bu kadar meşgul ettiğini öğren."

Adam gideceğı için fazla rahatlamış görünerek odadan çıkmak için aceleyle koşturdu.

"Bu Kaptan Gossett ne çeşit bir adamdır, leydim? Anladığım kadarıyla sizin oğlunuz," diye sordu amiral. Bisküvi dolu bir tabağı ona uzatınca kadın bir tane aldı.

Çaydan da kötü olamazdı ya.

"Babası gibidir," dedi. Korkarım...

“Bir beyefendi mi?”

Başıyla onayladı, bakışları Dash’e kaydıktan sonra hızla, açıklaması karşısında nezaketsiz bir homurtu çıkaran Nate’e döndü.

Genç adama sert bir bakış attı ve bir saniye için John’a yaptığı gibi onu azarlamak üzereydi, çünkü zaman zaman Nate’in John olmadığını hatırlamak zor oluyordu; birbirlerine...

O kadar... Pippin nefes almaya çalıştı, aniden oda üstüne gelmeye başlamıştı. Ah, Tanrım. John buraya geliyordu.

Dash ve Nate’in bulunduğu odaya. Ah bütün gün bunu aklına bile getirmediği için nasıl da salaktı. Dash’in cüretkâr bir şey yapacağından o kadar endişelenmişti ki, ya da bu durumda John’un —Kraliçe’nin gemilerinden birini alıp onun peşinden gelmesi o kadar kötü değilmiş gibi— sonuç olarak hepsinin eninde sonunda burada bulunacağını hiç düşünmemişti. Aynı odada. Yüz yüze.

Ve üçünü bir arada görüp de benzerliği anlamayan kişi ancak köyün delisi olabilirdi.

Aklı karışık ve ahmak Fleeger bile üç adam arasındaki benzerliği gözden kaçırmazdı.

Ve adam, beceriksiz doğası düşünülürse, büyük ihtimalle densizce bir şey söyleyecekti. Pippin gözlerini kapatıp panik fırtınasını bastırmaya çalıştı. “Dash, sanırım ben en iyisi—”

Ne yazık ki Palmer’ın fazla verimli olduğu ortaya çıktı, çünkü görevlerini kısa vadede yerine getirmeyi başarmıştı.

Fazla kısa vadede.

Bitişik odanın kapıları hızla açıldı, Palmer takdimleri yapmak için John’un birkaç adım önünde aceleyle içeri

girdi. “Amiral Fleeger, bu Kaptan... aaah,” diye sözünü tamamladı, çünkü John onu itip geçti.

Doğrudan Dash’in üzerine yürüyüp onu boğazından kavradı. “Seni piç kurusu! Seni şu an öldürmeliyim!” Ve sözlerinde daha net olabilmek adına tabancasını Dash’in kafasına dayadı.

Duvarın hemen yanından Nate’in tek yaptığı yangına körükle gitmek oldu. “Bunu farklı kelimelerle ifade etmek istiyor olabilir misin acaba? En azından piç kelimesini hakaret olarak kullanma kısmını? Senden gelince epey komik oluyor.”

John hızla ona döndü. “Sen buna karışma, artık her kimsen.” Ama bunu söylerken bile John’un gözleri kısılmıştı.

Pippin geçmişiyile bugününün çarpışmasını kalbi parçalıyormuşçasına hissediyordu. Yapabildiği tek şey; John’un, o düzgün üniforma hariç aynadaki yansıması gibi olan karşısındaki adama bakarken gözlerine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayışını izlemek oldu.

Palmer da karşısındaki sahneyi yüzünde safi bir şokla izliyordu.

Hatta, o an herkes beklenti içinde duraksadı, Amiral hariç. İngiliz kaptanın araya dalışını telaşsızca karşılayan adam, o gergin anlarda bıyıklarındaki kırıntıları silkeleyip ayağa kalktı, ceketini şişkin göbeğinin üzerinde çekti ve gelişmelerden bihaber bir baykuş gibi gözlerini kırptırdı.

“Kaptan Gosset, lütfen Kaptan Dashwell’i bırakın ve tabancanızı indirin de hepimiz düzgün bir tavırla anlaşılabilelim.”

Ancak onu kimse gerçekten dinlemiyordu.

Amiral'in ahmaklığına alışkın olan Palmer hafifçe öksürdü. "Efendim, sanırım bu bir çeşit kavuşma." Başıyla John ile Dash'i işaret etti.

"Kavuşma mı?" dedi amiral, etrafına bakınarak. "Bir anlaşmazlık çözümü demedin mi sen? Adam kaçırma. Korsanlık. Dashwell eski numaralarına başvuruyor dedim ben olsam," diye belirtti hoşnut bir kıkırdamayla. "Bu adam huyundan vazgeçerse ne olayım—"

"Efendim!" Palmer onu dürttü. "Bakın."

O sırada herkesin görmüş olduğu şeyi köyün delisi de gördü.

Kurnaz yaverinin yardımıyla, Amiral mesele açığa çıkana kadar sürece ara verdi.

"Aile kavgaları," dedi kınayan bir havayla, "benim yetki alanımda değil." Sonra Dash'i perşembe günü akşam yemeğine davet edip gitti.

Ve diğer herkes dışarı çıktı. Odada yalnızca Dash, Pippin, Nate ve John kaldı.

John'un ikinci kaptanı odada konuşulacaklara daha fazla kişi şahit olmasın diye kapıda nöbet tuttu ve kapı kapanır kapanmaz John, Pippin'e döndü. "Tüm bunların anlamı ne?"

Kadın yutkundu, midesindeki kelebekleri yeniden yutmuş gibi oldu. Artık bir korsan olduğunu hatırlattı kendi kendine. Bir korsanın cesaretine ve yüreğine sahipti. En azından Dash ona böyle söylemişti. Ve bakınca, tıpkı kendisi gibi, oğlunun da clinin ayağının titrediğini gördü.

"Bu," diyerek söze başladı, başıyla Dash'i göstererek, "Kaptan Thomas Dashwell."

John kaba bir nefes verdi. “Bu lanet herifin kim olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“Kendin için de aynı şeyi söyleyebilir misin?” diye sordu Nate, duvarda yaslandığı yerden doğrulup kardeşinin etrafında daire çizerek adamı tartıp biçiyordu.

Birbirlerine temkinle baktılar. “Bu kim, anne?”

“Kardeşin,” dedi Pippin.

“Üvey kardeş,” diye düzeltti Nate hızla.

John başını iki yana sallayarak bir adım geri çekildi. “Yani Lēydi Larken doğru söylüyordu, sen ve bu adam... bu adam...” dedi, Dash’e hızlı bir bakış atarak, “siz...”

“Evet,” dedi Pippin.

“Ve o...” John annesine yüzünde öyle bir ıstırapla baktı ki Pippin bir an konuşamadı, sadece onaylamak için başını salladı.

“Madam,” dedi John, gergin ve kırılgan bir sesle, tabancasını hâlâ sımsıkı tutarak, “bu kibirli piç kurusunun benim babam olduğuna inanmamı mı istiyorsun?”

Ama ilk cevap veren Nate oldu. “En azından sana geçen bu özelliklerden anlayabilirsin.”

Pippin ona ters bir bakış atıp oğluna döndü. “John, ben asla seni—” Kelimelerini yuttu, çünkü sadece genç adamın sorduğu şeyi onaylıyordu.

Beti benzi atan John gözlerini çevirdi. Gergin geçen birkaç dakikadan sonra, “Peki ya babam...” diye sordu, duraksayıp bir derin nefes daha aldı. “Lord Gossett biliyor muydu?”

Pippin başıyla onayladı. “Evet. Evlenmeden önce biliyordun.”

Nate’in yorumu, “Bunu daha önce fark etmediğine

göre matematiğin kötü, öyle değil mi?” oldu. “En azından ben meşruluğun hangi tarafında doğduğumu biliyorum.”

John ona dönerek tabancasını kaldırdı. “Kardeş ya da değil, tek kelime daha edersen, seni öldürürüm.”

“Nate, John, yeter!” dedi Pippin sertçe, sadece bir anenin becerebileceği bir şekilde ikisini de hizaya getirerek. “Şimdi uygun bir zaman değil.”

“Hiç olacak mı ki?” diye sordu Dash. O ana kadar, yüzünde gergin ve dikkatli bir ifadeyle şöminenin önünde duruyordu. “Uygun bir zaman yani?” John’a bir bakış attı. “Sen baban için bir şeref kaynağısın, Lord Gossett. O iyi bir adamdı. Onurlu biriydi. Bu dünyaya nasıl geldiğinin bir önemi yoktur. Seni o büyüttü, o yol gösterdi ve senin baban o.” Duraksadı, gözleri kısıldı ve karşısındaki adamı inceledi. “Alışılmamış ve istenmeyen benzerlik için de özür dilerim.” Hafif bir baş selamı verdi.

Pippin ona baktı, kalbi hayranlıkla kabarıyordu. Bunun ona neye mal olduğunu biliyordu ama Dash’in sesindeki içten tevazu yeni tanıştığı oğlunun öfkesine dokunmuş ve belli ki biraz yatıştırmıştı.

John derin bir nefes aldı, elleri iki yanındaydı, omuzları hâlâ çıkıntı yapan bir çift direk gibi gergin duruyordu. “Bu ilişki karşısında mutlu olduğumu söyleyemem,” diye söze başladı, “ama onun hakkında söylediklerine minnettarım...”

“Baban o senin,” diye ısrar etti Dash. “Onu başka şekilde düşünme bile. Sen Gossett’in emeğisin.”

John dudaklarını birbirine bastırdı, Pippin onun sarsıcı gerçeklerle uzlaşmaya çalıştığını biliyordu. Kendisinin olmayan bir unvanı miras almış, bir beyefendi, bir asilzade

kimliği temeliyle eğitim almış, büyümüş ve yetiştirilmişti. Ve şimdi dünyası alt üst oluyordu.

Doğum, onur ve görevin her şey olduğu öğretilen bir adamdan bu kadarını istemek fazlaydı.

O sırada John annesine döndü. “Ginger biliyor mu?”

Pippin başını iki yana salladı.

“Ginger?” diye sordu Nate.

“Kız kardeşim,” dedi John ona. Nate ve Dash ona sanki bunun önemini anlamamış gibi bakınca, genç adam neden bu kadar önemli olduğunu herkes için netleştirdi. “İkiz kız kardeşim.”

Nate’le Dash’in bakışları hızla Pippin’e dönerken oda da bir ürperti dalgası dolaştı.

“Bir de kızım mı var?” diye sormayı becerdi Dash. “Sadece hiç tanımadığım bir oğlum olmakla kalmayıp bir de kızım olduğunu bana söylemeye niyetin var mıydı acaba?”

John’un suçlayıcı bakışları da diğerlerinininkine katıldı. “Onlara Ginger’dan bahsetmedin mi?”

Pippin sandalyeye yığıldı. “Hayır, fırsatım olmadı.”

“Fırsatın mı olmadı?” diye patladı Dash. “Neredeyse bir ay gemimdeydin ve ‘Ah evet, aşkım, sana hiç söylemediğim oğulun yanı sıra bir de kızın var,’ deme şansın olmadı, öyle mi?”

“Bu o kadar kolay değil,” diye sertçe karşılık verdi Pippin. “Ginger evli ve ah, Dash, kocası o kadar... o kadar—”

John bile ürperdi. “Claremont kendinden geçer, hele bir duysun—”

“Karısının İngiliz olmadığını mı?” diye önerdi Nate. “Sizin o kutsanmış asil soyağacınızın biz sefil Amerikalılardan biri tarafından mahvolduğunu öğrenmek ne kadar

da kötü olmalı.” Durup kollarını göğsünde kavuşturdu. “O kasıntı kocası, karısının sadece halktan birinin piçi olduğunu öğrenirse onu kapı dışarı eder demiyorsunuzdur herhalde?”

“Bayım, bahsettiğiniz kişi benim kız kardeşim!” dedi John, daha da yaklaşarak.

“Aynı zamanda benim de kız kardeşim,” diye hatırlattı Nate, onunla burun buruna gelerek. “Ve onun ne şartlarda doğduğunu ben umursamıyorsam, kocasının neden umursaması gerektiğini anlamıyorum.”

“Benim bir kızım var,” diye mırıldanıyordu Dash. Başını kaldırıp Pippin’e baktı, gözleri alev almıştı, ifadesi yumuşadı. “Evlendiğimiz zaman, ona gitmemiz konusunda ısrar ediyorum. Ah, ona söylememize gerek yok, sadece onunla tanışmak—”

Pippin dondu. Az önce söylediğini sandığı şeyi mi söylemişti?

Evlendiğimiz zaman.

Evlenmek mi? Dash’le?

Ona cevap vermek için ağzını açtı, ona söylemek için...

Ama John ondan önce davranarak top güllesi gibi patladı. “Evlenmek mi? Delirdin mi? Annemle evlenmeyeceksin, evlenemezsin.”

Dash’in ifadesi anında karardı ve babasını tüm hayatı boyunca tanıma avantajına sahip olan Nate akıllılık ederek bir adım geri çekildi ve ikisine de hayat veren bu adamı tanıma işini John’a bıraktı. “Annemle evleneceğim ve bu konuda sana söz düşmez.”

Kelimeler bir tabanca horozu tıkırtısının ölümcül sükûnetini taşıyordu.

John ayak diredi. “Aynı fikirde değilim. Annemden, yani Vikontes Gossett’ten, saygıdeğer bir leydiden senin gibi biriyle evlenmesini mi bekliyorsun? Neden kendini bu şekilde alçaltsın? Gençlik hataları bir yana, o yetişkin bir kadın ve böyle bir şeyin akla sığmayacağını biliyor.” Pippin’e döndü. “Değil mi?”

İki adam da ona bakarken Pippin öfkeleni. Öfkesi genelde kontrolden çıkmazdı, sağduyulu biriydi, ama kontrolden çıktığında; annesinin Hawstone ailesinde kuşaktan kuşağa, geçmiş oldukları okyanustan daha derin inadı kabırır ve dik başlılıkla kükrerdi.

“Benim evlenmek gibi bir niyetim yok,” dedi ikisine de.

“Ha!” dedi John zaferle, sanki Ellis Anne’i tek atışla batırmış gibi.

“Hadi oradan,” dedi Dash. “Beni sevmediğini söyleyemezsin ve dün gece aramızda olanlar hiç de—”

John’dan gelen boğulur gibi bir ses ve Nate’in ihtiyatlı öksürüğüyle, Dash fazla konuştuğunu fark etti. John’un yanakları öfkeyle kızarır ve Nate’in gözleri incelikle tavana bakarken, Dash bu kadar yaşlı iki insanın hâlâ şey yapabildiğini... şeyi becerebileceğini... sevişebileceğini çocuklarının bilmek istemediklerini fark etti.

Pekâlâ, kahretsin, yapmışlardı. Bir kereden de fazla. Ve oğulları bu fikre alışsalar iyi ederlerdi, çünkü mutlu ve uzun süreli bir bitkinlik haliyle ölene dek Pippin’i yatağında tutmaya niyetliydi.

“Annemi tüm kalbim ve vücudumla seviyorum ve onu bırakmayacağım.” Pippin’e dönüp işaretparmağını ona doğrulttu. “Ve sen de benimle evleneceksin, çünkü seni bir daha kaybetmeyeceğim. Asla. Sen benim güneyim ve

kuzeyimsin. Benim yol gösterici yıldızımsın, Kırke. Seni kaybedemem, çünkü kalbim sende.”

Pippin ürperdi, öfkesi eriyip gidiyordu. Ama yine de... “Dash, seni terk edeceğimi asla söylemedim. Sadece yenisinden evlenmek istemiyorum.”

O üçüne opera dansçısı olarak kariyer yapmak istediğini söylese bu kadar olurdu. Üçü de aynı anda aynı kelimelerle barut fıçısı gibi patladı.

“Sen delirdin mi?”

Bir saat sonra Dash, John ve Nate’in onunla tartışmaktan yüzleri morarmıştı. Sonunda John diğer ikisine, annesiyle birkaç dakika özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Konuşarak annesinin aklını başına getirebileceğine dair sessiz anlayışa rağmen.

Pippin o reddetmeden önce Dash’in elini tuttu. “Bırak onunla konuşayım.”

“Bu iş bitmedi,” dedi Dash ona, alçak ve tutkulu bir sesle.

“Bitmesini beklemiyordum zaten,” dedi kadın ona şeytani bir tavırla göz kırparak.

Dash onu yakına çekerek adamakıllı ve gürültüyle öptü. Neyse ki o an John kendisini sabırla koridorda bekleyen ikinci kaptanına bir şey söylemeye gitmişti.

Pippin ve John baş başa kaldıklarında genç adam artık soğumuş olan demliğe gitti ve ürperdi. “Barbar ülke. Çay mahvolmuş. Dünyada bu sonradan görme koloniler dışında kim soğuk çay içer ki?”

Kadın ona gülümsedi. Çünkü işte bu tanıdığı John’dü: İngilizliğinden gurur duyan ve her şeyi uygun yolla halle-

den John, Dashwell kanının onu ele geçirdiği anlar hariç. Tıpkı tüm riskleri yok sayıp Cadmus'u kurtarması ya da intikam kararıyla tüm Atlantik'te peşlerine düşmesi gibi.

Ne kadar düzgün biri olmaya çalışırsa çalışsın, kaçamayacağı bazı eğilimler olduğunu fark etti Pippin. Kendisi için de.

"Tüm bu olanlar için üzgünüm," dedi. "Fidye notuna dair bir şey bilmiyordum. Ben sadece Dash'in—"

"Kaptan Dashwell'in," diye düzeltti John.

"Dash," dedi kadın inatla. "O, benim için her zaman Dash'ti. Benim Dash'im."

"Öyle görünüyor," dedi genç adam, sesi onun direnci karşısına pek de memnun olmuş gibi gelmiyordu.

"O iyi bir adam," dedi Pippin ona, ama duvara karşı konuşsa da olurdu.

"Bu giydiğin üniformaya göre değişir. Eski subayların onun hakkında söylediklerini duymam gerek."

"Ve onun da bizim donanmamız adına benzer söylentiler bildiğinden eminim. Bir gün onun sırtına bak da İngilizlerin ellerinde bulduğu adaleti gör."

John irkildi. Bunun, annesinin o adamı çıplak gördüğünü doğrulamasından mı, yoksa uygulanan cezalardan mı kaynaklandığını bilmiyordu Pippin. İlki daha olasıydı.

"Devam eden bir savaş vardı," dedi genç adam, ifadeyi savuşturarak.

"Ah evet. Savaş. İnsanların kalplerine utanç salması gereken açgözlülüğü ve suçlarına bir bahane." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Şimdi söyle bana, John, bu savaşların bedelini kim öder? Ben söyleyeyim. Evde bekleyen kadınlar. Kendilerini aniden kocasız bulan ya da daha kötüsü,

erkekleri eve tanınmayacak kadar hasarlı ve öfkeli dönen kadınlar. Kadınlar ve çocuklar için savaş nedir? Nedir o? Gurur duyulacak bir şey değildir, bahanesi olan ya da açıklanabilen bir şey değildir.”

Genç adamın çenesi ileri geri oynadı, çünkü bu mesele annesi bile olsa bir kadının önünde konuşulmasının uygun olduğunu düşündüğü alanın epey dışındaydı.

Dalgınlıkla tekrar demliğe doğru gitti ve elini değdirdiğinde soğukluk onu kızdırdı. “Bunu halletmeme izin ver.” Odada ilerleyip kapıyı açtı ve ikinci kaptanını içeri aldı.

“Bay Perkins, istediğim şeyi hallettiniz mi?”

Adam Pippin’e bir bakış atıp başını salladı. “Evet, Kaptan. Her şey hazır.”

“Güzel.”

Ve sonra tek kelime etmeden John odada ilerleyip elini onun ağzına kapattı. Pippin’in mümkün olduğunu düşündüğünden daha büyük bir hızla ağzına bir çaput tıklandı ve tıkaçla bağlandı. Sonra Perkins alçak bir ısıklık çaldı ve Regina’dan gelen iki iri adam arka kapıdan girdi. Bir yanında John, diğer yanında ikinci kaptanıyla, Pippin Gümrük Dairesi’nden çıkarıldı, sandığı denizcilerin güçlü kavrayışlarının peşinde sürüklendi.

Pippin vahşi bir kedi gibi tepindi, kıvrandı ama kurtulamadı.

John’un kaval kemiğine temas ettiğinde genç adam inledi, ama sadece azmi arttı. “Yeterince skandal çıkarmadın mı zaten? Seni meşru yerine götüreceğim. Bu adamın esaretinden kurtulup aklın başına geldiğinde bana teşekkür edeceksin.”

Eğer önce seni öldürmezsem, diye düşündü Pippin, onları bekleyen arabaya kaldırılırken.

Pippin kendini Regina'ya doğru giden sandalda bulduğunda öfkesi sadece yoğunlaştı.

Seni gösterişli, kibirli piç kurusu, diye bağırarak istiyordu. Bu ne cüret!

Ama belli ki cüret etmişti. Adının Gossett olmasını sağlamaya çalışırken tamamen bir Dashwell olduğunu kanıtlıyordu.

“O adam sana yalan söyledi, seni kandırdı,” dedi John ona, sanki Gretna Green yolunda yakalanmış maceraperest ve yaşı küçük bir kızla konuşuyormuş gibiydi. “Onunla evlenmeyi reddettin, böylece Londra'ya dönmemen için bir sebep kalmadı. Haydi,” dedi John, kadını sanki bir kargo yüküymüş gibi bir askıyla güverteye çıkaran denizcilere yardım eden Perkins'e başını sallayarak.

Güvertede, kaptanlarının döndüğünü görüp şaşırان subaylar belirdi ve John ayakları güverteye değeri değmez, gelgit değişmeden önce yelken açmak için bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

Subaylardan biri gelip demir alma çağrısı karşısında kem küm etti.

“Lordum, ee, şey, bu o kadar kolay olmayabilir.”

“O ne demekmiş?” diye terslendi John.

Subayın benzi attı, önce Pippin'e sonra tekrar kaptanına baktı ve sesini alçalttı. “Görüyorsunuz ya, eğer hızla geçerseniz adamlara biraz ganimet sözü vermiştiniz ve onlar... şey, bunun keyfini çıkarıyorlar diyelim.”

“Ne çeşit bir ganimet?” diye sordu John, alt güvertelerden gelen kadın kıkıltılarına rağmen. Bakışları üzerinde durduğu taban ızgarasına kaydı.

“Adamlar gemiye birkaç... hanımefendi getirdiler. Kor-

karım şu an aşağısı biraz gürültülü,” dedi adam elinden geldiğince diplomatik bir sesle.

“Aşağıda ne olduğu umurumda değil. O...” Durup anesine baktı. “O insanları gemimden indirin. Derhal.”

“Emredersiniz, lordum,” dedi adam, şapkasını çekip aralık geçide koşturdu ve güvertedeki diğer herkesi sandalları indirmeleri için çağırdı.

John, Pippin’i dirseğinden tutup bi adama onun sandığıyla ilgilenmesini emretti.

Kamarasına indiklerinde, “leydilerin” ilki gemiden indiriliyordu, üstü başı dağınıktı ve ödeme eksikliklerine itiraz ediyordu. Hiçbiri onlara gemiden aşağı yol gösteren taş suratlı subay üzerinde pek hâkimiyet kuramadı.

John, Pippin’i kamarasının içine soktu, sandığını getiren adama izin verdikten sonra onu yolladı. Adam gidene kadar bekledi, sonra ağzındaki bağı çözdü.

Pippin çaputu tükürdü, sonra oğlundan bir adım uzaklaştı. O daha tek kelime edemeden, genç adam kapıya yöneldi.

“Nefesinizi boşuna tüketmeyin, madam. Dünyadaki bütün öfkeli şikâyetler bir araya gelse, fikrimi değiştirmeyeceğim. Aklınızı başınıza toplamanız için size birkaç gün vereceğim ama o zamana kadar kamaramda rahatınıza bakın.”

Sonra da kapıyı kapadı ve kilitlenme sesi olduğu şüphe götürmeyen bir klik duyuldu.

Pippin hızla kapıya gidip yumrukladı, çünkü oğlunun ondan bunu beklediğini biliyordu.

Ama bunu yaparken sırttı, çünkü oğlu ona anlatmayı ihmal etmiş olduğu diğer gençlik hatalarını öğrenmek üzereydi.

Dash yaklaşık yarım saattir volta atıyordu. “Onu asla oğlanla yalnız bırakmamalıydım.”

Nate bir homurtu çıkardı. “Belki de gidip hanımefendinin onu gebertip gebertmediğine bakmalıyız. Senin leydi bunu yapsa şaşar mıydın?”

Dash sıırttı. “Olağanüstü bir kadın, değil mi?”

“Fazlasıyla,” diyerek ona katıldı Nate.

İki adam odaya yaklaştı ve Dash etrafına bakındı. “Diğer adam nerede? İkinci kaptan?”

Nate de etrafına bakındı. “Bilmem.”

Dash kapıyı çalma zahmetine katlanmadan toplantı odasına daldı. “Pippin, sen—”

Ama oda boştu.

“Hilekâr piç kurusu! Onu almış,” dedi Nate, diğer taraftaki açık kapıyı ve kadının sandığının önceden bulunduğu yerdeki boşluğu işaret ederek. Sonra babasına baktı. “Tam da senin oğlun, değil mi?”

“Belli ki,” dedi Dash, etrafında dönüp limana koşarak. Gelgit kısa süre içinde dönecekti ve eğer dönmeden Gossett yakalayabilirse, Ellis Anne rahat bir sekiz saat boyunca limanda mahsur kalır ve İngiliz fırkateyni dünyanın neresine gidecekse, avantaj sağlamış olurdu.

Pippin’i sonsuza dek Dash’in uzanamayacağı bir yere götürmek üzere...

★★★

Pippin bir kilidi açmanın temel prensiplerini bu kadar hızlı hatırlayışına hayret etti. John’un kapısını açmak bir dakikalık bir odaklanma meselesiydi.

Gerçekten de donanma gemilerine daha iyi kilitler takmalı, diye düşündü, yanlış giden bir şey yokmuş gibi gö-

rünmesi için kapıyı kapatırken. Sonra sandığına gidip kapağını açtı, içeri karıştırarak son silahını çıkardı, meşhur kırmızı elbisesi.

Oğluyla buluşması için seçtiği şık ipek elbisesini çıkarıp günahkâr elbisesini giyerken neredeyse neşeyle iç geçiriyordu.

Artık tek ihtiyacı birazcık şanstı.

Ve o da geldi.

“Diğerleriyle beraber geleceksin,” diyordu bir adam koridordan. “Kaptanın emirleri. Yoluna git şimdi.”

“Ben gitmeyeceğim, haberiniz olsun,” dedi hanımlardan biri. “Dönmek istemiyorum. Henüz değil.”

“Hepiniz gideceksiniz, itiraz yok,” dedi adam yolu gösterirken.

Pippin kapıyı araladı ve kız geçerken uzanıp onu kolundan yakalayarak John’un kamarasına çekti.

Tutsağını baştan ayağa süzdü ve karşısında gözleri zekâyla parlayan güzel bir kız görünce gülümsedi.

Kız aptal değildi ve Pippin’in ihtiyacı olan buydu.

“Şşş,” diye kızı uyararak kapıyı kapattı.

Bu işe yaradı. Kurnaz hatun ellerini kalçalarına koydu. “Sen kimsin be?”

“Pippin.” Unvanlar ve rütbelerden vazgeçmenin en iyisi olduğunu düşündü. Muhtemelen amacına hizmet etmezlerdi. Ama başka bir şey edebilirdi. “Pippin Dashwell. Ya sen?”

Bu isim tam da umduğu işe yaradı.

“Dashwell mi?” diye sordu kız. “O kaptanın ki gibi mi?”

Pippin başıyla onayladı.

Kızın gözleri hayranlıkla ışıldadı. “Molly,” dedi gönül-süzce. “Adım Molly Parker.”

“Gitmek istemiyorsun, haksız mıyım?”

Kız başıyla onayladı. “Ben onlardan biri değilim, size söyleyeyim. Ben sadece geldim, çünkü... şey, sokaklardan biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Eğer şimdi gidersem—”

Pippin onu yatıştırmak için elini tuttu. “Öğrenmeme gerek yok. Yapmak istediğim tek şey seninle yer değiştirmek. Ve şapkanla şalına ihtiyacım var.”

Kız giysilerine sıkıca sarıldı, başını iki yana salladı. “Sahip olduğum tek şey bunlar.”

Pippin sandığıyla yerdeki elbise koleksiyonunu işaret etti. “Bir takas, o zaman. Şapkanla şalına karşılık bütün elbiselerim.”

Molly başını yana eğip onu inceledi. “Şapkamla şalıma karşılık tüm bunlar.” Bir homurtu çıkardı. “Bunda bir numara var. Hırsızlıktan asılıyım.”

Pippin başını iki yana sallayıp odaya göz gezdirdi. Masanın üzerinde bir kalemle mürekkep vardı. Aceleyle oraya onları aldı ve bulabildiği ilk kâğıt parçasını yakaladı. “Hayır, bunların hepsini açıklayan bir mektup yazacağım.” John’un kim olduğunu açıklamak dilinin ucundaydı, ama bunu yapmayacak kadar akıllı davrandı. “Sana yemin ederim, Molly, bu geminin kaptanı onurlu bir adamdır—”

Bunun üzerine kız alçak sesle homurdandı.

“—onun seni incitmeyeceğine dair sana söz veririm. Okuma biliyor musun?”

“Evet. Okuyabilirim,” dedi kız aksice.

“O zaman ne yazdığımı kendin görebilirsin. Yapman gereken tek şey yatakta kalıp en az üç gün üzerini örtmek ve kimseyle konuşmamak. Ve Londra’ya vardığınızda...”

“Londra!”

“Evet, Londra,” diye tekrar etti Pippin, başka bir kâğıt çekip hararetle yazmaya devam ederken başını bile kaldırmadan. “Bunu şu adrese götür ve kapıdaki adama Düşes’e kuzininden mesajın olduğunu söyle. Ona bunu göster, seni ona götürür. Düşes senin iyice ödüllendirilip korun-duğundan emin olacaktır.”

“Bir düşes mi? Ah, benimle kafa bulma,” diyerek kaş-larını çattı kız.

Pippin iç çekti. “Evet, Hollindrake Düşesi. Benim ku-zinim olur.”

Molly bir nefes verdi. “Bir düşesin benim gibilerle işi olmaz,” dedi kapıya yönelerek.

“Bu mektubu ona götür, seni hoş bir leydiye dönüş-türsün.” Pippin mektubu kızın burnunun dibine soktu. “Hayatının geri kalanında hiç çalışmak zorunda kalmaya-cak bir leydiye.”

“Hiç mi?” Molly’nin sesindeki temkinli ton başka bir şeye dönüştü. Aç bir şeye.

Ve Pippin yemi bulmuştu. “Evet,” dedi ona. “Kuzinim seni düzgün bir leydiye dönüştürür. Sonra da büyük ola-sılıkla sana bir koca bulmaya girişir. Bu tür şeylerde yete-neklidir.”

Kızın gözleri ışıldadı, ama hâlâ temkinli ve şüpheliydi. “Bir koca mı?”

“Evet, harika bir tane,” dedi Pippin tüm kendine güve-niyle.

“Harika derken,” diye sordu Molly, “zengini mi kaste-diyorsun?”

“Aynen öyle.” Bunun yeterli olduğunu düşünmüştü, ama kızın bir şartı daha vardı.

“Nazik bir adam olmak zorunda.”

Pippin ona gülümsedi. “Senin evlenmek istediğin bir adam olacak.”

“Hiç çalışmak zorunda kalmayacağım?”

“Hiç,” diye iddia etti Pippin.

Kız kahkaha attı. “Beni kandırdığını biliyorum.”

“Kandırmıyorum,” dedi Pippin ona, başka bir grup kadının geçtiğini duyup sabırsızlanarak. “Ama öyle bile olsa, tüm bu elbiselerle Baltimore’dan uzakta olacaksın.” Elini, içi ipek ve saten bolluğunda olan açık sandığa doğru salladı. Sırf danteller bile bu kızın hayal edebileceğinden fazlasına değirdi muhtemelen.

“Ama bu tam bir delilik,” dedi Molly dudak bükerek, ellerindeki mektuplara bakarken. “Planın işe yarar mı, iyi düşün.”

“Ah, işe yarayacak,” dedi Pippin, fırsatı değerlendirip kızın omuzlarından şalını ve başından şapkasını alarak. “Tıpkı son seferde olduğu gibi.”

Koridorda fahişelerin sonuncuları gemiden sürülüyordu ve Pippin’in kaybedecek zamanı kalmamıştı. “Molly, umarım bir gün yine görüşürüz.” Sonra kız fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan Pippin sessizce kamaradan çıktı, omuzlarında Molly’nin şalı vardı, geniş şapkasını yüzünde aşığı doğru çekti.

Aceleyle merdivenlerden çıkıp güvertedeki kadın kalabalığına katıldı.

Zümrüt yeşili elbiseli, suartı kızarmış bir kızıl, John’un önünde öfkeyle durdu. “Paramı almadan hiçbir yere gitmiyorum. Kimler benimle?” diye bağırdı, meslektaş kız kardeşlerine.

Ve biri hariç tüm hanımlar bağırarak ona katıldı, güvertede sağlam durup onları bekleyen sandala inmeyi reddettiler.

Pippin talihiine inanamıyordu. Kaçmaya bu kadar yaklaşmışken, şimdi bu isyanın içinde kalakalmıştı.

Dash ve Nate limanda nefessiz bir halde durdular.

“Orada!” dedi Dash, gemilerin durduğu sırayı göstererek. “Henüz yola çıkmamış.”

Nate, yanlarından salına salına geçen gümrük temsilcilerinden birinin kemerinden tek gözlü dürbünü çekip aldı.

“Hey sen, öylece bunu—”

Kâtip gibi duran adamın önünde dağ gibi yükselen Nate adama dik dik bakarak onun bağırsaklarını deşip limandan denize atabileceği izlenimi verdi.

“Eh, dikkatli olun o zaman,” diye cıyıkladı adam, Dash dürbünü açıp merceği gözüne götürürken.

“Hazırlanıyor,” dedi Dash, demirleme hattının uzunluğunu ve yelkenleri hızlıca kontrol ederek.

“Ne kadar işleri var?” diye sordu Nate.

“Suda sandallar var,” dedi Dash. “İki tane.”

“Ne için?”

Dash o sırada güldü. “Ah, bu harika.”

“Ne?”

“Beyefendimizin yelken açmadan önce boşaltması gereken bir yükü var.”

Nate donanma gemisine baktı. “Ne yükü?”

“Fahişeler,” dedi Dash ona sırtarak. “Adamları onun bu kadar çabuk dönmesini beklememiş ve bir kutlama yapmaya karar vermiş olmalılar.”

Kâtipten başka bir poflama geldi, ama bir çift öldürücü bakışla yakınmaları son buldu.

“Bu bize biraz zaman kazandırır.” Dash etrafına bakınıp yakınlarda başıboş bir kayık gördü. “İşte.”

“Dürbünüm! Lütfen artık—”

Nate adama dönüp ona değerli bir para attı.

Telaşlı adam hesap defterlerini düşürüp onu yakaladı. Kendi el çabukluğu karşısında gülümsedi, ta ki gıcır gıcır dürbününü nerdeyse mahveden o kaba ikilinin, kayığını çalmakla meşgul olduğunu fark edene dek.

Babası kayığın halatlarını çözerken, Nate de hemen rıhtımdan kayığa atladı. Yan yana oturdular, birer küreği mükemmel bir uyumla çekerek kalabalık limana doğru hızla yol aldılar.

“Bir planın var mı?” diye sordu Nate.

“Hayır,” diye karşılık verdi Dash, Regina’ya bir göz atarak.

“Bizi yakalarlarsa vuracaklarını biliyorsun, değil mi?”

Dash sırtıttı. “O zaman sanırım en iyi plan yakalanmamak.”

“Gemimden inin,” diye emretti John, parmağıyla küpeştedeki açıklığı gösterdi, hanımları güvertesinden tekmeleyerek atmaya epey meyilli görünüyordu.

Pippin donakaldı, şalını omuzlarında biraz daha kaldırıp çenesini katların arasına gömdü. Ah hayır. Lütfen, hayır.

Pippin’in yanındaki genelev patroniçesi genç adama döndü. “Gemiye gelmek için yüklü bir ödeme vaadi aldık ve şimdi paramızı alamıyor muyuz? Haksızlığa uğruyoruz biz. Haksızlığa!”

Diğer “hanımefendiler” de şikâyet etmeye başladı.

“Bana altın sözü verilmişti.”

“Cimri piç kuruları.”

“Bence Kral’a yazıp tazminat istemeliyiz.” Bütün gözler kızıl saçlı liderlerine döndü. Diğerlerinden biraz daha yaşlı olan kadın omuz silkti. “Babam, Avrupa Kongresi’nde kâtipti.”

“Mektup mu yazmak istiyorsun?” dedi John tükürür gibi, elleri iki yanında yumruk oldu.

“Yazmayı biliyorum,” diye bildirdi patroniçe. “Güzel bir el yazım vardır, evet.”

İkinci kaptan başını iki yana salladı. “Kadınları eğitmek ha...” diye mırıldandı. “Bu ülkeye on yıl veriyorum. En fazla yirmi.”

“Evet,” diye destek oldu hanımlar. “Kral’a yazalım.”

Pippin onlara dönüp adamın geçenlerde öldüğünü söylemek üzereydi, ama dikkatleri üzerine çekmemeye karar verdi. Onun yerine elinden geldiğince, oğlundan en uzak mesafeye kaymaya devam etti.

“Kral, kral, kral!” diye haykırdı hanımlar.

John onlara doğru elini salladı, bu kadın isyanına ihtiyatla bakıyordu, mürettebatının çoğunluğu da öyle. Pippin ona neredeyse acıyacaktı, çünkü onun gözünün önünden geçen geleceği görebiliyordu: Yeni kraliçelerinin huzuruna çağırılmış, Baltimore’un hafifmeşrep güvercinlerinin ifa ettikleri hizmetleri nedeniyle neden Majesteleri’nden tazminat talep ettiğini fazla korunaklı bütünüyle bakire Victoria’ya açıklarken.

“Bana bakın! Böyle bir şeye hiç lüzum yok,” dedi genç adam sertçe. “Çünkü bu gemide şey yapılacak kadar kalmadınız—”

“Ah patron, aşağıda bazı hızlı adamların var,” dedi kızlardan biri John’a.

Hepsi güldüler, hatta mürettebattan da birkaç gülüş yükseldi.

“Hiç sanmıyorum, birkaç—”

“O zaman zahmetimize karşılık bir şeyler istiyoruz,” dedi eğitimli olan. “Çok zaman kaybettik, evet.”

“Evet, iş kaybettik,” diyerek geri kalanı da ona katıldı.

“Yoksa Londra’ya mektup yazılır,” diye ekledi fiili liderleri. “Nê dersin, patron?”

Pippin onların saygısızlıklarına gülmemeye çalıştı, çünkü hedeflerinde John vardı.

John ikinci kaptanına dönerek bir şeyler söyleyince, adam ceketinin cebini karıştırıp bir deri cüzdan çıkardı. John da aynısını yaptı ve paralar elden ele gezdi. “Bu iş görür mü, hanımefendi?”

“Sonunda biraz sağduyu,” dedi kadın oflayarak, uzattığı eline yavaşça konan paralara sertçe odaklanırken. Sonuncusu da konunca avucunu kapattı, paraların ağırlığını ölçtüktan sonra başıyla onayladı. “Evet. Bu iş görür.” Genç adama gülümsedi. “Zahmetlerimiz için.”

“Evet, peki, şimdi gemimden inmeniz konusunda ısrarcı olmalıyım.”

Yaşlı kız burnunu çekti, sanki çerçöpün içine adım atacakmış gibi eteğinin ucunu kaldırdı. John’un yanından geçti ve bekleyen sandala inen halatlardan inmesine yardımcı olan delikanlıya gülümsedi.

Pippin güçlükle ilerleyerek takip etti ve başını aşağıda, yüzünü de gizli tutarak sandalın ucunda en arkada bir yere oturdu. Harekete geçtiler ve delikanlılar onları hızla rih-

tıma götürmek için kürek çekmeye başlarken Pippin'in gözleri Regina'ya doğru hızla ilerleyen bir kayığa takıldı.

"Dash!" derken nefesi kesildi. Ah Tanrım, hayır! Onu kurtarmaya geliyordu, buna şüphe yoktu, ama Pippin onu durdurmak için ne yapabiliirdi? Dikkatleri üzerine çekmeden ona el sallayamazdı ama John'un gemisinde kabadayılık taslamasına da izin veremezdi. Çünkü onun bir çeşit "Pippin'i geri ver" talebi dışında bir planı olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Ah, Dash," diye mırıldandı tekrar.

Yanında oturan hanım onun söylediklerini yanlış anlayıp elini sıvazladı.

"Bak canım," dedi. "Endişeye ya da küfretmeye gerek yok. Gelmekte olan iyi ticaret gemisine bir bak. Onlarda boşaltılacak dolgun cepler olur."

Pippin ona arsızca gülümsedi ve gerçekten de ticaret gemisindeki mürettebat onları fark edip hanımlara teklifler haykırmaya başladı. Pippin işte o an ne yapması gerektiğini anladı.

Ayağa kalktı, kırmızı elbisesi limandaki her adam için skandal çıkarıcı bir bayrak gibiydi. Adamlara doğru kollarını salladı; altlarında tehlikeli bir şekilde sallanan sandalı da kürek çeken adamların ulumasını da zerrece umursamıyordu.

Çünkü limandaki denizcilerin yarısının dikkatini üzerinde topladıktan sonra Dash'e doğru dönüp neşeyle ona el salladı.

"Otur yerine, seni çatlak kuş!" diye bağırdı adamlardan biri. "Yoksa seni atarım."

Pippin oturup Dash'le Nate'in ona ağzı açık bakakaldı-

ğı kayığa doğru kaçamak bir bakış attı. Yine el salladı ve bu defa suyun karşısından Dash'in neşeli kahkahasını duydu.

“Sanırım şuradakiyle iş bağladın,” dedi yanındaki fahişe, başını Dash’e doğru sallayarak.

“Sanırım haklısın,” dedi Pippin, Nate’le Dash’in kayığı çevirmek için uğraşmalarını izlerken.

“Güzel elbise, canım,” diye ekledi kadın, uzanıp ipeğe dokunarak. “Nereden aldın?”

“Londra’dan,” dedi Pippin, başını eğip değerli kırmızı elbisesine bakarak gülümsedi. “Uzun zaman önce.”

On Sekizinci Bölüm

Kaptan Gossett gemisinin güvertesinde durmuş kaşlarını çatıyordu. Üç gündür ikinci kaptanının odasında yatıyordu, ne o dar yatak ne de sıkışık odaya alıştı.

Ama alternatifinden çok daha iyiydi: kamarasına girip annesiyle uğraşmak.

Düş kırıklığıyla inledi.

Tüm hayatı boyunca annesini şey olarak düşünmüştü... annesiydi işte. Bir kontun düzgün ve ciddi kızı. Şey olacak... aklını oynatacak türden bir kadın olarak değil, ki onun Dash gibi biriyle olan alakasını açıklamanın tek yolu buydu.

Leydi Gossett'in yemeklerini götürüp ihtiyaçlarını görmesini emrettiği genç teğmenlerinden biri sabah raporunu vermek üzere geldi.

“Dünküyle aynı durumda, Kaptan.”

“Hâlâ örtüyü başına çekmiş halde konuşmayı reddediyor yani?”

Adam başıyla onayladı. “Yemek yiyor. Epey iştahlı ama

saçının telini bile görmedim. Sadece örtülerin altında yatıyor.” Adam öne eğilip fısıldadı. “Bence ağlıyor, efendim.”

John tekrar ve bu defa yüksek sesle inledi. Ah, yüce Tanrım. Hangisi daha kötüydü? Annesinin aniden kötü kadına dönüşmesini izlemek mi, yoksa o şeytan heriften ayrıldığı için döktüğü gözyaşları mı?

Omuzlarını dikleştirdi. Pekâlâ, ona görevlerini hatırlatma vakti gelmişti. Sadece asil ama merhum kocasına karşı değil, ona ve Ginger’a karşı olanları da.

John düzgün olduğundan emin olmak için ceketini çekıştırıp aşığı indirdi. Kapıyı çalma zahmetine girmeden anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.

Kamaranın diğer ucunda, geminin kış tarafına bakan pencere önünde bir kadın duruyordu.

Ve kadın arkasını döndüğünde genç adam üç şey yüzünden donakaldı.

Kadının gözlerinin parlak mavisi, zeki bakışlarının arkasındaki cesaret...

Ve bir de bu kadının onun annesi olmadığı yönündeki inkâr edilemez gerçek.

Bakışları hızla kamarada gezindi ama Vikontes’e ya da kamarada bulunan başka birine dair hiç iz yoktu, sadece bu güzel kız vardı.

“Sen de kimsin?” diye sordu öfkeyle.

Kız ellerini kalçalarına dayadı, dirsekleri flok yelkeni gibi çıkıntı yapıyordu. “Molly.”

Onun bu cüretkâr sesi ve duruşu karşısında genç adam tek kaşını kaldırdı. Efendim, ya da kaptan yoktu, lütfen de. Sadece Molly.

“Annem nerede?”

Kızın gözleri kısıldı. “Neyin?”

“Annem. Bu kamarada olması gereken kadın.”

Kız derin bir nefes aldı. “O senin annen miydi? Ve ben de burada durmuş onun şey olduğunu sanıyordum... Şey, ne sandığımı boş ver.”

“Ne gibi fikirler taşıdığın pek de umurumda değil,” dedi genç adam, başka kimse Molly’yi görmesin diye kapıyı arkasından kapatarak. “Nerede o?”

Kız temkinle bir adım geriledi. “Beni denize atmayacaksın, değil mi?”

Bu John’u durdurdu. “Hayır. Tabii ki hayır.” Delice bir an için aklından geçmediğinden de değil. “Şimdi, nerede o?”

John bir anda birkaç gün önce fahişeleri gemisinden indirmeye çalıştığı o âna döndü.

Ah, yüce Tanrım! Kırmızı elbiseli olan oydu. John başını iki yana salladı. Ama bu durum, onun kamaradan nasıl çıktığını ya da yerini alması için Molly’yi nasıl ikna ettiğini açıklamıyordu.

İnanılacak gibi değildi. Annesi tarafından atlatılmıştı. Fena halde.

Ve öfkelenmek yerine tek yapabildiği onun cesaretine ve inkâr edilemez dehâsına hayran kaldı. Sonra hatırladı. O, kırmızılı kadındı. Dashwell’i Marshalsea Hapishanesi’nden kurtaran. Bunu unuttuğu için tam bir aptaldı.

Dashwell’in olacağından şüphe duyduğu bir şeydi bu.

“Senin beni denize atmayacağını söylemişti,” diyordu Molly, yaklaşırken. “Sana bunu bıraktı.”

Kız elbisesinin cebinden bir mektup çıkardı. “Bunu okuyunca anlayacağını söyledi. Senin onurlu bir adam olduğunu söyledi.”

John mektubu ondan aldı, üzerine tanıdık bir el yazısıyla, biraz telaşla yazılmış zarfa baktı ve açtı.

John,

Sen ve Ginger'ın en iyi geleceğe ulaştığınızı görmek için yirmi yıl yaşadım, şimdi de sana yalvarıyorum, benim özlemimi çektiğim hayatı yaşamama izin ver. Senin kolayca edindiğin özgürlüğü ver bana. Onu seviyorum. Onu her zaman sevdim, o benim hayatım. Artık ona olan sevgimi koparamayacağın gibi, onun kanının seninkiyle aynı olduğunu da inkâr edemezsin.

Bir gün umarım âşık olur ve beni anlarsın. Tüm kalbinle. Bir amiralin kızına değil, kalbini aydınlatan bir kadına âşık ol. Daha azıyla yetinme. Önemli olan tek şey bu.

Ve lütfen Molly'ye nazik davran. Bu meselede o masum ve iyi birine benziyor.

Bu meselenin de mutlak bir yıkım olduğunu eklemeliydi John. Kalbini aydınlatmış, tabii! Ne romantik bir saçmalık!

Ama şimdilik yapabileceği bir şey yoktu. Baltimore'a dönse bile, Dashwell karada ya da denizde herhangi bir yere gitmiş olabilirdi. Pek sevgili kahramanlarıyla onun uzun zamandır kayıp olan aşkının izini sürmesine kim yardım ederdi ki?

Mektubu buruşturup yere attı.

"Ee?" diye sordu Molly, elleri kalçalarında. "Ne diyor-sun?"

"Hangi konuda?" diye sordu genç adam, onun bu saygısız tavrı biraz canını sıkıyordu.

"Onurlu davranacak mısın?"

O sırada John istenmeyen misafirine bir kez daha baktı

ve hayatında ilk defa kendini baş edemeyeceği bir durumda buldu.

Çünkü eşlerine en sadık adamları bile baştan çıkarabilecek bu muslin elbiseli güzel kız tam bir baş belasıydı.

Ve ona fazlasıyla dürüst bir cevap verdi. “Bilmiyorum. Bu fazlasıyla sana bağlı, Molly.”

Ellis Anne gemisinde, üç ay sonra

“Kahretsin, Bayan Dashwell, neden her sabaha burada çarşaflar içinde başlamakta ısrar ediyorsun?” diye sordu Dash, gözcü yuvasına çıkan son birkaç metreyi tırmanırken.

Kadın güldü. “Çünkü canlandırıcı buluyorum.”

Dash homurdandı. “Eğer mesele buysa, aşağıda aynı şekilde canlandırıcı bulacağın başka çarşaflarım da var, Bayan Dashwell.”

Pippin kızardı, sonra dönüp tepelerindeki parlak mavi gökyüzünü ve önlerindeki büyük dalgaları içine çekti. “Bana böyle dememeni sana hatırlatırım.”

“Ne demememi, Bayan Dashwell?” diye sordu adam masum bir tavırla.

“Bunu!” dedi kadın, bir parmağını ona dikerek. “Ben Bayan Dashwell değilim. Tekrar evlenmek gibi bir niyetimin olmadığını sana bin kez söyledim.”

“Ah Pippin, inat ediyorsun. Elbette evlenmeliyiz,” dedi Dash, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Diğer türlü uygun olmaz.”

Pippin uygunsuz bir hış sesi çıkardı ve uzanıp adamın tek gözlü dürbününü aşırı. “Umurumda değil. Özgürlüğünden fazlasıyla memnunum.”

“Ve benimle evlenirsen nasıl özgür olmayacaksın ki?”

Kadın omuz silkti. “Adı çıkmış bir kadın olmayı tercih ederim. Bu, durumumuza skandal dolu bir hava veriyor.”

“Durumumuz,” dedi adam kızarak. “Hepsi bu mu?”

Pippin ona döndü, aralarındaki dar mesafeyi kapatıp onu öptü, dudakları hevesle açıldı, dili onunkiyle dans etti ve adam ona aynı açlıkla karşılık verirken vücudu hayata döndü.

“Dash,” diye fısıldadı. “Hayatımın geri kalanında senin yanından da yatağından da ayrılmayacağım. Sen benim hayatım, kutup yıldızımsın.”

“O zaman evlen benimle,” diye ısrar etti adam. Pippin onu yine öpmek için öne eğildi, ama Dash onu durdurdu. “Şaka yapmıyorum, Pippin. Reddedersen seni akıntıya bırakırım.”

Oyunbaz bir şekilde onun omzuna vuran kadın kahkaha attı. “Bırakmazsın. Bu, gayet iyi bir sandalının ziyan olmasına neden olur.”

“Doğru,” diyerek ona katıldı adam. “Seni geminin altından geçirebilirim.”

“Epey pis bir iş, değil mi?” diye sordu Pippin ürpererek.

“Çok fena,” diye kabul etti adam. Sonra gözlerini yaramaz bir ışık aydınlattı. “Seni kıyıya terk ederim. Doğruca Londra’ya geri götürürüm.”

Pippin’in gözleri korkuyla irileşti. “Götüremezsın!”

“Götürürüm. Seni Mayfair’deki köpekbalıklarına yem ederim,” diye belirtti, kollarını göğsünde kavuşturup yere sıkı basarak. Pippin’in hayran olduğu o gözü kara ve kararlı korsana fazlasıyla benziyordu. “Leydi Gossett, en iyisi benimle evlenin, yoksa sonuçlarına katlanırsınız.”

“Hih,” dedi kadın öfkeyle, “Bu adil bir pazarlık sayılmaz.”

“Eh, benden alacağın bu,” dedi Dash.

Pippin omuz silkti. “Bu orantısızca senin lehine.”

“Balayımızda seni Çin’e götürürüm.” Adam kaşlarını oynattı.

Pippin’in bakışları hızla kalktı. “Gerçekten mi?”

“Evet, Kirke. Canın nereyi isterse.”

“Boynuz’un etrafından da geçer miyiz?” diye sordu, gözleri tekrar parlak ve ıslıl ıslıl oldu.

“Eğer dönüşü yaparken çarşıların dışında kalmayı kabul edersen.”

“Sen ne zaman böyle ciddi oldun?”

“Ciddi mi? Sanmıyorum.” Fazlasıyla hakarete uğramış görünüyordu, sonra kadını kendine çekip sıcak nefesiyle fısıldadı: “Başka çarşılarım olduğundan bahsetmiş miydim? Bu kadar eğlendirici bulacağın daha iyi çarşılar?”

“Evet, sanırım bahsetmiştin,” diye mırıldandı kadın, ona doğru kayarak.

“Hemen şimdi gidip onları incelemek ister miydin?”

“Hiç sormayacaksın sandım,” dedi Pippin, ufka son bir bakış atıp güverteye doğru halatlardan yarı yaşındaki birinin yapabileceği şekilde inerek.

“Peki düğün?” diye sordu adam, onu kamarasına götürürken.

“Bunu Çin’e gidince konuşuruz,” dedi Pippin.

“Yıllar önce seni asla lekelememeliydim,” diye azarladı adam. “Seni tam bir utanmaz haspaya çevirdim.”

“Ve ben de sana bunun için teşekkür etmek niyetindeyim,” dedi Pippin, onu kamaraya çekip kapıyı ayağıyla

iterek arkalarından kapattı, “hem de hayatımın geri kalanı boyunca, Kaptan Dashwell.”

“Bunu duyduğuma memnum oldum, Bayan Dashwell. Hem de çok.”